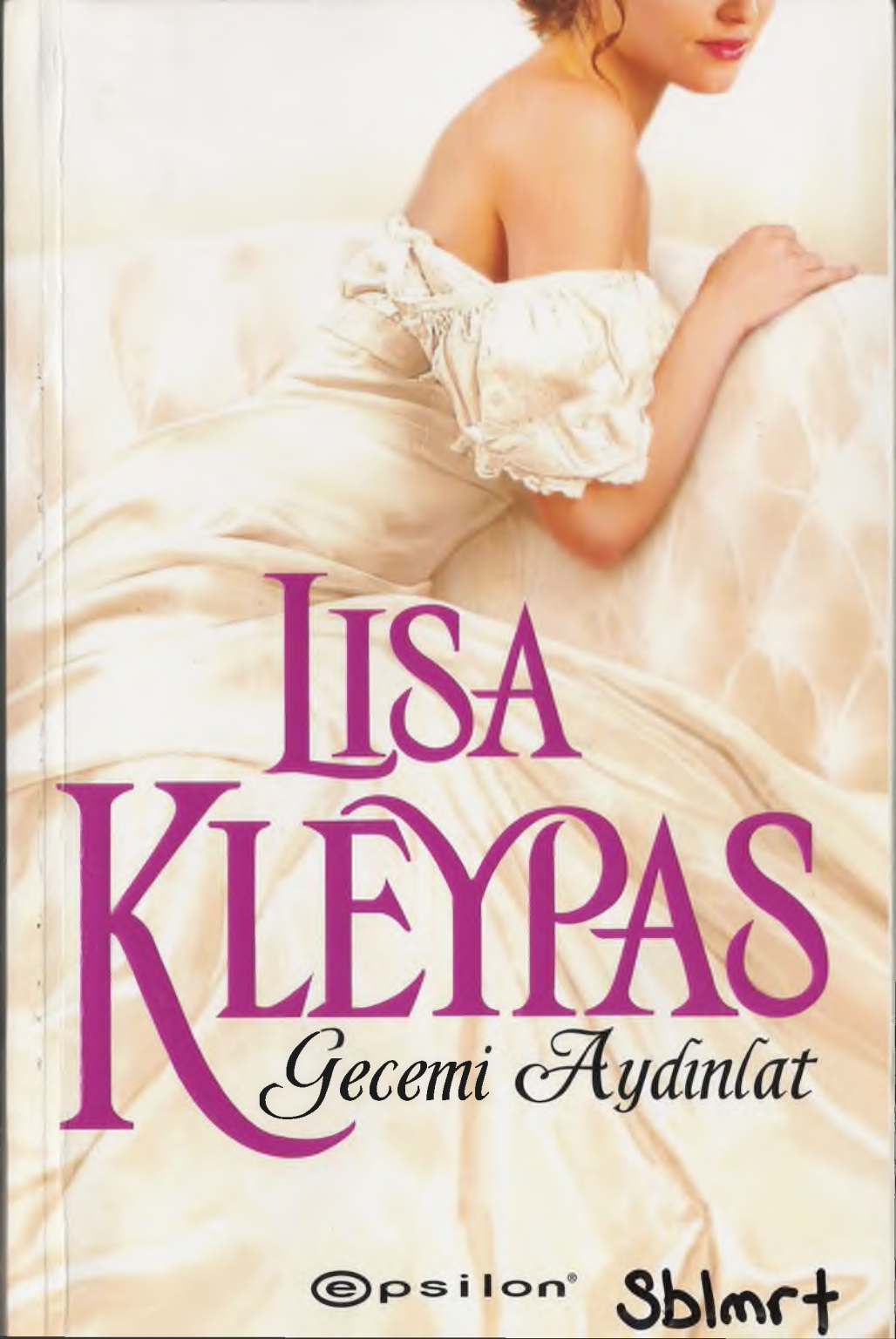
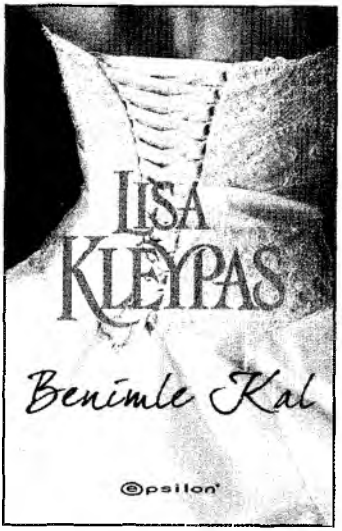

LISA KLEYPAS

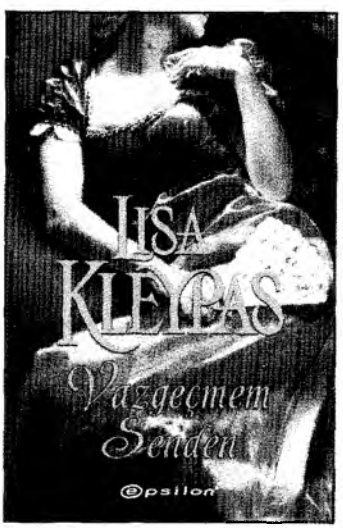
Gecemi Aydınlat

epsilon

Sblmrt

"Gerçekten yetenekli bir öykücü."
Publishers Weekly

"Nefesinizi kesecek."
Romantic Times

GECEMİ AYDINLAT

GECEMİ AYDINLAT
Orijinal Adı: Tempt Me At Twilight
Yazarı: Lisa Kleypas
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Aslı Güçlü
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Aralık 2013

ISBN: 978-9944-82-768-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Lisa Kleypas

Türkçe Yayım Hakkı: © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GECEMİ AYDINLAT

Lisa Kleypas

Çevirmen
Kübra Tekneci

epsilon®

Birinci Bölüm

LONDRA

Rutledge Oteli
Mayıs 1852

Genç kız doğru düzgün bir evlilik yapma fırsatını kaçırmak üzereydi - hem de bir gelincik yüzünden.

Poppy Hathaway ne yazık ki önemli gerçeği Dodger'ı Rutledge Oteli'nin yarısı boyunca kovaladıktan sonra fark etmişti: Bir gelincik için düz bir çizgi altı zik ve yedi zaktan oluşuyordu.

"Dodger," dedi Poppy çaresizce. "Geri gel. Sana bisküvi vereceğim, saç kurdelelerimden herhangi birini, ne istersen! Ah elime geçirdiğimde senden şal yapacağım!"

Poppy onu yakalar yakalamaz, kız kardeşi Beatrix'in aile süitinde otel prensiplerine kesinlikle aykırı olan yırtıcı hayvanlar barındırdığını Rutledge yönetimine bildireceği-

ne yemin etti. Tabii bu bütün Hathaway ailesinin zorla otelden çıkarılmasına neden olabilirdi.

Bu o an Poppy'nin umrunda değildi.

Dodger Michael Bayning'in ona gönderdiği aşk mektubunu çalmıştı ve dünyadaki hiçbir şey o mektubu geri almaktan daha önemli olamazdı. Dodger'ın lanet olası mektubu birinin bulabileceği herhangi bir yere saklaması felaketin gerçekleşmesi için yeterliydi. Böylece Poppy saygın ve kusursuz genç bir adamla evlenme şansını sonsuza kadar kaybedebilirdi.

Dodger Rutledge Oteli'nin lüks koridorlarında zikzaklar çizerek koşarken onu atlatmayı başarıyordu. Mektup uzun ön dişlerinin arasındaydı.

Poppy onun peşinden koşarken bu olanlara kimsenin şahit olmaması için dua etti. Otel ne kadar tanınmış olursa olsun saygın bir genç kızın süiti dışında tek başına gezinmesi hoş karşılanmazdı. Ancak refakatçisi Bayan Marks hâlâ yatağındaydı. Ve Beatrix sabahın erken saatlerinde Amelia ile birlikte at binmeye gitmişti.

"Bunun bedelini ödeyeceksin Dodger!"

Yaramaz yaratık dünyadaki her şeyin kendi eğlencesi için var olduğuna inanıyordu. Hiçbir sepeti ya da kutuyu ters çevirip kurcalamadan durmuyor, hiçbir çorap, tarak ya da mendili rahat bırakmıyordu. Aşırdığı kişisel eşyalarını koltukların ve sandalyelerin altında biriktiriyor, temiz giysilerin bulunduğu çekmecelerde uyuyordu. En kötüsü de yaramazlık yaptığında bile Hathaway'lerin bunu görmezden geleceği kadar sevimli görünüyordu.

Poppy onun aşırıya kaçan soytarılıklarına ne zaman karşı çıksa Beatrix özür dileyip Dodger'ın bir daha asla

böyle bir şey yapmayacağına söz veriyor, içten nutuklarına gelinciğin kulak asmamasına gerçekten şaşırmış görünüyordu. Poppy de kız kardeşini çok sevdiğinden bu çirkin hayvana katlanmaya çalışıyordu.

Fakat Dodger bu kez fazla ileri gitmişti.

Gelincik bir köşede durup hâlâ takip edildiğinden emin oldu ve sağa sola birkaç kez zıplayıp savaş dansı yaparak mutluluğunu ortaya koydu. Poppy içten içe onu öldürmek istese de Dodger'ın çok sevimli göründüğünü kabul etmek zorundaydı.

"Seni yine de öldüreceğim," dedi ve göz korkutmadan ona yaklaşmaya başladı. "Mektubu bana ver, Dodger."

Gelincik tepeden güneş alan bir ışık bacasının yanından sıvışıp mektubu üç kat aşağıdaki ara kata gönderdi. Poppy yüzünü asarak onu daha ne kadar kovalamak zorunda kalacağını düşündü. Dodger pek çok yere saklanabilirdi ve Rutledge tiyatro bölgesindeki beş bloğu kaplayan kocaman bir oteldi.

"Hathaway'lerin başına bu tür şeyler gelir..." diye mırıldandı Poppy. "Talihsizlikler... Yabani hayvanlar... Yangınlar... Lanetler... Skandallar..."

Poppy ailesini çok seviyordu ama bir Hathaway için mümkün olmayan sakin ve normal bir hayata da özlem duyuyordu. Huzur istiyordu. Öngörülebilirlik.

Dodger kâhyanın sorumlu olduğu üçüncü katta yer alan dairelere doğru koşturdu. Beyaz bıyıklarını özenle buran kâhya yaşlıca bir adamdı. Hathaway ailesi geçmişte pek çok kez Rutledge'de kaldığından Poppy adamın o katta olan her şeyi en ince ayrıntısına dek amirlerine rapor ettiğini biliyordu. Kâhya durumu anlarsa mektuba el ko-

nulurdu ve Poppy'nin Michael'la olan ilişkisi ortaya çıkardı. Ve Michael'ın babası Lord Andover uygunsuz herhangi bir şey işitirse bu birlikteliği asla onaylamazdı.

Brimbley iki Rutledge çalışanıyla dışarı çıkarken Poppy nefesini tutup sırtını duvara yasladı. "Hemen ön ofise git, Harkins..." diyordu kâhya. "Bay W.'nin oda ücreti meselesini araştırmanı istiyorum. Geçmişte ücret doğru olduğu halde aksini iddia etmişti. Sanırım bundan sonra her harcamasında imzasını almamız en iyisi."

"Elbette, Bay Brimbley." Üç adam koridorda ilerleyerek Poppy'den uzaklaştı.

Genç kız usulca ofislere yöneldi ve kapı eşiğinde durup içeri göz attı. Bitişik iki oda da boş görünüyordu. "Dodger," diye telaşla fısıldadığında onun tekli bir koltuğun altında kıpırdandığını gördü. "Dodger, hemen buraya gel!"

Elbette bu isteği daha fazla sıçramaya ve dansa yol açtı.

Poppy alt dudağını ısırarak eşikten geçti. Oldukça geniş olan ana ofiste hesap defterleri ve kâğıtlarla dolu büyük bir masa göze çarpıyordu. Masanın arkasında ve mermer raflı şöminenin yanında ise şarap rengi kumaşla kaplanmış tekli birer koltuk vardı.

Dodger parlak gözlerini ona dikerek masanın yanında bekledi. Bıyıkları ele geçirdiği mektuba değiyordu. Poppy'nin usulca yaklaştığını fark edince bakışlarını ondan ayırmaksızın hareketsiz kaldı.

"İşte böyle," dedi Poppy elini ona doğru uzatarak. "Uslu çocuk, güzel çocuk... Orada dur, mektubu alıp seni süitimize götüreceğim, sonra da sana... Lanet olası!"

Tam mektubu kavrayacakken Dodger masanın altına girdi.

Sinirden kıpkırmızı kesilen Poppy onu saklandığı yerden çıkarmak için dürtebileceği bir şey bulma umuduyla etrafına bakındı. Şömine rafında gümüş bir şamdan görünce onu almaya çalıştı. Ama yerinden kıpırdamıyordu çünkü rafa monte edilmişti.

Poppy şöminenin arka kısmı sessizce hareket edince afalladı ve tuğla görünümündeki kapının mekanik bir ses çıkararak usulca açılmasını izledi.

Dodger neşeyle masanın altından çıkıp açıklığın içinden geçti.

"Baş belası," dedi Poppy nefes nefese. "Dodger, sakın!"

Ama gelincik ona aldırmadı. Poppy tam o anda odaya doğru ilerleyen Bay Brimbley'in sesini duydu. "Bay Rutledge bu konuda bilgilendirilmeli. Rapora ekle. Ve sakın unutma..."

Seçenekleri ya da sonuçları düşünmeye vakti olmayan Poppy gelinciğin peşinden içeri girdi ve kapı arkasından kapandı.

Karanlığın içinde beklerken ofiste neler olduğunu duymaya çalıştı. Anlaşılan fark edilmemişti. Bay Brimbley konuşmasına devam ediyor, raporlardan ve oda hizmetlerinden bahsediyordu.

Poppy bunun üzerine orada uzun bir süre kalması gerekebileceğini aklından geçirdi. Ya da dışarı çıkmanın başka bir yolunu bulacaktı. Girdiği gibi dışarı çıkıp Bay Brimbley'e varlığını ilan edebilirdi elbette. Ancak ne kadar açıklama yapması gerekeceğini ve ne kadar utanç verici görüneceğini hayal bile edemiyordu.

Arkasına döndüğünde uzun bir geçitte olduğunu ve tam yukarıdan hafif bir ışık süzüldüğünü fark etti. Yukarı

baktı. Geçit antik Mısırlıların yıldızların ve gezegenlerin konumunu belirlemek için kullandıklarına benzer bir gün ışığı bacasıyla aydınlanıyordu.

Gelinciğin yakınlarda bir yerlerde olduğunu duyabiliyordu. "Pekâlâ Dodger," diye homurdandı. "Bu duruma düşmemize sen sebep oldun. Neden bir kapı bulmama yardım etmiyorsun?"

Dodger itaatkâr bir şekilde geçitte ilerleyip gölgelerin arasında gözden kayboldu. Poppy içini çekip onu takip etti. Kendini kaybetmemeye kararlıydı zira Hathaway'lerin başına gelen sayısız felaket ona paniğe kapılmanın hiçbir fayda sağlamayacağını öğretmişti.

Dengesini korumak için elleriyle duvara tutunarak ilerledi. Birkaç metre sonra kazımayı andıran bir ses duydu. Olduğu yerde durup kulak kesildi.

Çıt çıkmıyordu.

Fakat ileride bir yerde bir lambadan yayılan sarı parlaklığı görünce sinirleri gerildi ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başladı. Sonra ışık aniden söndü.

Geçitte yalnız değildi. Ayak sesleri bir yırtıcının çevikliğiyle giderek yaklaşıyordu. Biri ona doğru geliyordu.

İşte şimdi paniğe kapılabilirsin diye geçirdi içinden. Korkuyla arkasına dönüp geldiği yöne doğru hızla ilerlemeye başladı. Karanlık koridorlarda gizemli insanlar tarafından kovalanmak bir Hathaway için bile alışılmamış bir deneyimdi. Lanet ederek eteklerini topladı ve koşmaya çalıştı. Ama peşindeki kişi ondan çok daha hızlıydı.

Acımasızca yakalandığı an haykırdı. Bu bir adamdı - iriyarı bir adam - ve onu sırtından çekip göğsüne yaslamıştı.

"Bilmelisiniz ki..." dedi adam alçak ama ürpertici bir sesle. "Biraz daha baskı uygularsam boynunuzu kırabilirim. Şimdi bana adınızı ve burada ne aradığınızı söyleyin."

İkinci Bölüm

Poppy kanın kulaklarına hücum etmesi ve hissettiği acı yüzünden düşünmekte zorlanıyordu. Yabancının göğsü inanılmaz derecede sertti. "Bir yanlışlık oldu," diyebildi. "Lütfen..."

Adam onun kafasını boynuna değecek şekilde iterek, "Adınız?" diye üsteledi.

"Poppy Hathaway... Çok özür dilerim... Amacım izinsiz bir şekilde buraya..."

"Poppy mi?" diyen adam onu saran kollarını gevşetti.

"Evet." Yoksa onu tanıyor muydu? "Siz... Otel çalışanlarından biri misiniz?"

Adam bu soruya aldırmadı ve tek elini onun üzerinde gezdirmeye başladı.

"Yapmayın," dedi Poppy kesik kesik nefes alırken ve ondan kurtulmaya çalıştı.

"Neden buradasınız?" Onu çevirip yüzüne baktı. Pop-

py'nin tanıdığı kimse onu böylesine samimi bir şekilde tutmamıştı. Öylesine yakınlardı ki genç kız onun sert yüz hatlarını ve gözlerinin derinlerindeki ışıltıyı seçebiliyordu.

Soluklanmaya çalışan Poppy boynuna saplanan keskin ağrı yüzünden suratını buruşturdu. Elini uzatıp acısını dindirmeye çalışırken konuşmaya başladı. "Ben... Ben bir gelinciği kovalıyordum... Bay Brimbley'in ofisindeki şömine açılınca içeri girdik... Çıkmak için bir yol bulmaya çalışıyordum."

Açıklaması kulağa saçma gelse de yabancı onun ne demek istediğini çözmüştü. "Bir gelincik mi? Kız kardeşinizin evcil hayvanlarından biri mi?"

"Evet," dedi Poppy şaşkınlıkla. Boynunu ovuşturup suratını buruşturdu. "Peki ama nereden biliyorsunuz? Daha önce tanıştık mı? Hayır lütfen bana dokunmayın... Ben... Ah!"

Onu arkasına döndürüp boynunu kavradı. "Kıpırdamayın." Kendinden emin bir tavırla hassas noktayı ovmaya başladı. "Kaçmaya çalışırsanız sizi yeniden yakalarım."

Poppy tecrübeli parmakların temasına katlanırken deli bir adamın merhametine kalıp kalmadığını merak etti. Parmakların baskısı artarken zevk ve acının karışımı olan tanıdık bir hisle ürperdi. Sıkıntıyla iç çekti ve çaresizce kıvranmaya başladı. Ağrının hafiflediğini hissettiğinde ise şaşkınla derin bir nefes alıp başını öne eğdi.

"Daha iyi mi?" diye sordu yabancı ve parmakları kızın yüksek yakalı elbisesinin kenarlarını süsleyen dantelin altına kaydı.

Cesareti kırılan Poppy ondan uzaklaşmaya çalışırken adamın omuzlarını kavradığını hissetti. Boğazını temizle-

yip ağırbaşlı bir ifade takınarak, "Bayım..." dedi. "Buradan çıkmam için bana rehberlik etmenizi istiyorum. Ailem sizi ödüllendirir. Hiçbir soru sormazlar..."

"Elbette." Onu yavaşça bıraktı. "Kimse bu geçidi iznim olmadan kullanmaz. Buraya giren kişinin bir tür kötülük peşinde olduğunu sanmıştım." Ses tonunda pişmanlığa dair bir iz olmasa da sözleri özür niteliğindeydi.

"Sizi temin ederim ki o kötü hayvanı yakalamaktan başka bir niyetim yoktu." Dodger'ın eteklerinin kenarını çekiştirdiğini hissetti.

Yabancı eğilip gelinciği aldı. Dodger'ı ensesinden tutarak Poppy'ye verdi.

"Teşekkür ederim." Ellerinin arasındaki gelinciğe baktı. "Dodger! Seni lanet olası hırsız! Nerede? Onu ne yaptın?"

"Ne arıyorsunuz?"

"Bir mektup," dedi Poppy aksi bir ifadeyle. "Dodger onu çalıp buraya getirdi... Buralarda bir yerde olmalı."

"Daha sonra bulunur."

"Ama çok önemli."

"Bu kadar zahmete girdiğinize göre öyle olmalı. Benimle gelin."

Poppy istemeye istemeye razı oldu ve adamın dirseğini tutmasına izin verdi. "Nereye gidiyoruz?"

Cevap gelmedi.

"Kimsenin bunu bilmemesini tercih ederim," demeye cüret etti Poppy.

"Öyle olduğundan eminim."

"Size güvenebilir miyim bayım? Ne pahasına olursa olsun skandaldan kaçınmam gerekiyor."

"Skandaldan kaçınmak isteyen genç bayanlar belki de

otel odalarından çıkmamalılar," diye cevap verdi adam aksi bir şekilde.

"Odamda kalmaktan son derece memnundum," diye karşı çıktı Poppy. "Dodger yüzünden dışarı çıkmak zorunda kaldım. Mektubumu geri almalıyım. Ailemin emeğinizin karşılığını vereceğine eminim..."

"Sessiz olun."

Poppy'nin dirseğini nazik ama amansız bir şekilde tutarken gölgelerin dans ettiği geçitte yolunu hiç zorlanmadan buldu. Bay Brimbley'in ofisine doğru gitmek yerine uzun bir süre diğer yöne doğru ilerlediler.

Yabancı en sonunda durdu ve duvar görünümünde bir kapıyı iterek açtı. "İçeri girin."

Poppy tereddüt ederek iyi aydınlatılmış bir odaya girdi. Burası pencereleri caddeye bakan bir salondu. Bir köşede ağır bir meşe çizim masası vardı ve neredeyse tüm duvarlar raflarla kaplıydı. Ortama hoş ve tuhaf bir şekilde tanıdık olan bir koku - mum, parşömen, mürekkep ve tozlu kitap karışımı - sinmişti ve ona babasının eski çalışma odasını anımsatıyordu.

Poppy peşinden odaya girip gizli kapıyı kapatan yabancıya doğru döndü.

Yaşını kestirmek zordu - otuzlu yaşların başında gibi görünüyordu ama görmüş geçirmiş, hiçbir şeye şaşırmayacak kadar hayatı deneyimlemiş bir hali vardı. Güzel kesimli gür saçları geceyarısı kadar karaydı, siyah kaşları açık teninde göz alıcı bir tezat oluşturuyordu. Şeytan kadar yakışıklıydı. Kaşları gür, burnu biçimli, dudakları dolgundu. Sert çene yapısı her şeyi fazla ciddiye alan bir adamın ağırbaşlı hatlarını işaret ediyordu.

Poppy dikkat çekici bir çift göze bakarken kızardığını

hissetti... Koyu renkli uzun kirpiklerin gölgelediği gözleri yemyeşildi ve bakışları her detayı özümsemek istercesine ona odaklanmıştı... Gözlerinin altı belli belirsiz gölgelenmişti ama bu bile görünümünü bozmuyordu.

Bir centilmen hoş ve güven veren bir şeyler söylerdi ama yabancı sessizliğini koruyordu.

Neden ona bu şekilde bakıyordu? Kimdi ve burada ne gibi bir otoriteye sahipti?

Poppy gerilimi bozmak için herhangi bir şey söylemeliydi. "Kitapların ve mumların kokusu..." dedi anlamsızca. "Bana babamın çalışma odasını hatırlattı."

Adam ona doğru adım atınca Poppy istemsizce geri çekildi. İkisi de bir süre hareketsiz kaldı. Sorular görünmez bir mürekkeple yazılmış gibi aralarında asılı kaldı.

"Sanırım babanız yakın zamanda vefat etti." Sesi de geri kalanı gibi boyun eğmez ve kasvetli bir ifade yüklüydü. İlginç bir aksanı vardı, tam olarak İngiliz aksanına benzemiyordu, sesli harfleri düz ve açıktı, r'leri belirgindi.

Poppy şaşkınlıkla kafasını salladı.

"Kısa bir süre sonra da annenizi kaybettiniz?"

"Bunları... Nereden biliyorsunuz?"

"Otelde kalan misafirler hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek benim işim."

Dodger kıpırdanınca Poppy onu yere bırakmak için eğildi. Gelincik küçük şöminenin yanında duran geniş koltuğa atlayıp kadife döşemenin üzerine yerleşti.

Poppy yeniden yabancıya baktı. Koyu renkli kıyafeti oldukça zevkliydi, ancak iğnesiz boyun bağına ya da gömleğinin basit düğmelerine bakıldığında varlıklı bir centilmen olmadığı da anlaşılıyordu.

"Aksanınız Amerikalıları andırıyor."

"Buffalo, New York," dedi adam. "Ama bir süredir burada yaşıyorum."

"Bay Rutledge patronunuz mu?" diye sordu Poppy dikkatle.

Yabancı kafasını salladı.

"Sanırım yöneticilerinden birisiniz?"

İfadesi anlaşılmazdı. "Onun gibi bir şey."

Genç kız kapıya yöneldi. "Öyleyse sizi daha fazla meşgul etmeyeyim Bay..."

"Odanıza kadar size birinin eşlik etmesi gerek."

Poppy bunu düşündü. Ondan refakatçisini çağırmasını istemeli miydi? Hayır... Bayan Marks hâlâ uyuyor olmalıydı. Zor bir gece geçirmişti. Bazen o kadar feci kâbuslar görüyordu ki ertesi günü bitkin ve keyifsiz geçirmek zorunda kalıyordu. Sık sık olmuyordu ama olduğunda Poppy ve Beatrix onun olabildiğince dinlenmesini sağlıyordu.

"Hizmetkârlardan birini size eşlik etmesi için çağırayım mı?"

Poppy bu teklifi kabul etmek istese de onunla birlikte burada birkaç dakika daha kalamazdı. Ona hiç güvenmiyordu.

Kararsızlığını hisseden adamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Sizi rahatsız edecek olsaydım... Bunu şimdiye kadar çoktan yapardım."

Açıksözlülüğü karşısında Poppy'nin yüzü kızardı. "Demek öyle."

Yabancı bir an için bakışlarını kaçırdı, ona yeniden döndüğünde gözleri neşeyle ışıldıyordu. "Güvendesiniz, Bayan Hathaway." Kahkahasını bastırmaya çalıştığı belli oluyordu. "Gerçekten. Sizin için bir hizmetkâr çağırmama izin verin."

İfadesinin sıcak ve çekici bir hal aldığını fark eden Poppy kalbinin yerinden çıkacakmışçasına hızla çarptığını hissetti. Adamın zili çalmaya gidişini izlerken aklına yeniden mektup geldi. "Bayım, beklerken, geçitte kaybolan mektubu arama nezaketini gösterebilir misiniz? Onu mutlaka geri almalıyım."

"Neden?" diye sordu adam onun yanına dönerken.

"Kişisel sebeplerim var," dedi Poppy kısaca.

"Mektup bir erkekten mi?"

"Bu sizi ilgilendirmez," dedi genç kız Bayan Marks'ın ısrarcı erkeklere attığı kuru bakışı taklit etmeye çalışarak.

"Bu otelde olan her şey beni ilgilendirir." Durup ona dikkatle baktı. "Mektup bir erkekten, yoksa öyle olmadığını söylerdiniz."

Poppy kaşlarını çatarak ona arkasını döndü ve tuhaf nesnelerle dolu raflardan birini incelemeye gitti. Altın yaldızlı ve mineli bir semaver, boncuklu kılıfında büyük bir bıçak, taş oymacılığından ilkel birkaç örnek, çömlekler, Mısır'a özgü bir koltuk başlığı, egzotik madeni paralar, akla gelen her materyalden yapılmış kutular, bıçağı paslanmış demir bir kılıca benzer bir şey ve Venedik'e özgü camdan bir okuma taşı keşfetti.

"Bu ne odası?" diye sormadan edemedi.

"Bay Rutledge'in harikalar odası. Nesnelerin çoğunu kendisi toplamış, diğerleri ise yabancı ziyaretçilerin verdiği hediyeler. İsterseniz bakabilirsiniz."

Genç kız otele misafir olarak gelen Avrupalı asilzadeleri ve diplomatları düşündü. Bay Rutledge'e sıra dışı hediyeler sunulmuş olduğu kesindi.

Raflara göz atarken şaha kalkmış mücevherlerle süslü at heykelini incelemek için durdu. "Ne kadar hoş."

"Çinli Veliaht Prens Yizhu'nun bir hediyesi," dedi adam arkasından. "İlahi bir at."

Poppy büyülenmişçesine parmağını atın sırtında gezdirdi. "Ve prens artık İmparator Xianfeng olarak tahtta. Oldukça ironik bir hükümdar adı, öyle değil mi?"

Yabancı yanına geçip ona dikkatle baktı. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü 'evrensel saadet' anlamına geliyor. Ve karşı karşıya olduğu iç isyan düşünüldüğünde durum hiç de böyle değil."

"Bana kalırsa Avrupa'da baş gösteren olaylar şu an onun için daha tehlikeli."

"Evet," dedi Poppy heykelden uzaklaşırken kederli bir şekilde. "İnsan böyle bir saldırı karşısında Çin hükümdarlığının ne kadar dayanabileceğini merak ediyor."

Adam ütülenmiş keten ve tıraş sabununun kokusunu alabileceği kadar yakınında duruyordu. Ona dikkatle baktı. "Uzakdoğu politikaları hakkında konuşabilecek çok az kadın tanıyorum."

Poppy yanaklarının kızardığını hissetti. "Yemek masasında sıra dışı sohbetler eden bir aileye sahibim. Sanırım kız kardeşlerimle sohbete katılmam durumu daha da sıra dışı kılıyor. Refakatçim evdeyken bunu yapmanın hiçbir sakıncası olmadığını ama topluluk içindeyken fazla bilgili görünmemeye çalışmamı söylüyor. Taliplerimi kaçırabilirmişim."

"Öyleyse dikkatli olmalısınız," dedi adam hafifçe gülümseyerek. "Yanlış bir anda akıllıca bir şey söylemeniz utanç verici olabilir."

Poppy kapının tıklatıldığını duyunca rahatladı. Hiz-

metkâr beklediğinden çabuk gelmişti. Yabancı kapıyı açmaya gitti. Kapıyı aralayıp bir şeyler mırıldandı ve hizmetkâr başını eğip gözden kayboldu.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Poppy şaşkınlıkla. "Odama kadar bana eşlik etmesi gerekiyordu."

"Ona çay tepsisi getirmesini söyledim."

Poppy bir an ne diyeceğini bilemedi. "Bayım... Sizinle çay içemem."

"Fazla sürmez. Hemen gönderirler."

"Vaktim olsa bile yapamam! Bunun ne kadar uygunsuz karşılanacağının farkında olduğunuzdan eminim."

"Tek başınıza otelde dolaşmanız kadar uygunsuz karşılanacağından eminim."

Poppy bu sözler üzerine kaşlarını çattı. "Sinsi sinsi ortalıkta gezinmiyordum, gelinciği kovalıyordum." Ağzından böylesine saçma bir cümlenin çıktığını duyunca yüzünün kızardığını hissetti. Ağırbaşlı bir ifade takınmaya çalıştı. "Bu işte benim bir suçum yok. Ve bir an önce odama dönmezsem başım gerçekten derde girecek. Biraz daha beklersek kendinizi Bay Rutledge'in onaylamayacağından emin olduğum bir skandalın merkezinde bulabilirsiniz."

"Haklısınız."

"Öyleyse lütfen hizmetkârı çağırın."

"Çok geç. Çayla birlikte geri dönene kadar beklemek zorundayız."

Poppy içini çekti. "Fazlasıyla yorucu bir sabah oldu." Gelinciğin at kılından dokunmuş kumaş tutamlarını havaya saçtığını görünce rengi soldu. "Dodger, hayır!"

"Ne oldu?" diye sordu adam ve gelinciğe doğru koşan Poppy'nin peşinden gitti.

"Koltuğunuzu yiyor," dedi genç kız gelinciği kucağına alırken. "Daha doğrusu Bay Rutledge'in koltuğunu. Kendine yuva yapmaya çalışıyor. Çok özür dilerim." Kadife kaplamanın ortasındaki deliğe baktı. "Ailem hasarı karşılayacaktır, size söz veriyorum."

"Sorun değil. Otelin tamirlere ayırdığı aylık bir bütçesi var."

Yere çömelen Poppy - bağcıklı ve sertleştirilmiş iç eteklik giyen biri için bu hiç de kolay bir iş değildi - parçaları eline alıp deliğe doldurmaya çalıştı. "Bunun nasıl olduğunu açıklamak için gerekirse bir yazı yazabilirim."

"Peki ya itibarınız?" diye kibarca soran yabancı onun doğrulmasına yardımcı olmak için uzandı.

"İtibarım bir insanın geçim kaynağıyla kıyaslanamaz. Bu yüzden kovulabilirsiniz. Şüphesiz bakmak zorunda olduğunuz bir aileniz - eşiniz ve çocuklarınız - olmalı. Ben bu utancı atlatabilirim ama siz yeni bir iş bulamayabilirsiniz."

"Çok düşüncelisiniz..." Gelinciği Poppy'nin elinden alıp koltuğa koydu. "Ama ailem yok. Ve kovulamam."

Tutamlar yeniden havada uçuşmaya başlayınca, "Dodger!" dedi Poppy gergin bir şekilde. Gelinciğin ne kadar eğlendiği belli oluyordu.

"Koltuk zaten mahvoldu. Bırakalım istediğini yapsın."

Otelin pahalı mobilyalarından birini yaramaz bir gelinciğe feda eden yabancının kolay teslimiyeti Poppy'yi şaşırttı. "Siz..." dedi kararlı bir şekilde. "Buradaki diğer yöneticilere hiç benzemiyorsunuz."

"Siz de diğer genç bayanlara hiç benzemiyorsunuz."

Poppy çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bunu daha önce de duydum."

Gökyüzü kurşun rengini almıştı. Şiddetli yağmur sokağı dövüyor, geçip giden araçların kaldırdığı keskin tozu bastırıyordu.

Dışarıdan görünmemeye özen gösteren Poppy pencerelerden birinin kenarına geçip yayaların kaçışmasını izledi. Bazıları şemsiyelerini açıp yürümeye devam etti.

Sokakları dolduran seyyar satıcılar sabırsızca bağırarak satış yapmaya çalışıyorlardı. Akla gelebilecek her şeyi satıyorlardı: Soğan demetleri, meyve ve sebzeler, demlikler, çiçekler, kibritler, kafeste tarlakuşları ve bülbüller. Beatrix gördüğü her canlıyı kurtarmaya kararlı olduğundan Hathaway'lere sık sık sorun çıkarıyordu. Enişteleri Bay Rohan çok sayıda kuşu istemeye istemeye satın almış ve kasabadaki mülkünde serbest bırakmıştı. Rohan şimdiye kadar Hampshire'daki kuş nüfusunun yarısını satın almış olduğuna yemin ediyordu.

Pencereden uzaklaşan Poppy yabancının omzunu raflardan birine yaslayıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu gördü. Adam anlam vermeye çalışıyormuş gibi dikkatle ona bakıyordu. Rahat duruşuna rağmen kaçmaya çalışırsa anında yakalanacağına dair sinir bozucu bir hisse kapıldı Poppy.

"Neden kimseyle nişanlı değilsiniz?" diye sordu yabancı şaşırtıcı bir açıksözlülükle. "İki ya da üç yıl önce sosyeteye takdim edilmiş olmalısınız?"

"Üç," dedi Poppy kendini savunur bir tavır takınarak.

"Varlıklı bir aileden geliyorsunuz - cömert bir çeyiziniz olmalı. Ağabeyinizin vikont olması ise sizin için başka bir avantaj. Neden evlenmediniz?"

"Yeni tanıştığınız insanlara hep böyle kişisel sorular mı sorarsınız?" dedi Poppy şaşkın bir ifadeyle.

"Her zaman değil. Ama sizi... İlginç buldum."

Poppy omzunu silkti. "Son üç sene içinde tanıştığım hiçbir centilmenle evlenmek istemedim. Hiçbirinin çekici bir yanı yoktu."

"Ne tür erkekleri çekici buluyorsunuz?"

"Sakin, sıradan bir hayat sürebileceğim erkekleri."

"Çoğu genç bayanın hayalinde heyecan ve romantizm vardır."

Poppy çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sanırım sıradan olanı seviyorum."

"Sakin ve sıradan bir hayat peşinde koşmak için Londra'nın yanlış bir yer olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Elbette. Ama doğru yerlere bakabilecek durumda değilim." Burada durmalıydı. Daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu. Fakat kusurlarından biri sohbet etmeyi çok sevmesiydi, bu nedenle jartiyerlerle dolu bir çekmeceyle karşı karşıya kalan Dodger gibi sohbet etmeye karşı koyamadı. "Sorun, ağabeyim Lord Ramsay unvanını aldığında başladı."

Yabancı kaşlarını kaldırdı. "Bu bir sorun muydu?"

"Ah evet," dedi Poppy içtenlikle. "Hathaway'lerin hiçbiri buna hazırlıklı değildi. Eski Ramsay Lordu'nun uzaktan kuzenleriydik. Bir dizi zamansız ölüm sebebiyle unvan Leo'nun oldu. Hathaway'ler adabı muaşeret bilmezdi - yani zenginler sınıfının yaşam tarzı hakkında hiçbir şey bilmezdik. Primrose'da mutluyduk."

Çocukluğuna dair iç rahatlatıcı anıları anımsarken duraksadı: Saz çatılı hoş kulübe, babasının gül yetiştirdiği bahçe, arka kapıya yakın bir kafeste yaşayan düşük kulaklı Belçika tavşanları, her köşede kitap yığınları. Şimdi

ise terk edilmiş kulübe berbat haldeydi ve bahçe nadasa bırakılmıştı.

"Ama geri dönüş yok, öyle değil mi," dedi soru sormaktan ziyade düşüncesini belirterek. Alt raflardan birine doğru eğildi. "Bu ne? Ah. Bir usturlap." Pirinç diski uzanıp eline aldı.

"Usturlabın ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu yabancı onun yanına giderek.

"Evet, elbette. Gökbilimcilerin ve denizcilerin kullandığı bir alet. Astrologların da." Poppy diskin üzerine işlenmiş yıldız tablosunu inceledi. "Bu İran'da yapılmış. Yaklaşık beş yüz yıllık olduğunu tahmin ediyorum."

"Beş yüz on iki," dedi adam usulca.

Poppy keyifle gülümsemeden edemedi. "Babam Ortaçağ hakkında çok bilgiliydi. Bunlardan oluşan bir koleksiyonu vardı. Hatta bana tahta, ip ve çivi kullanarak bunlardan birini nasıl yapacağımı bile öğretmişti." Diski dikkatle çevirdi. "Doğum tarihiniz ne?"

Adam kendisi hakkında bilgi vermekten hoşlanmıyormuş gibi cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bir Kasım."

"Öyleyse güneş Akrep burcundayken doğmuşsunuz."

"Astrolojiye inanır mısınız?" diye sordu yabancı alaycı bir ses tonuyla.

"Neden inanmayayım?"

"Bilimsel bir dayanağı yok."

"Babam bu tür şeyler hakkında her zaman açık görüşlü olmamı söylerdi." Parmağının ucunu yıldız tablosunun üzerinde dolaştırıp gülümseyerek ona baktı "Akrepler acımasız olurlar, bilirsiniz. Artemis bu yüzden birinden düşmanı Orion'u öldürmesini istedi. Ödül olarak da akrebi gökyüzüne yerleştirdi."

"Acımasız değilim. Sadece amacıma ulaşmak için gereken neyse onu yaparım."

"Bu acımasızlık olmuyor mu?" diye sordu Poppy gülerek.

"O kelime zalimliği ima ediyor."

"Ve siz zalim biri değilsiniz öyle mi?"

"Sadece gerektiğinde."

Poppy'nin neşesi kayboldu. "Zalimlik hiçbir zaman gerekli değildir."

"Ancak dünyayı yeterince görmemiş biri böyle düşünebilir."

Konuyu uzatmamaya karar veren Poppy başka bir rafta duran nesneleri görmek için yerinden doğruldu. Metal oyuncaklara benzeyen ilginç bir koleksiyon çarptı gözüne. "Bunlar nedir?"

"Özdevinir."

"Ne işe yarıyorlar?"

Adam boyalı metal objelerden birini alıp ona verdi.

Poppy aleti daire biçimli alt tabanından tutup dikkatle inceledi. Her biri kendi kulvarında olan bir grup küçük yarış atı vardı. Tabanın kenarından bir ip sarktığını fark edince yavaşça ipi çekti. Bir dizi iç mekanizma harekete geçerek küçük atları yarışıyormuşçasına pistte döndürmeye başladı.

Poppy neşeyle güldü. "Ne kadar zekice! Keşke kız kardeşim Beatrix de bunu görebilseydi. Bu nereden geldi?"

"Bay Rutledge boş zamanlarında stres atmak için onları tasarlıyor."

"Bir tane daha görebilir miyim?" Poppy minyatür mühendislik harikası olan bu objelerden ciddi anlamda etki-

lenmişti. Koleksiyonda küçük bir yelkenlide Amiral Nelson, muz ağacına tırmanan bir maymun, fareyle oynayan bir kedi ve kırbacı kırılan aslan terbiyecisi karşısında sürekli kafasını sallayan bir aslan vardı.

Yabancı ilgisini çekeceğini düşünerek ona duvarda asılı duran bir dans sahnesinin betimlendiği tabloyu gösterdi. Poppy gözlerinin önünde canlanan tabloya büyülenmişçesine baktı. Beyefendiler partnerlerini pistte ustalıkla yönlendiriyorlardı.

"Tanrı aşkına," dedi Poppy şaşkın bir halde. "Bu nasıl oluyor?"

"Saat çalıştıran düzenek sayesinde." Tabloyu duvardan indirip arka kısmındaki mekanizmayı gösterdi. "İşte... Şu tanzim halkasıyla çarka bağlı. Kablu uçları her bir kolun hareket etmesini sağlıyor."

"Olağanüstü!" Poppy heyecandan tedbirli olmayı unuttu. "Anlaşılan Bay Rutledge mekanikten anlıyor. Bana kısa süre önce okuduğum Ortaçağda yaşamış bir Fransiskan rahibi olan Roger Bacon'ın biyografisini hatırlattı. Babam çalışmalarının büyük bir hayranıydı. Rahip Bacon çok sayıda mekanik deneme yapmış ve bu yüzden bazı insanlar tarafından büyücülükle suçlanmış. Bir keresinde mekanik bir bronz baş yaratıp..." Gevezelik ettiğini fark edince aniden sustu. "Görüyor musunuz? Balolarda ve suarelerde de böyle yapıyorum. Rağbet görmememin sebeplerinden biri de bu."

Adam gülümsemeye başlamıştı. "Bu tür davetlerin insanları sohbete teşvik ettiğini sanırdım."

"Hoşlandığım türde sohbetlere teşvik etmediği kesin."

Tık. Tık. Tık.

İkisi de sesin geldiği yöne doğru döndü. Hizmetkâr geri dönmüştü.

"Gitmeliyim," dedi Poppy huzursuzca. "Refakatçim uyandığında beni göremezse çok endişelenir."

Koyu renk saçlı yabancı uzun bir süre ona baktı. "Henüz sizinle işim bitmedi," dedi şaşırtıcı bir rahatlıkla. Sanki daha önce bir kez olsun geri çevrilmemiş gibiydi. Sanki onu istediği kadar yanında tutmayı planlıyormuş gibiydi.

Poppy derin bir nefes alarak, "Maalesef gitmek zorundayım," dedi ve kapıya yöneldi.

Yabancı onunla aynı anda kapıya vardı ve bir elini kapının üzerine koydu.

Genç kız korkuya kapılarak ona doğru döndü. Boğazının, bileklerinin ve dizlerinin zonkladığını hissediyordu. Yabancı öylesine yakınında duruyordu ki - sert bedeni neredeyse onunkine dokunacaktı - duvara doğru sinmek zorunda kaldı.

"Gitmeden önce," dedi adam kısık bir sesle. "Size bir tavsiyem var. Otelde tek başına dolaşmak genç bir bayan için güvenli değildir. Bir daha böyle aptalca bir riske girmeyin."

Poppy kaskatı kesildi. "Burası saygın bir otel. Korkmamı gerektiren hiçbir şey yok."

"Elbette var," diye mırıldandı yabancı. "Tam karşınızda." Düşünmesine, hareket etmesine ya da nefes almasına izin vermeden başını eğip dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Bu yumuşak ve ateşli öpücüğün etkisiyle sersemleyen Poppy önce hareketsiz kaldı, sonra farkına bile varmadan dudaklarını araladı. Yabancının çenesini kavrayıp yüzünü

yukarı kaldırdığını ve bir kolunu beline doladığını hissetti. Onu hissetmek heyecan vericiydi. Aldığı her nefeste amber ve misk, kolalanmış keten ve erkek teni karışımının baş döndürücü kokusunu içine çekiyordu. Kollarının arasından sıyrılmak için mücadele etmesi gerekirdi... Ama tehlike ve vaat mesajı veren dudakları öylesine ikna edici ve şehvetliydi ki...

Dudakları boynundan aşağı kayıp içini ürperttiğinde, "Hayır," dedi güçsüz bir sesle.

Adam yüzüne bakabilmek için onun çenesini kaldırdı. İkisi de hareketsizdi. Poppy gözlerini dikmiş bakarken onun az önce hiç hoş olmayan bir şey keşfetmiş gibi göründüğünü fark etti.

Adam onu özenle bırakıp kapıyı açtı. Elinde gümüş bir çay tepsisiyle kapının önünde bekleyen hizmetçiye, "İçeri getir," dedi.

Poppy'nin odada olmasını merakla karşılamayacak kadar iyi eğitimli olan hizmetkâr bu isteği hemen yerine getirdi.

Adam koltukta uyuyakalan Dodger'ı almaya gitti. Geri dönüp uykulu gelinciği Poppy'ye verdi. Genç kız anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak Dodger'ı alıp karnına yasladı. Gelinciğin gözleri hâlâ kapalıydı, gözkapakları kara maskesinden ötürü zorlukla seçiliyordu. Poppy parmak uçlarının altında atan kalbini ve beyaz iç kürkünün ipeksi yumuşaklığını hissedebiliyordu.

"Başka bir arzunuz var mı efendim?" diye sordu hizmetkâr.

"Evet. Hanımefendiye süitine kadar eşlik etmeni istiyorum. Ve güvenle odasına döndükten sonra gelip bana haber ver."

"Elbette Bay Rutledge."

Bay Rutledge mi?

Poppy kalbinin durduğunu hissetti. Dönüp yabancıya baktı. Yeşil gözleri şeytani bir şekilde ışıldıyor, şaşkınlığı hoşuna gitmiş görünüyordu.

Harry Rutledge... Otelin gizemli ve münzevi sahibi. Hiç de hayal ettiği gibi biri değildi.

Şaşıran ve dehşete kapılan Poppy ondan uzaklaşıp eşiği geçti. Kapının ardından kapandığını ve sürgünün sessizce yerine oturduğunu işitti. Onunla bu şekilde eğlenmeye kalktığına göre çok kötü biri olmalıydı!

Onu bir daha görmeyeceğini düşünerek kendisini teselli etti ve az önce tüm hayatının gidişatının değiştiğinden habersiz bir şekilde hizmetkârla birlikte koridorda ilerlemeye başladı.

Üçüncü Bölüm

Harry şöminedeki ateşi izlemeye gitti.

"Poppy Hathaway..." diye fısıldadı sihirli bir sözcüğü dile getirirmişçesine.

Onu daha önce iki kez - otelin ön tarafına at arabasıyla geldiğinde ve Rutledge'de düzenlenen bir baloda - uzaktan görmüştü. Etkinliğe katılmamış olsa da üst kattaki balkonun avantajlı bir noktasından birkaç dakikalığına baloyu izlemişti. Zarif güzelliğine ve kızıl kahverengi saçlarına rağmen kızı bir ikinci kez düşünmemişti.

Onunla bizzat tanışmak ise adeta bir keşifti.

Harry koltuğa oturmak üzereyken gelinciğin parçaladığı kumaşı fark etti. Dudakları istemsizce kıvrılırken başka bir koltuğa geçti.

Poppy. Kıymetli eşyalarına göz attığı sırada gelişigüzel bir şekilde usturlaplar ve Fransiskan keşişlerden bahsederken ne kadar da açıksözlüydü. Etrafa konfeti saçıyormuş gibi akıllıca cümleler kuruyordu. Sinir bozucu bulunabi-

lecek neşeli bir zekilik yayıyordu ama ona beklenmedik şekilde keyif vermişti. İlginç bir yanı vardı... Esprili, masum, bilgili ve dürüsttü.

Onu istiyordu.

Jay Harry Rutledge genelde pek çok şeyi istemeden elde ederdi. Yoğun ve düzenli hayatında acıkmadan yemeği önüne gelir, boyun bağları eskimeden değiştirilir, sormasına gerek kalmadan raporlar masasına bırakılırdı. Ve kadınlar her yerde her zaman müsait olurlar, ona duymak istediği şeyleri söylerlerdi.

Harry evlenme zamanının geldiğinin farkındaydı. En azından arkadaşlarının çoğu zamanın geldiğini söylüyordu. Bunun sebebini ilmiği boyunlarına geçirmiş olmalarına ve kendisinden de aynı hamleyi beklediklerine yoruyordu. Fakat Poppy Hathaway karşı koyamayacağı kadar merakını uyandırmıştı.

Ceketinin sol cebinden Poppy'nin mektubunu çıkardı. Saygıdeğer Michael Bayning kaleme almıştı. Harry bu genç adam hakkında ne bildiğini düşündü. Bayning Winchester'da okumuş ve gayretli yapısı sayesinde başarılı olmuştu. Üniversitedeki diğer genç adamların aksine hiçbir zaman borca girmemiş ve skandallara karışmamıştı. Yakışıklılığının yanı sıra günün birinde edineceği unvanı ve serveti ise pek çok kadını etkiliyordu.

Kaşlarını çatarak mektubu okumaya başladı:

Biricik sevgilim,

Son konuşmamızı düşünürken bileğimde gözyaşlarının düştüğü yeri öptüm. Ayrı kaldığımız her gün ve gece aynı gözyaşlarını döktüğüme nasıl inanmazsın? Senden başka birini ya da bir şeyi

düşünmemi benim için imkânsız kılıyorsun. Senin için deli oluyorum, bundan hiç şüphen olmasın.

Biraz daha sabredebilirsen yakında babamla konuşma fırsatı bulacağım. Sana nasıl taptığımı anlayınca birlikteliğimizi onaylayacağını biliyorum. Babamla aramda sıkı bir bağ var ve kendi gibi benim de mutlu bir evlilik yaptığımı görmeyi çok istiyor. Rahmetli annem seni tanısaydı çok severdi Poppy... Mantıklı ve neşeli tavrını, ailene duyduğun sevgiyi takdir ederdi. Keşke hayatta olup babamı benim için senden daha uygun bir eş olamayacağına ikna edebilseydi.

Benim seni beklediğim gibi sen de beni bekle Poppy.

Sonsuza dek sihrinin etkisinde olacağım.

-M

Alaycı bir iç çekti. İfadesiz bir şekilde aklından türlü entrikalar geçerken şömineye bakmaya başladı. Kütüklerden biri kırıldı, belli belirsiz bir ses çıkararak ızgaradan düşen bir kısmı etrafa taze ısı ve beyaz kıvılcımlar saçtı. Bayning Poppy'nin beklemesini mi istiyordu? İçinde sabırsız bir tutkunun yükseldiğini hisseden Harry bunu hayal dahi edemiyordu.

Mektubu dikkatle katlayıp ceketinin cebine koydu.

★ ★ ★

Poppy aile süitine döner dönmez Dodger'ı kız kardeşi Beatrix'in yumuşak bir kumaşla kapladığı en sevdiği uyku yerine, sepetine yerleştirdi. Bir bez parçası kadar gevşek olan gelincik hâlâ uyuyordu.

Yerinden doğrulan genç kız sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapadı. Derin bir nefes alıp verdi.

Bunu neden yapmıştı?

Daha da önemlisi neden ona izin vermişti?

Bir erkek masum bir kızı bu şekilde öpmemeliydi. Poppy böyle bir duruma düştüğü için utanç duyuyordu, yerinde başka biri olsa onu sertçe eleştirirdi. Michael'a olan duygularından son derece emindi.

O zaman Harry Rutledge'e neden böyle karşılık vermişti?

Poppy birine bunu sorabilmeyi isterdi ama içgüdüleri bu konuyu unutmasının onun için en iyisi olacağını söylüyordu.

Yüzündeki endişeli ifadeyi silen Poppy refakatçisinin kapısını tıklattı. "Bayan Marks?"

"Uyanığım," diye karşılık verdi yorgun bir ses.

Poppy küçük yatak odasına girince geceliği hâlâ üzerinde olan Bayan Marks'ı lavabonun önünde buldu.

Bayan Marks berbat görünüyordu; yüzü solgundu, mavi gözlerinin altı gölgelenmişti ve genelde örüp topuz yaptığı açık kahverengi saçları darmadağınıktı. Dilinin üzerine iyileştirici bir toz serptikten sonra sudan titrek bir yudum aldı.

"Ah Tanrım," dedi Poppy kısık bir sesle. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bayan Marks kafasını sallayıp suratını buruşturdu. "Hiçbir şey Poppy. Sorduğun için teşekkür ederim."

"Yine mi kâbus gördünüz?" Poppy onun komodinin çekmecesini açıp çorap, diz bağı ve iç çamaşırlarını karıştırmasını endişeyle izledi.

"Evet. Bu kadar çok uyumamam gerekirdi. Bağışla beni."

"Bağışlanacak bir şey yok. Daha güzel rüyalar görmenizi isterdim."

"Genelde güzel rüyalar görüyorum." Hafifçe gülümsedi. "En güzel rüyalarımda Ramsay Evi'ne geri döndüğümü, mürverlerin çiçek açtığını ve sıvacı kuşlarının çalıların arasına yuva yaptığını görüyorum... Her şeyin huzurlu ve güvenli olduğu o günleri çok özlüyorum."

Poppy de Ramsay Evi'ni özlüyordu. Londra tüm ince zevklerine ve eğlencesine rağmen Hampshire ile kıyaslanamazdı. Tabii bir de kocası Ramsay arazisini yöneten büyük kız kardeşi Win'i görmek için can atıyordu. "Sezon neredeyse bitmek üzere. Yakında oraya döneceğiz."

"O kadar uzun yaşarsam," diye mırıldandı Bayan Marks.

Poppy anlayışla gülümsedi. "Neden yatağınıza dönmüyorsunuz? Alnınıza koymanız için soğuk bir bez getiririm."

"Hayır, buna teslim olamam. Üzerimi giyip demli bir çay içeceğim."

"Böyle söyleyeceğinizi biliyordum," dedi Poppy alaycı bir şekilde.

Bayan Marks klasik İngiliz mizacına sahipti, duygusal ya da dünyevi olan her şeye şüpheyle yaklaşırdı. Genç bir kadındı - Poppy'den sadece birkaç yaş büyüktü - ama ilahi ya da her türlü felakete göğüs gerebilecek olağanüstü bir duruşu vardı. Poppy onu Hathaway'ler içinde alaycı espri anlayışıyla çileden çıkaran tek kişinin Leo olduğunu söyleyebilirdi.

İki sene önce Bayan Marks dadı olarak işe alındığında akademik bilgiler aşılamaktan ziyade kızlara sosyetenin

tehlikeli sularına dair sayısız kural öğretmişti. Şimdi ise ücretli refakatçileri olarak görevini sürdürüyordu.

Kural öğrenme fikri ilk başta Poppy ve Beatrix'in gözünü korkutmuştu. "O halde bunu bir oyuna dönüştürelim," demişti Bayan Marks ve onlara ezberlemeleri için bir dizi şiir yazmıştı.

Örneğin:

Bir leydi olmak istiyorsanız,
Resmiyeti elden bırakmayın.
Akşam yemeği masasına oturduğunuzda,
Sığır etinden "et" diye söz etmeyin.
Asla kaşığınızla işaret etmeyin,
Ya da çatalınızı zıpkın olarak kullanmayın.
Lütfen yiyeceklerinizle oynamayın,
Ve sesinizi yükseltmemeye çalışın.

Söz konusu sokakta yürümek olduğunda:

Sokakta asla koşmayın,
Ve bir yabancıyla karşılaşırsanız,
Onunla konuşmak yerine,
Onu refakatçinize yönlendirin.
Çamurlu bir yoldan geçerken,
Eteğinizi kaldırıp bacaklarınızı göstermeyin.
Bunun yerine eteğinizi hafifçe kaldırın,
Ve bileklerinizi gözler önüne sermekten kaçının.

Beatrix için iki özel kural vardı:

Ziyarete giderken eldivenlerini ve şapkanı tak,
Ve yanında sincap, sıçan,
Ya da kapalı alanlara ait olmayan
Herhangi bir dört bacaklı yaratık bulundurma.

Bu alışılmadık yöntem işe yaramış ve Poppy ile Beatrix'e kendilerini utandırmadan etkinlik dönemine katılabilecekleri kadar güven vermişti. Hathaway'ler zekâsından ötürü Bayan Marks'a övgüler yağdırmıştı. Ona alaycı bir şekilde Elizabeth Barrett Browning'in korkacak hiçbir şeyi olmadığını söyleyen Leo dışında herkes. Bayan Marks ise Leo'ya şiirden anlayacak kadar yetenekli olduğunu sanmadığını söyleyerek karşılık vermişti.

Poppy kardeşi ve Bayan Marks'ın birbirlerine karşı neden bu kadar düşmanca davrandıklarını anlayamıyordu.

"Bana kalırsa birbirlerinden hoşlanıyorlar," demişti Beatrix tatlılıkla.

Bu düşünce üzerine şaşıran Poppy gülümsemeden edememişti. "Ne zaman aynı odada olsalar birbirlerine savaş açıyorlar, neyse ki çok sık bir araya gelmiyorlar. Neden böyle söyledin?"

"Bazı hayvanların çiftleşme alışkanlıklarını düşünürsek - mesela gelinciklerin - bu bazen oldukça kaba bir iş olabilir."

"Bea... Lütfen çiftleşme alışkanlıklarından bahsetme," demişti Poppy sırıtmamaya çalışarak. On dokuz yaşındaki kız kardeşi adabı muaşeret kurallarını sürekli neşeyle görmezden geliyordu. "Kaba olduğundan eminim... Peki ama çiftleşme alışkanlıklarını nereden biliyorsun?"

"Çoğunlukla veteriner kitaplarından. Aynı zamanda kendi gözlemlerimden. Hayvanlar pek ihtiyatlı değiller öyle değil mi?"

"Sanırım ama lütfen bu düşünceni kendine sakla Bea. Bayan Marks seni duysaydı ezberlememiz için yeni bir şiir yazardı."

Bea mavi gözlerini masum bir ifadeyle bir süre ona dikmişti. "Genç hanımlar hayvanların üremelerine asla kafa yormamalıdır..."

"Yoksa refakatçileri çok sinirlenir," diyen Poppy cümleyi tamamlamıştı.

Beatrix sırıtmıştı. "Birbirlerinden neden hoşlanmasınlar ki... Leo bir vikont ve oldukça yakışıklı... Bayan Marks ise güzel ve akıllı."

"Leo'nun akıllı bir kadınla evlenmek istediğini hiç duymadım," demişti Poppy. "Ama katılıyorum... Bayan Marks çok güzel bir kadın. Özellikle de son zamanlarda. Eskiden çok zayıf ve solgundu, görünüşü pek dikkatimi çekmezdi. Fakat şimdi daha dolgun."

"En az altı kilo almış olmalı," diyerek onu doğrulamıştı Beatrix. "Ve çok daha mutlu görünüyor. Onunla ilk tanıştığımızda başından korkunç bir olay geçtiğini düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Günün birinde ne olduğunu öğrenebilecek miyiz merak ediyorum."

Poppy o zaman bundan pek emin değildi ama şimdi Bayan Marks'ın yorgun yüzüne bakarken sık sık tekrarlayan kâbusların gizemli bir geçmişle ilgili olabileceğini düşündü.

Gardıroba gidip gösterişsiz renklerden oluşan beyaz

yakalı ve manşetli, özenle ütülenmiş elbiselere baktı. "Bugün hangi elbisenizi giymek istersiniz?" diye sordu kısık bir sesle.

"Herhangi birini. Fark etmez."

Poppy koyu mavi renkte bir elbise seçip dağınık yatağın üzerine serdi. Refakatçisi geceliğini çıkarıp iç çamaşırını ve çoraplarını giyerken anlayışla arkasını döndü.

Yapmak istediği en son şey başı ağrırken Bayan Marks'a sıkıntı vermekti. Ancak bu sabah yaşananları ona anlatmalıydı. Harry Rutledge'le ilgili talihsiz durumun duyulma ihtimaline karşı refakatçisinin hazırlıklı olması gerekiyordu.

"Bayan Marks," dedi dikkatle. "Baş ağrınızı şiddetlendirmek istemem ama size söylemem gereken bir şey var..." Refakatçisinin acı dolu küçük bir bakış attığını görünce sesi yitip gitti.

"Ne oldu Poppy?"

Genç kız zamanlamanın uygun olmadığına karar verdi. Herhangi bir şey söylemesi gerekiyor muydu? Büyük olasılıkla Harry Rutledge'i bir daha görmeyecekti. Hathaway'lerin katıldığı etkinliklere katılmadığı kesindi. Hem dikkate almaya değmeyeceği bir kız için neden zahmete girecekti ki? Onun Poppy'nin dünyasıyla ilgisi yoktu... Poppy'nin de onun dünyasıyla.

"Dün gece akşam yemeğinde pembe elbiseme bir şey döktüm," dedi genç kız. "Ve şimdi üzerinde yağ lekesi var."

"Ah tatlım." Korsesinin önünü ilikleyen Bayan Marks duraksadı. "Amanyak çözeltisine su karıştırıp süngerle lekeyi sileriz. Umarım işe yarar."

"Bence bu harika bir fikir."

Kendini biraz suçlu hisseden Poppy refakatçisinin çıkardığı geceliği alıp katladı.

Dördüncü Bölüm

Jake Valentine *filius nullius*, Latince *babasız bir çocuk* olarak dünyaya gelmişti. Annesi Edith Oxford'daki varlıklı bir avukatın hizmetçisiydi, babası da avukatın ta kendisiydi.

Bir çırpıda anne ve oğuldan kurtulmayı başaran avukat, Edith'le evlenmesi için bir çiftçiye rüşvet vermişti. Çiftçinin zorbalığına ve dayaklarına yeterince katlanan Jake on yaşındayken evi terk edip Londra'ya gitmişti.

On sene boyunca bir demirhanede çalışarak serpilip güç kazanmış, çalışkanlığı ve güvenilirliğiyle tanınmıştı. Aklına daha fazlasını istemek hiç gelmemişti. Bir işi vardı, karnı toktu ve Londra'nın dışındaki dünya ilgisini çekmiyordu.

Ancak bir gün demirci dükkânına gelen koyu saçlı bir adam onunla konuşmak istemişti. Centilmenin şık giysi-

lerinden ve kibar tavrından ürken Jake kişisel geçmişi ve iş tecrübesi hakkında sorulan sorulara mırıldanarak cevap vermişti. Sonra adam uşağı olması karşılığında aldığı maaşının iki katını ödeyeceğini söyleyip Jake'i şaşırtmıştı.

Şüphelenen Jake adama neden eğitimsiz, yapı ve görünüş itibarıyla kaba olan bir acemiyi işe almak istediğini sormuştu. "Londra'daki en iyi uşakların arasından seçim yapabilirsiniz," demişti. "Neden benim gibi birine iş vermek istiyorsunuz?"

"Çünkü o uşaklar dedikodu yapmalarıyla tanınırlar... İngiltere'nin ve kıtanın önde gelen ailelerinin hizmetkârlarını da tanırlar. Sen ise ağzının sıkı olmasıyla tanınıyorsun ve bu bence deneyimden çok daha önemli. Ayrıca herhangi bir kavgada herkesin hakkından gelebilecek gibi görünüyorsun."

Jake gözlerini kısmıştı. "Bir uşağın kavga etmesi neden gereksin ki?"

Adam gülümsemişti. "Benim için bazı işler yapacaksın. Bazıları kolay, bazıları zor olacak. Şimdi söyle... Var mısın yok musun?"

Jake böylece - önce uşağı sonra yardımcısı olarak - Jay Harry Rutledge adına çalışmaya başlamıştı.

Jake Rutledge kadar tuhaf, hırslı, çıkarcı ve titiz birini hiç tanımamıştı. Rutledge aynı zamanda insan doğasını çözmede de ustaydı. Biriyle tanışmasının üzerinden birkaç dakika geçmeden o kişinin nasıl biri olduğunu anlıyordu. İnsanlara istediği şeyi nasıl yaptıracağını biliyor ve neredeyse her zaman istediğini elde ediyordu.

Jake onun beyninin hiçbir zaman - uyurken bile - çalışmaya ara vermediğini düşünüyordu. Rutledge bazı so-

runları mektup yazdırırken ya da son derece tutarlı bir sohbet sürdürürken zihninde çözüme kavuşturuyordu. Bilgiye açlık duyuyordu ve her şeyi hatırlama gibi üstün bir yeteneği vardı. Bir şey gördüğünde, okuduğunda ya da duyduğunda, o şey sonsuza dek beynine kazınıyordu. İnsanlar ona asla yalan söylemiyorlardı, yalan söylemeyi deneyecek kadar aptallarsa bedelini ağır ödüyorlardı.

Rutledge kibar ve anlayışlı olmaya tenezzül etmiyor, nadiren öfkeleniyordu. Jake onun arkadaşlarını bile ne kadar önemsediğinden emin olamıyordu. Rutledge özünde bir buzdağı kadar soğuktu. Ve Jake onun hakkında ne kadar çok şey bilirse bilsin aslında birbirlerine hâlâ yabancılardı.

Ne olursa olsun Jake onun için canını verebilirdi. Hizmetkârların hepsi onun mahremiyetini korurken düzgün muamele görüp cömert maaşlar alıyordu. Rutledge çok sayıda insan tanıyordu ama kurduğu arkadaşlıklar asla konuşulmuyordu. Ve yakın çevresinde bulunduracağı kişiler konusunda oldukça seçici davranıyordu.

Kadınlar elbette başına üşüşüyordu - Rutledge de azgın enerjisini genelde herhangi bir güzelin kollarında tüketiyordu. Ama bir kadının şefkat beslediğine dair en ufak bir hisse kapılırsa Jake aracılığıyla söz konusu kadının evine gelecekte hiçbir şekilde iletişimde olmayacaklarını bildiren bir mektup yolluyordu. Başka bir deyişle Jake gözyaşı, öfke ve Rutledge'in hoş görmediği diğer çirkin davranışlara tahammül etmek zorunda kalıyordu. Jake kadınlara acıyabilirdi ancak Rutledge incinen hisleri yatıştırmak için her mektupla birlikte pahalı bir mücevher gönderiyordu.

Rutledge'in hayatında kadınların asla yer alamayacağı

belirli alanlar vardı. Özel süitinde kalmalarına ya da herhangi birinin harikalar odasına girmesine asla izin vermezdi. En zor sorunlarını düşünmek için o odaya çekilir ve uyuyamadığı gecelerde özdevinirle meşgul olmak için çizim masasına geçip sakinleşene dek saat, kâğıt ya da tel parçalarıyla uğraşırdı.

Hizmetkâr yanına gelip Rutledge'in harikalar odasında genç bir bayan gördüğünü söylediğinde Jack önemli bir şey olduğunu hemen anlamıştı.

Jake otelin mutfağında önünde duran kremalı ve kızarmış domuz pastırmalı yumurta tabağını silip süpürerek kahvaltısını aceleyle bitirdi. Normalde yiyeceklerin tadını çıkarmak için kahvaltısını acele etmeden yapardı. Ancak bu sabah Rutledge'le olan görüşmesine geç kalamazdı.

"Yavaş ol," dedi Rutledge'in iki sene önce Fransız elçiden çaldığı Şef Andre Broussard. Broussard otelin Rutledge'den daha az uyuyan tek çalışanı olabilirdi. Genç şef güne hazırlanmak için sabahın üçünde kalkıp en iyi ürünleri seçmek amacıyla pazara gitmesiyle tanınırdı. Açık renk saçları ve zayıf bir yapısı vardı ama bir ordu komutanının disiplinine ve iradesine sahipti.

Broussard sos çırparken neşeyle Jake'e baktı. "Çiğnemeyi deneyebilirsin, Valentine."

"Çiğnemeye ayıracak zamanım yok," diye karşılık verdi Jake peçetesini kenara koyarken. "Bay Rutledge'den sabah listesini almam gerekiyor..." Cep saatine bakmak için duraksadı. "Yaklaşık iki buçuk dakika sonra."

"Ah evet, sabah listesi." Şef patronunu taklit etti. "'Valentine, Salı günü Portekizli elçi şerefine sonunda havai fişek gösterisi olan bir suare düzenlemeni istiyorum. Ar-

dından son icadımın çizimlerini patent ofisine götür. Ve dönüşte Regent Caddesi'ne uğrayıp Fransız pamuklu kumaşından yapılmış altı mendil al, desenli değil sade olsun ve lütfen dantellilerden uzak dur..."

"Yeter, Broussard," dedi Jake gülmemeye çalışarak.

Şef dikkatini sosa verdi. "Bu arada Valentine... Kızın kim olduğunu öğrenirsen gelip bana söyle. Karşılığında pasta tepsisini yemek odasına göndermeden önce seçmene izin veririm."

Jake kahverengi gözlerini kısarak ona keskin bir bakış attı. "Hangi kız?"

"Hangi kız olduğunu çok iyi biliyorsun. Bu sabah Bay Rutledge'in yanında görülen kız."

Jake kaşlarını çattı. "Bunu kimden duydun?"

"Son yarım saat içinde en az üç kişiden. Herkes bundan bahsediyor."

"Rutledge çalışanlarının dedikodu yapmaları yasaktır," dedi Jake sertçe.

Broussard gözlerini devirdi. "Yabancılarla dedikodu yapmamız yasak... Ama Bay Rutledge kendi aramızda dedikodu yapamayacağımızı hiçbir zaman söylemedi."

"Harikalar odasında bir kızın olmasının neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Hmmm... Rutledge daha önce kimsenin o odaya girmesine izin vermediği için olabilir mi? Ya da burada çalışan herkesin bir an önce evlensin de işlere burnunu sokmasın diye dua ettiği için olabilir mi?"

Jake kederli bir şekilde kafasını salladı. "Evleneceğini hiç sanmıyorum. Otel onun metresi."

Şef ona bilmiş bir bakış attı. "Bay Rutledge doğru ka-

dını bulduğunda evlenecek. Memleketlilerimin söylediği gibi... Eş ve kavun seçmek zordur." Jake'in ceketini iliklevip boyun bağını düzeltmesini izledi. "Cevapla dön, dostum."

"Rutledge'in özel hayatıyla ilgili detayları asla paylaşmayacağımı biliyorsun."

Broussard içini çekti. "Fazla sadıksın. Rutledge senden birini öldürmeni istese yaparsın değil mi?"

Soru alaycı bir şekilde sorulmuş olsa da şefin gri gözleri tetikteydi. Çünkü Jake dahil olmak üzere kimse Harry Rutledge'in neler yapabileceğinden ya da Jake'in sadakatinin ne kadar ileri gidebileceğinden emin değildi.

"Benden böyle bir şey istemedi," diye karşılık veren Jake duraksadıktan sonra alaycı bir ifadeyle ekledi. "Şimdilik."

Jake üçüncü kattaki özel süite doğru aceleyle ilerlerken arka merdivenlerde çok sayıda personelin yanından geçti. Bu merdivenler ve otelin arkasındaki giriş günlük işlerle meşgul olan hizmetkârlar ya da teslimatçılar tarafından kullanılıyordu. Birkaç kişi sorular sorarak onu durdurmaya çalıştı ama Jake kafasını sallayıp adımlarını hızlandırdı. Ne olursa olsun Rutledge'le olan görüşmelerine geç kalmamaya özen gösterirdi. Bu görüşmeler genelde kısa sürer, on beş dakikayı geçmezdi, yine de Rutledge dakik olunmasını beklerdi.

Jake eşsiz sanat eserleriyle dolu özel bir lobinin ardında yer alan süitin girişinde durdu. Güvenli iç koridor gizli bir merdivene ve otelin yan tarafındaki kapıya açılıyordu, böylece otele gelip giderken Rutledge'in ana koridorları kullanmasına gerek kalmıyordu. Herkesin ne yaptığını ka-

yıt altında tutmayı seven Rutledge aynı muameleyi görmekten kesinlikle hoşlanmıyordu. Yemeklerini genelde yalnız yiyor, istediği zaman gelip gidiyor, hatta bazen ne zaman döneceğini kimse bilmiyordu.

Jake kapıyı tıklattı ve içeri girebileceğini belirten boğuk sesi duyana kadar bekledi. Birbiriyle bağlantılı dört odadan oluşan ve istenildiği takdirde büyük bir ev gibi on beş odaya bölünebilecek süite girip, "Günaydın Bay Rutledge," dedi.

Otel sahibi bir sürü çekmecesi olan büyük maun masasında oturuyordu. Her zamanki gibi masası folyolar, kâğıtlar, kitaplar, mektuplar, çağrı kartları, pul kutuları ve bir dizi yazı malzemesiyle doluydu.

Rutledge bir mektubu katlayıp mührü sıcak balmumuna basarken cevap verdi. "Günaydın Valentine. Personel toplantısı nasıl gitti?"

Jake ona günlük raporları verdi. "Her şey yolunda... Yalnızca Nagaraja'dan gelen diplomatik heyetle ilgili birkaç sorun çıktı."

"Öyle mi?"

Burma ve Siam arasında yer alan küçük krallık Nagaraja kısa süre önce İngiltere'nin müttefiki olmuştu. Topraklarına el uzatan Siamlıları defetmede Nagarajalılara yardım teklifinde bulunan Britanya ülkeyi sömürgelerinden biri yapmıştı. Aslan tarafından güvende oldukları söylense de aslanın pençeleri altında olmaktan farksız bir durumdu bu.

İngilizler şu sıralar Birmanlarla savaşta olduklarından ve yetki alanlarını sağda ve solda genişlettiklerinden ötürü Nagarajalılar yönetimlerinin bağımsız kalmasını umuyor-

lardı. Bu sebeple krallık İngiltere'ye diplomatik misyonlu - yanlarında Kraliçe Viktorya'ya verecekleri pahalı hediyeler taşıyan - üç üst düzey elçi göndermişti.

"Dün öğleden sonra otele vardıklarında..." dedi Jake. "Resepsiyon müdürü odalarını üç kez değiştirmek zorunda kalmış."

Rutledge kaşlarını kaldırdı. "Odalarla ilgili bir sorun mu varmış?"

"Odalarla ilgili değil... Oda numaralarıyla ilgili bir sorun. Nagarajalıların batıl inançlarına göre uğursuzluk getirebilirlermiş. Onları en sonunda 218 numaralı süite yerleştirdik. Ancak kısa bir süre sonra ikinci katın müdürü süitten duman geldiğini fark etti. Anlaşılan bronz bir kapta küçük bir ateş yakarak yeni topraklara varmalarını kutluyorlarmış. Ne yazık ki yangın kontrolden çıktı ve halı yandı."

Rutledge'in dudakları kıvrıldı. "Hatırladığım kadarıyla Nagarajalılar hemen hemen her şey için tören yapıyorlar, bu yüzden oteli yakmadan istedikleri kadar kutsal ateş yakabilecekleri uygun bir yer ayarla onlara."

"Evet, efendim."

Rutledge raporlara göz gezdirdi. "Mevcut doluluk oranımız nedir?" diye sordu kafasını kaldırmadan.

"Yüzde doksan beş."

"Harika." Rutledge raporlara göz atmaya devam etti.

Sessizlik sürerken bakışları masanın üzerine kayan Jake, Michael Bayning tarafından Bayan Poppy Hathaway'e yazılmış bir mektup gördü. Mektubun neden Rutledge'in elinde olduğunu merak etti. Poppy Hathaway... Londra sezonu boyunca otelde kalan ailenin kızlarından biriy-

di. Şehirde evi olmayan diğer soylu aileler gibi onlar da döşenmiş bir ev kiralamak ya da özel bir otelde kalmak zorundalardı. Hathaway'ler üç senedir Rutledge'in sadık müşterileriydi. Bu sabah Rutledge'in yanında görülen kızın Poppy olması mümkün müydü?

"Valentine," dedi otel sahibi kabaca. "Harikalar odasındaki koltuklardan birinin kaplanması gerekiyor. Bu sabah küçük bir kaza oldu."

Jake genelde soru sormaması gerektiğini bilse de karşı koyamadı. "Ne tür bir kaza efendim?"

"Bir gelincikti. Sanırım minderden kendine yuva yapmaya çalışıyordu."

Bir gelincik mi?

Hathaway'lerin işin içinde olduğuna emindi.

"Hayvan hâlâ buralarda mı?" diye sordu Jake.

"Hayır, götürüldü."

"Hathaway kardeşlerden biri tarafından mı?" diye sordu Jake.

"Aslına bakarsan, evet," dedi Rutledge soğuk yeşil gözlerinde uyarı dolu bir ışıltı belirirken. Raporları kenara itip arkasına yaslandı ve rahat tavrıyla çelişir şekilde masanın üzerinde parmaklarını tıkırdatmaya başladı. "Yapmanı istediğim birkaç şey var, Valentine. Öncelikle Lord Andover'ın Upper Brook Caddesi'ndeki malikânesine git. Önümüzdeki iki gün içinde benim için Andover ile özel bir görüşme ayarla, burada olmasını tercih ederim. Kimsenin bundan haberi olmaması gerektiğini ve Andover'a konunun çok önemli olduğunu vurgula."

"Evet, efendim." Jake bunu ayarlamakta zorlanacağını düşünmüyordu. Harry Rutledge biriyle görüşmeyi talep

ettiğinde gecikmeden isteği yerine getirilirdi. "Lord Andover Bay Michael Bayning'in babası değil mi?"

"Evet, öyle."

Neler oluyordu?

Rutledge Jake'in karşılık vermesine izin vermeden hemen listeye geçti. "Bunu al..." Jake'e deri bir iple bağlı ufak bir folyo uzattı. "Savunma Bakanlığı'ndaki Sör Gerald'a götür. Ona bizzat teslim et. Sonra Watherston & Son'a gidip benim adıma bir kolye ve bileklik al. Ve malikânesinde Bayan Rawlings'e teslim et."

"İltifatlarınızı da iletmemi ister misiniz?" diye sordu Jake umutla.

"Hayır, bu notu götür." Ona mühürlü bir mektup uzattı. "Ondan kurtuluyorum."

Jake'in suratı asıldı. Tanrı aşkına! Yine o tür bir manzaraya katlanacaktı! "Efendim, getir götür işi için Doğu Londra'ya gidip yankesicilerden dayak yemeyi tercih ederim."

Rutledge gülümsedi. "Bu muhtemelen haftanın ilerleyen günlerinde olacak."

Jake patronuna dokunaklı bir bakış atıp odadan çıktı.

★ ★ ★

Poppy evlenilebilirlik açısından hem iyi hem de kötü yanlarının olduğunun son derece farkındaydı.

Varlıklı bir aileden geliyor olması kaydadeğer bir çeyizi olduğu anlamına geliyordu ve bu lehineydi.

Leo'nun unvanına rağmen Hathaway'lerin tanınmış ya da soylu bir aile olmaması aleyhineydi.

Çekici olması lehineydi.

Gevezeliği ve sakarlığı, gergin olduğunda ikisinin bir araya gelip durumu daha da kötüleştirmesi aleyhineydi.

Aristokrasinin bir zamanlar olduğu kadar özel olmaması lehineydi. Asillerin gücü yavaş yavaş azalırken sanayici ve tüccar sınıfı hızla yükseliyordu. Bu nedenle halk tabakasından paralı kişiler ile fakirleşen soylular arasında yapılan evlilikler giderek artıyordu. Gittikçe artan bir sıklıkla soylular mecazen burunlarını tutarak halkın arasına karışmak zorunda kalıyorlardı.

Michael Bayning'in vikont babasının - özellikle de oğlu söz konusu olduğunda - yüksek standartlara sahip olması aleyhineydi.

"Vikontun bu birlikteliği değerlendirmesi gerekecek," demişti Bayan Marks. "Kusursuz bir soyu olabilir ama her açıdan serveti düşüşte. Oğlu varlıklı bir aileden gelen bir kızla evlenmek zorunda. Bu da bu kızın Hathaway olabileceği anlamına geliyor."

"Umarım haklısınızdır," diye karşılık vermişti Poppy dokunaklı bir şekilde.

Poppy'nin Michael Bayning'in eşi olarak mutlu olacağından hiç şüphesi yoktu. Zeki, şefkatli ve kolay gülen biriydi... Doğuştan centilmendi. Onu seviyordu, delicesine bir tutkuyla olmasa da ona karşı içten bir sevgi duyuyordu. Mizacını, en ufak bir küstahlık belirtisine bile izin vermeyen özgüvenini seviyordu. Ve bunu itiraf etmek bir leydiye hiç yakışmasa da görüşünü de seviyordu. Kahverengi gür saçları, sevgi dolu kahverengi gözleri vardı ve uzun boylu, yapılıydı.

Poppy Michael'la tanıştığında her şey kendiliğinden gelişmişti... Ona anında âşık olmuştu.

"Umarım benimle oyun oynamıyorsunuzdur," demişti Michael ona bir gece matinesi sırasında Londra'daki bir malikânenin sergi salonunu dolaşırlarken. "Kibarlığınızı daha anlamlı bir şeyle karıştırmamış olduğumu umuyorum." Onu yağlı boya kullanılarak yapılmış büyük bir tablonun önünde durdurmuştu. "Doğrusu... Bayan Hathaway... Poppy... Yanında geçirdiğim her an bana öylesine zevk veriyor ki senden ayrı kalmaya dayanamıyorum."

Genç kız ona şaşkınlıkla bakakalmıştı. "Bu mümkün olabilir mi?" diye fısıldamıştı.

"Seni sevmem mi?" diye fısıldayarak karşılık vermişti Michael dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle. "Poppy Hathaway... Seni sevmemek mümkün değil."

Poppy içi neşeyle dolarken titrek bir nefes almıştı. "Bayan Marks böyle bir durumda bir leydinin ne yapması gerektiğini bana hiç söylemedi."

Michael sırıtmış ve sır verecekmiş gibi ona biraz daha yaklaşmıştı. "Beni cesaretlendirmen gerekiyor."

"Ben de seni seviyorum."

"Sır saklayamıyorsun." Kahverengi gözleri ışıldamıştı. "Yine de bunu duymak çok güzel."

Flört ettikleri süre boyunca hep ihtiyatlı olmuşlardı. Michael'ın babası Vikont Andover oğluna karşı aşırı korumacıydı. Michael onun iyi ama sert bir adam olduğundan bahsetmiş, konuyu açıp vikontu bu birliktelik konusunda ikna edebilmek için ondan zaman istemişti. Poppy ona istediği kadar zaman tanımaya razıydı.

Ancak Hathaway'lerin geri kalanı onun kadar uysal değildi. Onlara göre Poppy çok değerliydi ve açıkça biriyle flört etmeyi hak ediyordu.

Akşam yemeğinden sonra oteldeki süitlerine çekildiklerinde, "Bu konuyu Andover'la görüşmemi ister misiniz?" diye öneride bulundu Cam Rohan. Altı aylık bebeklerini tutan Amelia'nın yanındaki kanepede oturuyordu. Bebek büyüyünce *gaje* ismi - *gaje* Çingenelerin yabancılar için kullandıkları kelimeydi - Ronan Cole olacaktı ama aile içinde Çingene ismi Rye kullanılacaktı.

Poppy ve Bayan Marks öteki kanepede otururken Beatrix şöminenin yanına yere oturmuş evcil kirpisi Medusa'yla oynuyordu. Medusa ve dikenlerine yaklaşmanın akıllıca olmadığını kötü bir şekilde tecrübe eden Dodger ise az ötede sepetine sinmişti.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatan Poppy nakış işinden kafasını kaldırdı. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi eniştesine üzüntüyle bakarak. "Ne kadar ikna edici olduğunu biliyorum ama Michael bu konuda çok katı."

Cam meseleyi enine boyuna düşünüyor gibi görünüyordu. Hafif uzun siyah saçları, koyu bal rengi parlak teni ve bir kulağında parlayan elmas küpesiyle Rohan servetini imalata yatırım yaparak kazanan bir işadamından çok bir pagan prensini andırıyordu. Amelia ile evlendiğinden beri Hathaway ailesinin resmen reisi olmuştu. Yaşayan hiçbir erkek bu başa çıkılmaz grubu onun gibi idare edememişti. Rohan onlara *kabilem* diyordu.

"Küçük kız kardeşim," dedi Poppy'ye. Bakışları yoğun olmasına rağmen sesi sakindi. "Çingenelerin dediği gibi: Budanmayan ağaç meyve vermez. Bayning'in seninle flört etmesi için neden hâlâ izin almadığını ve tüm *gaje*ler gibi rahatça işe koyulmadığını anlayamıyorum."

"Cam..." dedi Poppy neşeyle. "Çingenelerin flört anlayışının... Daha doğrudan olduğunu biliyorum..."

Bunun üzerine Amelia gülmemek için kendini zor tuttu. Cam bilerek ona aldırış etmedi. Bayan Marks şaşırmış görünüyordu, flört süresince bir kadını yatağından kaçırmanın Çingene geleneği olduğunu bilmediği açıktı.

"Ama sen de bizler kadar iyi biliyorsun ki..." diye devam etti Poppy sözlerine. "İngiliz soyluları için flört çok daha hassas bir konu."

"Aslına bakarsan," dedi Amelia ilgisizce. "Gördüğüm kadarıyla İngiliz soyluları evliliği banka işlemleri gibi duygusal bir anlayışla ele alıyorlar."

Poppy ablasını azarladı. "Amelia! Sen kimin tarafındasın?"

"Senden başka kimsenin tarafını tutamam." Amelia'nın mavi gözleri endişe yüklüydü. "Bu yüzden davetlere ayrı ayrı varılan, seni ve Bayan Marks'ı arabayla gezintiye çıkarmayan bu tür gizli bir flörtü ciddiye alamıyorum... Utanç kokuyor... Rahatsızlık verici. Sanki onun suçluluk duymasına neden olan bir sırmışsın gibi."

"Bay Bayning'in niyetinden şüphelendiğini mi söylüyorsun?"

"Hiç de değil. Ama yöntemleri hoşuma gitmiyor."

Poppy hafifçe içini çekti. "Soylu birinin oğlu için sıra dışı bir tercihim. Bu yüzden Bay Bayning babasına bu konuyu dikkatli bir şekilde açmak zorunda."

"İçimizde aile geleneklerine en bağlı kişi sensin," diyerek karşı çıktı Amelia.

Poppy ona ters bir bakış attı. "Geleneklerine bağlı Hathaway olmak gururlanılacak bir şey sayılmaz."

Sinirlenmiş görünen Amelia refakatçisine baktı. "Bayan Marks... Kız kardeşim ailesinin öylesine tuhaf ve sıra dışı olduğuna inanıyor ki Bay Bayning vikontun karşısına çıkıp 'Baba ben Poppy Hathaway'le evlenme niyetindeyim ve senin de rızanı almak istiyorum' demek yerine sinsice flört etme zahmetine girmek zorunda kalıyor. Bay Bayning'in neden bu kadar ihtiyatlı olmak zorunda olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

Bayan Marks ilk kez ne diyeceğini bilmiyor gibi görünüyordu.

"Onu zor durumda bırakma," dedi Poppy. "İşte gerçekler Amelia: Sen ve Win Çingenelerle evlisiniz, Leo adı çıkmış bir çapkın, Beatrix'in Kraliyet Zooloji Derneği'nden çok evcil hayvanı var, bense toplum içinde nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum ve kendimi kurtaracak kadar bile doğru düzgün sohbet edemiyorum. Bay Bayning'in bu haberi en doğru zamanda babasına vermek istemesinde anlaşılmayacak ne var?"

İtiraz edecekmiş gibi görünse de, "Bana kalırsa doğru düzgün sohbetler çok sıkıcı," diye homurdanmakla yetindi Amelia.

"Bence de," dedi Poppy yüzünü asarak. "Sorun da bu."

Beatrix ellerinin arasına kıvrılan kirpiden kafasını kaldırıp, "Bay Bayning'in sohbetleri ilgi çekici mi?" diye sordu.

"Ziyarete gelmeye cesaret etseydi..." dedi Amelia. "Sormana gerek olmazdı."

"Bay Bayning'i yarından sonraki gün düzenlenecek olan Chelsea çiçek gösterisinde bize eşlik etmesi için davet etmeliyiz," diye önerdi Bayan Marks. "Böylece öğleden

sonrayı Bay Bayning ile geçirip niyetinden emin olabiliriz."

"Bence bu harika bir fikir," dedi Poppy neşeyle. Birlikte bir çiçek gösterisine gitmek Michael'ın Rutledge'de onları ziyaret etmesinden çok daha masumane ve akıllıcaydı. "Bay Bayning'le tanışınca endişelerinin dineceğine eminim Amelia."

"Umarım öyle olur," diye karşılık verdi Amelia ikna olmamış bir şekilde ve dikkatini Bayan Marks'a çevirdi. "Poppy'nin refakatçisi olarak bu gizli talibi benden daha çok gördünüz. Hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Gözlemlediğim kadarıyla..." dedi Bayan Marks dikkatle. "Bay Bayning saygın ve onurlu biri. Harika bir itibarı var... Geçmişinde kadınları baştan çıkarmak, ölçüsüz harcamalar yapmak ya da toplum içinde tartışmalara girmek gibi şeyler yok. Kısacası Lord Ramsay'in tam tersi."

"Öyleyse düzgün biri," dedi Cam ciddiyetle. Eşine bakarken ela gözleri ışıldadı. "Neden ona bir davet yollamıyorsun *monisha*?"

Amelia'nın yumuşak dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Çiçek gösterisine katılmaya razı mısın?"

"Çiçekleri severim," dedi Cam masumca.

"Evet, çayırlara ve bataklıklara saçılmışlarsa. Ama onları kabarık yataklarda ya da küçük düzgün kutularda dizilmiş bir şekilde görmekten nefret edersin."

"Bir günlüğüne katlanabilirim," dedi Cam ve karısının boynuna düşen saç tutamını okşadı. "Sanırım Bayning gibi bir damat edinmek bu zahmete girmeye değer." Gülümseyerek ekledi: "Ailede saygın bir erkeğin olmasına ihtiyacımız var, öyle değil mi?"

Beşinci Bölüm

Ertesi gün Michael Bayning'e bir davetiye gönderildi ve hemen kabul görmesi Poppy'yi çok sevindirdi.

Dodger gibi heyecandan yerinde zıplamamak için kendini zor tutan genç kız, "Artık sadece an meselesi," dedi Beatrix'e. "Bayan Bayning olacağım, onu seviyorum, herkesi ve her şeyi seviyorum... O kokmuş, yaşlı gelinciğini bile seviyorum Bea!"

Sabahın ilerleyen saatlerinde Poppy ve Beatrix yürüyüşe çıkmak için hazırlandılar. Hava açık ve ılıktı, düzgün bir şekilde taşlarla döşenmiş patikaların kestiği otel bahçeleri bir çiçek senfonisini andırıyordu.

"Dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorum," dedi Poppy pencerenin kenarında durmuş geniş bahçelere bakarken. "Çiçekler o kadar güzel ki bana neredeyse Hampshire'ı hatırlatıyor."

"Bana Hampshire'ı hiç hatırlatmıyor," dedi Beatrix. "Fazla düzenli. Ama yine de Rutledge'in gül bahçesinde dolaşmayı seviyorum. Hava çok güzel kokuyor. Biliyor musun birkaç sabah önce Cam ve Amelia ile dışarı çıktığımda bahçıvanla konuştum... Bana gülleri bu kadar büyük ve sağlıklı yapan gizli tarifini verdi."

"Neymiş?"

"Balık suyu, sirke ve bir tutam şeker. Çiçek açmadan önce üzerlerine serpiyormuş ve bunu çok seviyorlarmış."

Poppy burnunu buruşturdu. "Ne berbat bir karışım."

"Bahçıvan yaşlı Bay Rutledge'in güllere çok düşkün olduğunu ve bahçede gördüğümüz bazı egzotik çiçekleri insanların ona özel olarak getirdiğini söyledi. Mesela eflatun güller Çin'den gelmiş, katmerli güller ise Fransa'dan..."

"Yaşlı Bay Rutledge mi?"

"Bay Rutledge'in yaşlı olduğunu söylemedi. Ama ben öyle olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Neden?"

"Çok gizemli ve kimsenin onu gördüğü yok. Bana Windsor Sarayı'ndaki odasında kilit altında tutulan yaşlı deli Kral George'la ilgili anlatılan hikâyeleri hatırlatıyor." Beatrix sırıttı. "Belki de Bay Rutledge'i tavan arasında kapalı tutuyorlardır."

"Bea..." diye fısıldadı Poppy ona içini dökme ihtiyacı duyarak. "Sana söylemek istediğim bir şey var ama bu bir sır olarak kalmalı."

Kız kardeşinin gözleri merakla ışıldadı. "Nedir?"

"Öncelikle kimseye söylemeyeceğine dair bana söz ver."

"Söz veriyorum."

"Bir şey üzerine yemin et."

"Bütün hayvanların koruyucu azizi olan Asisili Francis üzerine yemin ederim." Poppy'nin tereddüt ettiğini görünce hevesle ekledi: "Bir grup korsan beni kaçırıp gemilerine götürse ve beni sırrını söylemezsem aç köpekbalıklarının üzerinde duran bir tahtada yürümekle tehdit etse bile kimseye söylemem. Kötü bir adam tarafından bağlanıp dörtnala koşan bir at sürüsünün önüne atılsam ve ezilmekten kurtulmanın tek yolu kötü adama sırrını söylemek olsa..."

"Pekâlâ beni ikna ettin," dedi Poppy sırıtarak ve onu bir köşeye çekti. "Bay Rutledge'le tanıştım."

Beatrix mavi gözlerini kocaman açarak, "Tanıştın mı? Ne zaman?" diye sordu.

"Dün sabah." Poppy gizli geçidi, harikalar odasını ve Bay Rutledge'i tarif ederek ona bütün hikâyeyi anlattı. Atladığı tek şey ona göre hiç gerçekleşmemiş olan öpücüktü.

"Dodger'ın yaptıkları yüzünden çok üzgünüm," dedi Beatrix içtenlikle. "Onun adına özür dilerim."

"Sorun değil Bea. Ben sadece mektubu kaybetmemiş olmayı dilerdim. Kimse mektubu bulmadığı sürece sorun yok."

"O halde Bay Rutledge güçten düşmüş bir kaçık değil..." dedi Beatrix hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Tanrı aşkına, elbette değil."

"Nasıl biri?"

"Aslına bakarsan oldukça yakışıklı... Uzun boylu ve..."

"Merripen kadar uzun mu?"

Çingeneleri kasabadan kovmak isteyen İngilizler tarafından kabilesi saldırıya uğrayan Kev Merripen Hat-

haway'lerle yaşamaya başlamıştı. Çocukken ölüme terk edilmişti ama Hathaway'ler onu evlerine kabul etmişlerdi ve o zamandan beri onlarla birlikteydi. Kısa süre önce ikinci en büyük kız kardeş Winnifred ile evlenmişti. Merripen Leo'nun yokluğunda Ramsay arazisiyle ilgilenme görevini üstlenmişti. Ramsay Evi'nin güzelliğinin ve mahremiyetinin tadını çıkaran yeni evliler etkinlik dönemi sırasında Hampshire'da kalmaktan son derece mutlulardı.

"Merripen kadar uzun boylu değil," dedi Poppy. "Ama yine de uzun... Koyu renk saçları ve delici yeşil gözleri var..." Neye benzediğini hatırlarken midesi beklenmedik bir şekilde kasıldı.

"Ondan hoşlandın mı?"

Poppy tereddüt etti. "Bay Rutledge... Rahatsızlık verici. Hoş ama insan her şeyi yapabilecekmiş gibi bir hisse kapılıyor. William Blake şiirinden fırlamış kötü bir melek gibi."

"Keşke onu görebilseydim," dedi Beatrix dalgın bir şekilde. "Harikalar odasını görmeyi de çok isterdim. Seni kıskandım, Poppy. Başıma ilginç bir şey gelmeyeli çok uzun zaman oldu."

Poppy sessizce güldü. "Neredeyse tüm Londra etkinliklerine katılmamıza rağmen mi?"

Beatrix gözlerini devirdi. "Londra etkinlik dönemi salyangoz yarışı kadar sıkıcı. Ocak ayında. Ölü salyangozlarla yapılan bir yarış."

"Kızlar, ben hazırım," dedi Bayan Marks odaya girerken neşeli bir sesle. "Güneş şemsiyelerinizi almayı unutmayın... Güneşte yanmak istemezsiniz."

Süitten ayrılıp ağırbaşlı bir edayla koridorda ilerlemeye

başladılar ve ana merdivenlere yönelmek için köşeyi dönmeden önce saygın otelde sıra dışı bir karışıklık çıktığını fark ettiler.

Erkek sesleri duyuluyordu, kimi telaşlıydı, içlerinden en az biri sinirliydi, yabancı aksanlar havada uçuşuyordu ve havaya tuhaf metalik bir tıkırtı hâkimdi.

"Bu da ne böyle..." diye homurdandı Bayan Marks.

Köşeyi döndüklerinde yiyecek asansörünün yanında toplanmış olan yarım düzine erkeği görünce aniden durdular. Bir çığlık koptu.

"Bu bir kadın mı?" diye sordu Poppy rengi solarak. "Bir çocuk mu?"

"Burada kalın," dedi Bayan Marks sertçe. "Ben öğrenirim."

Panik dolu bir dizi çığlık üçünün de irkilmesine neden oldu.

"Bu bir çocuk," dedi Poppy ve Bayan Marks'ın uyarısına rağmen ilerledi. "Yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız."

Beatrix çoktan önden gitmişti. "Bu bir çocuk değil," dedi omzunun üzerinden. "Bir maymun!"

Altıncı Bölüm

Harry'nin eskrim kadar sevdiği sadece birkaç aktivite vardı, yine de eski bir spor dalı olduğu için eskrimin yeri ayrıydı.

Kılıçlar artık silah ya da aksesuvarlar kadar gerekli değildi, kullanıcıları da genelde askeri görevliler ve meraklı amatörlerdi. Fakat Harry'yi asıl etkileyen bu sporun zarafeti, hem fiziksel hem de zihinsel disiplin gerektirmesiydi. Bir eskrimci hamlelerini önceden planlamalıydı ve bu Harry'ye doğal geliyordu.

Bir sene önce soyluların, bankacıların, aktörlerin, politikacıların ve ordunun farklı kademelerinden askerlerin dahil olduğu yaklaşık yüz üyesi olan bir eskrim kulübüne katılmıştı. Güvendiği birkaç arkadaşıyla haftada üç kez kulüpte buluşuyor ve eskrim ustasının dikkatli bakışları altında hem eskrim kılıçlarıyla hem de asalarla antrenman yapıyordu. Kulübün soyunma odası ve banyo yapma alanı

olmasına rağmen sıra beklememek için genelde antrenmandan sonra kulüpten ayrılıyordu.

Eskrim ustası onlara aynı anda iki rakiple dövüşürken kullanabilecekleri teknikler öğrettiği için bu sabahki antrenmanları oldukça yorucu geçmişti. Canlandırıcı olduğu kadar zorlayıcıydı ve hepsi morluklar içinde oradan ayrılmıştı.

Göğsüne ve üst koluna birkaç sert darbe alan Harry ter içindeydi. Koruyucu deri dolgu malzemesini çıkarmış olsa da otele geri döndüğünde eskrim kostümü hâlâ üzerindeydi. Banyo yapmak için sabırsızlanıyordu ama çok geçmeden bu işi sonraya bırakması gerektiğini anladı.

Yöneticilerinden biri olan William Cullip adında gözlüklü genç bir adam onu otelin arka tarafından içeri girerken karşıladı. "Bay Rutledge," dedi özür dilercesine. "Bay Valentine, gelir gelmez size bir sorun yaşadığımızı söylememi istedi..."

Harry sessizliğini koruyup sabırla bekledi. Aceleye getirilirse genç adamdan gerekli bilgiyi almak sonsuzluk kadar uzun sürebilirdi.

"Nagarajalı diplomatlarla ilgili," diye devam etti Cullip sözlerine.

"Yine mi yangın çıktı?"

"Hayır, efendim. Nagarajalıların yarın kraliçeye takdim etmeyi planladıkları parçalardan biri ortadan kayboldu."

Nagarajalıların yanlarında getirdikleri paha biçilmez taşları, sanat eserlerini ve kumaşları düşünen Harry kaşlarını çattı. "Eşyaları bodrumda kilitliydi. Neler oluyor Cullip?"

"Nagarajalıların kraliçeye hediye edecekleri parçalar arasında bir çift nadir rastlanan... Hayvan varmış... Mavi makak... Sadece Nagaraja'daki tik ağacı ormanlarında bulunuyormuş. Regent Park'taki hayvanat bahçesinde tutulacaklardı. Anlaşılan bir tanesi kafesin kilidi açmayı başarmış ve..."

"Daha neler!" Şaşkınlığı yerini hızla öfkeye bırakırken sesini yükseltmemeyi başardı. "Neden kimsenin otelimde bir çift maymun bulunduğunu bana söylemediğini sorabilir miyim?"

"Bir yanlış anlama olmuş efendim. Resepsiyondaki Bay Lufton raporuna bunu eklediğinden emin ama Bay Valentine böyle bir şey okumadığını söylüyor... Öfkeye kapılıp bir hizmetçiyi ve iki uşağı korkuttu... Şimdi herkes misafirlerimizi alarma geçirmemeye çalışarak..."

"Cullip..." Harry sakinliğini korumak için dişlerini sıktı. "Makak ne zamandır kayıp?"

"Tahminlerimize göre en az kırk beş dakikadır."

"Valentine nerede?"

"En son üçüncü kata çıktığını duydum. Hizmetçilerden biri yiyecek asansörünün yanında dışkıya benzeyen bir şey bulmuş."

"Yiyecek asansörünün yanında maymun dışkısı..." diye söylendi Harry duyduklarına inanamayarak. Tanrı aşkına! Tek eksikleri aniden ortaya çıkan vahşi bir hayvan yüzünden yaşlı misafirlerden birinin korkudan felç geçirmesi, bir kadınla çocuğunun ısırılması ya da başka bir korkunç senaryonun gerçekleşmesiydi!

Lanet olası yaratığı bulmak imkânsız olabilirdi. Koridorlar, gizli kapılar ve geçitlerle dolu olan otel bir labirent-

ten farksızdı. Bu günler alabilirdi ve bu sırada Rutledge'de kıyamet kopardı. Zarara uğrayabilirdi. En kötüsü de yıllarca dalga geçilme ihtimaliydi. Şakacıların onunla işi bittiğinde ise...

"Yemin ederim, birilerinin kellesi uçacak," dedi Harry adamın irkilmesine neden olan tehlikeli bir fısıltıyla. "Süitime git ve ofisimdeki maun dolaptan Dreyse'yi alıp bana getir."

Genç yönetici şaşırmış görünüyordu. "Dreyse mi efendim?"

"Silahım. Dolapta kuyruktan dolan tek ateşli silah."

"Ateşli..."

"Kahverengi olan," dedi Harry nazikçe. "Yan tarafında büyük bir sürgüsü var."

"Emredersiniz efendim!"

"Ve Tanrı aşkına, sakın kimseye doğrultma. Silah dolu."

Eskrim kılıcını hâlâ elinde tutan Harry arka merdivenlerden hızla yukarı çıktı. Basamakları ikişer ikişer çıkarken çarşaf sepeti taşıyan korkmuş iki hizmetçinin yanından geçti. Üçüncü kata varıp yiyecek asansörünün bulunduğu tarafa yöneldiğinde ise Valentine, üç Nagarajalı diplomat, Brimbley ve kat hizmetlisi ile karşılaştı. Yanlarında tahta ve metalden yapılma bir kafes vardı. Kata toplanmış olan adamlar asansörün içine bakıyorlardı.

"Valentine," dedi Harry kibarca sağ kolunun yanına giderken. "Onu bulabildiniz mi?"

Jake ona bezgin bir bakış attı. "Asansörün halatına tırmandı. Şimdi de hareket eden kabinin üstünde oturuyor. Kabini alçaltmaya çalıştığımızda halata tutunup sallanıyor."

"Ona erişebileceğim kadar yakın mı?"

Valentine'in bakışları patronunun elindeki eskrim kılıcına kaydı. Harry'nin otelde istediği gibi dolaşmasına izin vermektense hayvanı şişlemeye niyetli olduğunu anlayınca kara gözlerini kocaman açtı. "Erişebileceğinizi sanmıyorum. Onu daha da kışkırtabilirsiniz."

"Yiyecekle kandırmayı denediniz mi?"

"Kanmıyor. Yukarı bir elma uzattım ama elimi ısırmaya çalıştı." Adamların inatçı maymuna ıslık çalıp seslendiği asansöre doğru dalgın bir bakış attı.

İki omzunda da desenli bir kumaş olan açık renk takım giymiş orta yaşlı zayıf bir Nagarajalı öne çıktı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Bay Rutledge siz misiniz? Güzel, evet, kraliçeye getirdiğimiz en önemli hediyeyi ele geçirmemize yardım etmek için gelmenize sevindim. Nadir bulunan bir makak. Çok özel. Kesinlikle zarar görmemeli."

"Adınız?" diye sordu Harry kaba bir şekilde.

"Niran," dedi diplomat.

"Bay Niran... Hayvan için endişelenmenizi anlıyorum ancak misafirlerimi korumak gibi bir sorumluluğum var."

Nagarajalı adam ona dik dik baktı. "Kraliçeye getirdiğimiz hediyeye zarar verirseniz korkarım işler sizin için hiç iyi gitmeyecek."

Harry diplomata sert bir bakışla karşılık verdi. "Beş dakika içinde o hayvanı yiyecek asansörümden çıkarıp kafesine koymanın bir yolunu bulamazsanız ondan kebap yapacağım Niran."

Bu sözler üzerine Nagarajalılar asansöre hücum ettiler. Maymunun heyecanlı bağırışını bir dizi homurtu takip etti.

"Kebabın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi Valentine. "Ama maymunun bundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum." Patronunun arka tarafında gözüne bir şey ilişince homurdandı. "Misafirler..."

Kısık bir sesle, "Lanet olsun," diye söylenen Harry nasıl bir açıklama yapacağını düşünerek yaklaşan misafirlere döndü.

Üç bayandan ikisi kara saçlı bir kadını takip ediyordu. Harry, Catherine Marks ve Poppy Hathaway'i fark edince küçük bir şok geçirdi. Asansöre ulaşmak için acele eden ise Beatrix olmalıydı.

Harry hemen onun yolunu kesti. "Günaydın bayan. Korkarım oraya gidemezsiniz. Gitmek isteyeceğinizi hiç sanmıyorum."

Genç kız durdu ve kız kardeşininki gibi masmavi olan gözlerini ona dikti. Catherine Marks sert bir duruşla onu süzmeye başladı. Yanakları kızaran Poppy ise derin bir nefes aldı.

"Kız kardeşimi tanımıyorsunuz bayım," dedi Poppy. "Ortamda vahşi bir yaratık varsa onu mutlaka görmek ister."

"Otelimde vahşi bir yaratığın olduğunu da nereden çıkardınız?" diye sordu Harry soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

Tam o anda makak coşku dolu bir çığlık attı.

Bakışlarını ondan ayırmayan Poppy sırıttı. Harry kontrolü dışında gelişen bu duruma sinirlense de gülümsemeden edemedi. Genç kız hatırladığından daha sevimliydi, gözleri koyu berrak maviydi. Londra'da çok sayıda güzel kadın vardı ama hiçbiri onun zekâsına ve ayarsız çekiciliğine sahip değildi.

O sırada onu alıp başka bir yere götürmek ve kendine saklamak istedi. Fakat önceki gün tanışmış olmalarına rağmen birbirlerini tanımıyormuş gibi yapmaları gerektiğini hatırlayınca ifadesini koruyup kusursuz bir kibarlıkla cevap verdi. "Harry Rutledge, hizmetinizdeyim."

"Ben Beatrix Hathaway," dedi genç kız. "Bu da kardeşim Poppy ile refakatçim Bayan Marks. Yiyecek asansöründe bir maymun var değil mi?" Bu gibi yerlerde egzotik hayvanların bulunmasını son derece normal karşılıyormuş gibiydi.

"Evet ama..."

"Onu bu şekilde asla yakalayamazsınız," diyerek araya girdi Beatrix.

Sözü kimse tarafından kesilmeyen Harry gülümsememek için kendini zor tuttu. "Sizi temin ederim ki durum kontrolümüz altında ve..."

"Yardıma ihtiyacınız var," dedi Beatrix. "Hemen döneceğim. Maymunu üzecek bir şey yapmayın. Ve o kılıçla onu dürtmeye kalkmayın... Yanlışlıkla onu yaralayabilirsiniz." Geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

"Yanlışlıkla olmayacaktı," diye mırıldandı Harry.

Bayan Marks bakışlarını Harry'den sorumluluğu altındaki genç kıza çevirirken şaşkındı. "Beatrix, otelde o şekilde koşma! Hemen dur!"

"Sanırım bir planı var," dedi Poppy. "Peşinden gitseniz iyi olur, Bayan Marks."

Refakatçisi ona yalvarırcasına bir bakış attı. "Benimle gel."

Fakat Poppy yerinden kıpırdamadı ve "Burada bekleyeceğim, Bayan Marks," dedi masum bir ifade takınarak.

"Ama bu hiç uygun değil..." Bakışlarını Beatrix'in gözden kaybolan görüntüsünden Poppy'nin sabit duruşuna çevirdi. Beatrix'in daha büyük bir sorun teşkil ettiğine karar verip bir leydiye yakışmayan bir küfür mırıldanarak döndü ve peşinden koştu.

Harry kendini Poppy ile baş başa buldu, kız kardeşi gibi o da makağın soytarılığından rahatsız olmamış görünüyordu. Yüz yüzelerdi, Harry kılıcını, Poppy ise güneş şemsiyesini tutuyordu.

Poppy onun eskrim kostümünü inceledi ve ağırbaşlı bir sessizliği tercih etmek ya da yanında refakatçisi olmayan genç bir leydi gibi telaşlanmak yerine hızla söze girdi. "Babam eskrimin 'fiziksel bir satranç oyunu' olduğunu söylerdi," dedi. "Bu spora bayılırdı."

"Hâlâ acemi sayılırım," dedi Harry.

"Babam kılıcın kuş tutar gibi tutulması gerektiğine inanırdı... Kırmadan ama elden kaçırmayacak kadar sıkıca."

"Size ders verdi mi?"

"Ah elbette, babam bütün kızlarını bunu denemeye teşvik etti. Bir kadın için bundan daha uygun bir spor olmadığını söylerdi."

"Elbette. Kadınlar çevik ve hızlıdırlar."

Poppy kederli bir şekilde gülümsedi ve "Sanırım sizi atlatabilecek kadar hızlı değiller," diyerek hem kendisiyle hem de onunla kibarca alay etti.

Harry kimin kime doğru adım attığından emin olmasa da nedense birbirlerine daha yakın duruyorlardı. Genç kız etrafına parfüm ve sabun karışımından oluşan hoş bir koku yayıyordu. Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırlayınca onu öpmeyi o kadar çok istedi ki kendisini

zor tuttu. Nefes nefese kalmış olduğunu fark ettiğinde ise şaşırdı.

"Efendim!" Valentine'in sesi onu düşüncelerinden kopardı. "Makak halata tırmanıyor."

"Gidebilecek hiçbir yeri yok," dedi Harry aksi bir şekilde. "Asansörü yukarı doğru hareket ettirip hayvanı kıstırmayı deneyin."

"Makağa zarar vereceksiniz!" diye bağırdı Nagarajalı.

"Umarım," dedi Harry dikkatinin dağıtılmasından hoşlanmayarak. Yaramaz bir makağın peşinde koşmak değil Poppy Hathaway ile yalnız kalmak istiyordu!

Dreyse'yi özenle taşıyan William Cullip yanlarına geldi. "Bay Valentine, işte!"

"Teşekkür ederim." Harry silaha uzanırken tam o sırada ürkerek geri çekilen Poppy'ye çarptı. Kollarından tutunca kızın ne kadar gergin olduğunu hissetti. Dikkatle onu süzdü - yüzü bembeyaz, bakışları tedirgindi. "Ne oldu?" diye sordu kısık bir sesle. "Silah mı? Silahlardan korkuyor musunuz?"

Poppy nefes almaya çalışarak kafasını salladı.

Harry onu böylesine korumacı bir tavırla sahiplendiği için şaşkındı. "Bir şey yok," diye mırıldandı. En son ne zaman birinin onda teselli aradığını hatırlamıyordu. Belki de kimse onda teselli aramamıştı. Poppy'yi tamamen kollarının arasına alıp sakinleştirmek istedi. Bunu yapmayı farkında olmadan hep istemiş, hep beklemiş gibiydi.

"Cullip... Silaha gerek olmayacak. Onu yerine koyabilirsin," diye mırıldandı alçak bir sesle.

"Emredersiniz, Bay Rutledge."

Harry kızın başını omzuna yasladığını hissetti. Açıkta

kalan kulağı çok hassas görünüyordu, parfümünün kokusu ise kışkırtıcıydı. Her yanını keşfetmek ve rahatlayana dek onu sarmak istiyordu. Sırtını okşayarak, "Bir şey yok..." diye mırıldandı bir kez daha. "Geçti. Korktuğunuz için çok üzgünüm."

"Hayır, ben özür dilerim, ben..." Geri çekilen Poppy'nin yüzü birden kıpkırmızı kesildi. "Aslında bu kadar ürkek değilimdir, sadece şaşırdım. Uzun zaman önce..." Durup kıpırdandıktan sonra ekledi: "Her neyse... Gevezelik etmeyeceğim."

Harry onun susmasını istemiyordu. Nedenini açıklayamasa da ona dair her şeyi son derece ilgi çekici buluyordu.

"Anlatın," dedi kısık bir sesle.

Poppy çaresiz bir ifade takınıp onu uyarırcasına süzdü. "Küçükken en sevdiğim insanlardan biri Amcam Howard'dı. Eşi ya da çocuğu olmadığı için hep bizimle ilgilenirdi." Yüzünde özlem dolu bir gülümseme belirdi. "Howard Amca bana karşı çok sabırlıydı. Gevezeliğim herkesin dikkatini dağıtırken o sonsuz vakti varmış gibi her zaman beni dinlerdi. Bir sabah babam kasabadaki adamlarla ava gittiğinde bizi ziyarete gelmişti. Avladıkları birkaç kuşla geri döndüklerinde Howard Amca ile birlikte onları karşılamak için patikanın sonuna gittik. Ama içlerinden birinin tüfeği yanlışlıkla ateş aldı... Çıkan sesi hatırlıyorum... Gök gürlemesi gibiydi... Çok geçmeden kolumda ve omzumda bir acı hissettim. Howard Amca'ya söylemek için döndüğümde yavaşça yere yığıldığını gördüm. Ölümcül biçimde yaralanmıştı ve birkaç saçma tanesi bana isabet etmişti." Gözleri dolarken duraksadı. "Her yanı kan için-

deydi. Yanına diz çöküp ellerimi başının altına koydum ve ona ne yapmam gerektiğini sordum. Bana bir gün, cennette tekrar karşılaşabilmemiz için daima uslu bir kız olmamı söyledi." Boğazını temizleyip hafifçe içini çekti. "Bağışlayın beni. Çok konuşuyorum. Bu kadar çok..."

"Hayır..." dedi Harry alışık olmadığı bir hisle gerilerek. "Sizi bütün gün dinleyebilirim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştıran Poppy melankolik ruh halinden sıyrıldı. Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Howard Amca dışında bana bunu söyleyen ilk erkek sizsiniz."

Makak yukarı tırmanırken asansörün başına toplanan adamların bağırışları konuşmalarını böldü.

"Lanet olsun," diye homurdandı Harry.

"Lütfen bir dakika daha bekleyin," dedi Poppy ona içtenlikle. "Kardeşimin hayvanlarla arası çok iyidir. Onu incitmeden dışarı çıkaracağından eminim."

"Primatlarla deneyimli midir?" diye sordu Harry alaycı bir şekilde.

Poppy bunu bir süre düşündü. "Londra etkinlik dönemini henüz geride bıraktık. Bu sayılır mı?"

Harry içten bir neşeyle kıkırdayınca hem Valentine hem de Brimbley şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

Kollarının arasında bir şey taşıyan Beatrix koşarak yanlarına döndü ve söylenerek onu takip eden Bayan Marks'a aldırmaksızın, "İşte geldik," dedi neşeyle.

"Şekerleme kavanozumuz mu?" diye sordu Poppy.

"Ona yiyecek bir şeyler sunmayı denedik," dedi Valentine. "Kabul etmiyor."

"Bunları kabul edecektir." Beatrix kendinden emin bir

şekilde asansöre doğru ilerledi. "Kavanozu ona gönderelim."

"Şekerlemelere bir şey mi kattınız?" diye sordu Valentine umutlanarak.

Nagarajalı üç diplomat makağa ilaç verilmesini ya da zehirlenmesini istemediklerini telaşla belirttiler.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Beatrix. "Böyle bir şey yaparsam asansör boşluğuna düşebilir... Bu değerli hayvan zarar görmemeli."

Yabancılar bu sözlerin üzerine sakinleştiler.

"Sana nasıl yardım edebilirim Bea?" diye sordu Poppy kardeşinin yanına giderek.

Beatrix ona kalın bir kaytan verdi. "Bunu kavanozun ağzına bağla lütfen. Senin düğümlerin benimkilerden hep daha sağlamdır."

"Kazık bağı mı?" diye sordu Poppy ipi ondan alırken.

"Evet, harika."

Jake Valentine gayretli iki genç bayanı şüpheli gözlerle süzdükten sonra Harry'ye döndü. "Bay Rutledge..."

Harry sessiz olmasını işaret edip Hathaway kardeşlerin devam etmelerine izin verdi. Çabalarının işe yarayıp yaramayacağını bilmese de karşısındaki manzara onu inanılmaz eğlendiriyordu.

"Ucuna kulpa benzer bir düğüm atabilir misin?" diye sordu Beatrix.

Poppy kaşlarını çattı. "Kulplu ilmek mi? Hatırladığımdan emin değilim."

"İzin verin," diyerek öne çıktı Harry.

Poppy gözleri ışıldayarak ipin ucunu ona uzattı.

Harry ipi parmaklarının arasından özenle geçirip dü-

gümledi ve gösterişten uzak bir tavırla ilmeği sıkılaştırdı.

"Güzel oldu," dedi Poppy. "Buna ne düğümü deniyor?"

"İronik bir şekilde..." diye karşılık verdi Harry. "Maymun Yumruğu olarak biliniyor."

Poppy gülümsedi. "Gerçekten mi? Hayır, şaka yapıyorsunuz."

"Düğümler hakkında asla şaka yapmam. Sağlam bir düğüm güzel bir şeydir." Harry ipin ucunu Beatrix'e verdi ve onun kavanozu asansör kabininin üzerine yerleştirmesini izledi. Planının ne olduğunu anladığında, "Akıllıca," diye mırıldandı.

"İşe yaramayabilir," dedi Beatrix. "Maymunun bizden daha akıllı olup olmadığına bağlı."

"Cevap beni korkutuyor," diye karşılık verdi Harry alaycı bir tavırla. Asansörün içine uzanıp kavanozu yavaşça makağa doğru iterken Beatrix ipi tutmaya devam etti.

Çıt çıkmıyordu. Hep birlikte nefeslerini tutup beklediler.

Güm.

Maymun kabinin üstüne indi. Asansör boşluğunda meraklı bağırış ve homurtu sesleri yankılandı. Hafif bir tıkırtı duyuldu ve çok geçmeden ip sertçe çekildi. Kızgın çığlıklar havada uçuşurken asansör kabini şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladı.

"Onu yakaladık," dedi Beatrix heyecanla.

Harry ipi ondan alırken Valentine asansörü indirdi. "Lütfen geri çekilin, Bayan Hathaway."

"İzin verin," dedi Beatrix. "Makağın size saldırması bana saldırmasından daha olası. Hayvanlar bana güvenirler."

"Ne olursa olsun misafirlerimden birinin yaralanmasını göze alamam."

Poppy ve Bayan Marks Beatrix'i yiyecek asansörünün kapısından uzaklaştırdılar. Büyük, mavimsi siyah bir makak ortaya çıkınca herkes nefesini tuttu. Burnu tüysüzdü, gözleri parlak ve kocamandı, tüyleri kabarıktı. Tıknaz ve güçlü görünse de kuyruğu yoktu. Etkileyici yüzünü öfkeyle asmıştı ve tiz sesler çıkarırken beyaz dişleri parlıyordu.

Bir eli şekerleme kavanozuna sıkışmış görünüyordu. Sinirli makak elini kurtarmak için çekiştirse de başarılı olamıyordu. Yakalanmasının sebebi kendi yumruğuydu - elini kavanozdan kurtarmak istese bile şekerlemeden vazgeçmeyi reddediyordu.

"Ah çok güzel değil mi!" dedi Beatrix neşeyle.

"Dişi bir makak için güzel olabilir," dedi Poppy şüpheyle.

Bir elinde hâlâ eskrim kılıcını tutan Harry diğer eliyle kavanoza bağlı ipe asıldı. Makak sandığından daha iriydi ve saldırmaya kalksa ilk kimi tercih edeceği çok açıktı.

"Hadi, yaşlı dostum," diye mırıldanan Harry maymunu kafese yönlendirmeye çalıştı.

Beatrix cebinden çıkardığı şekerlemeleri kafese atmaya gitti. "Al bakalım, açgözlü çocuk," dedi makağa. "Şekerlerin orada. Hadi, sakın olay çıkarma."

Maymun mucizevi bir şekilde denileni yerine getirdi ve kavanozu beraberinde sürükleyerek kafese girip yerdeki şekerlemeleri toplamaya başladı.

"Kavanozu bana ver," dedi Beatrix sabırla ve ipi çekerek kavanozu kafesten çıkardı. Maymuna son bir avuç dolusu şekerleme atıp kafesin kapısını kapadı.

Nagarajalılar aceleyle kafesi kilitlediler.

"Kafesin üç kez zincirlenmesini istiyorum," dedi Harry Valentine'e. "Diğer maymunun kafesi de zincirlensin. Sonra da onları doğruca Regent Park'a götürün."

"Emredersiniz efendim."

Poppy yanına gidip kardeşine şefkatle sarıldı. "Aferin Bea," diye bağırdı. "Maymunun şekerlemelerden vazgeçmeyeceğini nereden biliyordun?"

"Maymunların da insanlar kadar açgözlü olduklarını herkes bilir," dedi Beatrix.

Poppy güldü.

"Kızlar..." dedi Bayan Marks kısık bir sesle onları susturmaya çalışarak. "Bu hiç uygun değil. Gitmeliyiz."

"Evet, elbette," dedi Poppy. "Özür dilerim Bayan Marks. Artık yürüyüşe çıkabiliriz."

Ancak Bayan Marks'ın kız kardeşleri uzaklaştırma çabası Nagarajalıların Beatrix'in etrafını sarmasıyla engellendi.

"Bize çok büyük bir iyilik ettiniz," dedi Niran kıza. "Gerçekten çok büyük. Ülkemiz ve kralımız size minnettar. Kraliçe Viktorya'ya cesur tavrınızdan bahsedeceğiz ve..."

"Hayır, teşekkürler," diyerek araya girdi Bayan Marks kesin bir tavırla. "Bayan Hathaway böyle bir şeyi arzu etmiyor. Onu alenen ifşa ederseniz itibarını zedelemiş olursunuz. Yardımına gerçekten minnettarsanız sessiz kalarak karşılığını vermeniz en uygunu."

Nagarajalılar bunun üzerine kendi aralarında konuşup kafalarını salladılar.

Beatrix içini çekip makağın götürülmesini izledi. "Keşke bir maymunum olsaydı..." dedi üzgün bir şekilde.

Bayan Marks Poppy'ye acı dolu bir bakış attı. "Koca bulmak için de bu kadar hevesli olmasını isterdim."

Sırıtmamak için kendini zor tutan Poppy anlayışlı görünmeye çalıştı.

"Yiyecek asansörünü temizletin," dedi Harry Valentine ve Brimbley'e. "Her yerini."

Adamlar emri yerine getirmek için hızla işe koyuldular. Brimbley asansörü aşağı gönderirken Valentine kontrollü adımlarla oradan uzaklaştı.

Harry üç kadını da süzerken Bayan Marks'ın katı ifadesinde bir süre oyalandı. "Yardımlarınız için size teşekkür ederim, hanımlar."

"Önemi yok," dedi Poppy ışıldayan gözlerle. "İnatçı maymunlarla yine sorun yaşarsanız bize haber vermekten çekinmeyin."

Heyecan verici görüntüler zihnine hücum ederken Harry'nin kalp atışları hızlandı... Onun kollarının arasında olduğunu düşündü. Gülümseyen dudaklarının sadece ona ait olduğunu, kulağına fısıldadığını. Karanlıkta parlayan yumuşak beyaz tenini. Tenini ısıtan tenini ve ona dokundukça ortaya çıkan hisleri.

Poppy'nin her şeye değeceğini aklından geçirdi. Ruhunun son kalıntılarından vazgeçmeye bile değeceğini.

"İyi günler," dediğini duydu, sesi boğuk ama kibardı. Kendini oradan uzaklaşmaya zorladı.

Şimdilik.

Yedinci Bölüm

Bayan Marks bir işi olduğunu söyleyip yanlarından ayrıldığında, "Daha önce ne demek istediğini şimdi anlıyorum," dedi Beatrix Poppy'ye. Poppy yatağına yerleşmişti, Beatrix de yıkadığı Dodger'ı şöminenin önünde bir havluyla kurutuyordu. "Bay Rutledge hakkında söylemeye çalıştığın şeyi," diye devam etti sözlerine. "Onu rahatsız edici bulmana hiç şaşırmadım." Durdu ve sıcak havlunun üzerinde kıpırdanan mutlu gelinciğe bakarak sırıttı. "Dodger temiz olmak hoşuna gidiyor değil mi? İyice yıkandıktan sonra muhteşem kokuyorsun."

"Hep böyle söylüyorsun ama hep aynı kokuyor." Poppy saçları omuzlarına dökülerek dirseklerinin üzerinde doğruldu ve onlara baktı. Uyuyamayacak kadar huzursuzdu. "O halde sen de Bay Rutledge'i rahatsız edici buldun, öyle mi?"

"Hayır ama neden öyle hissettiğini anlayabiliyorum. Seni pusu kuran bir yırtıcı gibi izliyor. Harekete geçmeden önce sinsice bekleyen türden."

"Ne kadar dramatik," dedi Poppy umursamazca gülerek. "O bir yırtıcı değil Bea. O sadece bir erkek."

Beatrix karşılık vermeyip Dodger'ın kürkünü kurutmaya devam etti. Üzerine doğru eğilirken gelincik uzanıp şefkatle burnunun ucunu öptü. "Poppy..." diye mırıldandı. "Bayan Marks beni ne kadar kibarlaştırmaya çalışırsa çalışsın - onu dinlemiyor değilim - dünyaya bakış tarzım çok farklı. Bana göre insanlar hayvanlardan farksızlar. Hepimiz Tanrı'nın yaratıklarıyız, öyle değil mi? Biriyle tanıştığımda onun ne tür bir hayvan olabileceğini biliyorum. Örneğin Cam'le ilk tanıştığımda onun bir tilki olduğunu biliyordum."

"Sanırım Cam tilki gibi," dedi Poppy neşeyle. "Peki ya Merripen? Bir ayı mı?"

"Hayır, kesinlikle bir at. Ve Amelia da bir tavuk."

"Bana kalırsa o bir baykuş."

"Evet ama Hampshire'daki tavuklarımızdan birinin yuvasına yakın duran bir ineği nasıl kovaladığını hatırlamıyor musun? Amelia işte böyle biri."

Poppy sırıttı. "Haklısın."

"Ve Win de bir kuğu."

"Ben de bir kuş muyum? Tarla kuşu mu? Yoksa nar bülbülü mü?"

"Hayır, sen bir tavşansın."

"Tavşan mı?" Poppy suratını buruşturdu. "Bundan hoşlanmadım. Neden ben bir tavşan oluyorum?"

"Ah tavşanlar kucaklanmaktan hoşlanan güzel, yumu-

şak hayvanlardır. Oldukça sosyallerdir ama eşleriyle daha mutlu olurlar."

"Ama tavşanlar ürkek olurlar," diyerek karşı çıktı Poppy.

"Her zaman değil. Birçok hayvanla arkadaşlık edecek kadar cesurdurlar. Hatta kediler ve köpeklerle bile."

"Pekâlâ," dedi Poppy kabullenerek. "Bu sanırım kirpi olmaktan daha iyi bir şey."

"Bayan Marks bir kirpi," dedi Beatrix Poppy'nin sırıtmasına neden olan bir ciddiyetle.

"Ve sen de bir gelinciksin, değil mi Bea?"

"Evet. Ona geliyordum."

"Özür dilerim, devam et."

"Bay Rutledge'in bir kedi olduğunu söyleyecektim. Yalnız bir avcı. Tavşanlardan hoşlandığı belli olan bir kedi."

Poppy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Benimle ilgilendiğini mi düşünüyorsun... Ah ama Bea... Ben onunla hiç... Onu tekrar göreceğimi sanmıyorum..."

"Umarım haklısındır."

Kız kardeşinin yanına geçen Poppy şömineden yayılan ısıya rağmen iliklerine kadar ürperdiğini hissetti.

Harry Rutledge'den korktuğu için değil.

Ondan hoşlandığı için.

Catherine Marks Harry'nin bir şeyler çevirdiğinin farkındaydı. Harry her zaman bir şeyler çevirir ve Catherine dahil olmak üzere birçok insanı zaman kaybı olarak görürdü.

Rutledge'in kanını damarlarında dolaştıran gizemli mekanizma ne olursa olsun kesinlikle bir kalp değildi.

Yıllardır tanışıyor olsalar da Catherine bu süre zarfında ondan hiçbir şey istememişti. Harry birine bir iyilik yaptığında bunu şeytani beynindeki o görünmez deftere kaydeder, sonra da karşılık beklemeye koyulurdu. İnsanlar ondan boşuna korkmuyorlardı. Harry'nin güçlü arkadaşları ve düşmanları vardı, dahası hangi kategoriye düştüklerini onlar bile bilmiyorlardı.

Rutledge'in uşağı, yardımcısı ya da her kimse onu görkemli süite buyur etti. Catherine soğuk bir tavırla adama teşekkür etti ve kabul odasına girip ellerini kucağında kenetleyerek bir kanepeye oturdu.

Kabul odası ziyaretçilerin gözünü korkutacak şekilde tasarlanmıştı; her taraf soluk renkli pürüzsüz kumaşlar, soğuk mermerler ve paha biçilmez Rönesans tablolarıyla doluydu.

Harry nefes kesici bir özgüvenle odaya girdi. Her zamanki gibi şık ve bakımlıydı. Karşısına geçip onu arsız bir şekilde süzdü. "Cat. İyi görünüyorsun."

"Cehenneme git," dedi Catherine kısık bir sesle.

Bakışlarını kadının solgun parmaklarına çeviren Harry'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Sanırım sana göre şeytan oluyorum." Kanepenin öteki tarafını işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Catherine hafifçe kafasını sallayıp onun oturmasını bekledi.

"Bu sabah yaşanan... Eğlenceli bir hadiseydi değil mi? Hathaway'ler gerçekten çok hoşlar. Alışık olduğum sıradan sosyetik hanımlara benzemiyorlar."

Catherine yeşil gözlerin derinlerine bakarken irkilmemeye çalıştı. Harry düşüncelerini gizlemede ustaydı...

Ama bu sabah Poppy'ye genelde açığa vurmadığı bir şekilde bakmıştı. Ve Poppy Harry gibi bir adama karşı kendini nasıl koruyacağını bilmiyordu.

Catherine sesinin titrememesi için özen göstererek, "Seninle Hathaway'ler hakkında konuşmayacağım," dedi. "Onlardan uzak durman için seni uyarıyorum."

"Beni uyarıyor musun?" diye tekrarladı Harry kısık bir sesle, gözleri alaycı bir ifadeyle parıldadı.

"Ailemden herhangi birini incitmene izin vermeyeceğim."

"Ailen mi?" Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Senin ailen yok."

"Bana iş veren aileyi kastediyorum," dedi Catherine buz gibi bir tavırla. "Sorumluluklarımı kastediyorum. Özellikle de Poppy'yi. Ona bu sabah nasıl baktığını gördüm. Ona herhangi bir şekilde zarar vermeye kalkarsan..."

"Kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Niyetin ne olursa olsun bu tür şeyler olabiliyor, değil mi?" Gözlerini kıstığını görünce küçük bir memnuniyet hissetti. "Poppy senin için fazla iyi," diye devam etti sözlerine. "Ve erişilmez."

"Hiçbir şey benim için erişilmez değildir Cat." Bunu küstahlık yapmadan dile getirmişti. Doğruydu. Ve bu Catherine'i daha da çok korkuttu.

"Poppy nişanlı sayılır," dedi sertçe. "Başka birini seviyor."

"Michael Bayning."

Catherine'in kalbi hızla atmaya başladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Harry bu soruya aldırış etmedi. "Yüksek standartlarıyla

tanınan Vikont Andover'ın gerçekten de oğlunun bir Hathaway ile evlenmesine izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet. Oğlunu sevdiği için Poppy'nin alışılmadık bir aileden geliyor olmasını gözardı edecektir. Gelecekteki mirasçılarına ondan daha iyi bir anne bulamaz."

"Soy onun için her şey demek. Poppy'nin soyu ise safkan olmaktan çok uzak."

"Erkek kardeşi bir lord," diye çıkıştı Catherine.

"Tesadüfen lord oldu. Hathaway'ler aile ağacının en uç kolundaki bir daldan farksızlar. Ramsay unvanını elde etmiş olabilirler ama söz konusu asilzadelik olduğunda senden ya da benden daha farklı değiller. Ve Andover bunun farkında."

"Bu ne küstahlık," dedi Catherine olabildiğince sakin bir ses tonuyla.

"Hiç de değil. Hathaway'lerin sıradan bir aileden gelmesinin benim için önemi yok. Aslına bakarsan bu onları daha çok sevmeme neden oluyor. Asillerin tüm o cansız kızları... Hiçbiri bu sabah gördüğüm iki kızla mukayese edilemez." Gülümsemesi şaşırtıcı bir şekilde içtenlik kazandı. "Ne ikili ama. Şekerleme kavanozu ve iple vahşi bir maymunu yakaladılar."

"Onları rahat bırak," dedi Catherine. "İnsanlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorsun. Eğlenecek başka birini bul, Harry. Seni memnun etmek için her şeyi yapacak birçok kadın olduğunu Tanrı biliyor."

"Onları sıkıcı kılan da bu," dedi Rutledge ciddiyetle. "Gitme... Sana sormak istediğim bir şey var. Poppy sana hakkımda herhangi bir şey söyledi mi?"

Şaşıran Catherine kafasını salladı. "En sonunda gizem-

li otel sahibinin yüzünü görmenin ilginç olduğu dışında hiçbir şey söylemedi." Dikkatle ona baktı. "Bana başka ne söylemesi gerekiyor?"

Harry masum bir tavır takındı. "Hiçbir şey. Sadece iyi bir izlenim bırakıp bırakmadığımı merak ettim, hepsi bu."

"Poppy'nin seni görmezden geldiğine eminim. O senin aksine oldukça saygın bir adam olan Bay Bayning'den hoşlanıyor."

"Beni incitiyorsun. Neyse ki konu aşk olduğunda kadınların çoğu iyi bir erkek yerine kötü olanı seçmeye ikna edilebilir."

"Aşk hakkında herhangi bir şey biliyor olsaydın..." dedi Catherine dokunaklı bir şekilde. "Poppy'nin kalbini kaptırdığı erkekten başka birini asla seçmeyeceğini bilirdin."

"Kalbi onun olabilir..." dedi Harry gelişigüzel bir tavırla. "Geri kalanı benim olduğu sürece."

Catherine sinirden anlaşılmaz bir şeyler homurdanırken Harry kalkıp kapıya gitti. "Seni geçirmeme izin ver. Geri dönüp tehlike çanlarını çalmak istediğinden eminim. Herkesin iyiliği için."

Catherine uzun zamandır hiç bu kadar sinirlenmemişti. Harry'nin Poppy'ye dair gerçekten bir planı olabilir miydi? Yoksa bu kötü şakayla ona işkence etmek mi istiyordu?

Hayır, şaka yapmıyordu. Elbette Harry sıcaklığı, doğallığı ve kibarlığıyla yapmacık dünyasına tamamen ters düşen Poppy'yi istiyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen ihtiyaçlarından bir süreliğine uzaklaşmak istiyordu. Ancak Poppy ile işi bittiğinde onda ilginç bulduğu masum çekiciliği de söndürmüş olacaktı.

Catherine ne yapacağını bilmiyordu. Harry Rutledge'le olan bağlantısını ifşa edemezdi ve Harry bunu biliyordu.

Çare Poppy'nin Michael Bayning ile bir an önce resmen nişanlanmasında yatıyordu. Bayning yarın Hathaway'lerle tanışıp onlara çiçek gösterisinde eşlik edecekti. Sonrasında Catherine flört aşamasını hızlandırmanın bir yolunu bulacaktı. Cam ve Amelia'ya meselenin bir an önce çözülmesi için baskı yapmaları gerektiğini söyleyecekti.

Ve herhangi bir sebepten ötürü nişan olmazsa - Tanrı göstermesin - Catherine Poppy ile seyahate çıkmayı teklif edecekti. Fransa ya da İtalya olabilirdi. Hatta sinir bozucu Lord Ramsay'in onlara eşlik etmesine bile katlanabilirdi. Poppy'yi Harry Rutledge'den korumak için ne gerekiyorsa yapardı.

★ ★ ★

"Uyan, tembel." Koyu renk saçlarını örüp omzunun üzerine atmış olan Amelia etek uçları dantelli sabahlığıyla yatak odasına girdi. Bebeği yeni doyurmuştu. Onu dadısına emanet ettiği için artık kocasını uyandırabilirdi.

Cam gecenin geç saatlerine kadar ayakta kalmayı ve günün geç saatlerinde uyanmayı tercih ediyordu. Bu alışkanlığı Amelia'nın erken yatıp erken kalkma felsefesine tamamen aykırıydı.

Pencerelerden birine yönelip gün ışığının içeri girmesi için perdeyi açtı ve karşılığında yataktan yükselen bir homurtuyla ödüllendirildi. "Günaydın," dedi neşeyle. "Hizmetçi giyinmeme yardım etmek için birazdan burada ola-

cak. Üzerine bir şeyler geçirsen iyi olur." Komodinin çekmecesini açıp bir çift işlemeli çorap çıkarırken göz ucuyla Cam'in gerindiğini fark etti, vücudu esnek ve güçlüydü, teni yonca balı gibi parlıyordu.

Uykulu bir sesle, "Buraya gel," diyen Cam çarşafı kenara itti.

Amelia hafifçe kıkırdadı. "Kesinlikle olmaz. Yapılacak çok şey var. Sen hariç herkes meşgul."

"Ben de meşgul olmayı planlıyorum. Sen yanıma gelir gelmez. *Monisha*, beni bu kadar erken bir saatte seni kovalamak zorunda bırakma."

Amelia yanına giderken ona sert bir bakış attı. "Erken mi? Bir an önce yıkanıp giyinmezsen çiçek gösterisine geç kalacağız."

Cam *gaje* saçmalığı olduğunu düşündüğü bir şey söylendiğinde hep yaptığı üzere kafasını sallayıp gülümsedi. Ateşli ve uykulu görünüyordu. "Yaklaş."

"Daha sonra." Cam şaşırtıcı bir el çabukluğuyla uzanıp bileğini kavrayınca kahkaha attı. "Cam, hayır."

"İyi bir Çingene eşi, kocasını asla reddetmez," diyerek ona sataştı Cam.

Yatağın üstüne çekilip kocasının altın rengi teniyle kenetlenirken, "Hizmetçi..." dedi Amelia nefes nefese.

"Bekleyebilir." Sabahlığın düğmelerini çözüp parmak uçlarıyla göğsünün hassas kıvrımını okşadı.

Amelia'nın kıkırtıları dindi. Cam onun hakkında çok fazla şey biliyor ve ondan acımasızca istifade etmekten asla çekinmiyordu. Ensesine uzanırken gözlerini yumdu. Saçlarının temiz, ipeksi tutamları su gibi parmaklarının arasından kaydı.

Cam onun boynunu öperken bir dizini bacaklarının arasına soktu. "Ya şimdi..." diye mırıldandı. "Ya da çiçek gösterisindeki ormangüllerinin arkasında. Tercih senin."

Kocası başını eğip göğüslerini öpmeye başlayınca karşı koymak yerine heyecanla kıpırdanan Amelia, "Cam..." diye mırıldandı. "Çok geç kalacağız..."

Cam tutkusunu mırıldanıp Romence konuşmaya başlayınca egzotik heceler genç kadının hassas tenine ateş gibi düştü. Ve sonraki birkaç dakika boyunca ona sahip olup onu tüketti, bu kadar nazik olmasaydı kontrolsüz tavrı barbarca görülebilirdi.

"Cam," dedi Amelia kollarını onun boynuna doladığında. "Bugün Bay Bayning'le konuşacak mısın?"

"Alaca menekşeler ve çuha çiçekleri hakkında mı?"

"Kız kardeşimle ilgili niyeti hakkında."

Cam eşinin serbest kalan saç tutamına parmağını dolarken gülümsedi. "Konuşursam karşı çıkar mısın?"

"Hayır, konuşmanı istiyorum." Kaşlarını çattı. "Poppy onunla flört etme meselesini babasına açması çok uzun sürdüğü için Bay Bayning'in eleştirilmemesi konusunda kararlı."

Cam başparmağıyla onun çatık kaşlarını yavaşça düzeltti. "Yeterince bekledi. Çingeneler Bayning gibi bir adamı 'suya girmeden balık yemek isteyen adam' olarak tanımlarlar."

Amelia neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Konuyu bu şekilde geçiştirmesi çok can sıkıcı. Keşke Bayning babasının karşısına çıkıp her şeyi açıklayabilse."

Seçkin oyun kulübünün yöneticiliğini yaptığı günlerde aristokrasi hakkında bilgi edinen Cam ilgisizce, "Bay-

ning gibi mirası olan genç bir adam adımını dikkatli atmak zorunda," dedi.

"Umrumda değil. Kız kardeşimi umutlandırdı. Her şey boşa çıkarsa Poppy yıkılır. Bayning onun başka erkeklerle flört etmesine engel oldu ve bütün etkinlik dönemini..."

"Şşşş..." Cam yan tarafa dönerken ona sarıldı. "Seninle aynı fikirdeyim *monisha*... Bu gizli flört sona ermeli. Bayning'in harekete geçme vaktinin geldiğini anlamasını sağlayacağım. Gerekirse vikontla da görüşeceğim."

"Teşekkür ederim." Amelia teselli ararcasına yanağını onun kaslı göğsüne yasladı. "Bu iş çözüldüğünde çok mutlu olacağım. Elimde değil... Nedense Poppy ve Bay Bayning için işlerin yolunda gitmeyeceğine dair bir his var içimde. Umarım yanılıyorumdur. Poppy'nin mutlu olmasını istiyorum ama kalbini kırılırsa... O zaman ne yapacağız?"

"Ona özen gösteririz," diye mırıldandı Cam eşine sarılarak. "Ve onu severiz. Aile böyle günler içindir."

Sekizinci Bölüm

Poppy gerginlikten ve heyecandan sersemlemiş haldeydi. Michael yakında aileye çiçek gösterisinde eşlik etmek üzere gelecekti. Tüm bahanelerinden sonra bu açıkça flört etmek için attıkları ilk adımdı.

Poppy sarı renkte kadife bir yürüyüş elbisesi giymişti. Kat kat eteklerinin arasında göze çarpan siyah fiyonklar vardı. Beatrix de benzer bir elbise giymişti ama onunki çikolata renginde mavi dantelli bir elbiseydi.

Aile süitinin kabul odasına girdiklerinde, "Çok güzel," demişti Bayan Marks gülümseyerek. "Çiçek gösterisinin en zarif bayanları olacaksınız." Uzanıp Poppy'nin tepesinde topladığı lülelerine bir toka daha iliştirdi. "Bahse girerim Bay Bayning gözlerini senden alamayacak."

"Biraz geç kaldı," dedi Poppy gergin bir ifadeyle. "Hiç böyle yapmazdı. Umarım bir sorun çıkmamıştır."

"Birazdan geleceğine eminim."

Cam ve Amelia odaya girdiler. Amelia pembe elbisesiyle göz kamaştırıyordu, ince beline yürüyüş çizmeleriyle uyumlu deri bir kemer takmıştı.

"Gezmek için ne kadar güzel bir gün," dedi Amelia mavi gözleri ışıldayarak. "Gerçi çiçekleri fark edeceğini hiç sanmıyorum Poppy."

Elini karnına koyan Poppy derin bir nefes aldı. "Her şey fazlasıyla endişe verici."

"Biliyorum, canım." Amelia sarılmak için onun yanına gitti. "Londra etkinlik dönemine katlanmak zorunda olmadığım için son derece memnunum. Senin kadar sabırlı olamazdım. Gerçekten, evlenene kadar Londralı bekârlardan vergi toplamalılar. Bu flört aşamasını hızlandırır."

"İnsanların neden evlenmek zorunda olduklarını anlamıyorum," dedi Beatrix. "Adem'i ve Havva'yı evlendiren biri yoktu değil mi? Doğal olarak birlikte yaşadılar. Onlar evlenme zahmetine girmediğine göre biz neden giriyoruz?"

Poppy gergin bir şekilde gülümsedi. "Bay Bayning buraya geldiğinde... Tuhaf tartışma konuları açmasan iyi olur Bea. Düşünce tarzının bizimki kadar..."

"Renkli," diye önerdi Bayan Marks.

Amelia sırıttı. "Endişelenme, Poppy. Ağırbaşlı ve kesinlikle can sıkıcı davranacağız."

"Teşekkür ederim," dedi Poppy hevesle.

"Ben de sıkıcı olmak zorunda mıyım?" diye sordu Beatrix refakatçisine dönerek. Bayan Marks'ın başını salladığını gördüğünde ise iç çekerek köşedeki masaya gitti ve ceplerini boşaltmaya başladı.

Poppy kapının tıklatıldığını duyunca başının döndüğünü hissetti. "Geldi," dedi nefesi kesilerek.

"Ben açarım," dedi Bayan Marks ona hafifçe gülümseyerek. "Nefes al, canım."

Poppy kafasını sallayıp sakinleşmeye çalıştı. Amelia ve Cam'in anlam veremediği bir şekilde göz göze geldiklerini gördü. Çiftin arasındaki anlayış öylesine netti ki birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlardı sanki.

Beatrix'in eşleriyle birlikte olan tavşanların çok mutlu olduklarıyla ilgili sözünü hatırlayınca gülümsedi. Beatrix haklıydı. Poppy sevilmeyi ve bir çiftin parçası olmayı çok istiyordu. Uzun zamandır bekliyordu, yaşıtı olan arkadaşları çoktan evlenip iki ya da üç çocuk sahibi olmuşlardı. Aşkı geç bulmaları Hathaway'lerin kaderi gibi görünüyordu.

Michael içeri girip selam verirken Poppy düşüncelerinden sıyrıldı. Genç adamın ifadesinde belli belirsiz bir memnuniyet vardı ama Poppy onu hiç bu kadar ciddi görmediğinden emindi. Yüzü solgun, gözleri hiç uyumamış gibi kıpkırmızıydı. Aslına bakılırsa hasta gibiydi.

"Bay Bayning," dedi kısık bir sesle. Kalbi ağdan kurtulmaya çalışan küçük bir hayvanınki gibi hızla çarpıyordu. "İyi misiniz? Sorun nedir?"

Michael'ın genelde samimiyetle parıldayan kahverengi gözleri Hathaway'lere bakarken kasvet yüklüydü. "Bağışlayın," dedi boğuk bir sesle. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi. "Bir tür... Sorun yaşıyorum... Bu imkânsız." Poppy'ye döndü. "Bayan Hathaway, sizinle konuşmalıyım. Bir dakika yalnız kalabilmemiz mümkün olur mu bilmiyorum ama..."

Bu isteği gergin bir sessizlik izledi. Cam anlaşılmaz bir

ifadeyle genç adama bakarken Amelia olacakları inkâr etmek istercesine hafifçe kafasını salladı.

"Korkarım bu uygun olmaz, Bay Bayning," diye mırıldandı Bayan Marks. "Bayan Hathaway'in itibarını düşünmek zorundayız."

"Elbette." Elini alnına götürünce Poppy parmaklarının titrediğini fark etti.

Gerçekten ters giden bir şey vardı.

Üzerine buz gibi bir sakinlik çöken genç kız sersemlemiş bir halde konuşmaya başladı. "Amelia, yanımızda kalır mısın?"

"Evet, elbette."

Bayan Marks da dahil olmak üzere geri kalan herkes odayı terk etti.

Poppy iç gömleğinin altında soğuk terler döktüğünü, koltuk altlarının nemlenmeye başladığını hissetti. Kanepeye oturup kocaman açılmış gözlerle Michael'a baktı. "Oturabilirsin."

Genç adam tereddüt ederek kız kardeşine bakınca, Amelia pencerenin yanına gitti.

"Lütfen oturun, Bay Bayning," dedi Amelia dışarı bakarken. "Burada değilmişim gibi yapacağım. Mahremiyetiniz bu kadarla sınırlı olduğu için üzgünüm ama korkarım Bayan Marks haklı. Poppy'nin itibarı korunmalı."

Ses tonunda en ufak bir sitem olmasa da Michael gözle görülür şekilde irkildi. Kanepeye oturup Poppy'nin ellerini tuttu ve başını öne doğru eğdi. Parmakları buz gibiydi. "Dün gece babamla tartıştık," dedi boğuk bir sesle. "Görünüşe bakılırsa kulağına seninle ilgilendiğime dair bir dedikodu çalınmış. Niyetim hakkında. Deliye döndü."

Michael'ın babasıyla nadiren tartıştığını bilen Poppy, "Bu korkunç olmalı," dedi. Michael vikonta saygı duyar ve daima onu memnun etmek için uğraşırdı.

"Korkunçtan da öte." Michael titrek bir nefes aldı. "Detayları seninle paylaşacağım. Uzun ve çirkin tartışmanın sonucunda vikont bana bir ültimatom verdi. Seninle evlenirsem beni reddedecek. Beni oğlu olarak tanımayacak ve mirasından men edecek."

Amelia'nın aniden nefesini içine çekmesi dışında odada çıt çıkmadı.

Poppy göğsüne giren sancının etkisiyle bir an için nefes alamadı. "Sebep gösterdi mi?"

"Bir Bayning gelini olamayacağını söyledi."

"Sakinleşmesi için ona zaman tanırsan... Belki fikri değişir... Bekleyebilirim Michael. Sonsuza kadar bekleyebilirim."

Michael kafasını salladı. "Senden bunu isteyemem. Babamın kararı kesin. Fikrini değiştirse bile bu yıllar alabilir. Bu arada... Sen gerçekten mutlu olmayı hak ediyorsun."

Poppy onun gözlerinin içine baktı. "Ben sadece seninle mutlu olabilirim."

"Üzgünüm, Poppy. Hiçbir zaman mümkün olmayacak bir şey için seni umutlandırdığım için çok üzgünüm. Babamı tanıdığımı sanıyordum, anlaşılan onu hiç tanıyamamışım. Onu sevdiğim kadını kabul etmeye ikna edebileceğime, aldığım kararın yeterli olabileceğine inanmıştım ama..." İşitilebilir şekilde yutkundu. "Seni seviyorum... Lanet olsun, onu bu yüzden asla affetmeyeceğim." Ellerini bırakıp ceketinin cebinden iple bağlı bir deste mektup

çıkardı. Bunlar Poppy'nin ona yazdığı mektuplardı. "Sana bunları geri vermeliyim."

"Bana yazdığın mektupları geri vermeyeceğim," dedi Poppy titreyen eliyle mektupları alırken. "Onları saklamak istiyorum."

"Bu senin hakkın, elbette."

"Michael," dedi Poppy kırgınlıkla. "Seni seviyorum."

"Umutlanman için sana hiçbir sebep veremem."

Çaresiz bir halde birbirlerine sessizce bakarken titriyorlardı.

Boğucu sessizliği Amelia bozdu ve son derece aklı başında konuştu. "Vikontun karşı çıkması sizi durdurmamalı, Bay Bayning. Babanız unvan almanıza ve arazilerin size kalmasına engel olamaz, öyle değil mi?"

"Hayır ama..."

"Kız kardeşimi Gretna Green'e götürün. At arabasını biz ayarlarız. Poppy'nin çeyizi ikinize de yeterli bir yıllık gelir sağlayacaktır. Daha fazlasına ihtiyacınız olursa eşim durumla ilgilenir." Ona meydan okurcasına baktı. "Kız kardeşimi istiyorsanız, Bay Bayning, onunla evlenin. Hathaway'ler hangi zorlukla karşılaşırsanız karşılaşın size yardım ederler."

Poppy kız kardeşini hiç bu kadar sevmemişti. Titrek bir gülümsemeyle Amelia'ya bakarken gözleri doldu.

Fakat Michael'ın verdiği karşılık gülümsemesinin kaybolmasına neden oldu. "Unvan ve mülk babadan oğula geçer ama babam ölene kadar her şeyden mahrum kalacağım. Eşimin ailesinin bağışıyla yaşayamam."

"Aileden gelen yardım bağış değildir," diyerek karşı çıktı Amelia.

"Bayning'lerin bu tür şeyleri nasıl ele aldıklarını anlamıyorsunuz," dedi Michael. "Bu bir onur meselesi. Ben tek erkek evladım. Doğduğumdan beri tek bir şey için... Zümremin ve unvanımın getirdiği sorumlulukları üstlenmek için yetiştirildim. Bildiğim tek şey bu. Sürgün edilmiş bir şekilde, babamın sınıfı dışında yaşayamam. Skandallarla ve dışlanmayla yaşayamam." Başını eğdi. "Tanrı aşkına, tartışmaktan yoruldum. Bütün gece aynı şeyleri düşünüp durdum."

Poppy kız kardeşinin Michael ile her açıdan mücadele etmeye hazırlıklı olduğunu biliyordu. Yine de Amelia'nın gözlerine bakıp kafasını sallayarak sessizce *faydası yok* mesajı verdi. Michael ne yapacağına çoktan karar vermişti. Asla babasına baş kaldıramazdı. Tartışmak onu daha da perişan edecekti.

Amelia susup pencereden bakmak için tekrar arkasını döndü.

"Çok üzgünüm," dedi Michael uzun bir sessizliğin ardından, hâlâ Poppy'nin ellerini tutuyordu. "Niyetim seni kandırmak değildi. Hislerim hakkında sana söylediğim her şey - kelimesi kelimesine - doğruydu. Zamanını boşa harcadığım için pişmanım. Senin durumundaki bir kız için zaman değerlidir."

Poppy bu sözler üzerine yüzünü buruşturdu.

Onun durumundaki bir kız.

Yirmi üç yaşında. Bekâr. Üçüncü etkinlik dönemini geride bırakmış olmasına rağmen evde kalmış bir kız.

Poppy dikkatle ellerini Michael'ın ellerinin arasından çekti. "Bir anım bile boşa harcanmadı," diyebildi. "Sizi tanımış olmaktan memnunum, Bay Bayning. Lütfen pişman olmayın. Ben olmayacağım."

"Poppy," dedi Michael genç kızı neredeyse kahreden üzgün bir sesle.

"Lütfen gidin." Gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

"Sana izah edebilirsem..."

"Anlıyorum. Gerçekten. Ve iyi olacağım..." Cümlesini yarıda kesip güçlükle yutkundu. "Lütfen gidin. Lütfen." Soğukkanlılığını yitirmeden Amelia'nın bir şeyler mırıldanarak Michael'a yaklaştığını ve onu süitten çıkardığını fark etti. Sevgili Amelia iriyarı bir adamla ilgilenme konusunda bir an için bile tereddüt etmemişti.

İneği kovalayan bir tavuk diye geçirdi içinden Poppy ve sıcak gözyaşları gözlerinden süzülürken hafifçe kıkırdadı.

Amelia kapıyı sertçe kapadıktan sonra kardeşinin yanına oturdu. Poppy'nin yaşlı gözlerine baktı. "Sen..." dedi duygu yüklü bir sesle. "Tam bir leydisin, Poppy. Ve onun hak ettiğinden çok daha iyisin. Seninle gurur duyuyorum. Neyi kaybettiğinin farkında olup olmadığını biliyor mu merak ediyorum."

"Bu onun suçu değildi."

Amelia elbisesinin kolundan bir mendil çıkarıp ona uzattı. "Bundan şüpheliyim. Ama bir işe yaramayacağı için onu eleştirmeyeceğim. Yine de 'yapamam' sözcüğünün ağzından çok kolay çıktığını söylemeliyim."

"O itaatkâr bir evlat," dedi Poppy gözlerini silerken, sonra vazgeçip mendili yaşlı gözlerine bastırdı.

"Evet... Şu andan itibaren kendi geçimini sağlayan bir erkek bulmanı öneririm."

Poppy kafasını salladı. "Bana göre kimse yok."

Amelia onu kollarının arasına çekti. "Var. Var, sana söz veriyorum. Seni bekliyor. Seni bulacak. Ve bir gün... Michael Bayning uzak bir hatıra olacak."

Poppy gözyaşlarına boğuldu. "Canım yanıyor, Amelia. Ve hep böyle olacakmış gibi geliyor."

Amelia onun başını omzuna yaslayıp ıslak yanağını öptü. "Biliyorum," dedi. "Ben de bunu bir zamanlar yaşadım. Nasıl olduğunu hatırlıyorum. Önce ağlıyorsun, sonra sinirleniyorsun, ardından çaresizlik ve tekrar öfke geliyor. Ama gönül yarasını neyin tedavi edeceğini biliyorum."

"Ne?" diye sordu Poppy titrek bir nefes alırken.

"Zaman... Dua... En önemlisi de seni seven bir aile. Seni her zaman seveceğiz, Poppy."

Tereddütle gülümseyen Poppy, "Kız kardeşlerim olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum," dedi ve Amelia'nın omzunda ağlamaya devam etti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Harry Rutledge'in özel süitinin kapısı kararlı bir şekilde tıklatıldı. Sabaha temiz giysiler ve cilalanmış siyah ayakkabılar hazırlamakla meşgul olan Jake Valentine duraksadı. Kapıya bakmaya gitti ve karşısında tanıdık gelen bir kadın buldu.

Açık kahverengi saçlı, mavimsi gri gözlü ve burnunun üstünde duran gözlüğüyle ufak tefek bir kadındı.

Jake kim olduğunu çıkarmaya çalışarak bir süre ona baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bay Rutledge ile görüşmek istiyorum."

"Korkarım burada değil."

Hizmetkârlar tarafından sıklıkla kullanılan bu klişe

cümleyi duyan kadın dudağını büzdü. "Burada değil derken benimle görüşmek istemediğini mi yoksa gerçekten burada olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Her halükarda..." dedi Jake acımasızca. "Bu gece onunla görüşemeyeceksiniz. Gerçekten burada değil. Ona iletmemi istediğiniz bir mesaj var mı?"

"Evet. Ona Poppy Hathaway'e yaptığı şey için cehennemde çürümesini umduğumu söyleyin. Ve yanına yaklaşmaya kalkarsa onu öldüreceğimi de söyleyin."

Harry sık sık ölümle tehdit edildiği için Jake umursamazca, "Peki siz kimsiniz?" diye sordu.

"Mesajımı ona iletin," dedi kadın kibarca. "Kim olduğumu anlayacaktır."

Michael Bayning'in oteli ziyaret etmesinden iki gün sonra Leo, Lord Ramsay aileyi görmeye gitti. Gösteriş düşkünü diğer erkekler gibi Leo da etkinlik dönemi boyunca Mayfair'de küçük bir ev kiralamış ve Haziran ayının sonunda kasabadaki malikânesine çekilmişti. Rutledge'de ailesiyle birlikte yaşayabilecekken mahremiyeti tercih ediyordu.

Dikkat çeken gözleri, uzun boyu, geniş omuzları ve koyu renk saçlarıyla Leo'nun yakışıklı bir erkek olduğunu kimse inkâr edemezdi. Kız kardeşlerinin aksine kenarları kopkoyu olan açık mavi gözleri birer buzdağını andırıyordu. Kolay kolay akıldan çıkmayan. Dünyadan bıkmış gözler. Leo bir çapkın gibi davranıyor ve hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi önemsemiyormuş gibi görünüyordu. Ancak bazen kısa süreliğine maskesini kaldırdığında sıra dışı duyguları olan bir adam ortaya çıkıyor ve o nadir anlarda Catherine endişeye kapılıyordu.

Londra'da olduklarında Leo genelde ailesiyle vakit geçiriyordu ve Catherine buna minnettardı. Tanıştıkları andan itibaren birbirlerinden hoşlanmamışlardı. Bazen kimin diğerine daha kırıcı şeyler söyleyeceği konusunda yarışıyorlar, birbirlerini test edip kışkırtıyorlar ve hassas noktalarını bulmaya çalışıyorlardı. Kendilerine hâkim olamayarak ikisi de sürekli birbirini alt etme peşindeydi.

Aile süitinin kapısına açan Catherine Leo'yu karşısında görünce sarsıldı. Lord Ramsay geniş yakalı koyu renk ceketi, bol pantolonu ve gümüş düğmeli yeleğiyle çok şık giyinmişti. Buz gibi gözlerle onu süzdü ve yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. "İyi günler Bayan Marks."

Catherine soğuk bir tonla konuştu. "Lord Ramsay. Kız kardeşinizi ziyaret etmek için eğlencelerinizden kopabilmenize çok şaşırdım."

Leo neşeli bir alaycılıkla ona baktı. "Azarlanmayı hak edecek ne yaptım? Biliyorsunuz, Bayan Marks, dilinizi tutmayı öğrenseydiniz bir erkeğin dikkatini çekme şansınızı artırmış olurdunuz."

Catherine gözlerini kıstı. "Neden bir erkeğin dikkatini çekmek isteyeyim ki? İşe yaradıklarını hiç görmedim."

Leo direkt konuya girdi. "Daha fazla kadın üretmek için bize ihtiyacımız var." Duraksadı. "Kız kardeşim nasıl?"

"Kalbi kırık."

Leo'nun yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "İçeri girmeme izin ver, Marks. Onu görmek istiyorum."

Catherine gönülsüzce kenara çekildi.

Kabul odasına giren Leo kız kardeşini tek başına kitap okurken buldu. Onu dikkatle süzdü. Genelde gözleri parıldayan Poppy solgun ve bitkindi. Anlatılmaz derecede

yorgun ve üzüntüden geçici olarak yaşlanmış görünüyordu.

Leo'nun içini tarif edilemez bir öfke kapladı. Önemsediği pek çok insan vardı ve Poppy onlardan biriydi.

Aşkı en çok arzu eden insanların onu bulmak için en çok uğraşanlar olması hiç adil değildi. Ve Londra'nın en güzel kızı Poppy'nin şimdiye kadar evlenmemesi için hiçbir sebep yoktu. Ancak Leo aklından tanıdığı insanları geçirmiş ve herhangi birinin kız kardeşi için yeterli olup olmadığını düşündüğünde hiçbirini uygun bulmamıştı. Doğru mizaca sahip olanlar ya aptal ya bunaktı. Bir de zamparalar, müsrifler ve serseriler vardı. Tanrı yardımcısı olsun, soylulardan oluşan erkek topluluğunun hali içler acısıydı. Ve bu görüşe kendisi de dahildi.

"Merhaba, kardeşim," dedi Leo nazikçe ona yaklaşırken. "Diğerleri nerede?"

Poppy solgun bir şekilde gülümsedi. "Cam işleriyle ilgilenmek için dışarı çıktı, Amelia ve Beatrix de Rye'ı bebek arabasıyla parkta gezdirmeye gittiler." Kanepede ona yer açtı. "Nasılsın Leo?"

"Beni boş ver. Sen nasılsın?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi Poppy cesurca.

"Evet, bunu görebiliyorum." Leo uzanıp onu kollarının arasına aldı ve burnunu çektiğini duyana kadar sırtını hafifçe okşadı. "Adi herif," dedi kısık bir sesle. "Senin için onu öldürmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Poppy boğuk bir sesle. "Onun suçu değildi. O gerçekten benimle evlenmek istiyordu. İyi niyetliydi."

Leo onun başının tepesini öptü. "İyi niyetli erkeklere sakın güvenme. Seni daima hayal kırıklığına uğratırlar."

Poppy bu şakaya gülümsemek yerine ona bakmak için geri çekildi. "Eve dönmek istiyorum Leo," dedi hüzünlü bir şekilde.

"Elbette istiyorsun, canım. Ama henüz dönemezsin."

Gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

"Neden?" diye yineledi yakındaki bir sandalyede oturan Catherine Marks aksi bir ses tonuyla.

Leo kaşlarını çatarak refakatçiye baktıktan sonra dikkatini tekrar Poppy'ye verdi. "Dedikodular havada uçuşuyor," dedi açıkça. "Dün gece İspanya elçisinin eşinin düzenlediği bir baloya gittim - gitmiş olmak için gidilen davetlerden biriydi - ve bana sizin hakkınızda pek çok soru sordu. Herkes Bayning'e âşık olduğunu ve babası yeterince iyi olmadığını düşündüğü için reddedildiğini düşünüyor."

"Bu doğru."

"Poppy... Gerçeğin başını derde sokabileceği Londra sosyetesinden bahsediyoruz. Konu kapanana dek elinden geleni yapmalısın."

Genç kız bu sözler üzerine içtenlikle gülümsedi. "Bana tavsiye vermeye mi çalışıyorsun Leo?"

"Evet, genelde tavsiyelerime aldırmamanı söylesem de bu kez tavsiyeme uysan iyi olur. Etkinlik döneminin kaydadeğer son balosunu Lord ve Leydi Norbury önümüzdeki hafta düzenliyor..."

"Az önce katılamayacağımızı belirten bir not yazdık," dedi Catherine. "Poppy baloya gitmek istemiyor."

Leo ters bir şekilde ona baktı. "Not gönderildi mi?"

"Hayır ama..."

"Öyleyse yırtın. Bu bir emirdir." Leo kadının kaskatı kesildiğini görünce bundan zevk aldı.

"Ama Leo..." diyerek karşı çıktı Poppy. "Baloya gitmek istemiyorum. İnsanlar atlatıp atlatmadığımı görmek için..."

"Seni izleyecekler," dedi Leo. "Bir akbaba sürüsü gibi. İşte bu yüzden baloya katılmanı istiyorum. Çünkü katılmazsan bir sonraki etkinlik dönemi başladığında dedikoduların kurbanı olacak ve acımasızca alay edileceksin."

"Umrumda değil," dedi Poppy. "Bir başka etkinlik dönemine katılmayacağım."

"Fikrin değişebilir. Ve bu seçeneğe sahip olmanı istiyorum. Bu yüzden baloya gideceksin, Poppy. En güzel elbiseni giyecek, saçlarına mavi kurdeleler takacak ve onlara Michael Bayning'i hiç umursamadığını göstereceksin. Dans edip gülecek ve başını dik tutacaksın."

"Leo..." diye sızlandı Poppy. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Elbette yapabilirsin. Gururun bunu gerektiriyor."

"Gururlanmak için bir sebebim yok ki..."

"Benim de yok," dedi Leo. "Ama bu bana engel olmuyor, öyle değil mi?" Bakışlarını Poppy'den Catherine'in okunaksız ifadesine çevirdi. "Ona haklı olduğumu söyle, lanet olsun. Gitmek zorunda, öyle değil mi?"

Catherine bir an için tereddüt etti. İtiraf etmek istemese de Leo gerçekten haklıydı. Poppy'nin kendinden emin bir tavırla gülümseyerek baloda görülmesi Londra salonlarında gevezelik edenleri sustururdu. Ama içgüdüleri Poppy'nin bir an önce Ramsay Evi'ne götürülmesi gerektiğini söylüyordu zira şehirde kaldığı sürece Harry Rutledge'in erişiminde olacaktı.

Öte yandan talipsiz kızlarına münasip bekâr erkekler

arayan annelerin çaresizce çöpçatanlık yaptığı bu tür davetlere Harry asla katılmazdı. Evet, Harry Norbury balosuna gidecek kadar alçalmazdı, özellikle de varlığı balo ortamını tam bir sirke çevirecekken.

"Lütfen sözlerinize dikkat edin," dedi Catherine. "Evet, haklısınız. Ancak bu Poppy için zor olacak. Baloda soğukkanlılığını yitirip gözyaşlarına boğulursa dedikoducular daha çok malzeme verecek."

"Soğukkanlılığımı yitirmem," dedi Poppy bitkin bir halde. "Bir ömre yetecek kadar ağladığımı hissediyorum."

"Aferin sana," dedi Leo kısık bir sesle. Catherine'in endişeli yüzüne bakıp gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa nihayet bir konuda hemfikiriz, Marks. Ama endişelenme... Bunun bir daha olmayacağına eminim."

Dokuzuncu Bölüm

Norbury balosu Londra'nın merkezindeki sakin bir muhit olan Belgravia'da düzenleniyordu. Knightsbridge ya da Sloane Caddesi'ndeki hareketlilik bunaltıcı olabiliyordu ama köprüyü geçip Belgrave Meydanı'na varıldığında insan kendini huzur veren bir vadide buluyordu. Burası görkemli elçilik binalarının, bembeyaz geniş terasların, saçları pudralı uzun boylu uşakların ve sadık kâhyaların çalıştığı ihtişamlı malikânelerin, durgun genç leydileri ve onların bakımlı ufak tefek köpeklerini taşıyan at arabalarının olduğu bir yerdi.

Londra'nın diğer bölgeleri Belgravia'da yaşayacak kadar şanslı olanların pek ilgisini çekmiyordu. Sohbetler genelde - kimin hangi evi aldığı, hangi caddenin bakıma ihtiyaç duyduğu ya da komşu malikânelerde hangi davetlerin düzenleneceği gibi - yerel meseleler hakkındaydı.

Cam ve Amelia da Leo ile aynı fikirdeydi. Poppy reddedilmesiyle ilgili çıkan dedikodulara son vermek istiyorsa kibirli ve umursamaz bir tavır takınmak zorundaydı. "*Gaje*ler bu tür konuları asla unutmazlar," demişti Cam alaycılıkla. "Bazı önemsiz şeylere neden bu kadar büyük anlamlar yüklediklerini Tanrı bilir. Ama nedense yüklüyorlar."

"Sadece bir gece," demişti Amelia kız kardeşine endişeli bir şekilde. "Bunun üstesinden gelebileceğine inanıyor musun canım?"

"Evet," demişti Poppy donuk bir ifadeyle. "Sen orada olursan üstesinden gelebilirim."

Ancak malikânenin sütunlu girişindeki basamaklardan çıkarken Poppy pişman ve korku doluydu. Cesaretini toplamak için içtiği bir kadeh şarap asit gibi midesinde birikmişti ve korsesi fazla sıkı bağlanmıştı.

Dökümlü satenden açık mavi ilüzyon yaratan beyaz renkte bir elbise giymişti. Derin dekolteli korsesi köpük mavisi satenle süslenmişti ve ince belini zarif bir kemer sarıyordu. Dağınık lüleler halinde tepesinde topladığı saçlarının arasından Amelia incecik mavi bir kurdele geçirmişti.

Leo söz verdiği üzere çoktan Lord ve Leydi Norbury'nin evine varmıştı. Poppy'ye kolunu uzatıp merdivenlerden çıkarken ona eşlik ettiği sırada aile onları takip etti. Beraberce çiçeklerle, müzikle ve aynı anda yapılan yüzlerce konuşmayla dolu aşırı sıcak eve girdiler.

Misafirlerin balo salonundan yemek ve oyun salonuna giriş çıkışını kolaylaştırmak için kapılar menteşelerinden çıkarılmıştı.

Hathaway'ler girişteki kabul sırasında bekledikleri sı-

rada, "Ne kadar ağırbaşlı ve kibar olduklarına baksanıza," dedi Leo kalabalığı gözlemlerken. "Fazla kalamam. Yoksa biri beni etkileyebilir."

"İlk setin sonuna kadar kalacağına söz vermiştin," diyerek ona hatırlattı Poppy.

Erkek kardeşi içini çekti. "Senin için kalacağım. Ama bu tür etkinliklerden hiç hoşlanmıyorum."

Düşman toprağındaymış gibi kalabalığı süzen Bayan Marks, "Ben de," diyerek herkesi şaşırttı.

"Tanrım. Hemfikir olduğumuz bir şey daha çıktı." Leo ona yarı alaycı yarı rahatsızlık verici bir bakış attı. "Bunu yapmaktan vazgeçmeliyiz, Marks. Mideme ağrı girmeye başladı."

"Lütfen o kelimeyi söylemeyin," diye çıkıştı Catherine Marks.

"Mide mi? Neden?"

"Anatominizden söz etmeniz uygun değil." Lord Ramsay'i küçümsercesine süzdü. "Sizi temin ederim, kimse bununla ilgilenmiyor."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Bilmenizi isterim ki birçok kadının midem hakkında..."

"Ramsay," diyerek araya giren Cam ona uyarı dolu bir bakış attı.

Giriş salonuna varan aile insanlarla kaynaşmak için etrafa dağıldı. Leo ve Cam oyun salonuna giderken bayanlar yemek salonuna yöneldiler. Amelia sohbet etmekte olan bir grup evli kadın tarafından hemen esir alındı.

Soğuk mezeler, sığır ve domuz eti, ıstakoz salatasından oluşan açık büfeye tiksintiyle bakan Poppy, "Yemek yiyemem," dedi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Beatrix özür dilercesine. "Bir şeyler yememin sakıncası var mı?"

"Elbette yok, seni bekleriz."

"Bir kaşık salata al," diye mırıldandı Bayan Marks Poppy'ye. "Görüntüyü kurtarmak için. Ve gülümse."

"Bu şekilde mi?" Poppy dudaklarının kenarlarını yukarı doğru kaldırmayı denedi.

Beatrix şüpheli gözlerle onu süzdü. "Hayır, bu hiç hoş değil. Somon balığına benziyorsun."

"Somon balığı gibi hissediyorum," dedi Poppy. "Haşlanmış, parçalara ayrılmış ve konservelenmiş bir somon balığı gibi."

Misafirler büfenin önünde sıraya girerken uşaklar tabakları doldurup etraftaki masalara götürdüler.

Poppy sırada beklerken etkinlik döneminde arkadaş olduğu Leydi Belinda Wallscourt yanına yaklaştı. Belinda sosyeteye takdim edilir edilmez birkaç gözde bekâr tarafından ilgi görmüş ve çok geçmeden nişanlanmıştı.

"Poppy," dedi Leydi Belinda içtenlikle. "Seni burada görmek ne güzel. Gelip gelmeyeceğin belirsizdi."

"Sezonun son balosuna mı?" dedi Poppy zoraki bir gülümsemeyle. "Hayatta kaçırmam."

"Çok sevindim." Ona anlayışlı bir şekilde bakarak sesini alçattı. "Başına gelenler korkunç. Gerçekten çok üzgünüm."

"Ah üzülecek bir şey yok," dedi Poppy neşeyle. "Ben çok iyiyim!"

"Çok cesursun," diye karşılık verdi Belinda. "Unutma Poppy, bir gün yakışıklı bir prense dönüşecek bir kurbağayla tanışacaksın."

"Güzel," dedi Beatrix. "Çünkü şimdiye kadar kurbağalara dönüşen prenslerle tanışıp durdu."

Şaşırmış görünen Belinda hafifçe gülümseyip yanlarından ayrıldı.

"Bay Bayning bir kurbağa değil," diyerek karşı çıktı Poppy.

"Haklısın," dedi Beatrix. "Bu çok sevimli yaratıklar olan kurbağalara haksızlık olur."

Poppy karşı çıkmak için dudaklarını araladığı sırada Bayan Marks'ın güldüğünü duydu. O da gülmeye başladı, ta ki büfenin önünde sırada bekleyenler merakla onlara bakana dek.

Beatrix yemeğini bitirdikten sonra balo salonunda gezinmeye başladılar. Yukarıdaki balkonda çalan orkestra müziği ahenkle aşağı akıyordu. Geniş salon sekiz avizenin ışığında parlarken etrafta bolca bulunan güllerin ve yeşilliklerin hoş kokusu havayı dolduruyordu.

Korsesinin acımasız esaretine mahkûm olan Poppy güçlükle ciğerlerini havayla doldurdu. "Burası çok sıcak," dedi.

Bayan Marks terleyen yüzüne bakınca ona hemen bir mendil verdi ve genç kızı odanın yan tarafındaki kafes işi sandalyelerden birine yönlendirdi. "Çok sıcak," dedi. "Bir dakika içinde Bay Rohan'ı bulurum ve hava alman için dışarıda sana eşlik eder. Ama önce Beatrix'le görüşmeme izin ver."

"Evet, elbette," diyen Poppy isimlerini dans kartına yazdırmak için Beatrix'in yanına iki adamın sokulduğunu gördü. Beatrix erkeklerin yanında Poppy'nin hiç olmadığı kadar rahattı. Onlara yabani hayvanlarına gösterdiği sabrı

gösteriyor ve hafifçe şakalaşırken tapılası bir görüntü çiziyordu.

Bayan Marks onun dans kartına göz atarken Poppy arkasına yaslanıp sıkı korsesi içinde nefes almaya odaklandı. Oturmakta olduğu yerden çelenklerle süslü sütunun öteki tarafındaki konuşmayı duyabilmesi büyük talihsizlikti.

Üç genç kadın küstah bir üslupla kendi aralarında fısıldaşıyordu.

"Bayning onu istemez tabii," dedi içlerinden biri. "Kızın güzel olduğunu kabul ediyorum ama sosyal anlamda yetersiz. Tanıdığım bir beyefendi Kraliyet Akademisi'nde düzenlenen özel bir sergide onunla konuşmaya çalıştığını ama kızın saçma bir konu hakkında gevezelik ettiğini anlattı. Uzun zaman önce Fransa'da Kral Louis ya da öyle birinin huzurunda yapılan balonla bir koyunun havaya yükseltilme deneyi hakkında konuşup durmuş. Düşünebiliyor musunuz?"

"On altıncı Louis," diye fısıldadı Poppy.

"Ne bekliyordunuz ki?" dedi bir başkası. "Tuhaf bir aileden geliyor. Sosyete için yeterince iyi olan tek kişi Lord Ramsay... O da epey kötü huylu."

"Hayırsızın teki," diyerek ona katıldı bir diğeri.

Poppy'nin birden tüyleri ürperdi. Gözlerini yumdu ve ortadan kaybolmayı diledi. Buraya gelmek bir hataydı. Herkese Michael Bayning'i umursamadığını kanıtlamaya çalışıyordu ama onu hâlâ umursuyordu. Kalbinin kırılmadığını kanıtlamaya çalışıyordu ama kalbi kırıktı. Londra'daki her şey gösteriş ve yalandan ibaretti... Bir insanın hisleri hakkında dürüst olması bu kadar affedilmez miydi?

Anlaşılan öyleydi.

Sessizce oturup eldivenli parmaklarını kenetlerken balo salonunun girişindeki hareketliliği fark etti. Önemli biri - kraliyetten biri, tanınmış bir ordu mensubu ya da etkili bir politikacı - gelmiş gibiydi.

"O kim?" diye sordu genç kadınlardan biri.

"Yeni biri," dedi diğeri.

"Yakışıklı."

"Tapılası," diyerek ona katıldı arkadaşı. "Varlıklı olmalı... Yoksa bu kadar tantana çıkmazdı."

"Leydi Norbury de bu kadar çırpınmazdı. Baksanıza, yüzü nasıl da kızardı!"

Her şeye rağmen merakı uyanan Poppy yeni gelen kişiyi görmek için öne doğru eğildi. Tek görebildiği, etrafını saran insanlardan daha uzun boylu olan adamın kara saçlarıydı. Balo salonuna girip arkadaşlarıyla sohbet etmeye koyulduğunda ise mücevherlerle ışıldayan, tıknaz ve sürekli gülümseyen Leydi Norbury koluna yapıştı.

Adamı tanıyan Poppy yeniden arkasına yaslandı.

Harry Rutledge.

Onun neden burada olduğunu ve bu durumun neden yüzünü güldürdüğünü bilmiyordu.

Muhtemelen onu en son gördüğü anı, eskrim kostümü içinde yaramaz bir maymunu şişlemeye çalışırkenki halini hatırlamıştı. Bu gece ise smokini ve beyaz boyun bağıyla korkutucu bir şekilde yakışıklı görünüyor, büyüleyici bir rahatlıkla insanlarla sohbet ediyordu.

Bayan Marks Poppy'nin yanına dönerken Beatrix açık kumral bir adamla vals yapan çiftlerin arasında gözden kayboldu. "Kendini nasıl... " diye söze başlar başlamaz aniden nefesini içine çekti. "Lanet olası..." diye fısıldadı. "Burada."

Poppy refakatçisinin sövdüğünü ilk kez duyuyordu. Bayan Marks'ın Harry Rutledge'in baloda olmasına verdiği tepkiye şaşırarak kaşlarını çattı. "Fark ettim. Ama sen neden..."

Refakatçisinin bakışlarını takip edince aniden duraksadı.

Bayan Marks Harry Rutledge'e bakmıyordu.

Michael Bayning'e bakıyordu.

Şık ve yakışıklı görünen eski talibiyle göz göze gelen Poppy göğsünün acıyla sıkıştığını hissetti. Onu reddetmiş, alay konusu olmasına neden olmuştu ve şimdide baloya mı gelmişti? Flört edecek yeni bir kız mı arıyordu? Belki de Belgravia'daki hevesli genç kızlarla dans ederken Poppy'nin otel odasında saklanıp yastığına gömülerek ağlayacağını sanmıştı.

Ve bu Poppy'nin şu anda yapmak istediği tek şeydi.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı Poppy Bayan Marks'ın endişeli yüzüne bakarken. "Benimle konuşmasına sakın izin vermeyin."

"Gerginlik çıkarmayacak," dedi refakatçisi kısık bir sesle. "Aksine... Bir-iki hoş söz durumu ikiniz için de düzeltebilir."

"Anlamıyorsunuz," dedi Poppy boğuk bir sesle. "Şu an hoşbeş edecek halim yok. Onunla yüzleşemem. Lütfen Bayan Marks..."

Omuzlarını dikleştiren Bayan Marks, "Onu göndereceğim," dedi kısık bir sesle. "Endişelenme. Kendini topla, canım." Önüne geçerek Michael'ı görmesini engelledi ve genç adamla konuşmaya gitti.

Bayan Marks onu duyamayacak olsa da, "Teşekkür

ederim," diye fısıldadı Poppy. Çaresiz bir halde gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissedince bakışlarını yere odakladı. *Ağlama... Ağlama... Ağla...*

"Bayan Hathaway." Leydi Norbury'nin neşeli sesi düşüncelerini böldü. "Bu beyefendi sizinle tanışmak istedi. Şanslısınız... Otel sahibi Bay Harry Rutledge'i size takdim etmek benim için bir şereftir."

Görüş alanında bir çift cilalanmış siyah ayakkabı beliren Poppy perişan bir şekilde başını kaldırıp adamın yeşil gözlerine baktı.

Harry gözlerini ondan ayırmaksızın eğilerek selam verdi. "Bayan Hathaway benimle..."

"Vals yapmayı çok isterim," diyerek yerinden fırlayan Poppy onun koluna yapıştı. Boğazı kupkuruydu, güçlükle konuşuyordu. "Hadi gidelim."

Leydi Norbury endişeli bir edayla gülümsedi. "Bu ne heves."

Poppy cankurtaran halatıymış gibi Harry'nin kolunu tuttu. Rutledge bakışlarını siyah yün ceketinin koluna kenetlenen parmaklara çevirdi ve o parmakları serbest eliyle tutup belli belirsiz okşadı. Genç kız eldivenin altından bile bu dokunuşla rahatladığını hissetti.

O sırada Michael Bayning'i gönderen Bayan Marks geri döndü. Harry'ye bakarken kaşlarını çattı. "Hayır," dedi kısaca.

"Hayır mı?" Rutledge'in dudakları neşeyle seğirdi. "Henüz hiçbir şey sormadım."

Bayan Marks ona soğuk bir bakış attı. "Bayan Hathaway ile dans etmek istediğiniz çok açık."

"Bir itirazınız mı var?" diye sordu Rutledge masumca.

"Birkaç tane var," dedi Bayan Marks. Tavrı öylesine sertti ki hem Leydi Norbury hem de Poppy ona şüpheyle baktı.

"Bayan Marks," dedi Leydi Norbury. "Bu centilmenin iyi niyetli olduğuna kefil olabilirim."

Refakatçi dudaklarını birbirlerine bastırdı. Işıldayan gözlerine ve kırmızı yüzüne bakınca Poppy'nin soğukkanlılığını yitirmeye ne kadar yakın olduğunu anladı. "Dans bittiğinde..." dedi genç kıza ciddiyetle. "Sol koluna girecek ve seni bana getirmesini isteyeceksin, sonra da gidecek. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye fısıldadı Poppy Harry'nin geniş omzunun üzerinden etrafa bakarken.

Odanın öteki tarafından ona bakan Michael'ın yüzü solgundu.

Her şey kâbustan farksızdı. Poppy balodan koşarak kaçmak istiyordu ama dans etmek zorundaydı.

Harry vals yapan çiftlerin arasına doğru ilerleyip kızın belini kavradı.

Poppy ona uzandı ve bir elini omzuna koyup diğer eliyle adamın elini tuttu.

Harry tek bakışta durumu hemen kavradı: Poppy'nin tuttuğu gözyaşlarını, Michael Bayning'in gergin ifadesini ve merakla onları izleyenleri.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kibarca.

"Beni buradan götürün," dedi Poppy. "Olabildiğince uzağa. Timbuktu'ya."

Harry anlayışlı ve neşeli görünüyordu. "Bugünlerde Avrupalıları kabul ettiklerini sanmıyorum." Poppy'yi saat yönünün tersine doğru hızla dönerek dans eden çiftlerin

arasına çekti, genç kızın takılıp düşmemesinin tek yolu tereddüt etmeden onu takip etmesinden geçiyordu.

Poppy Michael dışında bir şeye odaklanabildiği için son derece minnettardı. Tahmin ettiği üzere Harry Rutledge harika bir dansçıydı. Genç kız kendini onun kusursuz ve güçlü rehberliğine bırakırken, "Teşekkür ederim," dedi. "Muhtemelen merak ediyor olmalısınız..."

"Hayır, merak etmiyorum. Her şey herkesin görebileceği şekilde yüzünüzden okunuyor. Duygularınızı gizlemede iyi değilsiniz, öyle değil mi?"

"Buna hiç ihtiyaç duymadım." Boğazı kuruyup gözleri dolmaya başlayınca Poppy dehşete kapıldı. Herkesin karşısında gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Sakinleşmek için derin bir nefes almaya çalışırken korsesi ciğerlerini sıkıştırınca başının döndüğünü hissetti. "Bay Rutledge," dedi nefesi kesilerek. "Biraz hava almam için bana eşlik edebilir misiniz?"

"Elbette." Sesi güven verircesine sakindi. "Salonda son bir tur daha attıktan sonra dışarı çıkarız."

Şartlar farklı olsaydı Poppy onun kusursuz önderliğinin ve odayı süsleyen müziğin tadını çıkarabilirdi. Beklenmedik kurtarıcısının yüzüne donuk bir şekilde baktı. Şık giysilerin içinde göz kamaştırıyordu, gür kara saçları ise düzgün bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Ama gözlerinin altında yine gölgeler vardı. Huzursuz bir ruhun aynaları. Poppy onun yeterince uyumadığını düşündü ve daha önce herhangi birinin ona bundan bahsetme cüretini gösterip göstermediğini merak etti. Tüm hissizliğine rağmen aklına etrafında pek çok bayan varken neden onu dansa kaldırdığı geldi.

"Neden?" diye sordu kısık bir sesle hiç düşünmeden.

"Ne neden?"

"Neden benimle dans etmek istediniz?"

Harry nezaket ve dürüstlük arasında kalmış gibi tereddüt etti. İkincisinde karar kıldı. "Çünkü sizi tutmak istedim."

Şaşıran Poppy beyaz boyun bağının basit düğümüne odaklandı. Başka bir zaman, başka bir yerde olsaydı bu söz gururunu okşayabilirdi. Ancak hâlâ Michael'ın sebep olduğu üzüntünün etkisindeydi.

Harry çevik bir hareketle onu dansçıların arasından çıkarıp balkona açılan Fransız kapılara yönlendirdi. Genç kız görülüp görülmediklerini umursamaksızın onu takip etti.

Dışarıdaki serin, kuru ve keskin hava ciğerlerine işlerken Poppy kesik kesik nefes aldı, balo salonunun boğucu atmosferinden kurtulduğuna memnundu. Yanaklarından sıcak gözyaşları süzüldü.

"Gelin," diyen Harry onu malikânenin neredeyse eni kadar uzanan balkonun öteki tarafına yönlendirdi. Aşağıdaki çimenler sessiz bir okyanus gibiydi. Poppy'yi loş bir köşeye çekti ve cebinden ütülenmiş kare biçiminde keten bir mendil çıkarıp ona uzattı.

Poppy gözlerini sildi. "Size ne kadar üzgün olduğumu..." dedi titrek bir sesle. "Tarif edemem. Beni dansa kaldırarak büyük bir incelik gösterdiniz ve şimdi de bana arkadaşlık ediyorsunuz."

Neşeli ve anlayışlı görünen Harry ona doğru dönerken dirseğini balkonun parmaklığına yasladı. Sessizliğinin Poppy'yi rahatlattığını hissediyor, söyleyeceği hiçbir şeyin

yaralı ruhuna merhem olmayacağını bildiğinden onu sabırla bekliyordu.

Poppy yavaşça nefesini verirken gecenin serinliği ve sakinliğinin onu yatıştırdığını hissetti. "Bay Bayning bana evlenme teklif edecekti," dedi ve çocuksu bir hareketle burnunu sildi. "Ama fikrini değiştirdi."

Harry dikkatle ona bakarken gözleri kedi gibi parlıyordu. "Sebep olarak ne gösterdi?"

"Babasının birlikteliğimizi onaylamadığını belirtti."

"Ve bu sizi şaşırttı?"

"Evet," dedi Poppy savunmacı bir şekilde. "Çünkü bana söz vermişti."

"Bayning'in konumundaki erkeklerin nadiren istedikleri kişilerle evlenme izni olur. Kişisel tercihlerinden çok daha fazlasını göz önünde bulundurmaları gerekir."

"Bunlar aşktan daha mı önemli?" diye sordu Poppy şiddetle.

"Elbette."

"Nihayetinde evlilik aynı Tanrı'nın iki insanı bir araya getirmesidir. Ne eksik ne fazla. Kulağa çok mu safça geliyor?"

"Evet," dedi Harry açıkça.

Gülümsemeye çalışan Poppy'nin dudakları titredi. "Çok fazla peri masalı okuduğuma eminim. Prensin ejderhayı katletmesi, kötü adamı yenmesi ve hizmetçiyle evlenip onu şatosuna götürmesi gerekiyor."

"Peri masalları eğlenmek için okunmalı," dedi Harry. "Hayat rehberi olarak kabul edilmemeli." Eldivenlerini çıkarıp ellerini ceplerine soktu. İki kolunu da parmaklığa yaslayıp ona yandan bir bakış attı. "Prens onu terk ettiğinde hizmetçi kız ne yapıyor?"

"Evine gidiyor." Islak mendili sıkıca kavradı. "Londra'ya ve sahteliğine uygun değilim. Huzurla sade bir hayat yaşayabileceğim Hampshire'a dönmek istiyorum."

"Ne kadarlığına?"

"Sonsuza kadar."

"Ve bir çiftçiyle mi evleneceksiniz?" diye sordu Harry şüpheyle.

"Belki de." Poppy gözyaşlarını sildi. "Harika bir çiftçi eşi olabilirim. İneklerle aram iyidir. Türlü yapmayı biliyorum. Ve sessiz sakin bir ortamda kitap okumayı seviyorum."

"Türlü mü? O da ne?" Başını ona doğru eğen Harry bu meseleye ilgi gösteriyor gibi görünüyordu.

"Hasat zamanı toplanan sebzelerle ve et suyuyla yapılan bir tür çorba."

"Yapmayı nasıl öğrendiniz?"

"Annemden." Oldukça gizli bir bilgiyi paylaşıyormuş gibi sesini alçalttı. "Sırrı... İçine azıcık bira katmakta."

Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Poppy ondan uzaklaşması gerektiğinin farkındaydı. Ama yakınlığı bir sığınak gibiydi, kokusu ise taze ve baştan çıkarıcıydı. Gecenin serinliği çıplak kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Ne kadar iriyarı ve sıcaktı. Genç kız kendini onunla karşılaştırmak ve Beatrix'in küçük evcil hayvanlarından biri gibi ceketinin cebine gizlenmek istiyordu.

"Bir çiftçinin eşi olmamalısınız," dedi Harry.

Poppy ona üzgün bir bakış attı. "Hiçbir çiftçinin beni kabul etmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bana kalırsa... Sizi takdir edecek bir erkekle evlenmelisiniz."

Poppy suratını buruşturdu. "Onlardan yeterince yok."

Gülümsedi. "Yeterince olup olmamasının önemi yok. Sadece bir tanesine ihtiyacınız var." Onu omuzlarından kavradı ve elbisesinin kumaşı üzerinden teninin ne kadar sıcak olduğunu hissetti. Başparmağıyla kumaşın dantelli kenarını okşarken genç kızın midesinin kasılmasına neden oldu. "Poppy..." dedi kibarca. "Seninle flört etmek için iznini alabilir miyim?"

Poppy sersemledi.

Nihayet biri ona bu soruyu sormuştu.

Ve bu kişi Michael ya da üç başarısız etkinlik dönemi boyunca tanıştığı çekingen aristokratlardan biri değildi. Sadece birkaç gündür tanıdığı anlaşılması zor, esrarengiz bir adam olan Harry Rutledge'di.

"Neden ben?" diye sormayı başardı.

"Çünkü ilginç ve güzelsin. Çünkü ismini söylemek gülümsememe neden oluyor. En önemlisi de türlü denemek için tek umudumsun."

"Özür dilerim ama... Hayır. Bu hiç de iyi bir fikir değil."

"Bana kalırsa bu şimdiye kadar aklıma gelen en güzel fikir. Neden olmasın?"

Poppy'nin aklından birçok şey geçiyordu. Kekeleyerek cevap vermeyi başardı. "Flört fikrinden hoşlanmıyorum. Çok stresli. Ve hayal kırıklığına sebep oluyor."

Başparmağı köprücük kemiğinin yumuşak çıkıntısını bulup yavaşça aşağı doğru kaydı. "Daha önce doğru düzgün flört edip etmediğin tartışmalı bir konu. Yine de dilersen bundan vazgeçebiliriz. Böylece boşa zaman harcamamış oluruz."

"Bundan vazgeçmek istemiyorum," dedi Poppy. "Demek istediğim... Bay Rutledge... Kısa süre önce kötü bir tecrübe edindim. Henüz çok erken."

"Ne yapması gerektiğini bilmeyen bir çocukla flört ediyordun." Fısıldarken sıcak nefesi genç kızın dudaklarına vurdu. "Kimsenin iznine ihtiyaç duymayan bir erkekle flört etmeyi denemelisin."

Bir erkek. Onun gibi bir erkek.

"Bekleme gibi bir lüksüm yok," diye devam etti Harry sözlerine. "Özellikle de sen Hampshire'a dönmeye bu kadar kararlıyken. Bu gece burada olmamın sebebi sensin, Poppy. İnan bana, yoksa buraya kesinlikle gelmezdim."

"Balolardan hoşlanmıyor musunuz?"

"Hoşlanıyorum. Ama katıldığım baloları çok daha farklı insanlar düzenliyor."

Poppy onun ne tür insanlardan bahsettiğini ya da ne tür insanlarla vakit geçirdiğini bilmiyordu. Harry Rutledge fazla gizemliydi. Her açıdan fazla tecrübeli ve fazla baskındı. Ona asla özlemini çektiği sessiz sakin, sıradan hayatı veremezdi.

"Bay Rutledge, lütfen bunu bir hakaret olarak algılamayın ama siz bir eşte aradığım özelliklere sahip değilsiniz."

"Nereden biliyorsun? Henüz görmediğin harika özelliklere sahibim."

Poppy tedirgin bir şekilde gülümsedi. "Sanırım istediğiniz herkesi ikna edebilirsiniz. Ama yine de bunu..."

Harry gülümsemesinin tadına bakabilecekmiş gibi başını eğip dudaklarının kenarına küçük bir öpücük kondurdu.

Nefesi kesilen Poppy adam geri çekildikten sonra bile dudaklarının baskısını hissetti, uyarılan sinirleri bu duygudan vazgeçmeye henüz razı değil gibiydi.

"Bir öğleden sonrayı benimle geçir," diye üsteledi Harry. "Yarın."

"Hayır, Bay Rutledge. Ben..."

"Harry."

"Harry, yapamam..."

"Bir saat?" diye fısıldadı ve tekrar başını eğdi. Poppy utanarak kafasını çevirdiğinde ise boynuna sokulup dudaklarını hassas tenine değdirdi.

Daha önce kimse böyle bir şey yapmamıştı, Michael bile. Bu kadar harika bir şey olabileceği kimin aklına gelirdi ki? Sersemleyen Poppy başını geriye atıp kendini ona bıraktı.

Harry müthiş bir özenle boynunu keşfe çıktı ve dilini nabzına değdirdi. Onu ensesinden tutarken başparmağı saç çizgisinin pürüzsüz hattını okşadı.

Poppy dengesini yitirecekken onun boynuna uzandı. Öylesine kibardı ki... Düşünmeden ona uydu, tadına bakmak istiyordu. Yüzünü ona doğru yaklaştırırken dudakları tıraşlı çenesine değdi.

Harry nefesini tuttu. "Bir erkek için asla ağlamamalısın," dedi yanağına doğru. Sesi yumuşacıktı. "Kimse akıttığın gözyaşlarına değmez." Cevap vermesine fırsat vermeden dudaklarını tamamen kavradı. Onu yavaşça öperken Poppy güçsüzleşip kollarında eridi.

Dilinin ucunu içeri kaydırıp çekti, bu öylesine tuhaf, samimi ve kışkırtıcı bir histi ki Poppy içten içe ürpererek geri çekildi.

"Özür dilerim. Seni korkuttum mu?"

Poppy ne diyeceğini bilemiyordu. Onu korkutmamış, aksine ona daha önce adımını atmadığı uçsuz bucaksız erotik bir bölge sunmuştu. Tecrübesizliğine rağmen Poppy onunla birlikte olursa zevkin doruğuna çıkacağından emindi. Ve bu hiç düşünmediği, hesaba katmadığı bir şeydi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarparken dudaklarının alev aldığını, vücudunun olmadık yerlerinin sızladığını hissediyordu.

Harry onun yüzünü avuçlarının arasına alıp başparmaklarıyla kızaran yanaklarını okşadı. "Vals bitmiş olmalı. Refakatçin geç kaldığımız için küçük bir teriyer gibi üzerime atılacak."

"Çok korumacıdır," diyebildi Poppy.

"Öyle olmalı." Harry ellerini indirip onu serbest bıraktı.

Poppy dizleri boşalmış gibi sendeleyince Harry ani bir refleksle onu tutup kendine çekti. "Yavaş ol." Hafifçe güldüğünü duydu. "Benim hatam. Seni bu şekilde öpmemeliydim."

"Haklısın," dedi genç kız gülümseyerek. "Sana haddini bildirmeliydim... Tokatlamalı ya da öyle bir şey yapmalıydım... Bu tür şeylere cüret ettiğin hanımlar genelde nasıl tepki veriyorlar?"

"Tekrar yapmam için beni cesaretlendiriyorlar." Harry bunu öylesine samimi bir şekilde dile getirmişti ki Poppy hafifçe kıkırdadı.

"Ama ben seni cesaretlendirmeyeceğim."

Üst kattaki pencerelerden yansıyan loşluğun arasında yüzleri birbirlerine dönük bir şekilde durdular. Poppy ha-

yatın ne kadar değişken olduğunu düşündü. Şu anda Michael ile dans ediyor olmalıydı. Ama artık Michael yoktu ve Poppy balo salonunun dışında bir yabancıyla birlikteydi.

Bir erkeğe âşıkken başka bir erkeği bu kadar merak uyandırıcı bulması tuhaftı. Ama Harry Rutledge tanıdığı en ilgi çekici erkeklerden biriydi ve dışa vurduğu büyüleyici, kışkırtıcı, acımasız yanları onun nasıl bir erkek olduğunu kestirememesine neden oluyordu.

Onun kendi başınayken nasıl biri olduğunu merak etti içten içe. Bunu asla öğrenemeyecek olmasına neredeyse üzüldü.

"Bana bir ceza ver," diye önerdi Harry. "Ne istersen yaparım."

Göz göze geldiklerinde Poppy onun bu konuda ciddi olduğunu anladı. "Ne gibi bir ceza?" diye sordu.

Harry başını eğip dikkatle ona baktı. "Herhangi bir şey iste."

"Ya bir şato istersem?"

"Tamam," dedi Harry hemen.

"Aslına bakarsan şato istemiyorum. Fazla esintili olur. Elmas bir taca ne dersin?"

"Kesinlikle. Gündelik hayatta kullanabileceğin sade bir şey mi yoksa daha süslü bir şey mi istersin?"

Dakikalar öncesine kadar bir daha asla gülümseyemeyeceğini düşünen Poppy gülümsemeye başladı. Neşe ve minnettarlık hissetti. Bu şartlar altında onu teselli edebilecek başka birini düşünemiyordu. Ama ona bir kez daha baktığında gülümsemesi acı-tatlı bir hal aldı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ama korkarım, kimse bana asıl istediğim şeyi veremez."

Parmak ucunda yükselip dudaklarını tatlılıkla yanağına değdirdi. Dostça bir öpücüktü.

Veda öpücüğü.

Harry dikkatle ona baktı. Bakışları arkasında bir yere kaydıktan sonra yakıcı bir arzuyla dudaklarını genç kızın dudaklarına bastırdı.

Poppy bu ani saldırı karşısında şaşırıp dengesini yitirdi ve içgüdüsel bir şekilde ona uzandı. Yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış bir tepkiydi... Bundan zevk almak yanlıştı... Ama karşı konulamaz bazı dürtüler vardı. Ve bu öpücük uyarılmasına, ona çaresizce karşılık vermesine neden oluyordu. Duyuları his kıvılcımlarıyla alevlenirken yıldızlar etrafına toplandı, küçük ışık demetleri balkonun zeminine yansırken kırılan kristalin sesi duyuldu...

Kulak tırmalayan sese aldırış etmemeye çalışan Poppy ona daha da sokuldu. Fakat Harry hafifçe mırıldanıp korumaya çalışıyormuşçasına kızın başını göğsüne yasladı.

Poppy gözlerini araladığında birinin... Birkaç kişinin balkonda durduğunu görünce dehşete kapıldı.

Leydi Norbury şaşkınlıktan bir kadeh şampanyayı yere düşürmüştü. Yanında Lord Norbury ve yaşlı bir çift duruyordu.

Ve kolunda sarışın bir kadın olan Michael.

Hepsi şaşkınlıkla Poppy ve Harry'ye bakıyordu.

Ölüm meleği kara kanatları ve parlak tırpanıyla o anda çıkıp gelseydi, Poppy kollarını açarak ona koşardı. Çünkü Harry Rutledge'le balkonda öpüşürken yakalanmak sıradan bir skandal değildi... Bu tam bir efsane malzemesiydi. Mahvolmuştu. Hayatı mahvolmuştu. Ailesi mahvolmuştu. Sabaha kadar Londra'daki herkesin bundan haberi olacaktı.

Bu berbat durum yüzünden sersemleyen Poppy çaresiz bir halde Harry'ye baktı. Şaşkınlıkla dolu bir anda gözlerinde yırtıcıları andıran bir memnuniyet parıltısı gördüğünü sandı. Ama sonra bu ifade uçup gitti.

"Bunu açıklamak zor olabilir," dedi Harry.

Onuncu Bölüm

Leo Norbury Malikânesi'nde dolaşırken arkadaşlarından bazılarını - çapkınlıklarıyla geçmişte yaptığı şeyleri bile gölgede bırakan genç lordları - kolalı gömleklerin içinde kusursuz biçimde davranırken görünce içten içe keyiflendi. Bir kez daha kadınlara kıyasla birçok şeyin erkeklerin yanına kâr kalmasının hiç adil olmadığını düşündü.

Mesela sosyeteye layık olabilmek için yüzlerce anlamsız görgü kuralını ezberlemeye çalışan kız kardeşlerinin ne kadar zorlandığını görmüştü. Öte yandan onun görgü kurallarına duyduğu ilgi her birini nasıl bozacağıyla ilgiliydi. Ve unvan sahibi bir erkek olarak neredeyse her davranışı bağışlanıyordu. Akşam yemeği davetinde balık yerken yanlış çatalı kullanan bayanlar eleştirilirken, bir erkek dilediğince içebilir ya da yersiz bir söz söyleyebilirdi.

Gelişigüzel bir şekilde balo salonuna giren Leo üçlü kapının yanında durup manzaraya göz gezdirdi. *Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı.* Her baloda olduğu gibi burada da şaperonlarının

yanında duran bakireler ve dedikodu yapan kadınlar vardı. Çok geçmeden bir köşede durmuş Beatrix ve partnerinin dans edişini izleyen Catherine Marks'ı fark etti.

Marks her zamanki gibi gergin görünüyordu, siyahlar içindeki ince bedeni bir tüfek namlusu kadar dikti. Leo'yu küçümseme ve ona bir istiridyenin zekâsına sahipmiş gibi davranma fırsatını asla kaçırmazdı. Büyülenmeye ya da eğlenmeye karşı dirençliydi. Ve aklı başında her erkek gibi Leo ondan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

Ama ne yazık ki Leo onun iyi bir sevişmenin ardından nasıl görüneceğini merak etmeden duramıyordu. Gözlüğü bir yanda, ipeksi saçları açık ve dağınık, solgun bedenini kısıtlayan korsesinden kurtulmuş...

Aniden balodaki en ilginç şeyin kız kardeşlerinin refakatçisi olduğuna ve onu rahatsız etmeye karar verdi.

Etrafında boş boş dolaştı. "Merhaba Marks. Nasıl..."

"Neredeydiniz?" diye fısıldadı Catherine Marks gözlerinden ateş saçarak.

"Oyun salonunda. Sonra da akşam yemeği yedim. Başka nerede olabilirdim?"

"Poppy'ye yardımcı olmanız gerekiyordu."

"Ne açıdan? Onunla dans edeceğime söz verdim ve işte buradayım." Durup etrafa bakındı. "O nerede?"

"Bilmiyorum."

Leo kaşlarını çattı. "Nasıl bilmezsin? Onu kaybettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Poppy'yi en son yaklaşık on dakika kadar önce Bay Rutledge'le dans etmeye giderken gördüm."

"Otel sahibi mi? Rutledge bu tür davetlere hiç katılmaz ki..."

Bayan Marks sesini yükseltmemeye özen göstererek, "Bu gece katıldı," dedi acımasızca. "Ve ortadan kayboldular. Birlikte. Onu bulmalısınız lordum. Hemen. Kardeşiniz mahvolma tehlikesiyle karşı karşıya."

"Neden peşinden gitmedin?"

"Birinin Beatrix'e göz kulak olması gerekiyor, yoksa o da ortadan kaybolur. Ayrıca Poppy'nin yokluğuna dikkat çekmek istemedim. Bir an önce gidip onu bulun."

Leo kaşlarını çattı. "Marks... Fark etmediysen söyleyeyim... Diğer hizmetkârların hiçbiri efendilerine bağırmıyor. O nedenle sakıncası yoksa..."

"Siz benim efendim değilsiniz," dedi Bayan Marks küstah bir şekilde ona bakarak.

Ama olmak isterdim diye içinden geçiren Leo aniden öfkeye kapıldı ve vücudundaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Anatomisinin belirli bir kısmı da buna dahildi. Kadının üzerindeki etkisi iyice belirginleşmeden uzaklaşsa iyi ederdi. "Pekâlâ... Tüylerini kabartmana gerek yok. Poppy'yi bulacağım."

"Bir kadının adına gölge düşürmek için onu götürebileceğiniz yerlerden başlayın. Çok fazla yer olamaz."

"Olabilir. Ne kadar farklı yerlerde..."

"Lütfen," diye homurdandı Bayan Marks. "Midem şu anda yeterince bulanıyor zaten."

Balo salonuna göz gezdiren Leo en uçtaki Fransız kapıları fark etti. Balkona yönelip acele ettiğini belli etmeden olabildiğince hızla ilerlemeye çalıştı. Bu sırada bir leydi hakkındaki fikrini bilmek isteyen arkadaşı ve kokteylin tatsız olduğunu düşündüğü için deneyip denemediğini merak eden zengin bir dul tarafından iki ayrı sohbete çekilmesi şanssızlıktı.

En sonunda kapılardan birine ulaşıp dışarı süzüldü. Şaşırtıcı bir tabloyla karşılaşınca gözleri kocaman açıldı. Poppy uzun boylu, siyah saçlı bir adamın kollarındaydı ve başka bir kapıdan geçerek balkona çıkmış küçük bir grup onları izliyordu. Ve içlerinden biri öfkeden kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünen Michael Bayning'di.

Siyah saçlı adam kafasını kaldırıp Poppy'ye bir şey mırıldanırken Michael Bayning'e küstah bir bakış attı.

Zafer dolu bir bakış.

Sadece bir saniye sürmüş olsa da bunun ne anlama geldiğini anlayan Leo, "Lanet olsun," diye fısıldadı.

Kız kardeşinin başı büyük dertteydi.

Bir Hathaway skandala sebep olduğunda bu *tam anlamıyla* bir skandal olurdu.

Leo kız kardeşini Bayan Marks ve Beatrix'in yanına götürene dek skandal yayılmaya başlamıştı bile. Çok geçmeden Cam ve Amelia yanlarına geldi ve aile Poppy'nin etrafını korumacı bir tavırla sardı.

"Ne oldu?" diye sordu Cam. Rahat görünse de ela gözleri tetikteydi.

"Harry Rutledge oldu," diye homurdandı Leo. "Daha sonra her şeyi açıklarım. Burayı bir an önce terk edip Rutledge'le otelde buluşmalıyız."

Amelia Poppy'nin kızaran kulağına fısıldamak için eğildi. "Sorun değil canım, bir çaresini bulacağız."

"Bulamazsınız," diye fısıldadı Poppy. "Kimse bulamaz."

Leo kız kardeşlerinin arkasına bakınca kalabalığın fısıldaşmaya başladığını gördü. Herkes onlara bakıyordu.

"Okyanusun kabarmasını izlemek gibi," dedi. "Skandalın tüm salona yayıldığını hissedebiliyorum."

Alaycı ve bıkkın görünen Cam, "*Gaje*ler..." diye homurdandı. "Leo, neden kız kardeşini ve Bayan Marks'ı otele götürmüyorsun? Bu sırada biz de Amelia ile Norbury'lere veda ederiz."

Perişan halde olan Poppy Leo'yu takip ederek dışarıda bekleyen at arabasına doğru ilerledi. Araba ani bir şekilde yola fırlayıp malikâneden ayrılana kadar herkes sessiz kaldı.

İlk konuşan Beatrix oldu. "İtibarın mı lekelendi Poppy?" dedi endişeli bir ifadeyle. "Geçen sene Win'in başına gelenler gibi?"

Poppy hafifçe sızlanırken, "Evet, aynen öyle," diye karşılık verdi Leo. "Ailemiz kötü bir alışkanlık edindi. Marks, bu konuyla ilgili bir şiir yazsan iyi edersin."

"Onu daha önce bulmuş olsaydın," dedi refakatçi ona sertçe. "Bu felaketten kaçınmış olurduk."

"Sen onu kaybetmemiş olsaydın bu felaket başımıza gelmeyecekti," diye karşılık verdi Leo.

"Sorumlu olan benim," diyerek araya girdi Leo'nun omzuna başını yaslanmış olan Poppy. "Bay Rutledge ile kendi isteğimle gittim. Onu balo salonunda gördüğümde perişandım. Beni dansa kaldırdı, sonra temiz havaya ihtiyaç duyunca bana eşlik etti."

"Hayır, asıl sorumlu benim," dedi Bayan Marks onun kadar üzgün görünerek. "Onunla dans etmene ben izin verdim."

"Kimin suçlu olduğunun önemi yok," dedi Leo. "Olan oldu. Ama sorumlu olan biri varsa... Bu kişi kesinlikle baloya avlanmak amacıyla gelen Rutledge."

"Ne?" Poppy kafasını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. "Onun bunu... Hayır... Bu bir kazaydı, Leo. Bay Rutledge'ın niyeti ismimi lekelemek değildi."

"Kasten yaptı," dedi Bayan Marks. "Harry Rutledge bir şeyler yaparken asla yakalanmaz. Uygunsuz bir durumda görülürse bu öyle görülmek istediği içindir."

Leo şüpheyle ona baktı. "Rutledge hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Refakatçinin yüzü kızarırken bakışlarını ondan ayırmamak için çaba göstermesi gerekti. "Hakkında söylenenlerden elbette."

Poppy yüzünü Leo'nun omzuna gömdü. "Utançtan ölebilirim," dedi.

"Hayır, ölmeyeceksin," diye karşılık verdi dikkati dağılan Leo. "Utanç konusunda uzmanım ve ölümcül olsaydı şimdiye kadar yüzlerce kez ölmüş olmam gerekirdi."

"Yüzlerce kez ölünmez."

"Budistsen ölebilirsin," dedi Beatrix yardımsever bir şekilde.

Leo Poppy'nin parlak saçlarını okşadı. "Umarım Harry Rutledge öyledir," dedi.

"Neden?" diye sordu Beatrix.

"Çünkü onu defalarca öldürmeyi her şeyden çok istiyorum."

★ ★ ★

Harry Leo ve Cam'i özel kütüphanesinde kabul etti. Bu durumda başka bir aile olsa telafi şartları görüşülür ve gerekli düzenlemeler yapılırdı. Harry'nin serveti nedeniy-

le birçok aile sorun çıkarmadan sonuçları kabul ederdi. O bir soylu değildi ama nüfuzlu ve zengin bir adamdı.

Fakat Harry Cam ve Leo'nun uzlaşma taraftarı olmadığını biliyordu, bu yüzden onlarla ilgilenirken dikkatli olmak zorundaydı. Buna karşın hiç endişeli değildi. Bir kadının itibarından çok daha önemli konular hakkında görüşmeler yapmıştı.

Önceki gece olanları düşünen Harry ahlaksız bir zafer hissiyle ürperdi. Hayır... Bu zafer değil mutluluktu. Özellikle Michael Bayning'in beklenmedik bir şekilde baloya katılması işlerin sandığından çok daha kolay ilerlemesini sağlamıştı. Aptal herif Poppy'yi neredeyse gümüş tepside ona sunmuştu. Ve Harry eline geçen fırsatı her zamanki gibi değerlendirmişti.

Ayrıca Harry Poppy'yi hak ettiğini düşünüyordu. Onun gibi birine sahip olma konusunda tereddüt eden bir erkek kesinlikle aptal olmalıydı. Genç kızın balo salonunda nasıl göründüğünü hatırladı... Solgun, kırılgan ve keyifsizdi. Harry karşısına geçtiğinde yüzünde rahatlamaya benzer bir ifadenin belirdiğinden emindi. Poppy ona sığınmış ve ona salondan beraberce uzaklaşma izni tanımıştı.

Ve Harry onu balkona çıkarmıştı, işte o an hissettiği memnuniyetin yerini yeni bir his almıştı... Başka birinin üzüntüsünü hafifletme isteği. Kalbinin kırılmasına sebep olması pişmanlık verici bir şeydi. Ama iyi niyetle yapılan her şey hoş görülebilirdi. Ona sahip olduğunda, onun için çok daha fazlasını yapacak, ona Michael Bayning'den çok daha iyi bakacaktı.

Şimdi de... Poppy'nin itibarına gölge düşürdüğü için haklı olarak öfkeden köpüren ailesiyle uğraşmak zorun-

daydı. Bu onu hiç endişelendirmiyordu. Poppy'yi evlenme konusunda ikna edeceğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Hathaway'ler de ne kadar karşı çıkarlarsa çıksınlar eninde sonunda bunu kabul etmek zorunda kalacaklardı.

Poppy'nin itibarını kurtarmasının tek yolu onunla evlenmesinden geçiyordu ve bunu herkes biliyordu.

İfadesinden hiçbir şey belli etmeyen Harry kütüphaneye girdiklerinde Leo ve Cam'e şarap teklif etti ama kabul etmediler.

Leo kollarını göğsünde kavuşturarak şömine rafına yaslandı. Cam ise deri bir koltuğa yerleşip öne doğru uzattığı bacaklarını bileklerinden üst üste attı.

Rahat tavırlarına rağmen öfke ve erkeksi bir anlaşmazlık odaya hâkimdi. Sakinliğini koruyan Harry ikilinin konuşmasını bekledi.

"Tahmin ettiğin üzere Rutledge," dedi Leo hoş bir ses tonuyla. "Seni bir an önce öldürme niyetindeydim ama Rohan öncesinde birkaç dakika konuşmamız gerektiğini düşünüyor. Bu noktada seni öldürme zevkine varmak için bana engel olmaya çalıştığını düşünmüyor değilim. Ayrıca Rohan ve ben seni öldürmesek bile muhtemelen kayınbiraderimiz Merripen'in seni öldürmesine engel olamayız."

Harry büyük maun masasının kenarına oturdu. "Poppy ile evlenene kadar beklemenizi öneririm, böylece en azından saygın bir dul olur."

"Poppy ile evlenmene izin vereceğimizi de nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Cam.

"Olanlardan sonra benimle evlenmezse kimse onu kabul etmez. O nedenle ailenin geri kalanının da Londra'nın salonlarında isteneceğini sanmıyorum."

"Şimdi de istendiğimizi sanmıyorum," diye karşılık verdi Cam ela gözlerini kısarak.

"Rutledge..." dedi Leo ilgisiz bir tavır takınmaya çalışarak. "Unvanı edinmeden önce Hathaway'ler Londra sosyetesinden uzakta o kadar uzun yıllar yaşadılar ki istenip istenmemek umrumuzda bile değil. Poppy kendi istemediği sürece, hangi sebepten ötürü olursa olsun, kimseyle evlenmek zorunda değil. Ve Poppy senin ona uygun olmadığını düşünüyor."

"Kadınların fikirleri sık sık değişir," dedi Harry. "Yarın kız kardeşinizle konuşmama izin verin. Bu durumu en iyi şekilde değerlendirmesi için onu ikna ederim."

"Onu ikna etmeden önce..." dedi Cam. "Bizi ikna etmen gerekiyor. Çünkü hakkında bildiklerim yeterince huzursuzluk verici."

Cam Rohan elbette onu tanıyordu. Eskiden centilmenlere özel bir oyun kulübünde çalıştığı için Cam'in her türlü gizli bilgiye erişimi vardı. Yine de Harry ne kadarını öğrendiğini merak ediyordu.

"Neden bana bildiklerini anlatmıyorsun," dedi Harry gelişigüzel bir tavırla. "Böylece doğru olup olmadıklarını onaylayabilirim."

Cam gözünü kırpmadan ona baktı. "Aslen New Yorklusun ve baban orta halli bir otel sahibiydi."

"Buffalo'nun sahibiydi," dedi Harry.

"Onunla anlaşamıyordun. Ama pek çok akıl hocası edindin. Mühendislik işlerinde çıraklık yaparak teknisyenlik ve tasarımcılık becerileri kazandın. Subap ve buhar kazanı yeniliklerinde birkaç patente sahip oldun. Yirmi yaşındayken bilinmeyen bir nedenden ötürü Amerika'dan ayrılıp İngiltere'ye geldin."

Cam anlattıklarının etkisini gözlemlemek için duraksadı.

Omuzları dikleşen Harry'nin rahatlığından eser kalmamıştı. Omuzlarını indirip ensesini ovuşturarak, "Devam et," dedi kısık bir sesle.

Cam isteğini yerine getirdi. "Bir grup yatırımcıyı bir araya getirip sahip olduğun parayla bir dizi ev satın aldın. Evleri kısa süreliğine kiraya verdikten sonra yıktın ve caddenin geri kalanını satın alarak bu oteli inşa ettirdin. İletişim kurmadığın New York'taki baban dışında kimsen yok. Birkaç sadık dostun ve çok sayıda düşmanın var ve çoğu her şeye rağmen seni seviyor."

Harry hakkında bu bilgileri edinen Cam Rohan'ın etkileyici bağlantıları olduğunu düşündü. "İngiltere'de hakkımda bu kadar şeyi bilen sadece üç kişi var," diye homurdanırken hangisinin konuştuğunu merak etti.

"Artık beş kişi var," dedi Leo. "Ayrıca Rohan piyade tüfeği için bazı değişiklikler tasarladıktan sonra Savunma Bakanlığı'nın gözdesi olduğun gerçeğinden bahsetmeyi unuttu. Ama sadece İngiliz hükümetiyle değil kraliyet sınıfından ve suçlulardan oluşan yabancılarla da anlaşmalar yapıyorsun."

Harry soğuk bir şekilde gülümsedi. "Kendim ya da geçmişim hakkında hiçbir zaman yalan söylemedim. Fakat bazı şeyleri olabildiğince gizli tutuyorum. Ve kimseye sadakat borçlu değilim." Büfeye gidip kendine konyak doldurdu ve kadehi avuçlarının arasında tutarken iki adama baktı.

Cam'in açığa vurduğundan çok daha fazlasını bildiğine tüm serveti üzerine bahse girebilirdi. Yine de bu gö-

rüşme sonrasında ikilinin Poppy'nin namusunu temizlemek adına ona baskı uygulamayacağı açıktı. Saygınlık Hathaway'lerin umrunda değildi... Onun parasına ya da nüfuzuna da ihtiyaçları yoktu.

Bu da Harry'nin yalnızca Poppy'ye odaklanmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

"Onaylasanız da onaylamasanız da..." dedi ikiliye. "Kız kardeşinize evlenme teklif edeceğim. Tercih onun. Kabul ederse dünyadaki hiçbir kuvvet onunla evlenmeme engel olamaz. Endişelenmenizi anlıyorum, o nedenle istediği her şeye sahip olacağına dair sizi temin ederim. Korunacak, el üstünde tutulacak, hatta şımartılacak."

"Onu nasıl mutlu edeceğini bilmiyorsun," dedi Cam kısık bir sesle.

"Rohan," dedi Harry hafifçe gülümseyerek. "İnsanları mutlu etmek benim uzmanlık alanım... En azından mutlu olduklarını düşünmelerini sağlamak." Durup kararlı yüzlerine baktı. "Onunla konuşmama engel olacak mısınız?" diye sordu kibar bir ses tonuyla.

"Hayır," dedi Leo. "Poppy bir çocuk ya da evcil hayvan değil. Seninle konuşmak istiyorsa konuşur. Ama şunu bil ki teklifini kabul etmesi için ona ne söylersen söyle ailenin fikri ağır basacak."

"Ve bilmen gereken bir şey daha var," dedi Cam buz gibi bir ifadeyle. "Onunla evlenmeyi başarırsan kız kardeşimizi kaybetmiş olmayız. Asıl sen... Ne olursa olsun onu koruyacak bütün bir aileyi kazanmış olursun."

Bu Harry'nin durup düşünmesi için neredeyse yeterliydi.

Neredeyse.

On Birinci Bölüm

"Erkek kardeşim ve Bay Rohan senden hoşlanmıyor," dedi Poppy Harry'ye ertesi sabah otelin arkasındaki gül bahçesinde yavaşça yürüdükleri sırada.

Skandal tüm Londra'ya kontrol edilmesi güç bir yangın gibi yayılırken bir an önce bu konuda bir şey yapmak gerekiyordu. Poppy bir centilmen olan Rutledge'in onu bu utançtan kurtarmak için evlenme teklifinde bulunduğunu biliyordu. Fakat yanlış erkekle ömür boyu evli kalmanın toplumdan dışlanmaktan daha iyi olup olmadığından emin değildi. Harry'yi karakteri hakkında hüküm verecek kadar iyi tanımıyordu. Ve ailesi kesinlikle ondan hoşlanmıyordu.

"Refakatçim senden hoşlanmıyor," diye devam etti sözlerine. "Ve kız kardeşim Amelia senden hoşlanıp hoşlanmadığına karar verecek kadar seni tanımadığını söylüyor ama senden hoşlanmamaya meyilli."

"Peki ya Beatrix?" diye sordu Harry, ona bakarken güneş koyu renk saçlarına vuruyordu.

"Senden hoşlanıyor. Ama o kertenkelelerden ve yılanlardan da hoşlanır."

"Peki ya sen?"

"Ben kertenkelelere ya da yılanlara dayanamam."

Harry'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bugün kaçamak cevaplarla vakit kaybetmeyelim, Poppy. Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Genç kız tedirgin bir şekilde kafasını sallayarak karşılık verdi.

Berbat bir gece geçirmişti. Sabahın erken saatlerine kadar aileyle konuşmuş, tartışmış ve ağlamış, sonra da uyumasının neredeyse imkânsız olduğunu anlamıştı. Ve göğsü karışık duygularla kaynayan bir kazan gibi kabarana dek tartışmalar bu sabah da devam etmişti.

Bildiği, güvenli dünyası altüst olmuştu ve bahçenin havası tarifi mümkün olmayan bir huzur veriyordu ona. Bu durumdan bir ölçüde sorumlu olsa da - tuhaf bir şekilde - Harry Rutledge'in yanındayken kendini daha iyi hissediyordu. Sakin ve kendinden emin bir adamdı, karşısındakini yatıştıran anlayışlı bir tutumu vardı.

Güllerle süslü uzun bir çardağa varınca durdular. Pembe ve beyaz çiçeklerle bezeli bir tünele benziyordu. Beatrix yakındaki çalı dizisi boyunca yürüdü. Poppy Harry ile sıra dışı bir gizlilik içinde konuşmasına asla izin vermeyecek olan Bayan Marks ya da Amelia yerine yanına onu almak için ısrar etmişti.

"Senden hoşlanıyorum," diye utanarak itiraf etti Poppy. "Ama bu bir evlilik kurmak için yeterli değil, öyle değil mi?"

"Birçok insan bundan daha azıyla yola çıkıyor." Harry onu inceledi. "Ailenin seninle konuştuğuna eminim."

"Uzunca bir süre," dedi Poppy. Ailesi Harry Rutledge ile evlenme ihtimalini öylesine berbat bir şekilde tarif etmişti ki onu reddetmeye çoktan karar vermişti. Özür dilercesine dudaklarını büzdü. "Söylenenlerden sonra üzgünüm ama..."

"Bekle. Karar vermeden önce ne düşündüğünü duymak istiyorum. Ne hissettiğini."

Bu bir değişimdi. Poppy ailesinin ve Bayan Marks'ın - her ne kadar iyi niyetli olsalar da - söylediklerini düşünürken gözlerini kırpıştırdı. Onun duygu ve düşüncelerini pek önemsememişlerdi.

"Sen... Bir yabancısın. Bay Bayning'e âşıkken geleceğimle ilgili karar vermemem gerektiğini düşünüyorum."

"Hâlâ onunla evleneceğini mi umuyorsun?"

"Ah hayır. Bu olasılık tamamen yok oldu. Ama hâlâ ona karşı hislerim var ve uzun bir süre geçip onu unutana kadar..."

"Haklısın. Ancak bazı kararlar ertelenemez ve korkarım bu da onlardan biri." Duraksadıktan sonra kibarca sordu: "Gözden düşmüş bir şekilde Hampshire'a geri dönersen neler yaşayacağını biliyorsun değil mi?"

"Evet. En hafif deyimiyle... Hoşnutsuzluk." Karşılaşacağı red, acıma ve tahkir düşünüldüğünde bu oldukça hafif bir kelimeydi. Daha da kötüsü Beatrix'in evlenme şansı da mahvolabilirdi. "Ve ailem beni bundan koruyamayacak," diye ekledi boğuk bir sesle.

"Ama ben koruyabilirim," dedi Harry ve başının tepesindeki örgüye uzanıp parmağının ucuyla tokayı iyice yeri-

ne yerleştirdi. "Tabii benimle evlenirsen. Yoksa senin için elimden hiçbir şey gelmez. Ayrıca insanlar sana ne derse desinler skandalın yükünü taşıyacak olan sensin."

Poppy gülümsemeyi denese de başaramadı. "Sessiz sakin bir hayat sürme hayalim buraya kadarmış. Ya dışlanmış biri olarak yaşayacağım ya da bir otel sahibinin eşi olarak."

"İkinci seçenek çok mu kötü?"

"Beklediğim şey bu değildi," dedi Poppy dürüstçe.

Harry bunu düşünürken parmaklarını pembe gül demetlerine hafifçe dokundurdu. "Şehir dışında küçük bir evde yaşamak pek huzurlu olmayabilir... Yılın büyük bölümünü otelde geçiririz. Bazen de şehir dışına çıkarız. Düğün hediyesi olarak Hampshire'da bir ev istiyorsan, senindir. Ve kendine ait bir at araban ve emrinde dört at olur."

Böyle yapacağını söylemişlerdi diye geçirdi içinden Poppy ve ona alaycı bir bakış attı. "Bana rüşvet mi teklif ediyorsun Harry?"

"Evet. İşe yarıyor mu?"

Umut dolu sesi Poppy'nin gülümsemesine neden oldu. "Hayır ama iyi denemeydi." Yaprakların hışırdadığını duyunca seslendi: "Beatrix, orada mısın?"

"İki sıra ilerideyim," diye yanıtladı kız kardeşi neşeli bir sesle. "Medusa solucan buldu!"

"Harika."

Harry Poppy'ye neşeli bir bakış attı. "Medusa'nın kim ya da ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Kirpi," diye yanıtladı genç kız. "Medusa giderek kilo aldığı için Beatrix ona egzersiz yaptırıyor."

Harry duruşunu bozmadan, "Biliyor musun, o şeyleri

bahçemden uzak tutmaları için çalışanlarıma servet ödüyorum," dedi.

"Ah endişelenme. Medusa sadece misafir. Beatrix'ten asla kaçmaz."

"Misafir demek," diye tekrarlayan Harry gülümsedi. Sabırsızca birkaç adım attıktan sonra dönüp ona baktı. Sesine ısrarcı bir ton hâkimdi. "Poppy. Bana endişelerinden söz edersen içini rahatlatabilirim. Anlaşabileceğimiz bir nokta olmalı."

"Çok ısrarcısın. Bana böyle olacağını söylemişlerdi."

"Sana söyledikleri her şey ve çok daha kötüsüyüm," dedi Harry tereddüt etmeksizin. "Yine de tanıdığım en büyüleyici kadın olduğundan ve sana sahip olmak için her şeyi yapabileceğimden bahsetmiş olamazlar."

Rutledge gibi bir adamın peşinde olması son derece gurur okşayıcıydı, özellikle de Michael Bayning onu incittikten sonra. Güneşin altında çok uzun süre kalmış gibi yanakları kızardı. Belki de bunu düşünebilirim... Sadece bir dakikalığına hayal edebilirim... *Harry Rutledge ve ben* diye düşünürken buldu kendini.

"Birkaç sorum var," dedi.

"Sor."

Poppy lafı dolandırmamaya karar verdi. "Tehlikeli misin? Herkes öyle olduğunu söylüyor."

"Sana karşı mı? Hayır."

"Peki ya başkalarına karşı?"

Harry masum bir tavırla omuz silkti. "Ben bir otel sahibiyim. Ne kadar tehlikeli olabilirim ki?"

Poppy ikna olmamış gibi şüpheli gözlerle ona baktı. "Saf olabilirim ama beyinsiz değilim. Dedikoduları bili-

yorsun... Hakkında söylenenlerin farkındasın. İddia edildiği kadar ahlaksız mısın?"

Harry bir süre sessiz kalıp uzaktaki çiçeklere odaklandı. Güneş dalların arasından süzülürken çardağın üzerine yaprakların gölgesi düşüyordu.

En sonunda Poppy'ye dönüp baktığında gözleri güneşin vurduğu gül yapraklarından daha yeşil görünüyordu.

"Ben bir centilmen değilim," dedi. "Ne doğuştan ne de karakter olarak. Başarılı olmaya çalışan çok az erkek onurlu olabilir. Yalan söylemem ama nadiren bildiklerimi söylerim. Dindar ya da maneviyata düşkün bir adam değilim. Ancak her zaman sözümü tutarım, kimseyi dolandırmam ve borçlarımı öderim."

Duraksayan Harry ceketinin cebinden bir çakı çıkarıp tamamen açmış bir gülü kesmek için uzandı. Sapı düzgünce kestikten sonra dikenleri ayıklamaya başladı. "Bir kadına ya da kendimden daha zayıf birine karşı asla şiddet kullanmam. Sigara içmem, uyuşturucu kullanmam ve tütün çiğnemem. İçki içerken hep kontrollü olurum. Pek uyumam. Ve sıfırdan başlayarak saat yapabilirim." Son dikeni de koparıp gülü ona verdikten sonra çakıyı cebine koydu.

Poppy satenimsi pembe güle odaklanıp parmaklarını yaprakların kenarlarında gezdirdi.

"Tam adım Jay Harry Rutledge. Bana sadece annem Jay derdi, bu yüzden o isimden hoşlanmıyorum. Ben çok küçükken beni ve babamı terk etti. Onu daha sonra hiç görmedim."

Kocaman açılmış gözlerle ona bakan Poppy bunun nadiren bahsettiği hassas bir konu olduğunu anladı. Sesinin

acıma duygusundan uzak olmasına özen göstererek, "Çok üzgünüm," dedi kısık bir sesle.

Harry umursamaz bir tavırla omzunu silkti. "Uzun zaman önceydi. Onu doğru düzgün hatırlamıyorum bile."

"Neden İngiltere'ye geldin?"

"Otel işini denemek istedim. Ve başarılı olsam da olmasam da babamın uzağında kalmak istedim."

Poppy bu sözcüklerinin altında yatan engin bilgileri tahmin edebiliyordu. "Dahası olmalı."

Harry belli belirsiz gülümsedi. "Yok."

Güle bakan genç kızın yeniden yanakları kızardı. "Çocuk sahibi olmayı istiyor musun?"

"Evet. Hem de birden fazla. Tek çocuk olmaktan hiç hoşlanmadım."

"Onları otelde mi yetiştirmek istiyorsun?"

"Elbette."

"Buranın uygun bir ortam olduğunu düşünüyor musun?"

"Her şeyin en iyisine sahip olacaklar. Eğitim. Seyahat imkânı. İlgilerini çeken her konuda ders alma şansı."

Poppy otelde çocuk yetiştirme fikrini düşündü. Böyle bir yeri evi olarak benimseyebilir miydi? Cam bir keresinde Çingenelerin bütün dünyayı evleri olarak gördüklerini söylemişti. Kişi ailesiyle birlikte olduğu sürece evinde sayılırdı. Harry'ye bakıp onunla samimi bir şekilde yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini merak etti. Rutledge kendi kendine yeten biri gibi görünüyordu. Onu tıraş olmak, saçlarını kestirmek ya da soğuk algınlığı yüzünden yatağından çıkmamak gibi sıradan şeyleri yaparken hayal etmek zordu.

"Evlilik yeminine sadık kalacak mısın?"

Harry onun gözlerinin içine baktı. "Bağlı kalmayacaksam yemin etmem."

Genç kız ailesinin tamamen haklı çıktığına karar verdi. Rutledge öylesine ikna edici ve çekiciydi ki Poppy onunla evlenme fikrini düşünmeye, ciddi bir şekilde kararını tartmaya başlamıştı.

Âşık olmadığı ve doğru düzgün tanımadığı bir erkekle evlenmeye kalkacaksa peri masalı hayallerini bir kenara kaldırmak zorundaydı. Tam bu sırada riske girebilecek olan kişinin sadece kendisi olmadığını fark etti. Harry'nin istediği gibi bir eşe sahip olup olmayacağının hiçbir garantisi yoktu.

"Tüm bu soruları sormam hiç adil değil," dedi Poppy. "Senin de sormak istediğin sorular olmalı."

"Hayır, seni istediğime çoktan karar verdim ben."

Poppy neşeli bir kahkaha attı. "Hep böyle ani kararlar mı alırsın?"

"Genelde hayır. Ama ne zaman içgüdülerime güvenmem gerektiğini bilirim."

Harry sözlerine devam etmek üzereyken yerde bir hareketlilik fark etti. Bakışlarını takip eden Poppy Medusa'nın gül çardağının arasından geçip patikada masumca dolaştığını gördü. Küçük kahverengi beyaz kirpi yürüyen bir çalıya benziyordu.

Harry'nin yaratığı almak için dizlerinin üzerine çöktüğünü gören Poppy şaşırdı. "Sakın ona dokunma," diyerek uyardı onu. "Top halini alıp iğnelerini batırabilir."

Ama Harry avuçlarını açarak kirpiye uzandı. "Merhaba, Medusa." Yaratığı usulca kavradı. "Egzersizini böl-

düğüm için üzgünüm. Ama inan bana, bahçıvanlarımdan biriyle karşılaşmak istemezsin."

Poppy Medusa'nın rahatlayıp kendini sıcak ellere bırakmasını hayretle izledi. Kirpi iğnelerini yatırdı ve Harry'nin onu sırtüstü çevirmesine izin verdi. Rutledge karnındaki yumuşak beyaz tüyleri okşamaya başladığında ise hassas burnunu havaya dikti.

Poppy onlara gülümseyerek baktı. "Beatrix dışında birinin onu bu şekilde tuttuğunu hiç görmemiştim. Kirpiler konusunda deneyimli misin?"

"Hayır." Gülümsedi. "Ama dikenli dişiler konusunda deneyimli olduğumu söyleyebilirim."

Yanlarına gelen Beatrix, "Özür dilerim," diyerek konuşmalarını böldü. Darmadağınık bir haldeydi, yapraklar elbisesine takılmıştı ve saçları yüzüne düşmüştü. "Sanırım onu kaybettim... Ah işte buradasın, Medusa!" Harry'nin onu ellerinin arasında tuttuğunu görünce sırıttı. "Kirpileri nasıl tutacağını bilen bir erkeğe her zaman güvenilebileceğini söylerim."

"Öyle mi?" diye sordu Poppy ilgisizce. "Böyle söylediğini hiç duymamıştım."

"Sadece Medusa'ya söylüyorum."

Harry hayvanı dikkatle Beatrix'e verdi. "Tilkinin birçok numarası vardır," diye alıntı yaptı. "Kirpinin ise sadece bir tane." Gülümseyerek ekledi: "Ama iyi bir numaradır."

"Arkhilokhos," dedi Beatrix hemen. "Yunan şiirlerini okur musunuz Bay Rutledge?"

"Her zaman değil. Ama Arkhilokhos benim için istisnadır. Taşı gediğine koymayı iyi bilir."

Poppy, "Babam ona hırçın hece ölçüsü derdi," deyince Harry güldü.

Ve Poppy o an kararını verdi.

Harry Rutledge kusurlarını kabul etmekten çekinmiyordu. Bir kirpiyi etkilemeyi başaran ve Yunan şairler hakkındaki şakaları anlayan bir adam konusunda riske girmeye değerdi.

Aşk evliliği olmayacaktı ama en azından umut evliliği olabilirdi.

"Bea," diye mırıldandı. "Bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?"

"Elbette. Medusa'nın ilerideki çalıları keşfetmek istediğinden eminim."

"Teşekkür ederim, canım." Poppy ellerini silmekle meşgul olan Harry'ye döndü. "Bir soru daha sorabilir miyim?"

Rutledge temkinli bir şekilde ona baktı ve saklayabileceği hiçbir şey olmadığını göstermek istercesine ellerini iki yana açtı.

"İyi bir adam olduğunu söyleyebilir misin Harry?"

Bunu düşünmesi gerekti. "Hayır," dedi en sonunda. "Önceki gece bahsettiğin peri masalında muhtemelen kötü adam olurdum. Ama kötü adamın sana prensten daha iyi davranması olası."

Poppy nedense bu itiraftan korkmak yerine hoşlandığını hissetti. "Harry. Bir kızla flört ederken ona kötü adam olduğunu söylememen gerekir."

Rutledge masum bir bakış atsa da onu kandırmayı başaramadı. "Dürüst olmaya çalışıyorum."

"Olabilir. Ama aynı zamanda hakkında söylenenleri bizzat itiraf ediyorsun. Böylece tüm eleştirileri etkisiz hale getiriyorsun."

Harry bu sözler üzerine şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. İfadesinin bu kadar net olarak okunmasına alışık değildi. Yine de öfkelenmek yerine ona saf bir arzuyla baktı. "Poppy, sana sahip olmalıyım." İki adımda yanına varıp onu kollarının arasına aldı.

Poppy kalp atışlarının hızlandığını hissederken istemsizce gözlerini yumup başını geriye attı. Hiçbir şey olmadığında ise merakla ona baktı. "Beni öpmeyecek misin?"

"Hayır. Kararını etkilemek istemiyorum." Sözlerine devam etmeden önce alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Bence seçeneklerin belli: Utanç içinde Hampshire'a dönebilir ve sevgisiz bir evliliğe razı olmadığın gerçeğiyle kendini teselli edebilirsin. Ya da seni her şeyden çok isteyen bir erkekle evlenir ve bir kraliçe gibi yaşarsın." Duraksadı. "Kasabadaki evi ve at arabasını da unutma."

Poppy gülümsemeden edemedi. "Yine rüşvet teklif ediyorsun."

"Şato ve tacı da ekliyorum," dedi Harry acımasızca. "Elbiseler, kürkler..."

"Sus," diye fısıldadı Poppy ve onu nasıl susturacağını bilmediği için hafifçe dudaklarına dokundu. Söylemek üzere olduğu şeye inanamayarak derin bir nefes aldı. "Nişan yüzüğü benim için yeterli. Küçük, basit bir şey."

Harry duyduklarına inanamıyormuş gibi ona bakakaldı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Poppy boğuk bir sesle. "Evet, seninle evleneceğim."

On İkinci Bölüm

Poppy'nin düğün gününü şu cümleyle özetlemek mümkündü: "Fikrini değiştirmek için henüz çok geç değil."

Genç kız sabahın ilk saatlerinden itibaren bunu ya da buna benzer bir cümleyi aile üyelerinden sıklıkla duymuştu. Hathaway'lerin Harry'ye karşı genel düşmanlığına katılmayan Beatrix dışında herkesten.

Poppy ona nişana neden karşı çıkmadığını sormuştu.

"Bence güzel bir birliktelik olabilir," demişti Beatrix.

"Öyle mi? Neden?"

"Bir tavşan ve kedi birlikte huzur içinde yaşayabilir. Ama arkadaş olabilmeleri için öncelikle tavşanın kendisini ispatlaması - kediye birkaç kez saldırması - gerekir."

"Teşekkür ederim," demişti Poppy alaycı bir tavırla. "Bunu unutmamaya çalışacağım. Gerçi onu dokuz kuka gibi yıkınca şaşkına döneceğini sanıyorum."

Harry Londra'nın yarısının bu olaya tanık olmasını istiyormuş gibi düğün ve hemen ardından yapılacak ziyafet epey kalabalık olacaktı. Sonuç olarak Poppy düğün gününün büyük bir bölümünü yabancıların arasında geçirecekti.

Nişanlı oldukları üç hafta boyunca birbirlerini yakından tanıma fırsatı bulacaklarını ummuştu ama Harry iki kez dolaşmaya çıkarmak dışında onu doğru düzgün görmemişti. Bayan Marks bu esnada adama öylesine sert bakışlar atmıştı ki Poppy hem utanmış hem sinirlenmişti.

Düğünden önceki gün kız kardeşi Win ve kayınbiraderi Merripen gelmişti. Neyse ki Win'in tartışmalı evlilik hakkında tarafsız kalmayı seçmesi Poppy'yi rahatlatmıştı. Poppy güzelce hazırlanan otelin süitinde onunla oturup uzunca konuşmuştu. Ve çocukluk günlerinde olduğu gibi Win arabulucu rolünü üstlenmişti.

Püsküllü lambanın ışığı Win'in sarı saçlarına muhteşem bir parlaklık katıyordu. "Ondan hoşlanıyorsan Poppy..." dedi kısık bir sesle. "Takdir edilesi yönlerini keşfettiysen eminim bu benim için de geçerli olacaktır."

"Amelia'nın da böyle düşünmesini isterdim. Ve Bayan Marks'ın. İkisi de fazlasıyla önyargılı... Öyle ki ikisiyle de bu konu hakkında konuşamıyorum."

Win gülümsedi. "Unutma, Amelia uzun zamandır bizimle ilgileniyor. Koruyuculuk rolünü bir başkasına bırakmak onun için hiç kolay değil. Ama bunu yapacaktır. Leo ile Fransa'ya gittiğimizde bizi yolcu etmenin onun için ne kadar zor olduğunu hatırlıyor musun? Bizim için ne kadar endişelendiğini?"

"Bana kalırsa Fransa için daha çok endişeleniyordu."

"Fransa Hathaway'leri atlattı," dedi Win gülümseye-

rek. "Ve sen de yarın Harry Rutledge'in eşi olmayı atlatacaksın. Fikrimi söyleyebilir miyim?"

"Elbette. Herkes fikrini söyledi."

"Londra etkinlik dönemi daima evlilikle sonuçlanan Drury Lane melodramlarından biridir. Kimse daha sonrasında ne olacağını pek düşünmez. Ama evlilik hikâyenin sonu değil başlangıcıdır. Ve başarılı olması için çiftlerin çaba harcaması gerekir. Umarım Bay Rutledge seni mutlu edebilecek bir eş olacağının güvencesini vermiştir?"

"Şey..." Poppy rahatsız olmuşçasına duraksadı. "Bana bir kraliçe gibi yaşayacağımı söyledi. Ancak bu aynı şey değil, öyle değil mi?"

"Hayır değil," dedi Win kısık bir sesle. "Yalnız bir krallığın kraliçesi olmamaya çalış, canım."

Poppy üzgün ve huzursuz bir şekilde kafasını salladı. Win yumuşak ve nazik bir biçimde diğer tüm Hathaway'lerin sert uyarılarından daha yıkıcı nasihatler veriyordu.

"Bunu düşüneceğim," dedi elbisesindeki küçük çiçek desenlerine ve kız kardeşinin anlayışlı ifadesi dışında herhangi bir yere bakarak. Nişan yüzüğünü parmağında çevirdi. O sıralar elmas dizili ya da renkli taşlı yüzükler moda olsa da Harry ona bir gülün iç sarmalını taklit edecek şekilde yontulmuş tek taşlı bir elmas yüzük almıştı.

"Küçük ve basit bir şey istemiştim," demişti yüzüğü gördüğünde.

"Basit," diye karşı çıkmıştı Harry.

"Ama küçük değil."

"Poppy," demişti Harry ona gülümseyerek. "Asla ufak tefek işlere kalkışmam."

Şömine rafında tıkırdayan saate göz atan Poppy dü-

şüncelerini topladı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim, Win. Harry'ye onunla evleneceğime dair söz verdim ve öyle yapacağım. Bana karşı çok kibar davrandı. Karşılığında onu mihrapta terk edemem."

"Anlıyorum." Win onun elini sıkıca tuttu. "Poppy... Amelia seninle o konu hakkında konuştu mu?"

"Düğün gecemde karşılaşacağım şeyleri mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Bana bu gece anlatmayı planlıyordu ama şimdi senden duymayı tercih ederim." Duraksadı. "Yine de Beatrix'le çok vakit geçirdiğim için en az yirmi üç farklı türün çiftleşme alışkanlıklarını bildiğimi söylemeliyim."

"Tanrım," dedi Win sırıtarak. "Belki de sohbete sen öncülük etmelisin, tatlım."

Sosyetik, nüfuzlu ve zengin insanlar genelde Mayfair'in ortasında yer alan Hanover Meydanı'ndaki St. George Kilisesi'nde evlenirlerdi. O kadar çok önde gelen ve bakire burada kutsal evlilik yemini etmişti ki St. George gayri resmi ve oldukça kabaca Londra'nın Bekâret Tapınağı olarak biliniyordu.

Etkileyici ama oldukça basit yapının ön yüzünde altı sütunlu bir alınlık bulunuyordu. St. George mimarinin güzelliğine gölge düşürmemek adına kasıtlı olarak sade bir biçimde tasarlanmıştı. Oturaklardan birkaç metre yukarıya yerleştirilmiş saçaklı kürsüye dek içerisi de benzer biçimde yalındı. Gösterişli olan tek şey mihrabın yukarısında, Davut'un Ağacı'nın ve İncil'deki çeşitli figürlerin betimlendiği muhteşem vitray çalışmasıydı.

Leo kiliseyi dolduran kalabalığa dikkatle göz gezdirdi. Şimdiye kadar iki kız kardeşini evlendirmişti ve her iki evlilikte de böylesine bir ihtişam yaşanmamıştı. Yine de gerçek mutluluk açısından bu düğünü gölgede bıraktıkları kesindi. Hem Amelia hem de Win evlenmeye karar verdikleri erkeklere âşıktı.

Aşk uğruna evlenmenin modası geçmişti, bu orta sınıfın bir göstergesiydi. Ancak Hathaway'lerin ideali her zaman bu doğrultuda olmuştu.

Bu düğünün ise aşkla hiçbir ilgisi yoktu.

Gümüş rengi pantolonu, beyaz boyun bağı ve siyah ceketiyle Leo ayinlerde kullanılan ve kutsal eşyaların tutulduğu emanet odasının kapısının yanında duruyordu. Mihrap ve koro cüppeleriyle dolu emanet odası an itibariyle gelinin bekleme odası olarak iş görüyordu.

Catherine Marks şato kapısını koruyan bir gözcü gibi gelip kapının öteki tarafında durdu. Leo çaktırmadan ona baktı. Her zamanki donuk giysilerinin aksine üzerinde lavanta rengi bir elbise vardı. Kahverengi saçlarını gözlerini kırpıştırmakta zorlanacak kadar sıkı bir topuz yapmıştı. Gözlüğü burnunun üzerinde tuhaf bir şekilde duruyordu, saplarından biri kıvrılmıştı. Şaşkın bir baykuş gibi görünüyordu.

"Neye bakıyorsunuz?" diye sordu Catherine Marks tersçe.

"Gözlüğün yamulmuş," dedi Leo gülümsememeye çalışarak.

Catherine Marks kaşlarını çattı. "Düzeltmeye çalıştım ama daha kötü oldu."

"Onu bana ver." İtiraz etmesine izin vermeden gözlüğü yüzünden alıp kıvrılan sapla uğraşmaya başladı.

Catherine Marks anlaşılmaz bir şekilde karşı çıktı. "Lordum... Gözlüğe bir zarar gelirse..."

"Nasıl yamuldu?" diye sordu Leo teli düzeltmeye çalışırken.

"Gözlüğü yere düşürmüşüm, ararken üzerine bastım."

"Miyop musun?"

"Fazlasıyla."

Sapı düzelten Leo dikkatle gözlüğü inceledi. "İşte." Gözlüğü ona geri verirken durup gözlerine baktı, koyu kenarların içinde mavi, yeşil ve gri renkler bir araya gelmişti. Parlak, sıcak ve değişkendi. Opaller gibi. Bunu neden daha önce hiç fark etmemişti?

Üzerine bir farkındalık çöktü ve ani bir ısı değişikliğine maruz kalmış gibi teni karıncalandı. Catherine Marks gerçekten sıra dışıydı. Kışın görünen ay ışığı ya da papatya kokulu çarşaflar gibi hemen göze çarpmayan bir güzelliği vardı. Fazlasıyla sakin, solgun ve... Muhteşemdi. Leo bir an için yerinden kıpırdayamadı.

Marks da aynı şekilde hareketsiz kaldı ve onunla tuhaf bir samimiyetin hâkim olduğu ana hapsoldu.

Gözlüğü ondan alıp burnunun üzerine yerleştirirken, "Bu bir hata," dedi. "Bunun olmasına izin vermemeliydin."

Neşe ve heyecan arasında gidip gelen Leo kız kardeşinin düğününden bahsedildiğini anladı. Ona sinir bozucu bir bakış attı. "Ne yapmamı öneriyorsun Marks? Poppy'yi manastıra mı göndermeliyim? İstediği kişiyle evlenmek onun hakkı."

"Felaketle sonuçlanacak olsa bile mi?"

"Felaketle sonuçlanmayacak, boşanmayla sonuçlana-

cak. Bunu Poppy'ye de söyledim. Ama evlenmeye kararlı ve buna mecbur. Halbuki bu tür bir hata yapmayacak kadar aklının başında olduğunu sanırdım."

"Aklı başında," dedi Marks. "Ama aynı zamanda yalnız. Ve Rutledge bundan faydalandı."

"Nasıl yalnız olabilir? Etrafında sürekli insanlar var."

"Bu daha da kötü olabilir..."

Sesinde rahatsız edici, kırılgan bir üzüntü gizliydi. Leo bir an için ona dokunmak... Sarılıp onu teselli etmek istedi. Ve anında paniğe kapıldı. Aralarındaki havayı değiştirmek için bir şey yapmalıydı.

"Neşelen, Marks," dedi canlı bir şekilde. "Günün birinde hayatının geri kalanı boyunca eziyet edeceğin birini bulacağından eminim." Alışık olduğu sert ifadenin kadının yüzünde tekrar belirdiğini görünce rahatladı.

"Bu zamana dek bir fincan demli çayla yarışabilecek bir erkekle tanışmadım."

Leo ona karşılık vermek üzereyken Poppy'nin beklediği emanet odasından bir ses yükseldi.

Israrcı bir erkek sesiydi.

Leo ve Marks birbirlerine baktılar.

"Yalnız olması gerekmiyor muydu?" diye sordu Leo.

Refakatçi emin değilmiş gibi kafasını salladı.

"Rutledge mi?" dedi Leo merakla.

Marks kafasını salladı. "Az önce onu kilisenin dışında gördüm."

Leo tek kelime etmeden kapıyı açtı ve peşinde Marks'la birlikte emanet odasına girdi. Aniden durunca refakatçi ona çarptı. Yüksek yakalı, beyaz dantel bir gelinlik içindeki Poppy siyah ve mor cüppelerin önünde duruyordu. Dar

dikdörtgen pencereden süzülen ışığın altında melek gibi görünüyordu ve beyaz gonca güllerle süslü tacına takılı duvağı sırtından aşağı dökülüyordu.

Ve darmadağınık görünen Michael Bayning onun tam karşısındaydı.

"Bayning," diyen Leo ayağını hızla savurarak kapıyı kapadı. "Davetli olduğunu bilmiyordum. Misafirler yerlerine geçmek üzereler. Onlara katılmanı öneririm." Buz gibi bir ses tonuyla ekledi: "Ya da buradan gitmeni."

Bayning çaresiz bir ifadeyle kafasını salladı. "Yapamam. Çok geç olmadan Poppy ile konuşmalıyım."

"Artık çok geç," dedi Poppy, yüzü neredeyse gelinliği kadar beyazdı. "Her şeye karar verildi, Michael."

"Öğrendiğim şeyi bilmelisin." Michael Leo'ya yalvarırcasına baktı. "Onunla bir dakika yalnız konuşmama izin ver."

Leo kafasını salladı. Bayning'i anlıyordu ama bunun yararı olacağını sanmıyordu. "Özür dilerim eski dostum, ama bunun nasıl görüneceğini düşünmek zorundayım. Düğünden önceki son kaçamak gibi görünüyor. Gelin ve damat arasında utanılacak bir şeyken, gelin ve başka biri arasında daha da uygunsuz görünüyor."

"Konuşmasına izin ver," dedi Marks onun yanına geçerek.

Leo ona bıkkınlıkla dolu bir bakış attı. "Lanet olsun Marks, bana ne yapmam gerektiğini söylemekten ne zaman vazgeçeceksin?"

"Tavsiyeme ihtiyaç duymadığın zaman," dedi refakatçi.

Poppy gözlerini Michael'dan ayırmamıştı. Dakikalar içinde başka bir adamla evlenmek üzereyken çıkıp gelmesi

bir tür rüya ya da kâbus olmalıydı. İçini bir korku sardı. Söyleyeceklerini duymak istemiyor olsa da onu kovamıyordu.

En sonunda, "Neden geldin?" diye sormayı başardı.

Michael üzgün bir halde ona bir şey uzattı. "Bunu hatırladın mı?"

Poppy mektubu alıp inceledi. "Aşk mektubu," dedi şaşkınlıkla. "Kaybetmiştim. Bunu... Nerede buldun?"

"Babam verdi. Ona da Harry Rutledge vermiş." Elini saçlarının arasından geçirdi. "O adi herif babama gidip ilişkimizi açıklamış. Hem de olabilecek en kötü şekilde. Onu bize karşı doldurmuş."

Donup kalan Poppy kalbinin acı verici bir şekilde sızladığını hissetti. Ancak beyni öylesine hızlı çalışıyordu ki vardığı çıkarımların her biri bir öncekinden daha can sıkıcıydı.

Kapı açıldı ve hepsi emanet odasına başka birinin girmesini izledi.

Poppy Leo'nun keyifsizce, "Elbette," dediğini duydu. "Dramın tamamlanması için senin de burada olman gerek."

Odaya giren Harry güleryüzlü ve şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu. Yeşil gözlerindeki soğukkanlı ifadeyi koruyarak Poppy'ye yaklaştı. Özgüveni geçit vermez bir zırh gibiydi. "Merhaba, tatlım." Elini uzatıp duvağın şeffaf danteli üzerinde hafifçe gezdirdi.

Ona doğrudan dokunmamış olsa da Poppy kaskatı kesildi. "Düğünden önce beni görmen..." diye fısıldadı kuruyan dudaklarının arasından. "Kötü şans getirir."

"Neyse ki..." dedi Harry. "Batıl inançlarım yoktur."

Poppy şaşkınlık, öfke ve acıyla doldu. Harry'nin yüzüne baktı, ifadesinde en ufak bir pişmanlık yoktu. Bir peri masalında... Muhtemelen kötü adam olurdum demişti ona.

Doğruydu.

Ve onunla evlenmek üzereydi.

"Ona ne yaptığını anlattım," dedi Michael. "Evlenmemizi nasıl imkânsız kıldığını."

"Evlenmenizi imkânsız kılmadım," dedi Harry. "Sadece zorlaştırdım."

Michael genç, asil ve kırılgan görünüyordu... Haksızlığa uğramış bir kahraman gibi. Harry ise iriyarı, zalim ve kibirliydi. Poppy onu çekici bulduğuna, ondan hoşlandığına ve onunla mutlu olabileceğini düşündüğüne inanamıyordu.

Yüzünde merhametsiz bir gülümseme belirirken, "Onu gerçekten isteseydin senin olurdu," diye devam etti Harry sözlerine. "Ama ben onu senden daha çok istedim."

Michael yumruğunu kaldırıp boğuk bir şekilde haykırarak onun üzerine atıldı.

"Hayır," dedi Poppy ve Leo hemen öne çıktı. Ancak Harry daha hızlıydı. Michael'ın kolunu tutup arkasına kıvırdı ve ustalıkla onu kapıya yasladı.

"Kes şunu!" diyen Poppy Harry'nin omzunu ve sırtını yumrukladı. "Bırak onu! Yapma!"

Harry yumrukları hissetmemiş görünüyordu. "Söylesene Bayning," dedi soğuk bir şekilde. "Buraya şikâyet etmek için mi geldin yoksa tüm bu olanların bir amacı mı var?"

"Onu buradan alıp götüreceğim. Senden uzağa!"

Harry buz gibi gülümsedi. "Önce seni cehenneme yollayacağım."

"Bırak... Onu," dedi Poppy kendine bile yabancı gelen bir ses tonuyla.

Bu Harry'nin onu dinlemesi için yeterliydi. Kötü bir şekilde parlayan yeşil gözleri onunkilere kenetlendi. Yavaşça bıraktığı Michael arkasını döndü, ıstırapla nefes alıp verirken göğsü yükselip alçalıyordu.

"Benimle gel Poppy," diye yalvardı Michael. "Gretna'ya gideriz. Artık babam ve miras umrumda değil. Bu canavarla evlenmene izin veremem."

"Beni sevdiğin için mi?" diye sordu fısıldar gibi bir ses tonuyla. "Yoksa beni kurtarmak istediğin için mi?"

"İkisi de."

Harry genç kıza dikkatle baktı. "Git onunla," diye kibarca teklif etti. "İstediğin buysa."

Poppy bu söze kanmadı. Harry nasıl bir yıkıma ve acıya sebep olacağını umursamadan istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapardı. Gitmesine asla izin vermezdi. Onu sadece test ediyor, neyi seçeceğini merak ediyordu.

Emin olduğu tek bir şey vardı: Michael'la birlikte asla mutlu olmayacaktı. Çünkü eninde sonunda Michael'ın haklı öfkesi dinecek ve onunla evlendiğine pişman olacaktı. Skandalın yanı sıra mirastan mahrum kaldığı ve babası tarafından reddedildiği için hayıflanacaktı. En sonunda da kızgınlığının odak noktası Poppy olacaktı.

Michael'ı göndermeliydi - onun için yapabileceği en iyi şey buydu.

Kendisine gelince... Bütün seçenekler aynı ölçüde kötü görünüyordu.

"Bu iki aptaldan da kurtulmanı ve seni Hamshire'a götürmeme izin vermeni öneriyorum," dedi Leo ona.

Poppy erkek kardeşine bakıp umutsuzca gülümsedi. "Tüm bu olanlardan sonra Hampshire'da nasıl bir hayatım olacak Leo?"

Leo düşünceli bir şekilde sessiz kalmayı tercih etti. Poppy dikkatini üzgün görünen Bayan Marks'a çevirdi. Göz göze geldiklerinde refakatçisinin bu çıkmazı erkeklerden daha iyi anladığını fark etti.

Poppy'nin basit ve huzurlu bir hayat hayali çoktan kaybolmuştu. Düğünü iptal ederse asla evlenemeyecek, çocuk sahibi olamayacak ve toplumda bir yer edinemeyecekti. Geriye kalan tek şey durumunu en iyi şekilde değerlendirmekti.

Kararlı bir ifadeyle Michael'la yüzleşti. "Gitmelisin."

Bayning'in suratı asıldı. "Poppy bana bunu..."

"Git," diye üsteledi genç kız ve bakışlarını kardeşine çevirdi. "Leo, lütfen Bayan Marks'a yerine kadar eşlik et. Düğün birazdan başlayacak. Bay Rutledge ile baş başa konuşmak istiyorum."

Michael duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. "Poppy, onunla evlenemezsin. Beni dinle..."

"Buraya kadar Bayning," dedi Leo kısık bir sesle. "Bu karışıklığa katkın yadsınamaz. Kız kardeşimin dilediği şekilde bu meselenin üstesinden gelmesine izin ver."

"Tanrım." Michael sendeleyerek kapıya doğru ilerledi.

Poppy onu teselli etmek, onun peşinden gitmek istedi. Ama bunun yerine Harry Rutledge ile birlikte emanet odasında kaldı.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından, diğer üçünün gitmesiyle, Poppy ve Harry baş başa kaldılar.

Durumu umursamadığı her halinden belli olan Harry ne affedilmek ne de günahlarından arınmak istiyordu... Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

Bir ömür diye içinden geçirdi Poppy. *Asla güvenemeyeceğim bir adamla bir ömür.*

Ya kötü bir adamla evlenecek ya da hiç evlenmeyecekti. Harry Rutledge'in eşi olmak ya da bir utanç objesi olmak. Ahlaksız ya da çaresiz olduğunu düşünen adamlar tarafından uygunsuz tekliflere maruz kalmak. Onun eşi olmazsa geleceği böyle olacaktı.

"Eeee?" diye sordu Harry kısık bir sesle. "Düğünün gerçekleşmesini istiyor musun istemiyor musun?"

Poppy geriye en ufak bir umut ve masumiyet kalmamış olsa da bunları simgeleyen gelinliğiyle orada dururken kendini aptal gibi hissetti. Nişan yüzüğünü çıkarıp ona fırlatmak istedi. Birinin üzerine bastığı bir şapka gibi yere çökmek istedi. Aklına bir fikir geldi, Amelia'nın sorumluluğu üstlenip her şeyle ilgilenmesini sağlayabilirdi.

Ancak Poppy artık hayatı yönlendirilebilecek bir çocuk değildi.

Harry'nin acımasız yüzüne ve gözlerine baktı. Alaycıydı ve kazandığı için kendinden fazlasıyla emin görünüyordu.

Poppy onu gerçekten hafife almıştı.

Ama Harry de onu hafife almıştı.

Poppy'nin üzüntüsü, perişanlığı ve çaresiz öfkesi acı veren bir karışıma dönüştü. Onunla konuşurken sesinin sakin çıkmasına kendi bile şaşırdı. "Sevdiğim adamı benden alıp yerine geçmeni asla unutmayacağım. Seni bu yüzden affedebileceğimden emin değilim. Emin olduğum tek şey seni asla sevmeyecek olmam. Hâlâ benimle evlen-

mek istiyor musun?"

"Evet," dedi Harry hiç tereddüt etmeden. "Hiçbir zaman sevilmek istemedim. Ve Tanrı biliyor, şimdiye kadar kimse beni sevmedi."

On Üçüncü Bölüm

Poppy Leo'nun ailenin geri kalanına düğünden önce olanları anlatmasını yasaklamıştı. "Ziyafetten sonra onlara ne istersen anlatabilirsin," demişti. "Ama hatırım için o zamana kadar lütfen sessiz kal. Gözlerine baktığımda bildiklerini anlarsam bütün o merasime katlanamam."

Leo kızgın görünüyordu. "Anlayamadığım sebeplerden ötürü sana mihraba dek eşlik etmemi istiyorsun."

"Anlamak zorunda değilsin. Sadece bana yardım et."

"Sonunda Bayan Harry Rutledge olacaksan sana yardım etmek istemiyorum."

Yine de Leo asık suratlı bir ağırbaşlılıkla üzerine düşeni yerine getirdi. Kafasını sallayıp kolunu ona uzattı ve Harry Rutledge'in beklediği kilisenin ön tarafına doğru Beatrix'in peşinden ilerledi.

Neyse ki tören duygusallıktan uzaktı. Poppy sadece papazın sözlerinin bir bölümünde ani bir huzursuzluk

hissetti. "Yasal olarak evlenmelerine karşı çıkacak biri varsa şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sussun." Bu sözlerin ardından tüm dünya iki ya da üç saniyeliğine durdu sanki. Poppy kalp atışları hızlanırken Michael'ın şiddetli itirazının kilisede yankılandığını duymayı beklediğini, bunu umduğunu fark etti.

Ama sadece sessizlik vardı. Michael gitmişti.

Tören devam etti.

Buz gibi elini tutan Harry'nin eli sıcacıktı. Yeminlerini ettiler ve papaz yüzüğü Poppy'nin parmağına takması için Harry'ye verdi.

Harry'nin sesi kısık ve sabitti. "Bu yüzükle seninle evleniyorum, vücudumla sana tapacak ve tüm varlığımı sana adayacağım."

Poppy onun gözlerine bakmak yerine parmağında parlayan halkaya baktı. Neyse ki Harry onu öpmeye kalkmadı. Gelini öpme geleneği St. George Kilisesi'nde asla uygulanmayan zevksiz ve halka özgü bir hareketti.

En sonunda bakışlarını yukarı çeviren Poppy onun gözlerinin memnuniyetle parıldadığını fark edip irkildi. Onun koluna girdi ve birlikte kilisenin koridorunda hayırsız görünen bir geleceğe doğru yürümeye başladılar.

Harry ona bir canavar gibi göründüğünden emindi. Yöntemlerinin insafsızca ve bencilce olduğunun farkındaydı ama onunla evlenmesinin başka bir yolu yoktu. Ve onu Bayning'den çaldığı için en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Ahlaksız olabilirdi ama bildiği kadarıyla dünyada başarılı olmanın tek yolu buydu.

Poppy artık onundu ve aldığı karardan pişman olmaması için Harry ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Ona

mümkün olduğunca kibar davranacaktı. Tecrübelerine göre doğru şekilde teşvik edildiklerinde kadınlar her şeyi affedebilirlerdi.

Harry günün geri kalanı boyunca rahat ve neşeliydi. İmparatorlara layık altın süslemeleri ve geniş pencereleri olan bir dizi at arabası düğün kafilesini - ziyafet salonunda büyük bir kahvaltının beklediği - Rutledge Oteli'ne götürdü. Otelin pencereleri bu şaşalı manzarayı görmek için sabırsızlanan seyircilerle doluydu.

Salonun her yanına tüller ve çiçeklerle süslü Yunan sütunları ve kemerleri yerleştirilmişti. Bir dizi hizmetkâr gümüş tabaklar ve şampanya kadehleriyle dolu tepsilerle içeri girince misafirler ziyafetin tadını çıkarmak için yerlerine geçtiler. Her birine dumanı tüten kremalı ve otlu kaz... Kâseler dolusu kavun ve üzüm... Üzerine bolca haşlanmış bıldırcın yumurtası serpilmiş taze salata... Tütsülenip kızartılmış domuz pastırması ve ince ince dilimlenmiş biftek ikram edildi. Son olarak da bol kremalı ve içi meyveli üç düğün pastası getirildi.

Âdetlere göre pasta ilk olarak Poppy'ye ikram edildi. Harry onun pastanın tadına bakıp gülümsemeye çalışırken ne kadar çaba harcadığını görebiliyordu. Gerçi herhangi biri gelinin durgun olduğunu fark etmiş olsa bile düğün telaşından bunalmış olduğunu ya da her gelin gibi gergin bir şekilde düğün gecesini beklediğini düşünürdü.

Poppy'nin ailesi, özellikle de bir şeylerin ters gittiğini sezen Amelia, endişeyle onu süzüyordu. Ortak bir sır paylaşıyormuş gibi görünen Hathaway'lerin arasındaki gizemli bağ Harry'yi büyülemişti. Tek kelime etmeden iletişim kurabildiklerini görmek mümkündü.

Harry insanlar hakkında çok şey bilse de bir ailenin parçası olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Harry'nin annesi âşıklarından biriyle kaçtıktan sonra, babası onun varlığını hatırlatan her şeyden kurtulmaya çalışmıştı. Harry'yi otel çalışanlarına ve özel hocalara bırakarak bir oğlu olduğunu unutmak için elinden geleni yapmıştı.

Harry güzel ve altın rengi saçlı olması dışında annesine dair çok az şey hatırlıyordu - sanki annesi sürekli bir yerlerde, ondan hep uzakta, hep ulaşılmazdı. Onun için bir kez ağladığını anımsıyordu, kadife eteklerini sıkıca kavramıştı ve annesi ellerinden kurtulmaya çalışıp ısrarına hafifçe gülerek karşılık vermişti.

Ebeveynlerinin onu terk etmesinin ardından Harry yemeklerini otel çalışanlarıyla birlikte mutfakta yemeye başlamıştı. Hastalandığında hizmetçilerden biri onunla ilgileniyordu. Gelip giden aileleri otel çalışanlarının ilgisizliğiyle izliyordu. İçten içe annesinin çekip gitmesinin ve babasının onunla hiç ilgilenmemesinin sebebinin sevimsiz olmasından kaynaklandığından şüphelenmiş, bu nedenle hiçbir zaman bir ailenin parçası olmayı istememişti.

Poppy ona bir çocuk doğursa bile - ya da doğurduğunda - Harry aralarında bir bağ oluşmasına asla izin vermeyecekti. Bu sayede elinin kolunun bağlanmasına asla müsaade etmeyecekti. Buna rağmen - bazen - Hathaway'ler gibi birbirleriyle bağ kurabilen insanları kıskanmadan edemiyordu.

Ziyafet can sıkıcı bir yavaşlıkla ilerliyor ve sürekli kadeh kaldırılıyordu. Harry Poppy'nin omuzlarının düştüğünü görünce bu duruma yeterince katlandığına karar verdi. Ye-

rinden kalkıp kısa bir konuşma yaptı ve böylesine önemli bir günde şeref verdikleri için misafirlere teşekkürlerini sundu. Bu gelinin nedimeleriyle çekilmesi için bir işaretti. Çok geçmeden günün geri kalanı boyunca farklı eğlencelere katılacak olan genel kalabalık da onları izleyecekti.

Poppy kapının girişinde durdu ve bakışlarını üzerinde hissediyormuş gibi omzunun üzerinden Harry'ye baktı.

Gözlerinde beliren uyarı dolu ifade Rutledge'i anında tahrik etti. Poppy halinden memnun bir gelin olmayacaktı, öyle olacağını ummamıştı. Yaptığı şeyin acısını çıkarmaya çalışacaktı ve Harry bir noktaya kadar ona boyun eğecekti. Yine de gece yanına gittiğinde nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu.

Cüssesine ve etkileyici görünümüne rağmen gözden uzak kalmayı başaran Poppy'nin kayınbiraderi Kev Merripen yanına gelince Harry bakışlarını gelininden çekti. Merripen uzun boylu, koyu renk saçlı bir Çingeneydi ve ciddiyeti gizemli doğasını gizliyordu.

"Merripen," dedi Harry hoş bir şekilde. "Ziyafet hoşuna gitti mi?"

Merripen çene çalmak ister gibi görünmüyordu. Harry'ye ölümcül bir bakış attı. "Ters giden bir şey var," dedi. "Poppy'yi üzecek bir şey yaptıysan seni bulur ve başını gövdenden ayırarak..."

"Merripen!" dedi neşeli bir ses. Leo aniden yanlarında belirdi ve dirseğiyle Çingeneyi dürttü. "Her zamanki gibi çok etkileyici ve neşelisin. Damadı kutlaman gerekiyor, kardeşim. Uzuvlarını koparmakla tehdit etmen değil."

"Bu bir tehdit değil," diye homurdandı Merripen. "Bir söz."

Harry gözlerini Merripen'e dikti. "Onun için endişelenmeni anlayabiliyorum. Seni temin ederim, onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Poppy istediği her şeye sahip olacak."

"Boşanmanın listenin en üst sırasında yer alacağına eminim," dedi Leo neşeyle.

Harry Merripen'e soğuk bir bakış attı. "Kız kardeşinin benimle kendi rızasıyla evlendiğine dikkat çekmek isterim. Michael Bayning yeterince cesur olsaydı onu kiliseden götürebilirdi. Ama bunu yapmadı. Onun için savaşmaya razı değilse onu hak etmiyor demektir." Merripen'in aniden gözlerini kırpıştırdığını görünce sayı kazandığını fark etti. "Ayrıca Poppy ile evlenmek için bunca zahmete katlandıktan sonra ona kötü davranmak yapabileceğim en son şey."

Çingene, "Hangi zahmetten söz ediyorsun?" diye şüpheli bir şekilde sorunca Harry onun henüz tüm hikâyeyi duymadığını anladı.

"Boş ver," dedi Leo Merripen'e. "Sana şimdi anlatırsam Poppy'nin düğününde utanç verici bir manzaraya sebep olursun. Ve bu benim meselem."

Birbirlerine baktılar ve Merripen Romence bir şeyler homurdandı.

Leo kayınbiraderinin arkasından şefkatle bakarken, "Bu neşeli hallerinden biriydi," dedi. Dikkatini tekrar Harry'ye çevirdiğinde yüzünde bıkkın bir ifade belirdi. "Ne kadar konuşursak konuşalım, korkarım Merripen'in endişeleri dinmeyecek. Küçüklüğünden beri ailemizle birlikte yaşadı, bu yüzden kız kardeşimin iyiliğini istemesi gayet normal."

"Ona iyi bakacağım," dedi Harry.

"Deneyeceğine eminim. Ve ister inan ister inanma ama başarmanı umuyorum."

"Teşekkür ederim."

Leo vicdanı olan bir adamın canını sıkacak kadar katı bir bakışla onu süzdü. "Aklıma gelmişken, yarın ailemle birlikte Hampshire'a gitmeyeceğim."

"Londra'da işin mi var?" diye sordu Harry kibarca.

"Evet, son birkaç meclis yükümlülüğü. Ve biraz da mimari uğraş - hobilerimden biridir. Ama daha çok Poppy'nin hatırına kalıyorum. Yakında senden ayrılmayı isteyeceğini düşünüyorum ve niyetim ona eve kadar eşlik etmek."

Yeni kayınbiraderinin küstahlığından hoşlanan Harry kibirli bir şekilde gülümsedi. Onu kaç şekilde mahvedebileceği ve bunun onun için ne kadar kolay olacağına dair Leo'nun herhangi bir fikri var mıydı? "Adımlarını dikkatli at," dedi kısık bir sesle.

Leo'nun irkilmemesi ya saflık ya da cesaret göstergesiydi. Aksine gülümsedi ama neşeli bir şekilde değil. "Anlamadığın bir şey var Rutledge. Poppy'ye sahip olmayı başarmış olabilirsin ama onu elinde tutmanı sağlayacak şeye sahip değilsin. O nedenle çok uzakta olmayacağım. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olacağım. Ve ona zarar verirsen hayatının gözümde hiçbir değeri olmaz. Hiç kimse dokunulmaz değildir - bu sen olsan bile."

Bir hizmetçi gelinliğini çıkarıp sade bir sabahlık giymesine yardım ettikten sonra bir kadeh buzlu şampanya getirip anlayışlı bir şekilde Poppy'yi yalnız bıraktı.

Özel süitin sağladığı sessizliğe minnettar olan Poppy tu-

valet masasına oturup yavaşça saçlarındaki tokaları çıkardı. Zoraki gülümsemekten dudakları sızlıyordu ve alnındaki küçük kaslar iyice gerilmişti. Şampanyadan bir yudum alıp omuzlarına dökülen saçlarını fırçalamaya başladı. Yaban domuzu kılından yapılma fırça saç derisine iyi geliyordu.

Harry henüz süite gelmemişti. Poppy geldiğinde ona ne söyleyeceğini düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi. Usulca süitte gezinmeye başladı.

Kabul bölümünün resmiyetinin aksine süitin geri kalanı gösterişli kumaşlar ve sıcak renklerle dekore edilmişti; oturmak, bir şeyler okumak ve rahatlamak için fazlasıyla alan mevcuttu. Her şey kusursuzdu, pencere pervazları şaşırtıcı bir berraklıkla cilalanmış, süpürülmüş Türk halısının üstüne çay yaprakları serpilmişti. Mermer şöminelerin yanı sıra geceleri aydınlık sağlayacak çok sayıda lamba ve duvar şamdanı vardı.

Poppy için süite fazladan bir oda eklenmişti. Harry ona kendisine ait istediği kadar odası olabileceğini söylemişti - odalar birbirleriyle bağlantılı olacak şekilde tasarlanmıştı. Yatak örtüsü ardıç yumurtası mavisinin açık bir tonuydu ve keten çarşaflara küçücük mavi çiçekler işlenmişti. Pencereleri açık mavi saten ve kadife perdeler süslüyordu. Güzel, kadınsı bir odaydı ve şartlar daha farklı olsaydı Poppy burada bulunmaktan ciddi anlamda keyif alabilirdi.

En çok kime kızgın olduğunu düşündü. Harry'ye? Michael'a? Kendisine? Üçüne de eşit ölçüde kızgın olabilirdi. Ve Harry'nin gelmek üzere olduğunu bildiği için giderek geriliyordu. Bakışları yatağa takıldı. Harry'nin zor kullanmayacağını düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Hainliğinin kaba kuvvete dönüşmeyeceğinden emindi.

Birinin süite girdiğini duyunca kalp atışları hızlandı. Derin bir nefes aldı ve Harry'nin geniş omuzlu siluetinin kapının girişinde belirmesini bekledi.

Rutledge durup onu izledi, ifadesi durgundu. Boyun bağını çıkarıp boynunun güçlü hattını açığa çıkaracak şekilde gömleğinin düğmelerini çözmüştü.

Poppy adam yanına gelirken kıpırdamamaya çalıştı.

Rutledge uzanıp parmaklarını onun parlak saçlarının arasında gezdirdi. "Daha önce saçlarını açık görmemiştim."

Poppy ondan yayılan tıraş sabunu ve şampanya kokusunu alabiliyordu. Parmakları yanağına kayınca sakin duruşuna rağmen titrediğini hissetti.

"Korkuyor musun?" diye sordu Harry kısık bir sesle.

Poppy onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı. "Hayır."

"Belki de korkmalısın. Benden korkan insanlara karşı daha nazik davranırım."

"Bundan şüpheliyim. Bana kalırsa tam aksi olmalı."

Rutledge'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Poppy içinde harekete geçen kin, sempati, merak ve içerleme gibi birbiriyle çelişen duygular karşısında sersemledi. Ondan uzaklaşıp tuvalet masasının yanına gitti ve altın yaldızlı kapağı olan küçük bir porselen kutuyu inceledi.

Adamın kısık bir sesle, "Neden düğünden vazgeçmedin?" diye sorduğunu duydu.

"Böylesinin Michael için en iyisi olacağını düşündüm." Bunun onu ne kadar sinirlendirdiğini görünce küçük bir memnuniyet hissetti.

Harry yatağın ucuna oturdu, duruşu gayri resmiydi.

Gözlerini ondan ayırmıyordu. "Başka seçeneğim olsaydı her şeyi olması gerektiği gibi yapardım. Seninle açıkça flört eder ve adilce kazanırdım. Ama çoktan Bayning'de karar kılmıştın. Tek seçeneğim buydu."

"Hayır, değildi. Michael'la birlikte olmama izin verebilirdin."

"Sana evlenme teklif edeceği meçhuldu. Babasını bu birlikteliği kabul etmeye ikna edebileceğini düşünerek hem seni hem de kendini kandırdı. Mektubu gösterdiğimde yaşlı adamın halini görmeliydin... Oğlunun kendinden aşağıda biriyle evlenme arzusu dehşete kapılmasına neden oldu."

Bu Poppy'nin kaskatı kesilmesine neden oldu - belki de Harry'nin amacı buydu.

"Öyleyse neden her şeyin doğal bir şekilde gelişmesine izin vermedin? Neden Michael'ın beni terk etmesini bekledikten sonra ortaya çıkıp yaralarımı sarmadın?"

"Çünkü Bayning'in seninle kaçma ihtimali vardı. Bu riski göze alamazdım. Er ya da geç Bayning'in delicesine bir sevdadan başka bir şey olmadığını anlayacağını biliyordum."

Poppy onu küçümsercesine süzdü. "Sevgi hakkında ne biliyorsun?"

"Birbirini seven insanların nasıl davrandıklarını gördüm. Ve bu sabah emanet odasında tanık olduğum şeyin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Birbirinizi gerçekten isteseydiniz dünyadaki hiçbir güç o kiliseden birlikte çıkmanıza engel olamazdı."

"Buna izin vermezdin!" diye öfkeyle karşılık verdi Poppy.

"Doğru. Ama çaba göstermenize saygı duyardım."

"İkimiz de bize saygı gösterip göstermemeni umursamıyoruz."

Genç kızın Michael adına konuşuyor olması Harry'nin yüz ifadesinin sertleşmesine neden oldu. "Bayning için her ne hissediyorsan hisset artık benim karımsın. Ve o en başta yapması gerektiği gibi soylu bir mirasçıyla evlenecek. Şimdi karar vermemiz gereken tek şey ikimizin yola nasıl devam edeceği."

"Sözde bir evliliği tercih ederim."

"Seni suçlamıyorum," dedi Harry sakince. "Ancak evliliği tamamına erdirene kadar nikâh yasal sayılmaz. Ve ne yazık ki hiçbir zaman yasal boşluklara müsaade etmem."

Öyleyse hakları konusunda ısrarcı davranacak ve istediğinden vazgeçmeyecekti. Poppy gözlerinin ve burnunun sızladığını hissetti. Fakat onun karşısında ağlamaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ona tiksintiyle bakarken kalbi titremesine neden olacak şekilde hızla atmaya başladı.

"Böylesine şiirsel bir bildiri beklemiyordum, epey duygulandım, o halde evliliği tamamına erdirelim." Sabahlığının önündeki yaldızlı düğmeleri çözerken parmakları titriyordu. Bir an için nefesi kesildi. "Senden tek istediğim bu işi bir an önce bitirmen."

Harry yataktan kalkıp yanına giderek onun ellerini kavradı. "Poppy." Gözlerinin içine bakana dek bekledi. "Kendimi bir zorba gibi hissetmeme neden oluyorsun... Daha önce hiçbir kadınla zorla birlikte olmadım. Basit bir red beni vazgeçirmen için yeterli."

Poppy onun yalan söylediğini düşündü. Ama... Belki de yalan söylemiyordu. Fareyle oynayan bir kedi gibi onu oyuna getirdiği için Rutledge'e lanet etti.

"Bu doğru mu?" diye sordu kırgın bir ifadeyle.

Harry ona kurnaz bir bakış attı. "Beni reddedersen doğru olup olmadığını göreceğiz."

Böylesine alçak bir insanın bu kadar yakışıklı olması evrenin hiç adil olmadığının ya da en azından kötü organize edilmiş olduğunun kanıtıydı. "Seni reddetmeyeceğim," dedi onun elini iterek. "Bakirelere özgü taktiklerle seni eğlendirmeyeceğim." Sabahlığının düğmelerini çözmeye devam etti. "Ayrıca korkmamı gerektirecek bir şeyin olmaması için bir an önce bu işi halletmek istiyorum."

Harry itaatkâr bir şekilde ceketini sandalyeye astı. Poppy sabahlığın üzerinden süzülmesine izin verip terliklerini çıkardı. Serin hava ince patiska geceliğinin altından süzülüp ayak bileklerine dokundu. Doğru düzgün düşünemiyordu, zihni korku ve endişeyle doluydu. Umut ettiği geleceği yitirmişti ve onun için sonsuz engellerle dolu başka bir gelecek yaratılmaktaydı. Harry onu kimsenin bilmediği şekilde tanıyacaktı. Ve bu kız kardeşlerinin evlilikleri gibi olmayacaktı... Aşk ve güvenden tamamen farklı bir şeyin üzerine kurulu bir evlilik olacaktı.

Kız kardeşi Win'in evlilikte cinsel ilişkiye dair anlattıkları toz pembeydi. Win fizikselliğe pek değinmemiş, ona eşine güvenmesini, rahatlamasını ve cinsel yakınlığın sevginin bir parçası olduğunu söylemişti. Ancak bunların hiçbiri Poppy'nin içinde bulunduğu durumla bağdaşmıyordu.

Oda tamamen sessizdi. *Bunun benim için hiçbir anlamı yok* diye geçirdi içinden. Bağcıkları çözüp geceliği başının üzerinden çıkarırken bir yabancının vücuduna hapsolmuş gibi hissetti kendini. Tüyleri diken diken oldu, soğuktan

göğüs uçları sertleşti. Örtüleri kenara itip yatağa girdi ve çarşafları göğsüne kadar çekip yastıklara yaslandı. Ancak o zaman Harry'ye baktı.

Kocası ayakkabılarından birini çıkarırken donup kalmıştı, ayağı sandalyenin üstündeydi. Yeleğini ve gömleğini çoktan çıkarmıştı, geniş sırtındaki kaslar gözler önündeydi. Omzunun üstünden ona baktı, gür kirpikleri yarı kapalıydı. Güneşte kalmış gibi rengi canlıydı ve ne söyleyeceğini unutmuş gibi dudakları aralıktı. Titrek bir nefes verdikten sonra tekrar ayakkabısına döndü.

Vücudu biçimliydi ama Poppy için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kırılganlık gösteren birkaç yanı olmasını tercih ederdi. Dar omuzlar gibi onu avantajsız konuma düşürecek herhangi bir şeye razıydı. Ama Harry uzun boylu, güçlü ve etkili bir şekilde orantılıydı.

Pantolonu hâlâ üzerinde olan Harry yatağa yaklaşırken Poppy kayıtsız görünmeye çalışsa da işlemeli çarşafları sıkıca kavramadan edemedi.

Harry onun çıplak omzunu okşadı ve parmakları aşağı kayarken kolunda neredeyse görünmez bir yara izine takılınca duraksadı - kaza kurşunundan sıçrayan saçmanın bir zamanlar saplandığı yer. "Kazadan mı kaldı?" diye sordu boğuk bir sesle.

Konuşamayan Poppy kafasını sallamakla yetindi. Vücudunun her detayına adamın aşina olacağını fark etti... Ona bu hakkı kendisi vermişti.

Harry onun kolunda üç yara izi daha buldu ve uzun zaman önce edinilmiş her bir yarayı usulca okşadı. Kızıl kahverengi bir nehir gibi göğsüne dökülmüş saç tutamına yavaşça götürdüğü elini çarşafların altına soktu.

Göğüs ucuna dokunup etrafında daire çizen başparmağın karın boşluğuna yaydığı sıcaklığı hisseden Poppy nefesini tuttu. Harry elini bir saniyeliğine geri çekti, tekrar göğsüne uzandığında başparmağı ıslanmıştı. Dokunuşun etkisiyle genç kız heyecanla ürpermeden edemedi.

Rutledge diğer eliyle onun çenesini kavrayıp gözlerinin içine baktı.

Onu öpmek için eğildi ama Poppy yüzünü çevirdi.

"Ben balkonda seni öpen adamım," dediğini duydu. "O zaman hoşuna gitmişti."

Göğsünü kavradığı için Poppy konuşmakta zorlandı. "Artık gitmiyor." Bir öpücük onun için basit bir fiziksel hareketten daha anlamlıydı. Sevgi, şefkat ya da en azından hoşlanma belirtisiydi ve şu an onun için bunların hiçbirini hissetmiyordu. Vücuduna sahip olma hakkı olabilirdi ama kalbine asla.

Harry elini çekip yavaşça onun yanına uzandı.

Nabzı hızlanan Poppy adam çarşafları üzerlerinden iterken yutkundu.

Harry'nin bakışları onun ince, çıplak bedeninde, göğüslerinin kıvrımlarında ve uyluklarının birleştiği noktada gezindi. Her yerden sıcaklık yayılıyordu, onu kendisine doğru çekerken ısı daha da arttı.

Göğüslerini gıdıklayan koyu renk tüylerle kaplı göğsü sıcak ve sertti. Yarı çıplak bir adamla böylesine yakın olmak, teninin kokusunu içine çekmek sersemlemiş zihninin idrak edebileceğinin ötesindeydi.

Harry onu o şekilde tutup dudaklarını gergin boynuna bastırdı ve bir süre boynunu öperek keşfetti. Dili deli gibi atan nabzını bulduğunda Poppy nefesini tutup onu itmeye çalıştı.

Harry onu sıkıca tutmaya devam ederek, "Hoşuna gitmedi mi?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Poppy kollarının arasından sıyrılmaya çalışarak.

Harry şeytani bir şekilde ışıldayan gözlerle ona baktı. "Bunların herhangi birinden hoşlandığını itiraf etmeyeceksin, öyle mi?"

Poppy kafasını salladı.

Harry onun yüzünü avuçlarının arasına alıp başparmağıyla sımsıkı kapalı dudaklarını okşadı. "Poppy, hakkımda hoşuna giden hiçbir şey olmasa da en azından bana bir şans ver."

"Verememe. Bunu onunla yapmam gerektiğini bilirken... Olmaz." Her ne kadar kızgın ve kırgın olsa da Michael'ın ismini ağzına alamadı.

Buna rağmen Harry beklediğinden daha güçlü bir tepki gösterdi ve öfke saçan gözlerle onun çenesini kavradı.

Poppy meydan okurcasına ona baktı, sandığı kadar alçak biri olduğunu kanıtlaması için neredeyse kötü bir şey yapmasını istiyordu.

Ama nihayet konuşmaya başladığında Harry'nin sesi son derece kontrollüydü. "Öyleyse onu aklından çıkarıp çıkarmayacağıma bakalım." Acımasız bir ısrarla onun doğrulmasına engel olup dudaklarını göğsüne bastırdı. Dilini etrafında hafifçe gezdirdiği göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp hassas tenini uyardı.

Her bir darbe ve çekiş zevkten kasılmasına yol açarken Poppy ellerini yumruk yaptı. Kendi isteğiyle ona dokunmaması önemliydi. Ancak ısrarcı dokunuşlar kıvranmasına yol açan dürtüler uyandırıyordu ve görünüşe bakılırsa

bedeni prensipler yerine zevki seçmeye meyilliydi. Başına uzandı ve parmaklarını gür koyu renk saçlar arasında gezdirip nefesi kesilerek onu diğer göğsüne yönlendirdi.

Harry boğuk bir mırıldanmayla isteğini yerine getirirken elini kaydırıp belinin ve kalçasının kıvrımlarını ezberledi. Orta parmağının ucunu göbeğinin etrafında gezdirip düz karnından bacaklarının arasına doğru bir yol çizdi kendine. Yavaşça onu okşayarak fısıldadı: "Benim için bacaklarını arala."

Poppy sessizce ona karşı koyarken nefes nefese kaldı. Gözyaşlarının baskısını kapalı gözkapaklarının ardında hissedebiliyordu. Harry'yle herhangi bir zevke ortak olmak ihanet gibiydi.

O da bunun farkındaydı. Kulağına doğru fısıldadı: "Bu yatakta olan şeyler aramızda kalacak. Eşine boyun eğmen günah değil ve sana verebileceğim zevki reddederek hiçbir şey kazanamazsın. Her şeyi akışına bırak, Poppy. Benimleyken erdemli olmana gerek yok."

"Erdemli olmaya çalışmıyorum," dedi genç kız kararsızca.

"Öyleyse sana dokunmama izin ver."

Kısa süreli sessizliğinin ardından Harry onun bacaklarını araladı. Odada kesik kesik solumaları dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Başparmağını tüylerin arasına yerleşti ve genç kızın boğuk bir şekilde itiraz etmesine neden olan o hassas noktaya dokundu.

Poppy karşı konulmaz bir şekilde onu durdurmak istese de hareketsiz kalıp kımıldamamaya çalıştı.

Harry ıslandığını hissedene kadar onu okşadı.

Parmaklarından birini içeri kaydırdığını hisseden Poppy kaskatı kesilip inledi.

Harry boynunu öperek, "Şşşş... Canını yakmıyorum... Rahatla..." dedi sabırla onu okşamaya devam ederek.

Poppy boğazında yükselen sesleri güçlükle yutkundu. Hareket etmek ve huzursuzluk veren sıcaklıkta kıvranmak istiyordu. Onun kaslı omuzlarını kavramak için can atıyordu. Aksine bir kurban gibi hareketsizce yattı.

Ama Harry onun nasıl bir tepki vermesi gerektiğini, isteksiz bedeninin zevki nasıl tadacağını biliyordu. Tenini öperek aşağı doğru indi, ancak yumuşak tüylere sokulunca genç kız kaskatı kesilip uzaklaşmaya çalıştı.

Poppy sersemlemişti. Kimse ona bundan bahsetmemişti. Bu doğru olamazdı!

Harry elini kalçasının altına sokup onu olduğu yere sabitledi ve dudaklarını o en mahrem yere bastırdı. Onu diliyle uyarırken zevkin doruğuna ulaşması için okşamayı da ihmal etmedi.

Dudakları kötü, dili acımasızdı... Poppy onun sıcak nefesini üzerinde hissediyordu. İçinde yapılanan hisler şaşırtıcı bir doruğa ulaşınca her yöne sıçradı. Şiddetli bir şekilde sarsılırken haykırdı. Bundan kaçmasına imkân yoktu. Ve Harry onunla kaldı ve yumuşak darbelerle zirveden inişini uzatıp birkaç kez titremesine neden oldu.

Sonra en kötü kısım geldi: Harry teselli etmek için onu kollarının arasına aldı ve Poppy buna izin verdi. Kocasının ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyordu, bu yüzden Harry bedenini okşarken ister istemez heyecanlanarak o anın gelip gelmediğini merak etti.

Ama Harry, "Seni bu gece daha fazla zorlamayacağım," diyerek onu şaşırttı.

"Durmana gerek yok. Söylediğim gibi..." dedi Poppy boğuk bir sesle.

"Evet, bu işten kurtulmak istiyorsun," dedi Harry alaycı bir şekilde. "Böylece geriye korkmanı gerektiren hiçbir şey kalmayacak." Onu bırakıp yataktan kalktı ve gelişigüzel bir şekilde pantolonun ön kısmını düzeltti. "Ama bir süre daha korkmana izin vermeye karar verdim. Unutma, evliliği feshetmek gibi bir düşüncen varsa gözünü kırpmana fırsat tanımadan seni yatağa yatırır ve bekâretini alırım." Duraksadı. "Söylesene Poppy... Az önce onu düşündün mü? Sana dokunurken yüzü ve adı aklında mıydı?"

Kafasını sallayan Poppy ona bakmayı reddetti.

"Bu daha başlangıç," dedi Harry kısık bir sesle ve ışığı söndürdükten sonra odadan çıktı.

Poppy tatmin olmuş ve kafası karışık bir halde tek başına karanlık odada uzanmaya devam etti.

On Dördüncü Bölüm

Uyumak Harry için hep zor olmuştu. Ancak bu gece imkânsızdı. Aynı anda çok sayıda sorunla baş etmeye alışık olan Harry'nin artık kafa yorabileceği yeni ve oldukça ilginç bir konusu vardı.

Karısı.

Bir günde Poppy hakkında çok fazla şey öğrenmişti. Poppy ona tehditlere boyun eğmeyen, zor bir durum karşısında soğukkanlılığını kaybetmeyen bir kadın olduğunu kanıtlamıştı. Ve ailesini çok sevse de onlara sığınmamıştı.

Harry onun düğün gününün üstesinden geliş tarzına bayılmıştı. En çok da onunla baş etme şekline hayran kalmıştı. Söylediği gibi bakirelere özgü taktiklere hiç başvurmamıştı.

Yanından ayrılmadan önce tatlı ve itaatkâr olduğu ateşli dakikaları düşündü, güzel vücudu yakıcı bir şekilde kar-

şılık vermişti. Harry tahrik olmuş ve huzursuz halde onun odasının bitişiğindeki yatak odasında yatıyordu. Poppy'nin yakınındaki varlığı onu uyanık tutmaya yetiyordu. Daha önce hiçbir kadın burada kalmamıştı. Yasak aşklarını her zaman buradan uzakta yürütmüş, kimseyle bütün bir geceyi birlikte geçirmemişti. Başka biriyle aynı yatakta yatma fikri dahi onu hep rahatsız etmişti.

Günün doğmak üzere olduğunu fark edince rahatladı, gökyüzü donuk gümüşi bir renk almıştı. Kalkıp yüzünü yıkadı ve giyindi. İçeri aldığı hizmetçi şömineyi karıştırıp *Morning Chronicle*, *Globe* ve *Times*'ın yeni sayılarını getirdi. Her zamanki rutinin bir parçası olarak çok geçmeden kat görevlisi kahvaltı getirecek, Jake Valentine de yönetici raporlarını sunup ondan sabah listesini alacaktı.

"Bayan Rutledge de kahvaltı istiyor mu efendim?" diye sordu hizmetçi.

Harry Poppy'nin ne kadar uyuyacağını merak etti. "Kapısını çalıp sor."

"Emredersiniz efendim."

Harry hizmetçinin Poppy'nin yatak odasına nasıl baktığının farkındaydı. Soylu çiftlerin ayrı yatak odasında kalmaları sıklıkla karşılaşılan bir durum olsa da hizmetçi ifadesini kontrol altına almadan önce şaşkınlığını gizleyememişti.

Çok geçmeden hizmetçinin mırıldandığını ve Poppy'nin ona yanıt verdiğini duydu. Eşinin boğuk sesi sinirlerinde hoş bir dalgalanmaya sebep oldu.

Hizmetçi geri döndü. "Bayan Rutledge'e de çay getireceğim. Başka bir arzunuz var mı efendim?"

Harry kafasını sallayıp dikkatini yeniden gazetelere çe-

virdi. Bir makaleyi en az üç kez okumaya çalıştıktan sonra pes edip Poppy'nin odasına doğru baktı.

Genç kız en sonunda çiçek desenli mavi taftadan dikilmiş bir gecelikle ortaya çıktı. Saçları açıktı ve kahverengi tutamlar ateş gibi parıldıyordu. İfadesi belirsiz, bakışları tedbirliydi.

Harry özenle dikilmiş kumaşı üzerinden sıyırmak ve kızarana dek çıplak bedenini öpmek istedi.

"Günaydın," diye mırıldandı Poppy gözlerine bakmadan.

Harry yerinden kımıldamaksızın onun küçük masaya gelmesini bekledi. Yerine otururken kızın ona dokunmaktan kaçınması dikkatinden kaçmadı. *Sabırlı ol* diye hatırlattı kendine. "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim. Ya sen?" diye sorarken onunla ilgilenmekten ziyade kibar davrandığı belliydi.

"Yeterince."

Poppy masadaki farklı gazetelere baktı. Birini alıp yüzünü gizleyecek şekilde tutarak okumaya başladı. Konuşmaya hevesli olmadığı belli olduğundan Harry başka bir gazeteyle meşgul oldu.

Sadece çevirdikleri ince gazete sayfalarının hışırtısı duyuluyordu.

Kahvaltı içeri getirildi ve iki hizmetçi porselen tabakları, çatal bıçak takımını, kristal bardakları masaya yerleştirdi.

Harry onun kızarmış hamur tatlısı istediğini duyunca yumurtalı ekmeğini yemeye başladı. "İstemiyorsan erken kalkmana gerek yok," dedi lokmasını yutarken. "Londralı birçok hanım öğlene kadar uyur."

"Güne erkenden başlamayı seviyorum."

"İyi bir çiftçi eşi gibi," dedi Harry ona hafifçe gülerek.

Ama Poppy bu sözlere tepki vermeyip hamur tatlısının üstündeki yoğun bal tabakasıyla meşgul olmaya başladı.

Harry bu tablo karşısında büyülendiğini hissetti ve bakışlarını ondan kaçırmaya çalışarak ekmeğinden bir lokma daha aldı.

Poppy baş parmağının ucunda küçük tatlı bir damla olduğunu fark edince parmağını ağzına götürüp yaladı.

Hafifçe öksüren Harry çayından bir yudum aldı. İçeçek dilini yaktığında ise irkilerek küfretti.

Poppy ona tuhaf bir bakış attı. "Bir sorun mu var?"

Hiçbir şey yoktu. Tabii eşinin kahvaltı yapmasını izlemenin gördüğü en erotik şey olması dışında. "Hiçbir şey yok," dedi gelişigüzel bir şekilde. "Çay epey sıcakmış."

Ona tekrar bakmaya cesaret ettiğinde yeşil sapından tuttuğu taze bir çileği iştahla ısırdığını gördü. Tanrı aşkına! Rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kıpırdanırken önceki geceki tutkusu birden uyanıverdi.

Poppy iki çilek daha yedi ve Harry ona bakmamaya çalışırken terlediğini hissedip bir peçeteyle alnını sildi.

Poppy ona şaşkın bir bakış attı. "İyi misin?"

Aklından heyecan verici düşünceler geçerken, "Burası çok sıcak," dedi Harry. Bal, çilek, yumuşak kadın teni ve ıslak pembelikle ilgili düşünceler...

Kapı tıklatıldı.

"İçeri gelin," dedi Harry kibarca, dikkatini dağıtacak herhangi bir şeye razıydı.

Jake Valentine her zamankinden daha temkinli bir şekilde süite girdi ve Poppy'nin kahvaltı masasında otur-

duğunu görünce biraz şaşırdı. Harry herkesin bu duruma zamanla alışacağını düşündü.

"İyi sabahlar," dedi Valentine ancak kime hitap etmesi gerektiğinden emin değildi.

Poppy doğal bir gülümsemeyle bu ikilemini çözdü. "İyi sabahlar, Bay Valentine. Umarım bugün otelde hiç kaçak maymun yoktur."

Valentine sırıttı. "Bildiğim kadarıyla yok, Bayan Rutledge. Ama gün yeni başladı."

Harry yeni bir duyguya kapıldı ve vücudunu zehirli bir kızgınlık sardı. Kıskançlık mıydı? Öyle olmalıydı. Bastırmaya çalıştığı his karın boşluğunda dolaşmaya devam etti. Poppy'nin ona bu şekilde gülümsemesini istemiyordu. İşvesi, cazibesi ve dikkati yalnızca kocasının olmalıydı.

Çayına bir kaşık şeker atan Harry soğuk bir şekilde, "Bana personel toplantısından bahset," dedi.

"Rapor verebileceğim bir şey yok." Valentine ona birkaç kâğıt uzattı. "Şarap garsonu şarap listesini onaylamanızı istedi. Ve Bayan Pennywhistle oda servisi isteyen misafirlerin çatal bıçak ve yemek takımlarının ortadan kaybolduğuna dikkat çekti."

Harry gözlerini kıstı. "Bu yemek odasını ilgilendiren bir konu değil mi?"

"Hayır, efendim. Önceki gün bütün bir kahvaltı takımı ortadan kaybolunca Bayan Pennywhistle oda servislerinde kullanmak için kalay takımlar almamızı önerdi."

"Misafirlerim kalay bıçak ve çatal mı kullanacaklar?" diyen Harry kafasını salladı. "Hayır, onları bu küçük çaplı soygunlardan vazgeçirmenin bir yolunu bulmak zorundayız. Burası lanet olası bir han değil!"

"Ben de böyle söyleyeceğinizi düşünmüştüm." Valentine onun sayfalara göz gezdirmesini izledi. "Bayan Pennywhistle, Bayan Rutledge ne zaman isterse ona ofisleri ve mutfağı gezdirebileceğini, personeli tanıtabileceğini söyledi."

"Bunun iyi bir fikir..." diye söze başladı Harry.

"Harika olur," diyerek araya girdi Poppy. "Lütfen ona kahvaltıdan sonra hazır olacağımı söyle."

"Gerek yok," dedi Harry. "Nasıl olsa oteli yönetmekte rol oynamayacaksın."

Poppy kibar bir şekilde gülümseyerek ona döndü. "Müdahale etmek aklımın ucundan bile geçmedi. Burası yeni evim olduğundan sadece çevremi tanımak istiyorum."

"Burası bir ev değil," dedi Harry.

Göz göze geldiler.

"Elbette öyle," dedi Poppy. "İnsanlar burada yaşıyorlar. Burayı evin gibi görmüyor musun?"

Jake Valentine rahatsız olmuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Sabah listesini verebilirseniz Bay Rutledge..."

Harry onu işitmedi bile. Bu sorunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu merak ederek karısına bakmaya devam etti. Sebebini açıklamaya çalıştı. "İnsanlar burada yaşıyor olabilirler ama bu otelimi ev olarak gördüğüm anlamına gelmez."

"Nasıl yani?" diye sordu Poppy.

"Şey," dedi Valentine ne yapacağını bilemeyerek. "Ben gidiyorum."

İkisi de onun alelacele gidişini fark etmedi.

"Burası sahip olduğum yer," dedi Harry. "Belirli sebeplerden ötürü burası benim için çok değerli. Ama benim için duygusal bir anlamı yok."

Poppy'nin mavi gözleri merak, anlayış ve şefkat dolu bir ifadeyle ona odaklandı. Daha önce kimse ona bu şekilde bakmamıştı. Bu durum sinirlerinin savunmacı bir şekilde gerilmesine neden oldu.

"Bütün hayatını otellerde geçirdin, değil mi?" diye mırıldandı genç kız. "Bahçesi ya da bir ağacı olan bir evin hiç olmadı."

Harry tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Konuyu geçiştirip kontrolü ele almaya karar verdi. "Sana karşı açık olacağım Poppy... Burası bir işyeri. Ve çalışanlarıma aile üyeleri ya da arkadaşlarım gibi davranmam, yoksa yöneticilik sorunu yaşanır. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Poppy gözlerini ondan ayırmadan. "Anlamaya başlıyorum."

Bu kez gazeteyi yüzüne kaldırıp bakışlarından kaçınma sırası Harry'deydi. İçini huzursuzluk sardı. Anlaşılmak istemiyordu. Sadece onun tadını çıkarmak ve harikalar odasında yaptığı gibi ona göz gezdirmek istiyordu. Poppy koyduğu sınırlara uymak zorundaydı. Bunun karşılığında o da hoşgörülü bir koca olacaktı - üstünlüğün daima onda olduğunu anladığı sürece.

★ ★ ★

"Herkes..." dedi Bayan Pennywhistle vurgulayarak. "Bay Rutledge en sonunda gelinini bulduğu için çok mutlu. Bu yüzden personel adına kendinizi evinizde hisset-

menizi umduğumuzu söylemek isterim. Her ihtiyacınızı karşılamak üzere size hizmet etmeye hazır üç yüz kişi var."

Poppy kadının samimiyeti karşısında duygulandı. Bayan Pennywhistle al yanaklı, hareketliliğini gizlemekte zorlanan uzun boylu ve geniş omuzlu bir kadındı.

"Size söz veriyorum," dedi Poppy gülümseyerek. "Üç yüz kişinin yardımına ihtiyacım olmayacak. Ama şahsi hizmetkârımı bulmak için yardımınıza ihtiyaç duyabilirim. Daha önce buna hiç ihtiyacım olmamıştı ama artık kız kardeşlerim ve refakatçim yanımda olmadığı için..."

"Elbette. Çalışanlar arasında bu amaç için eğitilebilecek birkaç kız var. Onlarla görüşebilirsiniz ve uygun bulmadığınız takdirde ilan verebiliriz."

"Teşekkür ederim."

"Arada sırada bakım ve temizlik hesaplarını, ana hesap defterini, erzak ve eşya listelerini kontrol etmek isteyeceğinizi umuyorum."

"Çok naziksiniz," dedi Poppy. "Otel çalışanlarının bazılarıyla tanışma fırsatı edindiğim için memnunum. Ve bir misafir olarak asla göremeyeceğim yerlerden bazılarını gördüğüm için de. Özellikle de mutfaklar."

"Şefimiz Mösyö Broussard size mutfağını göstermek ve başarılarından övgüyle söz etmek için can atıyor." Duraksayıp fısıltıyla ekledi: "Neyse ki yeteneği kibirinin gölgesinde kalmıyor."

Geniş merdivenlerden inmeye başladılar. "Ne zamandır burada çalışıyorsunuz Bayan Pennywhistle?" diye sordu Poppy.

"Yaklaşık on senedir... Otel kurulduğundan beri." Dalgın dalgın gülümsedi. "Bay Rutledge çok genç ve cı-

lızdı, Amerikan aksanı o kadar belirgindi ki hızlı konuştuğundan kimse onu anlamıyordu. Strand'da babamın dükkânında çalışıyordum - onun adına dükkânı yönetiyordum - ve Bay Rutledge sürekli müşterilerimizden biriydi. Bir gün içeri girip bana şu anda yaptığım işi teklif etti, ancak otel o zamanlar hâlâ bir dizi evden oluşuyordu. Şimdiki haliyle kıyaslanamazdı. Elbette kabul ettim."

"Neden elbette dediniz? Babanız dükkânda kalmanızı istemedi mi?"

"İstedi ama kız kardeşlerim ona yardım edebilirlerdi. Ayrıca Bay Rutledge'in daha önce hiçbir erkekte görmediğim bir yanı vardı... Karakteri sıra dışı bir güce sahip... Oldukça ikna edici."

"Fark ettim," dedi Poppy ilgisizce.

"İnsanlar onu takip etmek ve içinde bulunduğu şeyin bir parçası olmak istiyorlar. Tüm bunları..." Bayan Pennywhistle etrafını işaret etti. "Böylesine genç bir yaşta başarmış olmasının sebebi bu."

Poppy'nin aklına çalışanlarından kocası hakkında pek çok şey öğrenebileceği geldi. En azından birkaçının Bayan Pennywhistle kadar konuşmaya hevesli olmasını umdu. "Talepkâr bir patron mudur?"

Kadın kıkırdadı. "Ah evet. Ama adil ve her zaman makuldür."

Meşe ağacından yapılmış masanın üzerinde açık duran büyük bir hesap defterinin üzerine eğilmiş olan biri yaşlı diğeri orta yaşlı iki adamın olduğu ön ofise geçtiler. "Beyler..." dedi kadın. "Bayan Rutledge'e oteli gezdiriyorum. Bayan Rutledge, size genel müdürümüz Bay Myles ve odacı Bay Lufton'u takdim edebilir miyim?"

Adamlar saygıyla selam verip Poppy'yi kraliyet ailesinden biriymiş gibi süzdüler. Genç olan Bay Myles gülümseyip seyrekleşen saçlarının tepesi pembeleşinceye kadar kızardı. "Bayan Rutledge, bu gerçekten büyük bir onur! Evliliğinizi tüm içtenliğimizle kutladığımızı..."

"Tüm içtenliğimizle," diyerek araya girdi Bay Lufton. "Siz dualarımızın karşılığısınız. Size ve Bay Rutledge'e mutluluklar diliyoruz."

Hevesleri karşısında biraz şaşıran Poppy gülümseyip ikisini de selamladı. "Teşekkür ederim, beyler."

Uzun bir sıra hesap defterinin, yönetici kütüklerinin, yabancı ülkelerin tarihlerini ve kültürlerini içeren kitapların, farklı dillerde sözlüklerin, her türlü harita ve kat planının bulunduğu ofisi gezdirdiler. Duvara asılı kat planları boş ve tadilattaki odaları göstermek amacıyla işaretlenmişti. Biri kırmızı diğeri siyah olan iki deri ciltli defter diğerlerinden ayrı duruyordu.

"Onlar nedir?" diye sordu Poppy.

Adamlar birbirlerine baktılar, sonra Bay Lufton dikkatle yanıtladı. "Nadiren de olsa bazı misafirler... Zorluk çıkarabiliyorlar..."

"Olmayacak şeyler," diyerek araya girdi Bay Myles.

"Ne yazık ki onları kara deftere işlemek zorunda kalıyoruz, bu da otelde kalamayacakları anlamına geliyor..."

"İstenmiyorlar," diye ekledi Bay Myles.

"Ve onları bir daha asla kabul etmiyoruz."

"Asla," dedi Bay Myles kesin bir şekilde.

Poppy hoşuna gitmiş gibi kafasını salladı. "Anlıyorum. Peki kırmızı defter ne için?"

Bay Lufton açıklamaya devam etti. "O defter normalden biraz daha talepkâr olan belirli konuklarımız için."

"Sorunlu konuklar," diyerek açıklık getirdi Bay Myles.

"Özel istekleri olanlar..." diye devam etti Bay Lufton. "Odalarının belirli zamanlarda temizlenmesini istemeyenler ya da evcil hayvanlarını yanlarında getirmekte ısrarcı olanlar. Onların otelde kalmalarına engel olmuyoruz ama ilginç isteklerini not alıyoruz."

Bu sözlerinin üzerine ortam sessizleşti.

Yüzlerindeki donuk ifadeyi gören Poppy gülmeye başladı. "Biliyordum. Ailemden nerede bahsediliyor?" Defteri açıp rastgele birkaç sayfaya göz attı.

Anında bu durumdan rahatsız olan iki adam defteri kurtarmanın bir fırsatını kolluyormuş gibi tepesine üşüştü. "Bayan Rutledge... Lütfen... Bunları okumamalısınız..."

"Defterde olmadığınızdan eminim," dedi Bay Myles gergin bir şekilde.

"Olduğumuzdan eminim," diye sırıtarak karşılık verdi Poppy. "Hatta kendimize ait bir bölümümüz olduğunu düşünüyorum."

"Evet, demek istediğim hayır... Bayan Rutledge, size yalvarıyorum..."

"Pekâlâ," dedi Poppy kırmızı defteri teslim ederek. Adamlar rahat bir nefes aldılar. "Ancak..." dedi. "Bir gün bunu ödünç alabilirim. Harika bir okuma malzemesi olacağından eminim."

"Bu zavallı adamlara takılmanız bittiyse Bayan Rutledge," dedi kadın gözleri ışıldayarak. "Gördüğüm kadarıyla çalışanlarımızın bir çoğu sizinle tanışmak için kapının önünde bekliyorlar."

"Harika!" Poppy resepsiyon bölümüne geçip hizmetçiler, kat yöneticileri ve bakım personeliyle tanıştı. Mümkün

kün olduğunca ezberine almaya çalışarak herkese ismini ve görevini sordu.

Çalışanlar ilgisine hevesle karşılık verip daha önce yaşadıkları İngiltere'nin farklı yerleri ve ne zamandır Rutledge'de çalıştıkları hakkında bilgi verdiler.

Poppy bir müşteri olarak otelde birçok kez kalmış olmasına rağmen çalışanları hiç düşünmediğini fark etti. Onlar her zaman isimsiz ve yüzsüzdü, arka planda sessizce hareket ediyorlardı. Ama artık onlarla arasında bir bağ olduğunu hissediyordu. Onlar gibi o da otelin bir parçasıydı... Hepsi Harry Rutledge'in alanında varlığını sürdürüyordu.

Harry ile birlikte bir hafta geçirdikten sonra Poppy kocasının normal bir adamı öldürebilecek bir rutine sahip olduğunu anladı. Onu sadece sabahları kahvaltı sırasında görüyordu, bunun dışında Harry günün geri kalanı boyunca meşguldü ve genelde akşam yemeğini kaçırıyor, nadiren gece yarısından önce odasına çekiliyordu.

Harry aynı anda iki ya da daha fazla şeyle meşgul olmayı, liste ve plan yapmayı, toplantılar ayarlamayı, tartışmaları sonlandırmayı ve iyilik yapmayı seviyordu. Parlak zekâsını kullanarak herhangi bir sorunu çözmesi için insanlar sürekli ona danışıyorlardı. İnsanlar onu her an ziyaret edebiliyorlardı ve her on beş dakikada bir, genelde Jake Valentine ya da başka biri süitinin kapısını tıklatıyordu.

Harry farklı işlerle meşgul olmadığı zamanlarda otel çalışanlarına bulaşıyordu. Kusursuzluk ve en iyi hizmet isteğinin sonu gelmiyordu. Çalışanlar iyi maaş alıyorlar ve iyi muamele görüyorlardı ama bunun karşılığında çok

çalışmaları ve her şeyden önemlisi sadık olmaları bekleniyordu. İçlerinden biri sakatlanır ya da hastalanırsa Harry bir doktor çağırıp tedavi masraflarını karşılıyordu. Biri oteli ya da hizmetleri geliştirmenin bir yolunu önerirse fikir doğruca Harry'ye iletiliyor, onaylanırsa yüklü miktarda ikramiye veriliyordu. Sonuç olarak Harry'nin masası her zaman raporlar, mektuplar ve notlarla doluydu.

Harry'nin aklına yeni geliniyle balayına çıkmak gelmemişti, bu yüzden Poppy onun otelden ayrılmayı istemediğinden şüpheleniyordu. Ona ihanet eden bir adamla balayına çıkmayı istemediği kesindi.

Düğün gecelerinden beri Poppy onun yanındayken kendini gergin hissediyordu, özellikle de yalnız kaldıklarında. Harry onu ne kadar istediğini ve ona olan ilgisini gizlemiyordu ama şimdiye kadar herhangi bir teşebbüste bulunmamıştı. Aksine kibar ve düşünceli olmak için elinden geleni yapmıştı. Poppy'yi kendisine ve değişen yaşam koşullarına alıştırmaya çalışmak ister gibi bir hali vardı.

Poppy onun sabrını takdir ediyordu çünkü her şey çok yeniydi. Ancak ilginç bir şekilde kendi rızasıyla ondan uzak durmasına rağmen arada sırada temas ettiklerinde - birbirlerine yakın durdukları sırada - güçlü bir çekim hissediyordu... Güvensiz bir çekim...

Poppy'nin bunu daha ne kadar devam ettireceğine dair hiçbir fikri yoktu. Harry'nin sürekli otelle ilgilenmesine minnettardı. Ancak... Gün doğumundan gün batımına kadar süren çalışma halinin onun için iyi olmadığını düşünmeden de edemiyordu. Önemsediği biri bu kadar çok çalışsaydı ona biraz ağırdan almasını, dinlenmesini önerirdi.

Bir öğleden sonra Harry elinde ceketi aniden süite girdiğinde Poppy şefkat duygusuna yenik düştü. Kocası günün büyük bir bölümünü Londra İtfaiye Teşkilatı'nın baş memuruyla geçirmişti. Birlikte otelin güvenlik prosedürlerini ve ekipmanlarını incelemişlerdi.

Tanrı korusun, Rutledge'de yangın çıkma ihtimaline karşı çalışanlar misafirlerin bir an önce binayı boşaltmalarına yardım etmek için eğitilmişlerdi. Yangın merdivenleri düzenli bir şekilde sayılıyor, kat planları ve çıkış yolları inceleniyordu. Londra İtfaiye Teşkilatı'nın korumakla yükümlü olduğunu belirtmek için binanın dışına harçla yangın işaretleri sabitlenmişti.

Harry süite girerken Poppy bugünün onun için normalden daha yorucu geçtiğini hemen anladı. Yorgunluk yüz hatlarına işlemişti.

Rutledge onun kanepenin köşesine kıvrılıp yukarı doğru çektiği dizlerinin üzerinde dengelediği bir kitabı olduğunu görünce durdu. "Öğle yemeği nasıldı?" diye sordu.

Poppy her sene yardım kermesi düzenleyen bir grup varlıklı kadınla öğle yemeği yemeye davet edilmişti. "İyi geçti, teşekkürler. Hoş bir grup. Ama komite kurmaya fazla hevesli görünüyorlar. Her zaman bir komitenin tek bir kişinin on dakikada yapacağı işi bir ayda yapabildiğini düşünmüşümdür."

Harry gülümsedi. "Bu tür grupların amacı hızlı ve verimli olmak değildir. Amaçları vakitlerini geçirecek bir şeyle meşgul olmak."

Poppy ona daha dikkatli bakınca, "Giysilerine ne oldu?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

Harry'nin beyaz gömleği ve koyu mavi ipek yeleği is içindeydi. Ellerinde ve çenesinin kenarında da kara lekeler vardı.

"Güvenlik merdivenlerinden birini test ediyordum."

"Binanın dışındaki merdivenlerden birinden mi indin?" Poppy onun böylesine gereksiz bir riske gitmesine şaşırdı. "Başka birinin yapmasını isteyemez miydin? Mesela Bay Valentine'in?"

"Bunu benim yerime yapacağından eminim. Ama önce kendim denemeden çalışanlarıma ekipman sağlamam. Hizmetçiler beni hâlâ endişelendiriyorlar - etekleri aşağı inmelerini zorlaştırabilir. Ancak onu deneyecek değilim." Ellerine keyifsiz bir şekilde baktı. "İşe dönmeden önce yıkanıp üzerimi değiştirmeliyim."

Poppy dikkatini kitabına verdi. Ama öteki odadan gelen açılan çekmecelerin ve su sesinin farkındaydı. Onu çıplak olarak düşündü ve tam o sırada karın boşluğuna bir sıcaklık yayıldı.

Harry her zamanki gibi temiz ve kusursuz bir şekilde odaya geri döndü. Ancak...

"Lekelerden biri kalmış," dedi Poppy neşeli bir şekilde. "Şunu gözünden kaçırmışsın."

"Nerede?"

"Çenende. Hayır, diğer tarafta." Bir peçete alıp ona yaklaşmasını işaret etti.

Harry kanepenin arkasından uzandı ve Poppy lekeyi silerken kıpırdamadan durdu. Teninin kokusu ona ulaştı, taze ve temizdi, sedir ağacını andıran hafif bir kokusu vardı.

Anı biraz daha uzatmak isteyen Poppy onun dipsiz ye-

şil gözlerine baktı. Uykusuzluktan gözleri gölgelenmişti. Tanrı aşkına, bu adam bir dakikalığına bile ara vermiyor muydu?

"Neden yanıma oturmuyorsun?" diye sordu Poppy içgüdüsel bir şekilde.

Bu davetine hazırlıksız yakalanan Harry gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Olmaz. Yapmam gereken çok fazla..."

"Bugün yemek yedin mi? Kahvaltıda yediğin birkaç lokma dışında?"

Harry kafasını salladı. "Vaktim olmadı."

Poppy tek kelime etmeden yanını işaret etti ve Harry'nin isteğini yerine getirmesine şaşırdı.

Rutledge kanepenin etrafından dolaşıp köşesine oturdu ve ona baktı. Kara kaşlarından birini sorgularcasına kaldırdı.

Poppy yanındaki tepsiye uzanıp sandviç, turta ve bisküvilerin olduğu tabağı aldı. "Mutfaktakiler bir kişi için çok fazla yiyecek göndermiş. Geri kalanını sen ye."

"Gerçekten aç değilim..."

"Al," diye üsteledi Poppy tabağı onun ellerine iterek.

Harry bir sandviç alıp yavaşça yemeye başladı.

Poppy tepsiden aldığı fincana çay doldurup ona uzattı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Harry kucağındaki kitaba bakarak.

"Naturalist bir yazarın yazdığı bir roman. Şimdilik konuya benzer bir şeye rastlamadım ama kırsal bölgeleri tasvir edişi oldukça şiirsel." Durup onun çayını yudumlamasını seyretti. "Romanları sever misin?"

Harry kafasını salladı. "Genelde bilgi edinmek için okurum, eğlenmek için değil."

"Zevk için kitap okumayı onaylamıyor musun?"

"Hayır, sadece buna zaman bulamıyorum."

"Belki de bu yüzden doğru düzgün uyumuyorsun. İş ve uyku arasında bir araya ihtiyacın var."

Çok iyi zamanlanmış bir sessizliğin ardından Harry sordu: "Ne önerirsin?"

Neyi kastettiğinin farkında olan Poppy tepeden tırnağa kızardığını hissetti. Rahatsızlığı Harry'nin hoşuna gitmiş gibiydi.

"Ailemdeki herkes romanlara bayılır," dedi Poppy en sonunda konuya geri dönerek. "Her gece salonda toplanırız ve içimizden biri yüksek sesle kitap okur. Win bu konuda en iyi olanımız... Her karakter için farklı bir ses tonu yaratır."

"Kitap okumanı dinlemek isterim," dedi Harry.

Poppy kafasını salladı. "Win kadar eğlenceli değilim. Herkesin uykusunu getiriyorum."

"Evet," dedi Harry. "Bir öğretmen kızının sesine sahipsin." Alınmasına izin vermeden ekledi: "Yatıştırıcı. Asla kulak tırmalamayan. Yumuşak..." Oldukça yorgun olduğunu fark etti, öyle ki cümle kurmak bile zor geliyordu. "Gitmeliyim," diye homurdandı gözlerini ovuşturarak.

"Önce sandviçini bitir," dedi Poppy otoriter bir ses tonuyla.

Harry itaatkâr bir biçimde denileni yerine getirirken Poppy aradığı şeyi bulana kadar kitabın sayfalarını çevirdi... Pamuk gibi bulutlarla kaplı bir gökyüzünün altında, çiçek açan badem ağaçlarının ve sessizce akan derenin kenarındaki beyaz karanfillerin yanından geçerek kırsal alan-

da yapılan bir yürüyüşün tasvir edildiği kısmı buldu. Ölçülü bir sesle okumaya başladı ve arada sırada sandviçini bitirmekle meşgul olan Harry'ye baktı.

Çitlerin ve çayırların arasında yürümenin, solmuş yapraklarla dolu bir ağaçlıkta dolaşırken hafif gün ışığının yerini sakin bir yağmurun almasının anlatıldığı birkaç sayfa daha okudu...

Ve nihayet bölümün sonuna ulaştığında bir kez daha Harry'ye baktı.

Uyuyordu.

Düzgün bir ritimle göğsü yükselip alçalıyordu, uzun kirpikleri teninin üzerine yelpaze gibi yayılmıştı. Bir avucu göğsünün üzerindeydi, diğeri yan tarafında açık duruyordu, güçlü parmakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Hiç şaşmaz," diye mırıldandı Poppy sırıtarak. İnsanları uyutma yeteneğine Harry'nin azmi bile karşı koyamamıştı. Dikkatle kitabı kenara koydu.

Harry'yi ilk kez istediği gibi izleme fırsatı edinmişti. Onu bu kadar savunmasız görmek tuhaftı. Uykusunda, yüz hatları rahat ve neredeyse masumdu, her zamanki buyurgan tavrına tamamen zıttı. Her zaman azimli olan dudakları kadife kadar yumuşak görünüyordu. Yalnız bir rüyada kaybolmuş küçük bir çocuk gibiydi. Poppy onun çok ihtiyacı olduğu uykusunu bozmamayı, üzerine bir battaniye örtüp alnına düşen kara saçlarını okşamayı istedi.

Sessizliği sadece oteldeki ve caddedeki hareketliliğin sebep olduğu belli belirsiz ses bozuyordu. Bu Poppy'nin ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir şeydi... Hayatını tamamen eline geçiren yabancıyı seyretmek için yeterince zamanı hiç olmamıştı.

Harry Rutledge'i anlamaya çalışmak yaptığı karışık saat mekanizmalarından birini parçalara ayırmak gibiydi. Her diş, mandal, çark ve manivela incelense de bu insanın onu çalıştıran şeyin ne olduğunu anlayabileceği anlamına gelmiyordu.

Harry hayatını dünyayla mücadele ederek ve onu yola getirmeye çalışarak geçirmiş gibiydi. Ve bu yönde büyük bir ilerleme kaydetmişti. Ama memnuniyetsiz olduğu açıktı, başarılarının tadını çıkaramıyordu ve bu durum onu Poppy'nin tanıdığı diğer erkeklerden farklı kılıyordu, özellikle de Cam ve Merripen'den.

Romen kökleri sebebiyle kayınbiraderleri dünyayı fethedilmesi gereken bir yerden ziyade özgürce dolaşabilecekleri bir yer gibi görüyorlardı. Ve bir de aktif bir katılımcı olmak yerine hayatı tarafsız bir gözlemci olarak izlemeyi tercih eden Leo vardı.

Harry görüş alanındaki herkesi ve her şeyi fethetmek için planlar yapan bir eşkıyadan farksızdı. Poppy böyle bir adamla nasıl baş edebilirdi?

Poppy odanın huzurlu sessizliğinde öylesine dalmıştı ki kapının tıklatıldığını duyunca irkildi. Sinirleri hiç hoş olmayan bir şekilde gerildi. Cevap vermeyip lanet olası sesin kesilmesini diledi. Ama kapı tekrar tıklatıldı.

Tık. Tık. Tık.

Harry anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve aniden uykusundan uyanan birinin şaşkınlığıyla gözlerini kırpıştırdı. Doğrulmaya çalışırken, "Evet?" dedi boğuk bir sesle.

Kapı açıldı ve Jake Valentine içeri girdi. Harry ve Poppy'nin kanepede oturduğunu görünce özür diler gibi bir hale büründü. İşini yapıyor olmasına rağmen Poppy kaşla-

rını çatmadan edemedi. Valentine Harry'nin yanına gidip ona bir not verdi ve üstü kapalı birkaç kelime mırıldandıktan sonra süiti terk etti.

Harry uykulu gözlerle nota göz attı. Notu ceketinin cebine koyup üzgün bir şekilde Poppy'ye gülümsedi. "Sanırım sen kitap okurken uykuya dalmışım." Ona hiç bu kadar içten bakmamıştı. "Bir ara..." diye mırıldandı sebepsiz yere ve dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Yakında bir tane daha istiyorum."

Poppy nasıl karşılık vermesi gerektiğini düşünürken onun süitten çıkmasını izledi.

On Beşinci Bölüm

Sadece Londra'nın en zengin kadınları kendilerine ait bir at arabasına ve atlara sahipti, çünkü böyle bir ayrıcalığı devam ettirmek bir servete mal olurdu. Kendi atları olmayan ya da yalnız yaşayan kadınlar Londra'da dolaşmaya çıkmaları gerektiğinde atları, at arabasını ve sürücüyü kiralamaya mecburlardı.

Harry Poppy'nin kendi at arabasının ve atlarının olmasında ısrarcıydı, bu yüzden bir tasarımcının otele gelmesini istemişti. Poppy'ye danıştıktan sonra tasarımcı onun zevkine hitap eden bir araç yapmak için görevlendirilmişti. Poppy bu gelişmeden oldukça hoşnuttu ama her şeyin ne kadara mal olacağını ısrarla sorması ortamın gerilmesine neden olunca biraz rahatsız olmuştu.

"Burada olma sebebin neyin kaça mal olacağını sormak değil," demişti Harry ona. "Seni ilgilendiren tek şey hoşuna giden şeyi seçmek."

Fakat Poppy'ye göre uygun olan şeyleri incelemek ve fiyatları karşılaştırmak her zaman seçim yapmanın bir parçası olmuştu... Ancak Harry ihtiyaçlarını karşılayıp karşılamayacağını sorguluyormuş gibi bu yaklaşımını bir hakaret olarak algılamıştı.

En sonunda at arabasının dışının siyah vernikle, içinin yeşil kadifeyle ve kenarlarının pirinç düğmeler işlenmiş bej deriyle kaplanmasına karar verilmişti. İç panelde dekoratif boya işlemeleri de olacaktı. Yeşil ipek perdeler ve yeşil panjurlar... Maroken deriyle kaplı yastıklar... Dış basamaklarda dekoratif kaynak işlemeleri, birbirleriyle uyumlu kapı kolları ve lambalar... Poppy bu kadar çok konuda karar vermesi gerekeceğini hiç düşünmemişti.

Poppy öğlenin geri kalanını mutfakta Mösyö Broussard, Bay Rupert ve Bayan Pennywhistle'la birlikte geçirdi. Şef Broussard yeni bir tatlı, daha doğrusu çocukluğundan hatırladığı bir tatlıyı yeniden yaratmakla meşguldü.

"Halam Albertine bunu tarif kullanmadan yapardı," dedi Broussard hüzünle ve fırından benmariyi - su banyosunu - çıkardı. İçinde yarım düzine dumanı tüten küçük ve kusursuz elmalı puding vardı. "Her defasında onu izlerdim. Ama aklımdan uçup gitmiş. On beş kez denedim ve henüz istediğim gibi olmadı... Ama *quand on veut, on peut.*"

"İsteyen başarır," diye çevirdi Poppy.

"Kesinlikle." Broussard dikkatle kâseleri sıcak suyun içinden çıkardı.

Şef Rupert her pudingin üstüne kremalı sos gezdirdikten sonra, "Tadına bakalım mı?" diye sordu kaşıkları dağıtarak.

Poppy, Bayan Pennywhistle ve iki şef birer kâse alıp ciddiyetle pudingin tadına baktılar. Poppy farklı dokuların ve aromaların tadına varmak için gözlerini kapadığında Bayan Pennywhistle ve Rupert'in memnuniyetle iç çektiğini duydu.

"Hâlâ istediğim gibi değil," diye huysuzlanan Mösyö Broussard kaşlarını çattı.

"İstediğin gibi olup olmaması umrumda değil," dedi Bayan Pennywhistle. "Bu hayatım boyunca tadına baktığım en güzel şey." Poppy'ye döndü. "Sizce de öyle değil mi Bayan Rutledge?"

"Bana kalırsa melekler cennette bundan yiyor olmalı," dedi Poppy pudingten bir kaşık daha alırken. Rupert da çoktan ağzına bir kaşık daha atmıştı.

"Belki biraz daha limon ve tarçın eklersem..." dedi Mösyö Broussard derin derin düşünerek.

"Bayan Rutledge."

Poppy adını kimin söylediğini görmek için döndü. Jake Valentine'in mutfağa girdiğini görünce gülümsemesi kayboldu. Ondan hoşlanmadığı için değil. Aksine Valentine oldukça cana yakın ve kibardı. Ama Harry'nin Poppy'nin çalışanlarla arkadaşlık etmekten kaçınması şartını yerine getiren bir bekçi köpeği gibi hareket ediyordu.

Bay Valentine konuşurken Poppy'den daha hoşnut görünmüyordu. "Bayan Rutledge, terziyle randevunuz olduğunu hatırlatmak için gönderildim."

"Öyle mi? Şimdi mi?" Poppy boş gözlerle ona baktı. "Randevu aldığımı hatırlamıyorum."

"Sizin adınıza alındı. Bay Rutledge'in isteği üzerine."

"Ah." Poppy istemeye istemeye elindeki kaşığı bıraktı.

"Ne zaman gitmem gerekiyor?"

"On beş dakika sonra."

Bu süre saçlarını toplayıp yürüyüş ceketini alması için yeterliydi. "Yeterince kıyafetim var. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Sizin konumunuzdaki bir bayanın..." dedi Bayan Pennywhistle bilgece bir tavır takınarak. "Birçok elbiseye ihtiyacı vardır. Sosyetik hanımların aynı elbiseyi ikinci kez giymediklerini duydum."

Poppy gözlerini devirdi. "Bunu ben de duydum. Ve bana kalırsa çok saçma. Bir leydinin aynı elbiseyle ikinci kez görülmesi neden bu kadar önemli? Eşinin ona bir insanın ihtiyacı olduğundan daha fazla giysi alacak kadar zengin olduğunu kanıtlamak dışında."

Bayan Pennywhistle anlayışla gülümsedi. "Size süitinize kadar eşlik etmemi ister misiniz Bayan Rutledge?"

"Hayır, teşekkür ederim. Hizmetkârların koridorundan geçerim. Misafirlerin hiçbiri beni görmez."

"Yalnız başınıza gitmemelisiniz," dedi Valentine.

Poppy sabırsızca içini çekti. "Bay Valentine?"

"Evet?"

"Süitime kendi başıma dönmek istiyorum. Bunu da yapamayacaksam, bu otel benim için bir hapishaneden farksız olacak."

Jake istemeye istemeye onu anladığını belirtircesine kafasını salladı.

"Teşekkür ederim." Mutfaktakilere veda eden Poppy dışarı çıktı.

Jake Valentine üçlünün bakışlarını üzerinde hissederken rahatsız olmuşçasına ağırlığını diğer ayağına verdi.

"Özür dilerim ama..." diye mırıldandı. "Bay Rutledge eşinin çalışanlarla dostluk kurmamasına karar verdi. Bunun verimliliğimizi etkilediğini ve eşinin zamanını daha uygun şekillerde değerlendirebileceğini düşünüyor."

Bayan Pennywhistle genelde patronunu eleştirmeye meyilli olmasa da, "Ne yaparak mesela?" diye sordu kibarca. "İhtiyaç duymadığı ve istemediği şeyleri satın alarak mı? Kendi kendine moda dergileri okuyarak mı? Yanında bir uşakla parkta dolaşarak mı? Modaya düşkün ve bu tür sığ bir varoluşa razı olan birçok kadın olduğuna hiç şüphem yok. Ama o yalnız genç bayan ailesine çok bağlı ve şefkat görmeye de fazlasıyla alışkın. Bazı şeyleri yaparken yanında insanların olmasına... Bir dosta ve bir eşe ihtiyacı var."

"Onun bir eşi var," diyerek karşı çıktı Jake.

Bayan Pennywhistle gözlerini kıstı. "İlişkilerinde bir tuhaflık olduğunu fark etmedin mi Valentine?"

"Hayır, ayrıca bu konuda konuşmak bize düşmez."

Mösyö Broussard ilgiyle Bayan Pennywhistle'a baktı. "Ben Fransızım," dedi. "Bu konuda konuşmanın benim için mahsuru yok."

Yan odada bulaşık yıkayan hizmetkârların farkında olan Bayan Pennywhistle sesini alçalttı. "Henüz gerdeğe girmediklerine dair şüpheler var."

"Bu kadarı çok fazla..." diye söze başladı Jake, patronunun mahremiyetine yapılan bu saygısızlık karşısında kızgındı.

"Şundan biraz al, *mon ami*," dedi Broussard ona bir pasta tabağı uzatarak. Jake'in oturmasını bekledikten sonra Bayan Pennywhistle'a cesaret verircesine baktı. "Sana

henüz... Su teresinin tadına bakmadıklarını düşündüren şey ne?"

"Su teresi mi?" diye tekrarladı Jake şaşkınlıkla.

"*Cresson*." Broussard ona kibirli bir bakış attı. "Bir benzetme. Aynı şey için sizin kendi dilinizde kullandığınız benzetmelerden çok daha güzel."

"Ben asla benzetme kullanmam," diye homurdandı Jake.

"Elbette çünkü hayal gücün yok." Bayan Pennywhistle'a döndü. "Mösyö ve Madam Rutledge'in ilişkisi hakkında neden şüpheler var?"

"Çarşaflar..." dedi kadın kısaca.

Pastasından bir lokma alan Jake neredeyse boğuluyordu. "Hizmetçilere casusluk mu yaptırıyorsunuz?"

"Asla," dedi Bayan Pennywhistle savunmacı bir şekilde. "Sadece bana her şeyi söyleyen uyanık hizmetçilerimiz var. Ayrıca söylememiş olsalar bile evli bir çift gibi davranmadıkları ortada."

Broussard oldukça endişeli görünüyordu. "Havuçla ilgili bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Su teresi... Havuç... Senin için her şey yemekten mi ibaret?" diye sordu Jake.

Broussard omzunu silkti. "*Oui*."

"Pekâlâ," dedi Jake. "Rutledge'in geçmişinde havucuyla hiçbir sorunu olmadığını doğrulayacak bir dizi metresi var."

"Güçlü bir erkek... Ve güzel bir kadın... Öyleyse neden birlikte salata yapmıyorlar?"

Bayning'den gelen mektup ve Harry Rutledge ile Vikont Andover'ın gizli buluşmasıyla ilgili meseleyi hatırla-

yan Jake kaşığı ağzına götürürken duraksadı. "Sanırım..." dedi rahatsız olmuşçasına. "Onunla evlenebilmek için Bay Rutledge... Olaylara istediğini elde edebileceği şekilde müdahale etmiş olabilir. Onun hislerini hesaba katmadan."

Diğer üçü boş gözlerle ona baktı.

İlk konuşan Şef Rupert oldu. "Ama bunu herkese yapıyor."

"Anlaşılan Bayan Rutledge bundan hoşlanmıyor," diye homurdandı Jake.

Bayan Pennywhistle düşünceli bir şekilde parmaklarını çenesine vurdu. "Uğraşırsa onun üzerinde etkili olabileceğine inanıyorum."

"Hiçbir şey Harry Rutledge'i değiştiremez," dedi Jake kararlı bir şekilde.

"Yine de..." dedi Bayan Pennywhistle düşünceli bir edayla. "İkisinin biraz yardıma ihtiyacı olabilir."

"Kimin yardımına?" diye sordu Şef Rupert.

"Hepimizin," diye karşılık verdi Bayan Pennywhistle. "Patronumuzun mutlu olması hepimizin yararına, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Jake kesin bir tavırla. "Mutluluğa onun kadar uygunsuz birini tanımadım. O mutlulukla ne yapacağını bile bilmez."

"Denemesi için bundan daha iyi bir sebep olamaz," dedi Bayan Pennywhistle.

Jake ona uyarı dolu bir bakış attı. "Bay Rutledge'in özel hayatına müdahale etmeyeceğiz. Bunu yasaklıyorum."

On Altıncı Bölüm

Tuvalet masasında oturan Poppy burnunu pudralayıp dudaklarına gül yaprağı merhemi sürdü. O gece Harry ile özel yemek odalarından birinde verilen akşam yemeğine katılacaklardı. Yabancı diplomatların ve hükümet yetkililerinin bulunacağı, Prusya Kralı IV. Frederic William'ın şerefine verilen oldukça resmi bir davetti bu. Bayan Pennywhistle ona mönüyü göstermişti ve Poppy on bölümden oluşan akşam yemeğinin gecenin yarısına dek sürebileceğini söylemişti.

Poppy en güzel elbisesini giymişti - ışığa göre mavi ve pembe tonlarında ışıldayan menekşe rengi ipek bir elbiseydi. Bu eşsiz renk yeni bir sentetik boyayla edinilmişti, öylesine göz alıcıydı ki çok az süse ihtiyacı vardı. Karışık bir şekilde sarılan korsesi omuzlarını açıkta bırakıyordu ve kat kat kabarık etekleri hareket ettikçe hafifçe hışırdıyordu.

Pudra fırçasını bıraktığı sırada kapıda beliren Harry sakince onu izledi. "Bu gece en göz alıcı kadın sen olacaksın," diye mırıldandı.

Poppy gülümseyip ona teşekkür etti. "Hoş görünüyorsun," dedi ancak hoş kelimesi onu tarif etmek için oldukça yetersizdi.

Harry siyah ve beyazlar içinde kar gibi beyaz boyun bağı ve cilalı ayakkabılarıyla son derece yakışıklı görünüyordu. Şık takımı kendinden emin bir rahatlıkla taşıyordu, öylesine kibar ve ayartıcıydı ki ne kadar kurnaz olabileceğini unutmak çok kolaydı.

"Aşağı inme vakti geldi mi?" diye sordu Poppy.

Harry cebinden çıkardığı saate baktı. "On dört... Hayır... On üç dakika var."

Poppy saatin ne kadar eski olduğunu görünce kaşlarını kaldırdı. "Tanrım. O saati uzun zamandır taşıyor olmalısın."

Harry saati ona göstermeden önce tereddüt etti. Poppy saati dikkatle eline aldı. Küçük ama ağırdı, altın gövdesi sahibinin vücudunun sıcaklığını taşıyordu. Saati açınca çizilmiş metalin hiçbir şekilde yazı ya da süs içermediğini gördü.

"Nereden geliyor?" diye sordu.

Harry saati cebine koydu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Babamdan, Londra'ya gideceğimi söylediğimde vermişti. Yıllar önce babasının başarılı olduğunda, bunu kutlamak için çok daha iyi bir saat almasını tavsiye ederek ona bu saati verdiğini söyledi. Ve aynı tavsiyeyle bu saati bana verdi."

"Ama kendine yeni bir saat almadın?"

Harry kafasını salladı.

Genç kızın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Yeni bir saati hak etmekten çok daha fazla başarı sağladığını söylemeliyim."

"Henüz değil."

Poppy onun şaka yapıyor olduğunu düşündü ama ifadesinde şaka yapar gibi bir hal yoktu. Aklı karışan ve büyülenen Poppy, yeterli olduğunu düşünene kadar daha ne kadar zengin olmayı, ne kadar güce sahip olmayı planladığını merak etti.

Belki de Harry Rutledge için *yeterli* diye bir şey yoktu.

Ceketinin cebinden dikdörtgen şeklinde deri bir kutu çıkarınca düşünceleri bölündü.

"Bir hediye," dedi Harry kutuyu ona verirken.

Poppy'nin gözleri şaşkınlıkla kocaman oldu. "Bana bir hediye vermene gerek yoktu. Teşekkür ederim. Bunu hiç beklemiyordum... Ah..." Kutuyu açıp karşısında ışıl ışıl parıldayan elmas kolyeyi görünce afalladı. Işıltılı çiçekler ve dört parçalı yapraklardan oluşan ağır bir şeritti.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Harry gelişigüzel bir şekilde.

"Evet elbette. Bu... Nefes kesici." Poppy böyle bir mücevheri olacağını hiç düşünmemişti. Sahip olduğu tek kolye basit bir zincirin üzerindeki inci tanesiydi. "Bu gece... Takmalı mıyım?"

"Bana kalırsa elbisen için çok uygun." Harry kolyeyi kutusundan çıkarıp Poppy'nin arkasına geçti ve nazikçe boynuna taktı.

Elmasların soğuk ağırlığı ve ensesine değen parmaklarının sıcaklığı genç kızın ürpermesine neden oldu. Harry

onun arkasında kaldı, ellerini hafifçe boynunun kıvrımına koyup omuzlarına doğru kaydırdı. "Harika," diye mırıldandı. "Ancak hiçbir şey çıplak tenin kadar güzel olamaz."

Poppy aynada kızaran yüzüne değil de tenine değen ellere baktı. Buzun içine hapsolmuş iki vücut gibi ikisi de öylece durmuş birbirinin yansımasına bakıyordu.

Harry'nin elleri paha biçilmez bir sanat eserine dokunuyormuş gibi hassas bir şekilde hareket edince telaşlanan Poppy hızla arkasına dönüp, "Teşekkür ederim," dedi ve kollarını onun boynuna doladı.

Bu Poppy'nin niyetlendiğinin ötesindeydi ama Harry'nin ifadesindeki bir şey onu duygulandırmıştı. Bazen bu ifadeyi çocukluğunda yaramazlık yaparken yakalanmasının ardından bir buket çiçek ya da küçük değerli bir şeyle annesinin yanına giden Leo'nun yüzünde de görürdü.

Harry kollarını ona dolayıp onu kendine doğru çekti. Harika kokuyordu ve keten, ipek, yün katlarının altında oldukça sıcak ve sertti. Poppy'nin boynuna değen nefesi kesik kesikti.

Gözlerini yuman Poppy kendini ona bıraktı. Harry'nin boynunun yan tarafını öperek çenesine doğru ilerlediğini hissedince baştan ayağa ürperdi. Kollarının arasında şaşırtıcı bir şey buldu... Güven hissi. Yumuşaklık ve sertlik, uysallık ve gerginlik karşıtlığı içinde birbirlerine inanılmaz uyumluydular, bu yüzden bir süre daha bu halde durmanın hiçbir mahsuru yoktu.

Ama Harry ona sunulandan daha fazlasını almayı seçti. Elini başının yan tarafına götürüp onu dudaklarından öpmek için eğildi. Poppy sırtına kavis verip ondan uzaklaşırken neredeyse kafaları birbirine çarpacaktı.

Poppy yüzünde onaylamayan bir ifadeyle ona baktı. Elinden kurtulması Harry'yi şaşırtmış gibiydi.

"Görünüşe bakılırsa bakirelere özgü taktiklere uygulanan yasak kaldırılmış," dedi Harry gözleri öfkeyle ışıldayarak.

Poppy ağırbaşlılıkla karşılık verdi. "Öpülmek istemediğimde geri çekilmenin bir taktik olduğunu sanmıyorum."

"Elmas bir kolyeye karşılık bir öpücük. Bu o kadar kötü bir anlaşma mı?"

Genç kızın yanakları kıpkırmızı oldu. "Cömertliğini takdir ediyorum. Ama sevgimi satın alabileceğini ya da karşılığında pazarlık yapabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Ben senin metresin değilim Harry."

"Orası kesin. Çünkü böyle bir kolye alan bir metres yatağa kendi isteğiyle yatıp istediğim her şeyi yapardı."

"Evlilik haklarını senden hiçbir zaman esirgemedim. İstersen şu anda o yatağa kendi isteğimle gider ve ne istiyorsan yaparım. Ama bir tür alışverişin parçasıymış gibi bana bir kolye verdiğin için değil."

Harry memnuniyetsizlik ve giderek artan bir öfkeyle onu süzdü. "Aklımdaki şey bir kurban gibi karşımda yatman değil."

"Neden sana boyun eğmeye razı olmam senin için yeterli değil?" diye sordu Poppy öfkeyle. "İstediğim eş olmadığın halde seninle birlikte olmaya neden istekli olmak zorundayım?"

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez Poppy söylediğine pişman oldu. Ama çok geçti. Gözleri buza dönen Harry dudaklarını araladı ve onun kırıcı bir şey söy-

lemek üzere olduğunu hisseden Poppy kendini buna hazırladı.

Fakat Harry arkasını dönüp odadan hızla çıktı.

Boyun eğmek...

Kelime eşek arısı gibi Harry'nin zihninde dönüp duruyor ve onu durmaksızın sokuyordu.

Boyun eğmek... Sanki iğrenç bir kurbağaymış gibi... Hem de Londra'nın en güzel kadınları ona deli olurken. Şehvetli, dudaklarını ve ellerini kullanmasını bilen, en egzotik tutkularını tatmin etmeye istekli, hünerli kadınlar... Bu gece bile içlerinden birine sahip olabilirdi.

Normal bir şekilde davranabilecek kadar sinirleri yatıştığında Harry Poppy'nin yatak odasına dönüp ona akşam yemeğine inme vaktinin geldiğini söyledi. Poppy ona temkinli bir bakış attı, bir şey söylemek ister gibi bir hali vardı ama ağzını açmadı.

İstediğim eş olmadığın halde...

Harry asla onun istediği eş olmayacaktı. Ne kadar entrikaya ya da hileye kalkışırsa kalkışsın bu durumu değiştiremeyecekti.

Yine de elini oynamaya devam edecekti. Poppy yasal olarak onundu ve zamanla her şey hallolacaktı...

Davet oldukça başarılıydı. Harry uzun masanın diğer ucuna her baktığında karısının bu davette üzerine düşen rolü layıkıyla yerine getirdiğini gördü. Poppy rahattı ve gülümsüyordu, sohbetlere katılıyor ve çevresindekileri büyülemiş görünüyordu. Tam olarak Harry'nin beklediği gibiydi: Bekâr bir kızda kusur olarak görülen nitelikler evli bir kadında hayranlık uyandırıyordu. Poppy'nin güç-

lü gözlemleri ve hararetli tartışmalardan keyif alması onu ağırbaşlılıkla bakışlarını yere çeviren ciddi bir sosyete kızından daha ilgi çekici kılıyordu.

Menekşe rengi elbisesiyle Poppy nefes kesiyordu, ince boynunu elmaslar çevrelerken saçları etrafa ışık saçıyordu. Doğa ona bolca güzellik bahşetmişti. Ama onu karşı konulmaz kılan gülümsemesiydi, öylesine tatlı ve ışıltılıydı ki içini ısıtıyordu.

Harry bu gülümsemeden bizzat faydalanmak isterdi. Tıpkı en başta olduğu gibi.

Poppy'nin onu yeniden sevmesini sağlayacak bir şey olmalıydı. Herkesin bir zayıf noktası vardı.

O zamana dek Harry güzel ve mesafeli eşine olabildiğince sık kaçamak bakışlar atacak, başkalarına sunduğu gülümsemelerin tadını çıkaracaktı.

Ertesi sabah Harry her zamanki gibi erkenden uyandı. Yıkanıp giyindi ve gazetesiyle kahvaltı masasına oturduktan sonra Poppy'nin odasına doğru baktı. Ondan hiç iz yoktu. Odalarına çekildiklerinde vakit gece yarısını geçtiği için onun geç saatlere kadar uyuyacağını düşündü.

"Bayan Rutledge'i uyandırmayın," dedi hizmetçiye. "Bu sabah dinlenmeye ihtiyacı var."

"Emredersiniz efendim."

Harry kahvaltısını tek başına yaptı, gazetesine odaklanmaya çalıştı ama aklı sürekli karısına kayıp duruyordu. Onu her sabah görmeye alışmıştı. Güne onunla başlamaktan hoşlanıyordu. Ama önceki gece kaba davrandığının farkındaydı, ona mücevher hediye edip karşılığında minnettarlığını göstermesini beklemişti. Umduğu gibi olmayacağını bilmesi gerekirdi.

Fakat onu çok istiyordu. Ve istediğini elde etmeye alışıktı, özellikle de söz konusu kadınlar olduğunda. Başka birinin hislerini hesaba katmayı öğrenmenin bir zararı olmayabileceğini düşündü.

Özellikle de bu istediği şeyi elde etme sürecini hızlandıracaksa.

Jake Valentine'den yöneticilerin sabah raporlarını aldıktan sonra çürük bir direnaj borusu yüzünden yaşanan küçük bir su baskınının verdiği hasarı tespit etmek için otelin bodrum katına indi. "Bir mühendisin hasar tespiti yapmasına ihtiyacımız olacak," dedi. "Ayrıca depoda zarar gören eşyaların listesini de istiyorum."

"Emredersiniz efendim," diye karşılık verdi Valentine. "Ne yazık ki su baskınının olduğu yerde katlı bir şekilde duran birkaç Türk halısı vardı, lekelerin temizleneceğinden emin değilim ama..."

"Bay Rutledge!" Hizmetçilerden biri telaşla merdivenlerden inerek yanlarına koştu. Nefes nefese olduğu için güçlükle konuşabildi. "Bayan Pennywhistle... Sizi çağırmamı... Söyledi... Çünkü... Bayan Rutledge..."

Harry hizmetçiye ters ters baktı. "Ne oldu?"

"Yaralanmış efendim... Düşmüş..."

Harry bir anda panikledi. "O nerede?"

"Süitinizde efendim."

"Bir doktor çağır," dedi Harry Valentine'e ve basamakları ikişer üçer çıkarak üst kata koştu. Süite vardığında tamamen panik halindeydi. Doğru düzgün düşünebilmek için panik duygusundan kurtulmaya çalıştı. Kapının etrafında hizmetçiler vardı, omuzlarıyla onları yararak içeri girdi. "Poppy?"

Bayan Pennywhistle'ın sesi banyoda yankılandı. "Buradayız Bay Rutledge."

Harry üç adımda banyoya vardı, Poppy'nin kadının kollarına yaslanmış halde yerde yattığını görünce korkudan midesinin kasıldığını hissetti. Mahremiyeti adına üzeri havluyla örtülmüştü ama kolları ve bacakları çıplaktı ve sert gri fayansların üzerinde oldukça kırılgan görünüyordu.

Harry onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ne oldu Poppy?"

"Özür dilerim." Acı içinde, korkmuş ve utanmış görünüyordu. "Çok aptalcaydı. Banyodan çıkınca fayansın üzerinde kaydım ve bacağım altımda kaldı."

"Tanrı'ya şükür kahvaltı tabaklarını almak için hizmetçilerden biri buraya gelmiş," dedi Bayan Pennywhistle. "Ve Bayan Rutledge'in haykırdığını duymuş."

"Ben iyiyim," dedi Poppy. "Sadece bileğim burkuldu." Kadına kızgın bir bakış attı. "Ayağa kalkabilecek durumdayım ama Bayan Pennywhistle buna izin vermedi."

"Hareket etmesinin onun için kötü olabileceğinden korktum," dedi kadın Harry'ye.

"Onu hareketsiz tutarak doğru şeyi yapmışsın," diye karşılık verdi Harry ve Poppy'nin bacağını inceledi. Bileğinin rengi değişmiş ve şimdiden şişmeye başlamıştı. Parmaklarının hafif dokunuşu bile irkilip aniden nefesini içine çekmesi için yeterliydi.

"Doktora ihtiyacım olacağını sanmıyorum," dedi Poppy. "İnce bir bandajla sarabilirseniz ve belki biraz söğüt kabuğu çayı içersem..."

"Ah evet, doktora görüneceksin," dedi Harry endişey-

le. Poppy'nin yüzüne bakınca gözyaşlarının bıraktığı izleri gördü ve büyük bir hassasiyetle uzanıp yüzünün yan tarafını okşadı. Cildi bir sabun kadar pürüzsüzdü. Alt dudağının ortasında kırmızı bir iz vardı, ışırmış olmalıydı.

Yüzünde gördüğü her neyse genç kızın gözlerini kocaman açmasına ve yanaklarının kızarmasına neden oldu.

Bayan Pennywhistle yerinden doğruldu. "Pekâlâ... Artık emin ellerde olduğuna göre sargı bezi ve merhem getirmeye gidebilirim, bu sayede doktor gelene kadar bileğini tedavi edebiliriz."

"Evet," dedi Harry kibarca. "Bir doktor daha çağırın... İkinci bir görüş duymak istiyorum."

"Elbette efendim." Bayan Pennywhistle hızla dışarı çıktı.

"Henüz ilk doktorun görüşünü bile almadık," dedi Poppy. "Ve olayı çok büyütüyorsun. Ufak bir burkulma ama sen..."

Harry iki parmağını bileğinin beş santim aşağısına koyup onun nabzını bulmaya çalıştı. "Kan dolaşımının bozulmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Poppy gözlerini devirdi. "Tanrım. Tek ihtiyacım olan şey bir yere oturup ayağımı yukarı kaldırmak."

"Seni yatağına götüreceğim," diyen Harry onu kucağına aldı. "Kollarını boynuma dolayabilir misin?"

Tepeden tırnağa kızaran Poppy anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak denileni yerine getirdi. Havlu üzerinden kaymaya başlayınca panikledi ve tam o anda acıyla nefesini içine çekti.

"Bacağına mı çarptım?" diye sordu Harry endişeyle.

"Hayır... Sanırım..." Mahcup olmuş gibiydi. "Sanırım sırtımı da incitmişim."

Harry genç kızın kaşlarının çatılmasına neden olan birkaç küfür homurdanıp yatak odasına doğru ilerledi. "Bundan sonra..." dedi sertçe. "Yanında sana yardım edecek biri olmadıkça küvetten dışarı adımını atmayacaksın."

"Bunu yapamam," diye karşı çıktı Poppy.

"Neden?"

"Her gece banyo yapmama yardım edilmesine gerek yok. Ben çocuk değilim!"

"İnan bana..." dedi Harry. "Bunun farkındayım." Onu yavaşça yatağa bırakıp ıslak havluyu üzerinden aldıktan sonra yastıkları düzeltti. "Geceliklerin nerede?"

"Komodinin alt çekmecesinde."

Harry komodinin çekmecesini açtı ve beyaz bir gecelik çıkardı. Yatağa dönüp Poppy'nin geceliği giymesine yardım etti, her harekette suratını buruşturduğunu görünce yüzü endişeyle gerildi. Acısını dindirecek bir şey yapmalıydı. Doktora ihtiyacı vardı.

Neden süit bu kadar sessizdi? İnsanların koşturmasını, bir şeyler getirmesini istiyordu. Hareketlilik görmek istiyordu.

Poppy'nin üzerini örttükten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı.

Üç hizmetçi hâlâ koridordaydı ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Harry kaşlarını çatınca hizmetçilerin aynı anda rengi attı.

"E-efendim?" diye sordu içlerinden biri telaşla.

"Neden hepiniz burada duruyorsunuz?" diye sordu. "Bayan Pennywhistle nerede? Birinizin hemen onu bulmasını ve ona acele etmesini söylemesini istiyorum! Diğer ikiniz de gidip bir şeyler getirin."

"Ne tür şeyler efendim?" diye sordu biri sesi titreyerek.

"Bayan Rutledge için bazı şeyler. Sıcak su dolu bir şişe. Buz. Afyon ruhu. Bir demlik çay. Bir kitap. Umrumda değil çabuk bir şeyler getirin!"

İki hizmetçi ürkmüş sincaplar gibi kaçıştı.

Yarım dakika geçti ama kimse gelmedi.

Doktor hangi cehennemdeydi? Neden herkes bu kadar yavaş hareket ediyordu?

Poppy'nin ona seslendiğini duyunca topuklarının üzerinde dönüp odaya koştu. Soluğu hemen baş ucunda aldı.

Poppy hareketsizdi. "Harry... İnsanlara mı bağırıyorsun?"

"Hayır," dedi Harry hemen.

"Güzel. Çünkü ciddi bir durum yok ve insanların etrafımda koşuşturması gerekmiyor..."

"Benim için ciddi."

Poppy daha önce tanıştığı ama adını çıkaramadığı biriymiş gibi ona baktı. Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Yavaşça elini Harry'nin eline götürdü, küçük parmakları avcunun içinde kıvrıldı.

Bu basit dokunuş Harry'nin kalbine tuhaf bir şey yaptı. Nabzı hızla atmaya başladı ve göğsü alışık olmadığı bir duyguyla ısındı. Elini tamamen avcuna aldı, avuçları bir aradaydı. Onu kollarının arasına almak istedi... Sadece teselli etmek için...

"Birazdan döneceğim," deyip odadan çıktı. Kütüphanesindeki büfeye koşup bir kadeh Fransız konyağı doldurdu ve onu Poppy'ye götürdü. "Bunu dene."

"Bu ne?"

"Konyak."

Poppy yerinden doğrulmaya çalıştı ama hemen suratını buruşturdu. "Hoşuma gideceğini sanmıyorum."

"Hoşlanmak zorunda değilsin. Sadece iç." Harry ona yardım etmeye çalışırken tuhaf bir şekilde beceriksiz hissetti kendini... Kadınların etrafında kendinden son derece emin hareket eden o adam. Poppy'nin sırtına bir yastık daha yerleştirdi.

Poppy konyağı yudumlarken suratını buruşturdu. "Ah."

Harry bu kadar endişeli olmasaydı onun en az yüz senelik bir mahsül olan konyağa verdiği tepkiyi komik bulabilirdi. Konyağı içmeye devam ederken Harry yatağın yanına bir sandalye çekti.

Poppy konyağı bitirdiğinde yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboldu. "Biraz faydası oldu," dedi. "Bileğim hâlâ ağrıyor ama eskisi kadar umrumda olduğunu sanmıyorum."

Harry kadehi elinden alıp kenara koydu. "Güzel," dedi şefkatle. "Seni yine kısa bir süre yalnız bırakabilir miyim?"

"Hayır, yine çalışanlara bağıracaksın, oysa onlar ellerinden geleni yapıyorlar. Yanımda kal." Eline uzandı.

Yine o gizemli his... Yapboz parçaları yerli yerine oturuyormuş gibi bir duygu. El ele tutuşmaları hem masum bir bağdı hem de oldukça tatmin ediciydi.

"Harry?"

Kısık bir sesle ismini söyledikçe kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. "Evet tatlım?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Sırtıma... Masaj yapabilir misin?"

Harry tepkisini saklamaya çalıştı. "Elbette," dedi ses tonunun normal çıkmasına özen göstererek. "Yan tarafa dönebilir misin?" Sırtının alt kısmına uzanıp omuriliğinin iki tarafındaki kasları buldu.

Poppy yastıkları kenara itip yüzüstü uzandı.

Harry omuzlarına doğru çıkarken genç kızın hafifçe inlediğini duyup duraksadı.

"Evet orası," dedi Poppy ve hoşuna gittiğini belirten boğuk sesi Harry'nin kasıklarında etkisini gösterdi. Sırtını ovuşturmaya devam etti, parmakları etkili ve emindi. Poppy derin bir iç çekti. "Seni işinden alıkoyuyorum."

"Planladığım bir şey yok."

"Her zaman en az on şey planlamış oluyorsun."

"Senden daha önemli bir şey olamaz."

"Neredeyse içten olduğunu düşüneceğim."

"İçtenim. Neden olmayayım?"

"Çünkü işin senin için herkesten daha önemli, insanlardan bile."

Sinirlenen Harry dilini tutup ona masaj yapmaya devam etti.

"Özür dilerim," dedi Poppy bir dakika sonra. "Öyle söylemek istemedim. Neden böyle söylediğimi bilmiyorum."

Bu sözler Harry'nin kalbini hemen yumuşattı. "Canın yanıyor. Ve biraz da sarhoşsun. Sorun değil."

Kapı eşiğinden Bayan Pennywhistle'ın sesi duyuldu. "Umarım doktor gelene kadar bunlar yeterli olur." Rulo halindeki keten sargı bezi, bir kutu merhem ve iki-üç adet yapraktan oluşan malzemelerle dolu bir tepsi getirdi.

"Bunlar ne için?" diye sordu Harry yapraklardan birini alıp kadına meraklı bir bakış atarak. "Kabak mı?"

"Çok etkili bir tedavi yöntemidir," diye açıkladı kadın. "Şişliği azaltır ve morlukları yok eder. Sadece yaprağın damarını kırıp biraz ezeceğiz, sonra da bileğin etrafına dolayıp üzerini sargı beziyle kapatacağız."

"Kabak gibi kokmak istemiyorum," diyerek karşı çıktı Poppy.

Harry ona sert bir bakış attı. "Seni iyi edecekse nasıl koktuğu umrumda değil."

"Çünkü bacağına sebze yaprağı sarmak zorunda olan kişi sen değilsin!"

Ama elbette kocasının dediği oldu ve Poppy istemeye istemeye buna katlanmak zorunda kaldı.

"İşte oldu," dedi Harry sargı bezini bileğinin etrafına düzgün bir şekilde sararak. Poppy'nin geceliğinin eteğini dizinden aşağı indirdi. "Bayan Pennywhistle sakıncası yoksa..."

"Evet, doktorun gelip gelmediğine bakacağım," dedi kadın. "Ve hizmetçilerle de konuşacağım. Nedense kapı girişine tuhaf şeyler istifleyip duruyorlar..."

Doktor gerçekten varmıştı. Sabırlı biri olduğu için Harry'nin homurdanarak acil bir durum olduğunda da böyle geç kalmadığını umduğunu, yoksa eşiği geçmeden hastalarının yarısının ölmüş olacağını söylemesine aldırmadı.

Poppy'nin bileğini muaeyene ettikten sonra burkulma teşhisi koyup şişlik için soğuk kompres uygulamalarını önerdi. Ağrısı için bir şişe tonik, omzundaki incinen kas için bir kutu sıvı merhem bırakıp Bayan Rutledge'e dinlenmesini tavsiye etti.

Rahatsızlık içinde olmasaydı Poppy günün geri kalanı-

nın tadını çıkarabilirdi. Anlaşılan Harry başında el pençe divan durulmasına karar vermişti. Şef Broussard yukarı bir tepsi pasta, taze meyve ve kremalı yumurta gönderdi. Bayan Pennywhistle onu daha rahat ettirmek için birçok yastık getirdi. Harry'nin kitapçıya gönderdiği uşağı bir kucak dolusu yeni basılmış kitapla geri döndü.

Üzerinden fazla geçmeden hizmetçilerden biri Poppy'ye kurdelelerle bağlı şık kutuların bulunduğu bir tepsi getirdi. Kutuları açan Poppy içlerinde karamela, şekerleme ve Türk lokumu olduğunu keşfetti. En güzeli de içlerinden birinin Londra Sergisi'nde rağbet gören yeni bir şekerlemeyle dolu olmasıydı.

"Bunlar nereden geldi?" diye sordu Poppy ön ofislere kısa bir süreliğine uğradıktan sonra odasına geri dönen Harry'ye.

"Şekerleme dükkânından."

"Hayır bunlar..." Poppy ona yeni şekerlemeleri gösterdi. "Kimse bunlardan bulamıyor. İmalatçı Fellows & Son yeni yerine taşınırken dükkânı kapadı. Öğle yemeğindeki yardımsever hanımlar bundan bahsedip duruyorlardı."

"Valentine'i Fellows'un malikânesine gönderip sana özel bir kutu hazırlamalarını istemesini söyledim." Harry yatak örtüsünün üzerindeki buruşuk kâğıtları görünce gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla tatlarına bakmışsın."

"Bir tane alsana," dedi Poppy cömertçe.

"Tatlı sevmem," diyen Harry kafasını salladı ama Poppy yaklaşmasını işaret edince itaatkâr bir şekilde eğildi.

Poppy uzanıp boyun bağının düğümünü kavradı ve onu yavaşça kendine doğru çekti. Gülümsemesi kaybolan Harry onun şekerli nefesi dudaklarına vurunca ürperdi.

Genç kız aralarında oluşan bu yeni dengenin farkındaydı, irade ve meraktan oluşan bir dengeydi bu. Sonunda Harry kıpırdamadan durup onun dilediğini yapmasına izin verdi.

Poppy dudakları onunkilere değene kadar onu kendine doğru çekti. Temas kısa ama can alıcıydı, çarpıcı bir sıcaklık dalgası gibi.

Dikkatle onu bırakınca Harry geri çekildi. "Beni elmaslar için öpmedin," dedi boğuk bir sesle. "Ama çikolata için öpüyorsun, öyle mi?"

Poppy kafasını salladı.

Harry kafasını çevirirken gülümsedi. "Öyleyse her gün bir kutu getirmelerini sipariş ederim."

On Yedinci Bölüm

Herkesin programını düzenlemeye alışık olan Harry karısının da buna izin vereceğini sanmıştı. Bu yüzden Poppy günlerini kendi başına planlamak istediğini söylediğinde buna karşı çıkmış, otel çalışanlarıyla sosyalleşmek yerine zamanını daha iyi geçirebileceği yollar bulabileceğini belirtmişti.

"Onlarla vakit geçirmek hoşuma gidiyor," dedi Poppy. "Burada yaşayan ve çalışan herkese bir makinenin çarklarıymış gibi davranamam."

"Otel yıllardır böyle yönetiliyor ve bu değişmeyecek," dedi Harry. "Daha önce de söylediğim gibi yönetim sorunu çıkarmana müsaade edemem. Şu andan itibaren mutfağı ziyaret etmek yok. Gülleri budarken bahçıvanla sohbet etmek yok. Bayan Pennywhistle ile çay içmek yok."

Poppy kaşlarını çattı. "Çalışanlarının da düşünceleri ve hisleri olan varlıklar olduğunu hiç düşündün mü? Bayan

Pennywhistle'a elindeki rahatsızlığın iyileşip iyileşmediğini sormak hiç aklına geldi mi?"

Harry suratını astı. "Elindeki rahatsızlık mı?"

"Evet, yanlışlıkla parmaklarını kapıya sıkıştırmış. Peki Bay Valentine en son ne zaman tatile çıktı?"

Harry öylece kalakaldı.

"Üç sene önce," dedi Poppy. "Hizmetçiler bile ailelerini ziyaret etmek ya da şehirden uzaklaşmak için tatile çıkıyorlar. Ama Bay Valentine işine öylesine sadık ki özel hayatını unutuyor. Ve muhtemelen bunun için onu hiç övmedin ya da ona hiç teşekkür etmedin."

"Ona maaş veriyorum," dedi Harry gururla. "Otel çalışanlarının özel hayatlarıyla neden bu kadar ilgilisin?"

"Çünkü birlikte yaşadığım ve her gün gördüğüm insanları umursamadan duramam."

"Öyleyse benden başlayabilirsin!"

"Seni umursamamı mı istiyorsun?" Şaşkın ses tonu Harry'yi çileden çıkarmış gibi görünüyordu.

"Senden sadece bir eş gibi davranmanı istiyorum."

"Öyleyse herkes gibi beni de kontrol etmeye çalışmaktan vazgeç. Hiçbir konuda bana seçim şansı vermiyorsun... Seninle evlenip evlenmeme konusunda bile seçim şansım olmadı!"

"Asıl mesele bu zaten," dedi Harry. "Seni Michael Bayning'in elinden aldığım için beni cezalandırmaktan asla vazgeçmeyeceksin. Bunun onun için *senin için olduğu kadar* büyük bir kayıp olmadığı hiç aklına geldi mi?"

Poppy şüpheli bir şekilde gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Düğünden bu yana birçok kadında teselli buldu. Şehrin bilindik hovardası olma yolunda hızla ilerliyor."

"Sana inanmıyorum," dedi Poppy rengi atarken. Bu mümkün olamazdı. Michael'ın, Michael'ının bu şekilde davrandığını düşünemiyordu.

"Bütün Londra bunu konuşuyor," dedi Harry acımasızca. "İçki içiyor, kumar oynuyor ve parasını çarçur ediyor. Şimdiye kadar kaç cinsel hastalığa yakalandığını Tanrı bilir. Vikontun aldığı karardan pişmanlık duyduğunu bilmek seni teselli eder belki. Bu gidişle Bayning unvanı elde edecek kadar uzun yaşayamayacak."

"Yalan söylüyorsun."

"Kardeşine sor. Bana teşekkür etmelisin. Çünkü benden nefret etsen de Michael Bayning'den çok daha iyiyim."

"Sana teşekkür mü etmeliyim?" diye sordu Poppy şaşkınlıkla. "Michael'a yaptıklarından sonra mı?" Yüzünde şaşkın bir gülümseme belirirken kafasını salladı. Yaklaşan baş ağrısını defetmek istercesine ellerini şakaklarına bastırdı. "Onu görmeliyim. Onunla konuşmalıyım..." Harry canını yakacak şekilde kolunu kavrayınca cümlesini tamamlayamadı.

"Dene," dedi Harry kısık bir sesle. "İkiniz de pişman olursunuz."

Tutuşundan kurtulan Poppy onun sert yüz hatlarına baktı ve içinden *evlendiğim adam bu* diye geçirdi.

Onun yanında bir dakika daha kalmaya tahammül edemeyecek olan Harry eskrim kulübüne gitmek için oradan ayrıldı. Antrenman yapmak isteyen birini bulacaktı ve kasları ağrıyıp siniri geçene kadar dövüşecekti. Poppy'ye olan ihtiyacı yüzünden aklını kaçırmak üzereydi ve onun kendi isteğiyle kollarının arasına kıvrılmasını arzu ediyor-

du. Sıcak ve içten olmasını istiyordu... Michael Bayning'le olacağı gibi. Daha azıyla yetinecek değildi.

Şimdiye kadar isteyip de elde edemediği hiçbir kadın olmamıştı. Kendi eşini baştan çıkarmaya gelince becerileri neden yetersiz kalıyordu? Poppy'ye duyduğu ihtiyaç arttıkça onu etkileme becerisi aynı oranda azalıyordu adeta.

O küçük öpücük Harry'nin diğer kadınlarla geçirdiği bütün gecelerden daha güzeldi. İhtiyaçlarını başka biriyle karşılamaya çalışsa da tatmin olmayacağından emindi zira sadece Poppy'nin verebileceğini düşündüğü bir şeyi istiyordu.

Kulüpte iki saat geçiren Harry ışık hızıyla düello yaptı, ta ki eskrim ustası onu durdurana dek. "Bu kadarı yeterli, Rutledge."

"Henüz işim bitmedi," dedi Harry maskesini yırtarcasına çıkarırken, nefes alıp verdikçe göğsü inip kalkıyordu.

"Ama ben bittiğini söylüyorum." Yanına yaklaşan eskrim ustası kısık bir sesle sözlerini sürdürdü. "Kafanı kullanmak yerine kaba kuvvete başvuruyorsun. Eskrim kesinlik ve kontrol gerektirir ve bu gece ikisine de sahip değilsin."

Alınan Harry ifadesini kontrol altına alıp sakin bir şekilde karşılık verdi. "Bana bir şans daha ver. Yanıldığını kanıtlayacağım."

Eskrim ustası kafasını salladı. "Devam etmene izin verirsem bir kaza yaşanabilir. Evine git, dostum. Dinlen. Yorgun görünüyorsun."

Harry otele geç vakitte döndü. Hâlâ eskrim beyazları içinde olduğundan otelin arka kapısından içeri girdi. Süitine çıkan merdivenlere varmadan Jake Valentine'le karşılaştı.

"İyi akşamlar, Bay Rutledge. Eskrim nasıl geçti?"

"Konuşmaya değmez," dedi Harry kısaca. Yardımcısının gergin olduğunu fark edince gözlerini kıstı. "Bir sorun mu var Valentine?"

"Evet... Bir onarım sorunu."

"Nedir?"

"Marangoz Bayan Rutledge'in odasının üstündeki odanın döşemesini tamir ediyormuş. Orada kalan son müşterimiz zemindeki gıcırdamadan şikâyet etmişti..."

"Eşim iyi mi?" diyerek araya girdi Harry.

"Ah evet, efendim. Özür dilerim, sizi endişelendirmek istememiştim. Bayan Rutledge çok iyi. Ama ne yazık ki marangoz su borularından birini onarırken Bayan Rutledge'in odasının tavanında büyük ölçüde akıntı meydana gelmiş. Boruya ulaşıp suyu durdurmak için tavanın bir bölümünü kırmak zorunda kaldık. Yatak ve halı mahvoldu. Ve oda şu anda içinde barınılamayacak halde."

"Lanet olsun," diye homurdanan Harry elini nemli saçlarının arasından geçirdi. "Tamir edilmesi ne kadar sürer?"

"İki ya da üç gün süreceğini umuyoruz. Şüphesiz gürültü bazı müşterilerimiz için sorun olacak."

"Otel adına özür dileyip oda masraflarından kes."

"Emredersiniz efendim."

Sinirlenen Harry kendi odasını karısına vereceğini, bu yüzden başka bir yerde uyumak zorunda kalacağını düşündü. "Şimdilik bir misafir süitinde kalırım," dedi. "Hangileri boş?"

Valentine'in yüzü ifadesizdi. "Korkarım bu gece tüm odalarımız dolu efendim."

"Müsait tek bir oda bile yok mu? Koca otelde?"

"Hayır efendim."

Harry kaşlarını çattı. "Öyleyse odama bir yatak getirmelerini söyle."

Yardımcısı özür diler gibi bir hale büründü. "Bunu düşündüm efendim. Ama fazladan yatağımız kalmamış. Üç tanesi misafirlerin süitinde, diğer ikisi de hafta başında Brown Otel'e ödünç verildi."

"Neden böyle bir şey yaptık?" diye sordu Harry hayretle.

"Bana Bay Brown herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsa yardımcı olmamı söylemiştiniz."

"İnsanlara gereğinden fazla iyilik yapıyorum!" diyerek karşı çıkıştı Harry.

"Evet efendim."

Harry hızla seçeneklerini gözden geçirdi... Başka bir otele yerleşebilirdi, bir arkadaşının evinde kalabilirdi... Ama Valentine'in amansız yüzüne bakınca bunun nasıl görüneceğini anladı. İnsanların eşiyle birlikte olmadığına yönelik yorumlarda bulunmasına sebep vermektense gidip kendini asmayı yeğlerdi. Bir küfür homurdandıktan sonra yardımcısının yanından geçip özel merdivenlerden çıkmaya başladı ve fazla çalışan bacak kaslarının korkunç bir şekilde sızladığını hissetti.

Süit uğursuz bir şekilde sessizdi. Poppy uyuyor muydu? Hayır... Odasında ışık yanıyordu. Koridora süzülen hafif ışığı takip ederken kalbi hızla atmaya başladı. Odanın kapısına varıp içeri baktı.

Poppy yataktaydı ve kucağında açık bir kitap duruyordu.

Harry onu tepeden tırnağa süzerken mütevazı beyaz geceliğini, kollarındaki dantel fırfırları ve bir omzundan aşağı dökülen örgülü parlak saçlarını fark etti. Yanakları kızarmıştı. Yumuşak, hoş ve temiz görünüyordu, dizlerini örtülerin altında yukarı doğru çekmişti.

İçini şiddetli bir tutku sardı. Hareket etmekten ve bakirelere özgü hassasiyetini hiç düşünmeden onun üzerine atlamaktan korkuyordu. İhtiyacının şiddeti karşısında şaşkındı. Bakışlarını ondan kaçırıp yere dikti ve kendini toplamaya çalıştı.

"Yatak odam zarar gördü," dediğini duydu Poppy'nin beceriksizce. "Tavan..."

"Duydum." Sesi kısık ve boğuk çıkıyordu.

"Sana rahatsızlık verdiğim için üzgünüm..."

"Senin suçun değil," diyen Harry ona bakma hatasına düştü. Poppy öylesine güzel ve kırılgandı ki... Ona tam olarak şu anda sahip olmak istiyordu.

"Uyuyabileceğin başka bir yer var mı?" diye sordu genç kız güçlükle.

Harry kafasını sallayarak, "Otel tamamen dolu," dedi sertçe.

Poppy kucağındaki kitaba bakıp sessiz kaldı.

Daha önce kendini ifade etmekte hiç zorlanmayan Harry ne yapacağını bilemiyordu. "Poppy... Er ya da geç... Bana izin vermen gerekecek..."

"Anlıyorum," dedi Poppy başını eğerek.

Harry ona şimdi, burada sahip olabileceğini düşündü. Ancak ona yaklaşırken Poppy'nin kitabı ne kadar sıkı tuttuğunu fark etti, parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Ona bakmıyordu.

Onu istemiyordu.

Bunun neden bu kadar önemli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ama önemliydi.

Lanet olsun.

Her nasılsa tüm iradesini kullanarak sakin bir sesle konuşmayı başardı. "Belki daha sonra. Bu akşam sana hocalık yapacak kadar sabrım yok."

Yatak odasından çıktı ve ellerini yıkayıp yüzüne soğuk su vurmak için banyoya gitti.

"Eeee?" diye sordu Şef Broussard ertesi sabah Jake Valentine mutfağa girdiğinde.

Uzun masanın başında duran Bayan Pennywhistle ve Şef Rupert merakla ona baktı.

"Size kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," dedi Jake üçüne de dik dik bakarak. Yüksek bir tabureye oturup pasta tabağından sıcak bir kruvasan aldı ve yarısını ağzına attı.

"İşe yaramadı mı?" diye sordu Bayan Pennywhistle ihtiyatla.

Kafasını sallayan Jake kruvasanı yutup bir fincan çay vermelerini işaret etti. Bayan Pennywhistle bir fincan çay doldurup içine biraz şeker kattıktan sonra ona uzattı.

"Anladığım kadarıyla..." diye homurdandı Jake. "Rutledge geceyi kanepede geçirdi. Onu hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim. Ona yönetici raporlarını götürdüğümde neredeyse kafamı koparacaktı."

"Ah Tanrım," diye mırıldandı Bayan Pennywhistle.

Broussard şaşkınlıkla kafasını salladı. "Siz İngilizlerin neyi var böyle?"

"O İngiliz değil... Amerika'da doğdu," diye çıkıştı Jake.

"Ah evet," dedi Broussard bu inceliksiz gerçeği hatırlayarak. "Amerikalılar ve romantizm. Tek kanadıyla uçmaya çalışan bir kuşu izlemek gibi."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Şef Rupert endişeyle.

"Hiçbir şey," dedi Jake. "Müdahalemiz işe yaramadığı gibi durum daha da kötüye gitti. Birbirleriyle doğru düzgün konuşmuyorlar bile."

Poppy günü keyifsiz bir şekilde geçirdi. Yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilse de Michael için endişelenmeden duramıyordu. Bu durumla ilgili kendini sorumlu hissediyor ve evlenme teklifini kabul ederek Harry'nin suçuna ortak olduğunu düşünüyordu.

Fakat Harry hiçbir konuda suçluluk hissetmeyecek bir yapıya sahipti.

Poppy ondan nefret edebilirsem her şey daha kolay olabilir diye düşündü. Ama birçok kusuruna rağmen Harry şimdi bile kalbine dokunuyordu. Kararlı yalnızlığı... Etrafındaki insanlarla duygusal bağ kurmayı reddetmesi, hatta oteli evi gibi görmemesi... Tüm bunlar Poppy'ye yabancıydı.

Tek istediği biriyle şefkat ve samimiyet paylaşmakken nasıl olmuştu da soluğu ikisinden de yoksun bir adamla birlikte almıştı? Harry'nin tek istediği onun vücudunu kullanmaktı.

Peki ama Poppy ona bundan daha fazlasını verebilecek biri miydi? Onu ya olduğu gibi kabul edecekti ya da hiçbir şeye sahip olamayacaktı.

Akşam olunca Harry Poppy'yle akşam yemeği yemek için süite döndü. Ona yemekten sonra kütüphanede ziyaretçilerle görüşeceğini söyledi.

"Kiminle görüşeceksin?" diye sordu Poppy.

"Savaş Bakanlığı'ndan biri... Sör Gerald Hubert."

"Hangi konuda olduğunu sorabilir miyim?"

"Sormamanı tercih ederim."

Onun anlaşılmaz ifadesini inceleyen Poppy ürperdiğini hissetti. "Ev sahibesini oynamam mı gerekiyor?"

"Buna gerek olmayacak."

Gece serin ve ıslaktı, çatıya ve pencerelere şiddetle vuran yağmur çamurlu akıntılar halinde sokaklardaki kiri temizliyordu. Yapmacık akşam yemeği sona erdiğinde iki hizmetçi tabakları alıp çay tepsisi getirdi.

Koyu renkli sıvıya bir kaşık dolusu şeker atan Poppy düşünceli bir şekilde Harry'ye baktı. "Sör Gerald'ın rütbesi ne?"

"General yardımcısı."

"Neden sorumlu?"

"Mali idare, personel idaresi ve askeri hizmetlerden. Ordunun gücünü artırmak için reformları zorluyor... Bunlar Ruslar ve Türkler arasındaki gerginlikten sonra fazlasıyla ihtiyaç duyulan reformlar."

"Savaş çıkarsa İngiltere buna dahil olur mu?"

"Büyük ihtimalle. Ama savaş çıkmadan diplomasinin sorunu çözmesi de mümkün."

"Mümkün mü?"

Harry alaycı bir şekilde gülümsedi. "Savaş diplomasiden her zaman daha fazla kâr getirir."

Poppy çayını yudumladı. "Cam bana senin standart

ordu tüfeğinin tasarımını geliştirdiğini söylemişti. Savaş Bakanlığı'nın sana borçlu olduğunu."

Harry kafasını salladı. "Konu bir akşam yemeği davetinde açıldığında birkaç fikir karalamıştım."

"Anlaşılan fikirlerin fazlasıyla işe yarar bulunmuş," dedi Poppy. "Çoğu fikrin gibi."

Harry çay fincanını elinde çevirerek onun gözlerinin içine baktı. "Bana bir şey sormaya mı çalışıyorsun Poppy?"

"Bilmiyorum. Evet. Sör Gerald seninle silah hakkında konuşmak isteyecek, öyle değil mi?"

"Hiç şüphesiz. Silah imalathanesi olan Bay Edward Kinloch'u da yanında getiriyor." İfadesini fark edince ona sorgularcasına baktı. "Onaylamıyor musun?"

"Bana kalırsa senin kadar akıllı biri insanları öldürmenin daha etkili bir yolunu bulmaktansa zekâsını daha iyi şekilde değerlendirmeli."

Harry cevap veremeden kapı tıklatıldı ve ziyaretçilerin geldiği haber verildi.

Harry ayağa kalktı ve Poppy'nin de yerinden kalkmasına yardım etti, sonra beraberce misafirleri karşılamaya gittiler.

Sör Gerald iriyarı ve tıknaz bir adamdı, al yüzü ve gür beyaz bıyıkları dikkat çekiciydi. Alaya ait düğmelerle süslü gri bir askeri ceket giymişti. Her hareketiyle etrafına tütün ve yoğun bir kolonya kokusu yayılıyordu.

"Sizinle tanışmak benim için bir onurdur, Bayan Rutledge," dedi selam verirken. "Güzelliğinizin hiç de abartılmadığını görüyorum."

Poppy zoraki bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim Sör Gerald."

Harry diğer adamı ona takdim etti. "Bay Edward Kinloch."

Kinloch sabırsızca selam verdi. Anlaşılan Harry Rutledge'in eşiyle tanışmak onun için zaman kaybıydı. Bir an önce iş konuşmak istiyordu. Her şeyinden - koyu renk dar takım elbisesinden, yapmacık gülümsemesinden, hatta geriye yatırdığı saçlarından bile - katı bir resmiyet akıyordu. "Hanımefendi."

"Hoş geldiniz beyler," diye mırıldandı Poppy. "Sizi sohbet etmeniz için yalnız bırakacağım. İçecek bir şeyler göndermemi ister misiniz?"

Sör Geralde, "Teşekkür ederiz..." diye söze başlasa da Kinloch araya girdi.

"Çok naziksiniz Bayan Rutledge ama buna gerek olmayacak."

Sör Gerald'ın ağzı hayal kırıklığıyla açık kaldı.

"Pekâlâ," dedi Poppy hoş bir tavırla. "Ben gidiyorum. Size iyi geceler."

Harry ziyaretçileri kütüphaneye yönlendirirken Poppy arkalarından baktı. Eşinin misafirlerinden hoşlanmamıştı, özellikle de görüşecekleri konudan. En çok da eşinin şeytani zekâsının savaş sanatını geliştirmek amacıyla kullanılması fikrinden nefret etmişti.

Harry'nin yatak odasına çekilip bir şeyler okumaya çalıştı ama düşünceleri kütüphanede geçmekte olan konuşmaya kayıp durdu. En sonunda okumaya çalışmaktan vazgeçip kitabı kenara koydu.

Kendisiyle mücadele etti. Kulak misafiri olamazdı. Ama gerçekten, tüm günahlar düşünüldüğünde, bu ne kadar kötü olabilirdi ki? Peki ya iyi niyetle kulak misafiri

olursa? Ya kulak misafiri olmanın faydalı bir sebebi olursa? Başka birinin hata yapmasını önlemek gibi? Ayrıca eşi olarak gerektiğinde Harry'ye yardımcı olmak onun görevi değil miydi?

Evet, Harry onun tavsiyesine ihtiyaç duyabilirdi. Ve ona yardımcı olmanın en iyi yolu misafirleriyle ne konuştuğunu öğrenmekten geçiyordu.

Poppy süitin içinde yer alan kapısı aralık kütüphaneye doğru parmak ucunda ilerledi ve gizlenip konuşulanları dinlemeye başladı.

"Silahın geri tepme gücünü omzunuzda hissedebilirsiniz," diyordu Harry ciddiyetle. "Bunu kullanışlı hale getirmenin bir yolu olabilir... Geri tepme gücünü mermi sürmek için kullanabiliriz. Ya da barut, mermi ve kapsül barındıran metal bir yuva tasarlayabilirim... Geri tepme gücü otomatik olarak yuvayı çıkarır, böylece silah sürekli olarak ateş eder."

Sözleri sessizlikle karşılandı. Poppy Kinloch ve Sör Gerald'ın da Harry'nin az önce tarif ettiği şeyi anlamakta zorlandığını düşündü.

"Tanrım," dedi Kinloch en sonunda nefes nefese. "Bu tahmin ettiğimizin ötesinde... Bu şu anda imal ettiğimin ciddi anlamda ötesinde..."

"Bu yapılabilir mi?" diye sordu Sör Gerald kısaca. "Çünkü yapılabilirse bize dünya üzerindeki her ordudan daha fazla avantaj sağlar."

"Ta ki birileri silahı kopyalayana dek," dedi Harry.

"Ancak..." diye devam etti Sör Gerald. "Birileri teknolojimizi taklit etmeyi başarana kadar geçen süre içinde imparatorluk genişler... Gücümüzü öylesine sağlamlaştırmış oluruz ki egemenliğimize kimse meydan okuyamaz."

"Bunun çok uzun süreceğini sanmıyorum. Benjamin Franklin'in de bir zamanlar söylediği gibi imparatorluklar kek gibidir... Kenarından fire vermesi çok kolaydır."

"Amerikalılar imparatorluk kurma hakkında ne bilir ki?" diye sordu Sör Gerald alaycı bir şekilde gülerek.

"Amerika'da doğduğumu size hatırlatmak isterim," diye mırıldandı Harry.

Tekrar sessizlik çöktü.

"Sadakatin kimden yana?" diye sordu Sör Gerald.

"Belirli bir ülkeden yana değil," diye yanıtladı Harry. "Bu bir sorun mu teşkil ediyor?"

"Silahı tasarlama hakkını bize verirsen teşkil etmez. Ve lisansını da Kinloch'a."

"Rutledge," dedi Kinloch sert ve hevesli bir ses tonuyla. "Bu fikri geliştirip prototip yaratman ne kadar zaman alır?"

"Hiçbir fikrim yok." Adamın hevesli tavrı Harry'yi neşelendirmiş görünüyordu. "Boş vaktim olduğunda üzerinde çalışırım. Ama söz veremem..."

"Boş vaktin olduğunda mı?" Kinloch kızdı. "Bu fikrin üzerinde bir servet yatıyor, imparatorluğun geleceği de cabası. Tanrı biliyor senin yeteneğine sahip olsaydım bu fikri gerçeğe dönüştürene kadar gözümü kırpmazdım!"

Poppy sesindeki saf açgözlülüğü duyunca midesinin bulandığını hissetti. Kinloch kâr etmek, Sör Gerald ise güce sahip olmak istiyordu.

Ve Harry onlarla anlaşma yaparsa...

Daha fazla dinlemeye dayanamadı. Adamlar konuşmaya devam ederken oradan sessizce uzaklaştı.

On Sekizinci Bölüm

Sör Gerald ve Edward Kinloch'a veda eden Harry arkasına dönüp sırtını süitin kapısına yasladı. Yeni silahı ve entegre mermi yuvasını tasarlamak aslında ilginç bir iş olabilirdi. Ancak şu anda dikkatini dağıtarak ona rahatsızlık vermekten başka bir işe yaramıyordu. Çözmekle ilgilendiği tek bir sorun vardı ve bunun mekanik ustalıkla hiçbir ilgisi yoktu.

Ensesini ovuşturan Harry bir pijama bulmak için yatak odasına gitti. Genelde çıplak uyusa da kanepede çıplak yatarken rahat edeceğini hiç sanmıyordu.

Bir gece daha kanepede uyuma düşüncesi akıl sağlığını sorgulamasına neden oldu. Rahat bir yatakta baştan çıkarıcı eşiyle yatmak yerine dar bir kanepede tek başına uykuya dalacaktı öyle mi?

Poppy suçlayıcı bakışlarla onu yataktan süzdü. "Bunu aklından geçirdiğine inanamıyorum," dedi hiçbir giriş cümlesine ihtiyaç duymadan.

Harry'nin uyuma düzeninden değil de az önce ziyaretçilerle yaptığı görüşmeden bahsedildiğini anlaması bir dakikasını aldı. Bu kadar yorgun olmasaydı karısının dikkatini tartışmak için hiç de uygun bir gece olmadığına çekebilirdi.

"Ne kadarını duydun?" diye sordu sakince ve komodinin çekmecelerinden birini karıştırmaya başladı.

"Onlar için yeni bir silah tasarlama ihtimalinin olduğunu anlayacak kadar. Ve bunu yaparsan katliamdan ve üzüntüden sorumlu olacaksın..."

"Hayır, olmayacağım." Harry boyun bağını ve ceketini çıkarıp bir köşeye fırlattı. "Silahları taşıyan askerler bundan sorumlu olacaklar. Ve onları savaşa gönderen politikacılarla ordu mensupları."

"İkiyüzlü olma Harry. İcat etmezsen o silah kimsenin elinde olmaz."

Pijama aramaktan vazgeçen Harry ayakkabılarını çıkarıp onları da giysilerin yanına fırlattı. "İnsanların birbirlerini öldürmek için yeni yöntemler geliştirmekten vazgeçeceklerini mi sanıyorsun? Bunu ben yapmazsam başka biri yapacak."

"Öyleyse bunu başka birinin yapmasına izin ver. Senin mirasın olmasına izin verme."

Göz göze geldiler. *Tanrı aşkına* diyerek ona yalvarmak istedi Harry. *Bu gece üzerime gelme.* Mantıklı bir konuşma yürütmek için harcadığı çaba sınırlı hâkimiyetinden geri kalanı da tüketiyordu.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye üsteleyen Poppy onunla yüzleşmek için örtüleri itip yataktan fırladı. "Silahlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Bunun senin için hiç önemi yok mu?"

Harry ince beyaz geceliğin altındaki vücut hatlarını görebiliyordu. Odanın serinliğinin etkisiyle sertleşen pembe göğüs uçlarını bile görebiliyordu. Doğru ya da yanlış... Hayır... Gereksiz ahlaki değerlendirmeler umrunda değildi. Ama karısının yumuşayıp teslim olmasına sebep olacaksa Sör Gerald'a ve bütün İngiliz hükümetine cehenneme gitmelerini söyleyebilirdi.

Bu sırada tamamen yeni bir şeyi, başka birini memnun etme isteğini tecrübe ederken ruhunun derinlerinde bir yerde bir kırılma başlamıştı. Ne olduğunu bile anlamadan bu hisse teslim olup Poppy'ye istediğini yapacağını söylemek üzere ağzını açtı. Yarın Savaş Bakanlığı'na anlaşmanın iptal olduğu haberini gönderecekti.

Ancak tek kelime etmesine fırsat vermeden Poppy kısık bir sesle konuştu. "Sör Gerald'a verdiğin sözü tutarsan seni terk ederim."

Harry karısının ona uzandığının farkında değildi, sadece ellerinin arasında olduğunu ve nefesini tuttuğunu fark etti. "Bu senin verebileceğin bir karar değil," demeyi başardı.

"İstemediğim sürece beni burada tutamazsın," dedi Poppy. "Ve bu konuda seninle uzlaşmayacağım Harry. İstediğimi yapacaksın yoksa giderim."

Harry'nin içinde bir kıyamet koptu. Onu terk edecekti öyle mi?

Ne bu hayatta ne de bir sonrakinde böyle bir şeye izin verebilirdi.

Onun bir canavar olduğunu düşünüyordu... Öyleyse yanılmadığını kanıtlayacaktı. Düşündüğü her şey, hatta çok daha kötüsü olacaktı. Onu kendisine doğru çekti, ince pa-

muklu kumaşın sıkı ve pürüzsüz bedeninde kaydığını hissedince kasıkları sızladı. Saç örgüsünü yakalayıp kurdeleyi çözdü. Dudakları boynundan omzuna kayarken sabun, parfüm ve kadınsı kokusu duyularını harekete geçirdi.

"Karar vermeden önce..." dedi boğuk bir sesle. "Sanırım vazgeçme ihtimalimin olduğu şeyin tadına bakacağım."

Poppy onu itmek istercesine omuzlarını kavradı.

Ama mücadele etmek yerine ona sıkıca tutundu.

Harry hiç bu kadar tahrik olmamıştı, gururunu düşünemeyecek kadar çaresizdi. Onu tutup iliklerine dek onun varlığını hissetti. Serbest saçları yakıcı bir ipek gibi kollarının üzerinden süzülüyordu. Saçlarını avuçlarına alıp yüzüne götürdü. Gül gibi kokuyordu, parfümlü sabununun ya da banyo yağının kokusu sarhoş ediciydi. Derin derin nefes alarak kokusunu daha da içine çekmeye çalıştı.

Geceliğinin ön kısmını çeken Harry düğmelerin halıya saçılmasına neden oldu. Geceliği beline indirip onu kollarının arasına alırken Poppy'nin titrese de karşı koymadığını fark etti. Eli loş ışıkta dolgun ve güzel görünen göğüslerinden birine gitti. Pembe uçları okşayıp hafifçe çekti. Poppy nefesini tutarak dudağını ısırdı.

Poppy'yi geriye doğru yönlendirip, "Uzan," dedi sesi niyetlendiğinden daha sert çıkarak. Kollarıyla destekleyerek onun yatağa uzanmasına yardım etti. Kızaran bedenine doğru eğilip onu şeytani bir şekilde sabır zorlayan öpücüklerle baştan çıkararak gül kokan teninin tadına vardı. Tenini yalayarak göğüs ucuna vardı ve gergin ucu yakalayıp diliyle okşadı. Poppy inleyerek bedenini çaresizce ona doğru yaklaştırdı.

Harry geceliği çıkarıp yere bıraktı. Saygıyla karışık bir açlıkla karısına baktı. Tarif edilemez bir biçimde güzeldi ve karşısında kaybolmuş, uyarılmış ve kuşkulu bir şekilde uzanıyordu. Bir anda birçok hissi algılamaya çalışıyormuş gibi uzaklara dalmıştı.

Harry giysilerinin geri kalanını çıkarıp ona doğru eğildi. "Dokun bana," dedi. Kulak tırmalayıcı sesini duyunca dehşete kapıldı... Daha önce kimseden böyle bir şey istememişti.

Poppy yavaşça kollarını onun boynuna doladı. Parmakları ensesinde hafifçe kıvrılan kısa saç tutamlarının arasında dolaştı. Özenli dokunuşu Harry'nin zevkle inlemesine neden oldu. Yanına uzanıp bir elini bacaklarının arasına kaydırdı.

İnce, karmaşık ve narin mekanizmalara alışkın olan Harry onun verdiği her tepkinin farkındaydı. Neresinin nasıl okşanmasından hoşlandığını ve neyin onu tahrik ettiğini keşfetmekte zorlanmadı. Ve neyin onu ıslattığını. Islaklığı takip ederek bir parmağını içeri kaydırdı. Ancak ikinciyi eklemeye çalıştığında Poppy irkilerek elini itmek için içgüdüsel bir şekilde aşağı uzandı. Harry elini geri çekip avucuyla okşayarak onu rahatlatmaya çalıştı.

Bacaklarının arasına yerleşince karısının nefes alıp verişinin hızlandığını duydu. Ama içine girmeye çalışmadı, sadece baskısına alışmasına izin verdi. Ona nasıl sataşacağını, onu istemesini nasıl sağlayacağını biliyordu. Islaklığı ve hassas teni üzerinde kayarak usulca içine girmeyi denedi, her hareketi asıl anlamı güçlendiren bir hece gibiydi.

Poppy'nin gözleri yarı kapalıydı ve ince kaşlarının arasında belli belirsiz bir gayret vardı... Tutku teninin nem-

lenmesine neden olmuştu, derinlik kazanan gül kokusu hafif bir misk kokusu ortaya çıkarmıştı, öylesine baştan çıkarıcı ve sarhoş ediciydi ki Harry o an kontrolünü kaybedeceğini sandı. Ama yan tarafa dönerek ondan uzaklaştı.

Elini üzerinden kaydırarak parmağını tekrar içine soktu, dokunuşu ikna edici ve özenliydi. Bu kez vücudu rahatlayıp onu kabul etti. Boynunu öperken dudaklarına vuran iniltilerin titreşimlerini yakaladı. Parmağını yavaşça içinde hareket ettirirken belirsiz bir şekilde kasıldığını hissetti.

Onun nefes nefese vücudunu yukarı doğru kaldırmaya başladığını görünce, "Evet," diye fısıldadı Harry sıcak nefesinin kulağına vurmasına izin vererek. "Evet. İçindeyken bu şekilde hareket et. Bana ne istediğini gösterirsen sana istediğin kadar ve istediğin sürece onu veririm..."

Poppy gerilip kasılmaya başladı ve erotik titremelerle doyuma ulaştı. Harry tatlı dalgalanmalarına karşılık verip bundan keyif alırken ona dalıp gitti.

Bacaklarını ayırıp arasına sokuldu ve karısının tatmin olmuş bedeninin ıslaklığına yerleşti. Artık düşünemiyordu. Direnç gösteren noktaya doğru hamle yaptı, fazlasıyla ıslak olmasına rağmen beklediğinden daha zordu.

Poppy acı dolu bir şaşkınlıkla inleyip kasıldı.

"Tutun bana," dedi Harry boğuk bir sesle. İsteğini yerine getirip kollarını boynuna doladığını gördü ve aşağı uzanıp kalçalarını yukarı kaldırarak durumu onun için kolaylaştırmaya çalıştı. İnanılmaz derecede dar, sıcak ve hoştu, kendine hâkim olamayıp ona daha fazlasını verdi, ta ki yumuşak sıcaklığına tamamen gömülene dek.

"Ah Tanrım," diye fısıldadı ve ona alışması için zaman tanırken kımıldamadan durmaya çalıştı.

Her siniri hareket etmesi için feryat ediyordu, sürtünme onu doyuma ulaştıracaktı. Yavaşça hareket etti. Ama Poppy'nin inlediğini duyup durmak zorunda kaldı.

"Durma," dedi Poppy. "Sorun değil."

Ama bu doğru değildi. Tekrar hamle yapınca acı dolu bir ses çıkardı. Tekrarladı ve Poppy kendini hazırlayıp dişlerini sıktı. Her hareket ettiğinde ona acı veriyordu.

Ensesini sıkıca tutmasına karşın yüzüne bakabilecek kadar geri çekildi. Poppy'nin yüzü bembeyaz, dudakları kansızdı. Lanet olsun, bu tüm bakireler için böylesine acı verici bir şey miydi?

"Beklerim," dedi kesik kesik nefes alarak. "Birazdan geçmiş olacak."

Poppy kafasını salladı, dudakları gergin, gözleri kapalıydı.

Her ikisi de bir süre kıpırdamadan durdu. Ama hiçbir şey değişmedi. Poppy uysal olmasına karşın ıstırap çekiyordu.

Harry yüzünü onun saçlarına gömüp küfretti. Ve tüm dürtüleri ona sahip olması için haykırırken kasıklarının itirazına rağmen geri çekildi.

Acı verici işgal son bulurken Poppy rahat bir nefes aldı.

Sesi duyan Harry neredeyse öfkeden patlayacaktı. İsmini mırıldandığını duydu - sesine sorgularcasına bir ton hâkimdi. Ona aldırış etmedi, yataktan kalkıp sendeleyerek banyoya gitti. Ellerini fayans duvarlara yaslayıp gözlerini yumdu ve kontrolünü geri kazanmaya çalıştı. Birkaç dakikanın ardından yıkanmaya karar verdi ve... Kan izine rastladı... Poppy'nin kanına. Bu şaşırtıcı değildi. Ama kanı görünce haykırmak istedi.

Çünkü istediği en son şey eşine acı vermekti. Sonuçları ne olursa olsun onu incitmektense ölmeyi tercih ederdi.

Tanrı aşkına... Ona ne olmuştu böyle? Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemişti, bunun mümkün olabileceğini bile hayal etmemişti.

Buna bir son vermek zorundaydı.

Poppy üzgün ve şaşkın bir halde yan tarafa dönüp Harry'nin yıkanmasını dinledi. Bacaklarının arasındaki kan kalıntısı yapış yapıştı. Yataktan kalkıp yıkanmak istedi ama Harry'nin karşısında böylesine özel bir şeyi gerçekleştirmek... Hayır... Henüz buna hazır değildi. Ve tüm saflığına rağmen sevişmenin bu şekilde sonlanmayacağını biliyordu.

Ama neden?

Yapması gereken ama yapmadığı bir şey mi vardı?

Bir tür hata mı yapmıştı?

Belki de daha sabırlı olmalıydı. Elinden geleni yapmıştı ama Harry nazik davranmış olsa da canı çok yanmıştı. Herhalde o da bir bakire için ilk seferin acı verici olduğunu biliyor olmalıydı. Öyleyse neden ona kızgınmış gibi görünüyordu?

Kendini yetersiz hisseden Poppy yataktan kalkıp geceliğini giydi ve Harry odaya dönerken hemen örtülerin altına girdi.

Kocası tek kelime etmeden yere attığı giysileri alıp giyinmeye başladı.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Poppy.

Harry ona bakmadı. "Evet."

"Benimle kal," deyiverdi.

Harry kafasını salladı. "Kalamam. Daha sonra konuşuruz. Ama şimdi..." Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi cümlesini yarıda kesti.

Poppy yan tarafa dönüp çarşafların kenarlarını sıkıca tuttu. Ters giden bir şey vardı... Ne olduğunu düşünemiyor, sormaya da korkuyordu.

Ceketini giyen Harry kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Poppy kararsızca.

Sesi mesafeliydi. "Bilmiyorum."

"Ne zaman..."

"Onu da bilmiyorum."

Poppy onun dışarı çıkmasını bekledikten sonra birkaç damla gözyaşı döktü ve çarşafla gözlerini sildi. Harry başka bir kadına mı gidiyordu?

Perişan bir şekilde kız kardeşi Win'in yetersiz kalan cinsel ilişki hakkındaki tavsiyelerini hatırladı. Güller ve ay ışığı yerine işe yarar daha fazla bilgi vermiş olması gerekirdi.

Kız kardeşlerini, özellikle de Amelia'yı görmek istiyordu. Onu el üstünde tutup gururunu okşayacak, ihtiyaç duyduğu tavsiyeleri verebilecek ailesini istiyordu. Sadece üç hafta içinde evliliğinde başarısız olması oldukça üzücüydü.

En çok da eşler hakkında tavsiye istiyordu.

Evet, geri çekilip ne yapması gerektiğini düşünme vakti gelmişti. Hampshire'a gidecekti.

Sıcak bir banyo sızlayan tenini yatıştırıp gerilen kaslarını rahatlattı. Kurulanıp pudralandıktan sonra şarap rengi bir seyahat elbisesi giydi. Küçük bir valize iç çamaşırı, çorap, gümüş saplı bir fırça ve bir roman koydu. Ama

Harry'nin ona verdiği elmas kolyeyi kadife kaplı kutusuna yerleştirip çekmeceye kaldırdı.

Gitmeye hazır olduğunda zili çalıp hizmetçiden Jake Valentine'i çağırmasını istedi.

Anında odada beliren uzun boylu, kahverengi gözlü genç adam endişesini gizlemeye gerek duymadı. Bakışlarını hızla seyahat giysilerinin üzerinde gezdirdi. "Yardımcı olabilir miyim Bayan Rutledge?"

"Bay Valentine, eşim otelden ayrıldı mı?"

Jake kafasını salladı.

"Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Hayır, hanımefendi."

Poppy ona güvenip güvenemeyeceğini merak etti. Harry'ye çok sadık olmasıyla tanınıyordu. Fakat yardımını istemekten başka çaresi yoktu. "Sizden bir iyilik yapmanızı istemek zorundayım, Bay Valentine. Ancak bunun sizi zor bir duruma sokmasından korkuyorum."

Genç adamın kahverengi gözleri kederli bir neşeyle ışıldadı. "Bayan Rutledge, ben neredeyse her zaman zor durumda sayılırım. Lütfen istediğinizi söylemekten çekinmeyin."

Poppy omuzlarını dikleştirdi. "Bir at arabasına ihtiyacım var. Mayfair'deki kardeşimi ziyarete gideceğim."

Gözlerindeki gülümseme kayboldu. Ayaklarının dibindeki valize baktı. "Anlıyorum."

"Eşime olan bağlılığınızı göz ardı etmenizi istediğim için çok üzgünüm ama... Yarın sabaha kadar ona nereye gittiğimi söylememenizi tercih ederim. Kardeşimin yanında fazlasıyla güvende olacağım. Beni Hampshire'daki ailemin yanına götürecek."

"Anlıyorum. Elbette size yardım edeceğim." Valentine duraksadı, kelimelerini özenle seçiyor gibiydi. "Umarım yakında dönersiniz."

"Ben de öyle umuyorum."

"Bayan Rutledge..." diye söze başladı ve rahatsız olmuşçasına boğazını temizledi. "Haddimi aşmamalıyım. Ama bunu söylemem gerektiğini düşünüyorum..." Tereddüt etti.

"Devam et," dedi Poppy kibarca.

"Beş seneden uzun bir süredir Bay Rutledge için çalışıyorum. Onu herkes kadar iyi tanıdığımı söyleyebilirim. Zor bir adamdır... Çok zekidir ve ahlaki değerlere pek önem vermez, etrafındaki herkesi kendi şartlarına uygun bir şekilde yaşamaya zorlar. Ama birçok insanın hayatının daha iyiye gitmesine katkısı oldu. Buna benim hayatım da dahil. Yeterince derinlerine bakarsanız içinde iyilik olduğunu görebilirsiniz."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Poppy. "Ama bu bir evliliği sürdürmek için yeterli değil."

"Onun için bir şeyler ifade ediyorsunuz," diye üsteledi Valentine. "Sizinle bir bağ kurdu, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu yüzden sizden başka kimsenin onu idare edebileceğini sanmıyorum."

"Bu doğru olsa bile..." dedi Poppy. "Onu idare etmek istediğimden emin değilim."

"Hanımefendi..." dedi Valentine dokunaklı bir şekilde. "Birinin idare etmesi gerekiyor."

Tüm sıkıntısına rağmen bu durum Poppy'nin hoşuna gitti ve gülümsemesini gizlemek için başını eğdi. "Bunu düşüneceğim... Ama şimdi biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ringde buna ne diyorlar..."

"Mola," dedi genç adam valizi almak için eğilirken.

"Evet, bir mola. Bana yardım eder misin Valentine?"

"Elbette." Valentine birkaç dakika beklemesini rica edip at arabasını çağırmaya gitti. Gizliliğin gerekli olduğunu düşündüğü için aracın Poppy'nin kimselere görünmeden ayrılabileceği otelin arka tarafına getirilmesini sağladı.

Genç kız Rutledge'i ve çalışanlarını geride bırakacağı için ani bir pişmanlık hissetti. Burası kısa süre içinde evi haline gelmişti... Ama bu şekilde devam edemezdi. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Ve bu şey - ya da kişi - Harry Rutledge'di.

Valentine onu arka girişe götürmek için geri döndü. Yağmurdan korunması için bir şemsiye açtı ve onu dışarıda bekleyen araca yönlendirdi.

Poppy at arabasına binmek için basamağa adımını atarken uşağa döndü. Basamağın yüksekliği sayesinde artık göz gözelerdi. Otelin ışığında, şemsiyenin kenarından süzülen yağmur damlaları mücevherler gibi ışıldıyordu.

"Bay Valentine..."

"Evet, hanımefendi?"

"Beni takip edeceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Dünyanın öbür ucuna gitseniz bile," dedi adam ciddiyetle.

Poppy bunun üzerine gülümsedi ve dönüp araca bindi.

On Dokuzuncu Bölüm

Bayan Meredith Clifton üç aylık azimli bir takibin sonunda nihayet Lord Ramsay'i baştan çıkarmıştı. Daha doğrusu baştan çıkarmak üzereydi. Tanınmış bir İngiliz deniz subayının genç ve çekici eşi olarak kocası açık denizdeyken sık sık kendi başına kalıyordu. Meredith Londra'da birlikte olmaya değen her erkekle birlikte olmuştu - birkaç tane bıktırıcı şekilde sadık evli erkek dışında - ve bir gün söz konusu cinsellik olduğunda en az kendisi kadar korkusuz olan Ramsay'den bahsedildiğini duymuştu.

Leo baştan çıkarıcı çelişkilere sahip bir adamdı. Yakışıklıydı... Koyu renk saçlı, mavi gözlü, bakımlı ve çekiciydi. Fakat şoke edici bir ahlak anlayışı olduğu söyleniyordu. Acımasız ama nazikti, duyarsız ama anlayışlıydı, bencil ama etkileyiciydi. Ve duyduğu kadarıyla oldukça becerikli bir âşıktı.

Ve Meredith şu anda onu soymakla meşgul olan Leo'nun odasında duruyordu. Elbisesinin sırt kısmında-

ki düğmeler birer birer çözülürken geriye doğru yanaşıp parmaklarını onun pantolonuna değdirdi. Onu hissetmek mırıldanmasına neden oldu.

Leo güldü, sonra da elini usulca itti. "Sabırlı ol Meredith."

"Bu geceyi ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi bilemezsin."

"Çok yazık. Yatakta çok kötüyümdür." Elbiseyi yavaşça açtı.

Meredith keşfe çıkan parmak uçlarının sırtında gezindiğini hissedince ürperdi. "Bana sataşıyorsun lordum."

"Yakında öğrenirsin..." Saçlarını itip ensesini öptü ve diliyle tenini okşadı.

Bu erotik dokunuş Meredith'in nefesinin kesilmesine neden oldu. "Ciddi olduğun herhangi bir konu var mı?" diye sormayı başardı.

"Hayır. Hayatın sığ insanlara daha cömert olduğunu keşfettim." Leo onu çevirip kaslı vücuduna doğru çekti.

Öpüşmeleri sırasında Meredith o ana kadar tanıdığı herkesten daha baştan çıkarıcı, dizginlenemez bir yırtıcıyla karşı karşıya olduğunu anladı. Tamamen duygusuz ve hassasiyetten yoksun olmasına rağmen cinsel gücü kudretliydi. Bu saf, açık fiziksellikti.

Öpücüğe kendini kaptıran Meredith genç adamın geri çekildiğini hissedince sızlandı.

"Kapı," dedi Leo.

Kapı tekrar tıklatıldı.

"Boş ver," dedi Meredith kollarını onun beline dolamaya çalışırken.

"Yapamam. Hizmetkârlarım onları boş vermeme izin

vermezler. İnan bana, denedim." Leo onu bırakıp kapıya gitti ve hafif araladıktan sonra kibarca, "Yangın çıkmış ya da ağır bir suç işlenmiş olsa iyi olur yoksa yemin ederim seni mahvederim," diye söylendi.

Hizmetkâr mırıldanarak bir şeyler söyledikten sonra Leo'nun ses tonu değişti ve küstahlığı kayboldu. "Tanrım. Ona hemen aşağı ineceğimi söyle. Ona çay ve yiyecek bir şeyler ikram et." Elini kısa kahverengi saçlarının arasında gezdirip gardıroba gitti ve bir dizi ceketin arasında giyecek bir şeyler aramaya başladı. "Korkarım giyinmene yardımcı olması için bir hizmetçi çağırman gerekecek Meredith. Hazır olduğunda hizmetkârlarımdan biri seni evin arkasındaki at arabasına kadar geçirebilir."

Meredith'in ağzı açık kaldı. "Ne? Neden?"

"Kız kardeşim habersiz bir şekilde gelmiş." Arayışına ara veren Leo omzunun üzerinden özür dilercesine ona baktı. "Belki başka zaman..."

"Kesinlikle olmaz," dedi Meredith gururlu bir şekilde. "Şimdi."

"Mümkün değil." Bir ceket çıkarıp üzerine geçirdi. "Kız kardeşimin bana ihtiyacı var."

"Benim de sana ihtiyacım var. Ona yarın gelmesini söyle. Onu göndermezsen benimle başka şansın olmayacak."

Leo gülümsedi. "Bunun benim kaybım olacağından eminim."

Umursamazlığı Meredith'i iyice çileden çıkardı. "Ah Ramsay, lütfen," dedi heyecanla. "Bir leydiyi muhtaç bırakmak centilmenliğe yakışmaz!"

"Centilmenliğe yakışmamaktan öte tatlım. Bu bir suç."

Kadının yanına gitti ve elini tutup parmaklarını teker teker öptü. Hüzünlü bir neşeyle gözleri ışıldadı. "Bu gece için planladıklarımın arasında bu kesinlikle yoktu. Özür dilerim. Başka bir gün yeniden deneyelim. Çünkü Meredith... Aslında yatakta hiç de kötü değilim." Onu hafifçe öptü ve usta bir içtenlikle gülümsedi.

Poppy evin küçük ön salonunda bekliyordu. Uzun boylu kardeşinin odaya girdiğini görünce kalkıp yanına koştu. "Leo!"

Leo onu kollarının arasına aldı. Kısa süreli bir kucaklaşmanın ardından onu kol mesafesinde tuttu. Tepeden tırnağa süzdü. "Rutledge'i terk mi ettin?"

"Evet."

"Beklediğimden bir hafta daha uzun dayandın," dedi Leo anlayışla. "Ne oldu?"

"Öncelikle..." Gözleri dolsa da Poppy mantıklı olmaya çalıştı. "Artık bakire değilim."

Leo alaycı bir bakış attı. "Ben de değilim," diye itiraf etti.

Genç kız istemeye istemeye kıkırdadı.

Leo ceketinin cebinde mendil aradı ama bulamadı. "Ağlama tatlım. Mendilim yok, ne olursa olsun bekâret bir kere kaybedildiğinde bulunması imkânsız bir şey."

"Bu yüzden ağlamıyorum," dedi Poppy ıslak yanağını omzuna silerek. "Leo... Kafam çok karışık. Düşünmem gereken şeyler var. Beni Hampshire'a götürür müsün?"

"Ben de bunu sormanı bekliyordum."

"Korkarım hemen yola çıkmak zorundayız. Çünkü vakit kaybedersek Harry gitmemize engel olabilir."

"Tatlım, şeytan bile seni eve götürmeme engel olamaz. Bununla birlikte... Evet, hemen yola çıkacağız. Yüzleşmelerden mümkün olduğunca kaçınmaya çalışırım. Ayrıca onu terk ettiğini öğrenince Rutledge'in bunu iyi karşılayacağını hiç sanmıyorum."

"Evet," dedi Poppy anlayışla. "Oldukça kötü karşılayacaktır. Ama onu evliliğimi sonlandırmak istediğim için terk etmedim. Evliliğimi kurtarmak istediğim için onu terk ettim."

Leo gülümseyerek kafasını salladı. "İşte Hathaway mantığı. Beni endişelendiren şey ise seni neredeyse anlıyor olmam."

"Görüyorsun ya..."

"Hayır, yola çıktığımızda açıklarsın. Şimdilik beni burada bekle. Sürücüye haber gönderip hizmetkârlardan at arabasını hazırlamalarını isteyeceğim."

"Seni sıkıntıya soktuğum için üzgünüm..."

"Ah onlar buna alışık. Alelacele yola çıkmakta ustayım."

Leo'nun iddiasında doğruluk payı olmalıydı çünkü at arabası şaşırtıcı bir hızla hazırlanmıştı. Erkek kardeşi kapının girişinde belirene kadar Poppy salondaki şöminenin yanında bekledi.

"Artık yola çıkabiliriz," dedi Leo. "Gel."

Onu at arabasına götürdü, derin kapitone koltukları olan rahat ve lüks bir araçtı. Koltuğun köşesine birkaç yastık koyduktan sonra Poppy arkasına yaslanıp uzun yolculuğa kendini hazırladı. Hampshire'a varmak bütün bir geceyi alacaktı ve yollar büyük ölçüde düzgün olsa da engebeli birçok kısım vardı.

"Bu kadar geç bir saatte geldiğim için üzgünüm," dedi kardeşine. "Gelmeseydim çoktan derin bir uyku çekiyor olurdun."

Bu sözler üzerine Leo hemen sırıttı. "Bundan o kadar emin değilim," dedi. "Ama ne olursa olsun... Hampshire'a gitme vakti gelmişti. Win'i ve evli olduğu o acımasız herifi görmek istiyorum, ayrıca araziyi ve arazi sakinlerini de kontrol etmeliyim."

Leo'nun o sözde acımasız herife ne kadar düşkün olduğunu bilen Poppy hafifçe gülümsedi. Merripen evi yeniden inşa edip yönetimi üstlendiği için Leo'nun sonsuz minnettarlığını kazanmıştı. Sürekli yazışıyorlar, her an iki ya da üç tartışma içinde oluyorlar ve birbirlerine eziyet etmekten büyük keyif alıyorlardı.

En yakınındaki pencereyi örten koyu kahverengi güneşliğe uzanan Poppy güneşliği kaldırıp yıkık dökük binalara, afişlerin asılı olduğu tuğlalara ve eski dükkânlara baktı, hepsine sokak lambalarının kasvetli loş ışığı vuruyordu. Londra geceleri çirkin, güvensiz ve kontrolsüzdü. Harry de dışarılarda bir yerlerdeydi. Kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphesi yoktu ama ne yaptığını - ya da kiminle yaptığını - düşünmek melankoliye kapılmasına neden oluyordu. Derin bir iç çekti.

"Yazın Londra'dan nefret ediyorum," dedi Leo. "Yılın bu zamanı Thames'in dayanılmaz bir kokusu oluyor." Duraksayıp bakışlarını ona çevirdi. "Sanırım yüzündeki ifadenin sebebi halk sağlığına duyduğun endişe değil. Bana ne düşündüğünü söyle, kardeşim."

"Harry biz birlikte olduktan sonra oteli terk etti..." Yaptıkları şeyi tarif edecek bir kelime bulamayan Poppy

cümlesini yarım bıraktı. "Dışarıda ne kadar kalacağını bilmiyorum ama en iyi ihtimalle on ya da on iki saat öndeyiz. Elbette peşimden gelmeyebilir, bu benim için hayal kırıklığına sebep olsa da rahatlatıcı da olabilir. Yine de..."

"Peşinden gelecektir," dedi Leo kesin bir tavırla. "Ama istemiyorsan onu görmek zorunda değilsin."

Poppy yüzünü asarak kafasını salladı. "Daha önce hiç kimse hakkında bu kadar karışık duygulara kapılmamıştım. Onu anlamıyorum. Bu gece yatakta..."

"Bekle," dedi Leo. "Bazı şeyleri kız kardeşlerinle konuşman daha iyi olur. Bu konunun da onlardan biri olduğuna eminim. Sabaha Ramsay Evi'ne varmış oluruz, o zaman Amelia'ya istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Bu konu hakkında herhangi bir şey bildiğini sanmıyorum."

"Neden bilmesin? O evli bir kadın."

"Evet ama... Bu... Erkekleri ilgilendiren bir sorun."

Leo'nun rengi attı. "Bu konuda herhangi bir şey bilmiyorum. Erkekleri ilgilendiren hiçbir sorunum yok. Hatta erkekleri ilgilendiren sorunlar ifadesinden bile hoşlanmadığımı söyleyebilirim."

"Ah..." Hayal kırıklığına uğrayan Poppy üzerine bir battaniye örttü.

"Lanet olsun. Erkekleri ilgilendiren sorun derken neden bahsediyoruz? Bayrağı kaldırmakta sorun mu yaşadı? Yoksa bayrağı yarıya mı indi?"

"Bazı şeylerden mecazi olarak söz etmek zorunda mıyız?"

"Evet," dedi Leo kesin bir şekilde.

"Pekâlâ. O..." Poppy doğru kelimeyi bulmaya çalışır-

ken kaşlarını çattı. "Bayrak dalgalanırken beni bırakıp gitti."

"Sarhoş muydu?"

"Hayır."

"Gitmesine sebep olabilecek bir şey mi yaptın ya da söyledin?"

"Tam aksi... Kalmasını istedim ama kalmadı."

Kafasını sallayan Leo koltuğun yanındaki bölmeyi karıştırıp küfretti. "İçkim hangi cehennemde? Hizmetkârlara yolculuk için araca içki stoklamalarını söylemiştim. Hepsini kovacağım."

"Su var, değil mi?"

"Su yıkanmak içindir, içmek için değil." Onu ayık tutmak için başvurdukları bir komplo hakkında söylenip içini çekti. "Rutledge'in ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliriz. Sevişmenin ortasında durmak bir erkek için hiç kolay değildir. Bizi kızgın bir ruh haline sokar." Kollarını göğsünde kavuşturup onu şüpheli gözlerle izledi. "Radikal bir fikir olsa da Rutledge'e bu gece seni neden terk ettiğini sormayı ve iki mantıklı insan gibi konuşmayı öneriyorum. Ama eşin Hampshire'a varmadan önce sana ve Bayning'e yaptıkları yüzünden onu affedip affetmeyeceğin konusunda karar versen iyi olur."

Poppy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Sence affetmeli miyim?"

"Tanrı biliyor, yerinde olsam affetmek istemezdim." Duraksadı. "Öte yandan asla affedilmemem gereken konularda birçok kez affedildim. Sorun şu ki onu affedemeyeceksen başka bir şeyi tartışmaya çalışmanın anlamı yok."

"Harry'nin affedilip affedilmemeyi umursadığını sanmıyorum," dedi Poppy karamsar bir şekilde.

"Elbette umursuyor. Erkekler affedilmeye bayılır. Hatalarımızdan ders alamayışımız kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlar."

"Hazır olduğumdan emin değilim," diyerek karşı çıktı Poppy. "Neden bunu bir an önce yapmam gerekiyor? Affetmek için bir süre sınırı yok, öyle değil mi?"

"Bazen vardır."

"Ah Leo..." Belirsizlik, üzüntü ve özlemden oluşan bir ağırlığın altında ezildiğini hissetti.

"Uyumaya çalış," diye mırıldandı Leo. "Atları değiştirmemize yaklaşık iki saat var."

Çoktan esnemeye başlamış olmasına rağmen, "Endişelenmekten uyuyamıyorum," dedi Poppy.

"Endişelenmenin faydası yok. Yapman gerekeni zaten biliyorsun, henüz kabullenmeye hazır değilsin, hepsi bu."

Poppy iyice köşeye sokulup gözlerini kapadı. "Kadınlar hakkında çok şey biliyorsun, değil mi Leo?"

Sesinde bir tebessüm gizliydi. "Dört kız kardeşim olduğu için bildiğimi umuyorum." Uyurken onu izledi.

Sarhoş bir halde otele dönen Harry sendeleyerek süitinin yolunu tuttu. Pahalı fahişelerin bulunduğu, aynalar ve fayans duvarlarla gösterişli bir şekilde dekore edilmiş bir meyhaneye gitmişti. Eve dönebilecek hissizliğe ulaşması için yaklaşık üç saat boyunca içki içmesi gerekmişti. Birkaç kolay kadının şeytani teşebbüslerine rağmen hiçbiriyle ilgilenmemişti.

Çünkü sadece eşini istiyordu.

Onu Michael Bayning'den çaldığı için içtenlikle özür dilemediği sürece Poppy'nin asla yumuşamayacağını bi-

liyordu. Fakat sorun şu ki bunu yapabileceğini hiç sanmıyordu. Çünkü yaptıkları yüzünden değil sadece onu mutsuz ettiği için üzgündü. Onunla evlenmek için gerekli olanı yapmış olmaktan pişmanlık duymuyordu çünkü o hayatı boyunca en çok istediği varlıktı.

Poppy onun asla sahip olamayacağı güzel, iyi ve bencillikten uzak dürtülerdi. O asla bilemeyeceği düşünceli davranışlar, sevgi dolu hareketler ve mutlu anlardı. Tadını hiç çıkaramadığı huzurlu uykunun her dakikasıydı. Evrensel denge kanunlarına göre Poppy Harry ve kötülüklerini telafi etmek için dünyaya gelmiş olmalıydı. Muhtemelen bu yüzden iki manyetik kuvvetin zıttı gibi ona karşı inanılmaz bir çekim hissediyordu.

O nedenle özrü içten olmayacaktı. Ama yeterli olacaktı. Ve sonra ona yeniden başlamayı teklif edecekti.

Nefret ettiği dar kanepeye uzanırken uykunun yerine geçebilecek sarhoş bir sersemliğe daldı.

Zayıf olsa da günün ilk ışıkları küçük bir hançer gibi beynine saplandı. Homurdanarak gözlerini aralayıp hor kullandığı bedenini gözden geçirdi. Ağzı kurumuştu, bitkindi, her yanı sızlıyordu ve hayatında banyo yapmaya bu kadar ihtiyaç duyduğu başka bir an olduğunu hatırlamıyordu. Poppy'nin uyuduğu yatak odasının kapalı kapısına küçük bir bakış attı.

Önceki gece onunla birlikte olduğunda ona yaşattığı acıyı hatırlayan Harry kendini kötü hissetti. Bu sabah canı yanıyor olacaktı. Bir şeye ihtiyacı olabilirdi.

Muhtemelen ondan nefret ediyordu.

Korkuya kapılan Harry kanepeden kalkıp yatak odasına gitti. Kapıyı açtı ve gözlerinin yarı karanlığa alışmasını bekledi.

Yatak boştu.

Orada durup gözlerini kırpıştırırken içini bir endişe sardı.

Saniyeler içinde zile ulaştı ama birini çağırmasına gerek kalmadı. Valentine sihirli bir şekilde kapıda belirmişti, zayıf yüzündeki kahverengi gözleri tetikteydi.

"Valentine," diye söze başladı Harry boğuk bir sesle. "Eşim nerede?"

"Bayan Rutledge Lord Ramsay'in yanında. Şu anda Hampshire'a doğru yol aldıklarını düşünüyorum."

Zor bir durumla karşı karşıya olduğunda hep yaptığı gibi Harry sakinliğini korudu. "Ne zaman gitti?"

"Dün gece siz dışarıdayken."

Genç adamı öldürme isteğine karşı koyan Harry kısık bir sesle sordu: "Ve bana söylemedin, öyle mi?"

"Hayır, efendim. Benden söylemememi istedi." Valentine duraksadı, sanki o da Harry'nin onu henüz öldürmemiş olmasına şaşırmış gibi bir an için neşelendi. "Hazır bekleyen bir at arabası ve iki at var... Niyetiniz..."

"Evet, niyetim o yönde." Harry'nin ses tonu granite vuran bir keski kadar sertti. "Giysilerimi hazırla. Yarım saat içinde yola çıkacağım."

Öfke yakınlarında dolaşıyordu, öylesine güçlüydü ki Harry onu sahiplenemiyordu. Bu duyguyu bir kenara itti. Öfkeye teslim olmak hiçbir şeye yaramazdı. Şimdi yapması gereken yıkanıp tıraş olmak ve üzerini değiştirip meseleyle ilgilenmekti.

Endişe ve pişmanlık kaybolmuştu. Kibar ve centlimence davranma umudu sönmüştü. Ne olursa olsun Poppy'yi geri alacaktı. Gerekirse kanun çıkartacaktı ve işi bittiğinde onu terk etmeye bir daha cesaret edemeyecekti.

İrkilerek uyanıp yerinden doğrulan Poppy gözlerini ovuşturdu. Leo karşısındaki koltukta uyuyordu, geniş omuzları düşmüştü ve bir kolunu at arabasının yan tarafına yasladığı başının altına koymuştu.

Pencerelerden birinin küçük perdesini kenara iten Poppy çok sevdiği Hampshire'ı gördü... Güneşli, yemyeşil ve huzur doluydu. Londra'da çok uzun kalmıştı - dünyanın ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. At arabası gelincikler, kır papatyaları ve canlı lavantaların arasında ilerliyordu. Manzaraya ıslak çayırlar ve gürül gürül akan dereler hâkimdi. Parlak mavi balıkçıllar ve karasağanlar gökyüzüne yükselirken yeşil ağaçkakan ağaçları oyuyordu.

"Neredeyse varmak üzereyiz," diye fısıldadı Poppy.

Leo uyandı, esneyip gerindi. Kır manzarasına bakmak için perdeyi kenara ittiğinde gözlerini karşı çıkarcasına kıstı.

"Harika değil mi?" diye sordu Poppy gülümseyerek. "Hiç böyle bir manzara görmüş müydün?"

Kardeşi perdeyi bıraktı. "Koyunlar. Çimenler. Kesinlikle heyecan verici."

At arabası çok geçmeden Ramsay arazisine vardı ve mavimsi gri tuğlalar, açık bej taştan yapılmış bekçi kulübesinin yanından geçti. Yakın zamanda yapılan kapsamlı tadilatlar sayesinde Ramsay Evi yeni görünse de tesadüfen çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Çok büyük değildi, Lord Westcliff'in sahip olduğu yandaki devasa malikâneyle kıyaslandığında ufak kaldığı kesindi. Ama değerli bir taş gibiydi, toprakları verimli ve çeşitliydi, tarlaları arazinin üst kısmına yakın bir akarsudan açılan kanallar suluyordu.

Leo unvanı devralmadan önce birçok kiracısının terk

ettiği arazi bakımsız haldeydi. Ancak şimdi Kev Merripen'in çabaları sonucunda bereketli ve gelişen bir yatırıma dönüşmüştü. Ve Leo - kabul etmekten her ne kadar utanç duysa da - evi önemsemeye ve etkin bir şekilde yönetilmesi için gereken her şeyi öğrenmek adına elinden geleni yapmaya başlamıştı.

Ramsay Evi farklı mimari tarzların neşeli bir birleşiminden oluşuyordu. Aslen Elizabeth döneminden kalan bir yapı olsa da daha sonraki nesillerin eklediği ilaveler ve kanatlarla oldukça değişime uğramıştı. Sonuç olarak baca yığınları ve bir dizi vitray pencereyle dolu, gri kayağan taşından sırtlı ve dikmeli bir çatısı olan asimetrik bir binaydı. İçinde ilginç oyuklar ve köşeler, tuhaf biçimli odalar, gizli kapılar ve merdivenler vardı ve hepsi Hathaway ailesine son derece uygun olan eksantrik bir çekicilik katıyordu.

Evin dışı çiçek açmış güllerle doluydu. Arka taraftaki beyaz çakıllı patikalar bahçelere ve meyveliklere uzanıyordu. Ahırlar ve besi hayvanları bir tarafa yerleştirilmişti, uzakta ise tam üretimde olan bir kereste deposu vardı.

At arabası cam ilaveli ahşap kapıların önündeki avluda durdu. Kâhyalar ev halkına geldiklerini haber vermeye giderken Leo Poppy'nin araçtan inmesine yardımcı oldu ve o sırada Win koşarak evden çıktı. Kendini Leo'nun kollarına attı.

"Sevgili Poppy," dedi Win heyecanla. "Seni çok özledim!"

"Ya beni?" diye sordu Leo onu kollarının arasında tutarken. "Beni özlemedin mi?"

"Belki biraz özlemiş olabilirim," dedi Win sırıtıp onu yanağından öperek. Poppy'nin yanına gidip ona sarıldı. "Ne kadar kalacaksın?"

"Emin değilim," dedi Poppy.

"Herkes nerede?" diye sordu Leo.

Win cevap vermek için dönerken ince kolunu Poppy'nin omzuna doladı. "Cam Stony Cross Park'ında Lord Westcliff'i ziyarete gitti, Amelia bebekle birlikte içeride, Beatrix ağaçlıkta dolaşıyor ve Merripen yeni *çapalama* tekniğiyle ilgili bilgi vermek için arazi sahiplerinden bazılarıyla buluştu."

Dile getirilen kelime Leo'nun dikkatinden kaçmadı. "Bu konuyu çok iyi bilirim. Geneleve gitmek istemiyorsanız Londra'nın belirli bölgelerinde..."

"Çapalama, Leo," dedi Win. "Çiftlik aletleriyle toprağı eşelemekten bahsediyorum."

"Ah o konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Merripen burada olduğunu öğrenince çok şey öğreneceksin." Win sert görünmeye çalışsa da gözleri ışıldıyordu. "Umarım uslu durursun, Leo."

"Elbette uslu duracağım. Kasabadayız. Yapılacak başka bir şey yok." İçini çeken Leo ellerini ceplerine sokup Newgate'de yeni bir hücreye koyulmuş gibi çevresindeki güzel manzaraya göz gezdirdi. Sonra kusursuz bir kayıtsızlıkla sordu: "Marks nerede? Ondan bahsetmedin."

"İyi ama..." Win doğru sözcükleri arayarak duraksadı. "Bugün ufak bir talihsizlik yaşadı ve oldukça üzgün. Sorun düşünüldüğünde, elbette her kadın onun gibi hissederdi. O nedenle Leo, ona sataşmamanı rica ediyorum. Eğer sataşırsan Merripen seni iyice benzeteceğini söyledi..."

"Ah lütfen. Sanki Marks'ın sorunlarını fark edecek kadar onu umursuyorum." Duraksadı. "Ne oldu?"

Win kaşlarını çattı. "Sorun çok açık bir şekilde ortada

olmasaydı ve anında fark etmeyecek olsaydın sana söylemezdim. Bayan Marks saçlarını boyuyormuş, daha önce bunu bilmiyordum, ama anlaşılan..."

"Saçlarını mı boyuyormuş?" diye tekrarladı Poppy şaşkınlıkla. "Ama neden? Yaşlı değil ki."

"Hiçbir fikrim yok. Nedenini açıklamıyor. Ama yirmili yaşlarında saçları beyazlayan bazı talihsiz kadınlar var, belki de onlardan biridir."

"Zavallı," dedi Poppy. "Utanıyor olmalı. Bunu bir sır olarak saklamak için çok fazla zahmete girdiği kesin."

"Evet, zavallı," dedi Leo hiç de anlayışlı olmayan bir sesle. Hatta gözlerinin neşeyle dans ettiğini söylemek mümkündü. "Bize ne olduğunu anlat, Win."

"Her zamanki karışımını hazırlayan Londra'daki eczacının bu kez oran konusunda yanlışlık yaptığını düşünüyoruz. Çünkü bu sabah boyayı saçına sürdüğünde sonuç... Oldukça üzüntü verici oldu."

"Saçları mı döküldü?" diye sordu Leo. "Kel mi?"

"Hayır ama... Saçları artık yeşil."

Leo'nun yüzüne bakan biri Noel sabahı olduğunu düşünebilirdi. "Yeşilin hangi tonu?"

"Leo, sus," dedi Win hemen. "Ona eziyet etmeyeceksin. Zaten onun için yeterince yorucu bir tecrübe oldu. Yeşili yok etmek için oksijenli sudan macun hazırladık, işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Amelia az önce saçlarını yıkamasına yardım ediyordu. Sonuç ne olursa olsun, hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Bana bu gece kuşkonmazla aynı renk saçlarla Marks akşam yemeği masasında otururken, bu konuda hiçbir şey söylemememi mi söylüyorsun?" Burnundan güldü. "O kadar güçlü değilim."

"Lütfen Leo," diye mırıldandı Poppy koluna dokunarak. "Kız kardeşlerinden birinin başına gelseydi onunla alay etmezdin."

"Şartlar tam tersi olsaydı o küçük cadı bana acır mıydı sanıyorsunuz?" İfadelerini görünce gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Dalga geçmemeye çalışırım. Ama söz veremem."

Leo acele etmiyormuş gibi eve doğru ilerledi. Ama kız kardeşlerini kandıramadı.

"Sence onu bulması ne kadar sürecek?" diye sordu Poppy Win'e.

"İki, belki üç dakika," diye yanıtladı Win ve aynı anda iç çektiler.

Leo tam olarak iki dakika kırk beş saniye içinde baş düşmanını evin arkasındaki meyve bahçesinde buldu. Alçak bir taş duvara oturan Marks, ince bedenini hafifçe kamburlaştırmış ve kollarını kavuşturmuştu. Başına saçlarını tamamen örten bir kumaş parçası sarmıştı.

Keyifsiz duruşunu gören başka biri olsaydı ona acıyabilirdi. Ama Leo Catherine Marks'la dalga geçmekten kaçınacak değildi. Tanıştıkları andan itibaren dırdır etme, hakaret etme ya da havasını söndürme fırsatını bir kez olsun kaçırmamıştı. Elbette sadece deneysel amaçla - etkileyici ya da hoş bir söz sarf ettiği zamanlarda ise kadın onu kasten yanlış anlamıştı.

Leo neden böyle kötü başladıklarını ya da ondan nefret etmekte neden bu kadar kararlı olduğunu hiç anlamamıştı. En şaşırtıcı olan ise onu neden bu kadar önemsediğiydi. Huysuz, dar görüşlü, sivri dilli, ketum bir kadındı, sert dudakları ve küçük, kibirli burnuyla... Yeşil saçlı olmayı ve bu yüzden alay edilmeyi hak ediyordu.

İntikam zamanı gelmişti.

Leo gelişigüzel bir şekilde yaklaşırken, Marks kafasını kaldırdı ve gün ışığı gözlüğünün camlarına vurdu. "Ah," dedi keyifsizce. "Dönmüşsün."

"Merhaba Marks," dedi Leo neşeyle. "Hmmm... Farklı görünüyorsun. Acaba sebebi ne?"

Kadın ona öfkeyle baktı.

"Başındaki yeni moda mı?" diye sordu Leo kibar bir ilgiyle.

Marks sessizliğini korudu.

Zamanlama harikaydı. Leo biliyordu, Marks da bildiğinin farkındaydı ve dehşete kapılmasıyla yüzü aniden renk değiştirdi.

"Poppy'yi Londra'dan buraya getirdim," dedi Leo.

"Bay Rutledge de geldi mi?" diye sordu Marks panikleyerek.

"Hayır. Ama pek gerimizde olduğunu sanmıyorum."

Refakatçi taş duvardan kalkıp eteklerini silkeledi. "Poppy'yi görmeliyim..."

"Bunun için zaman var." Leo yolunu kesti. "Eve dönmeden önce bana kalırsa sen ve ben arayı kapamalıyız. Nasılsın Marks? Son zamanlarda ilginç bir şey oldu mu?"

"On yaşındaki bir çocuktan farksızsın," dedi Marks. "Birinin başına gelen talihsizlikle alay etmeye hazırsın. Seni toy, kötü kalpli..."

"O kadar kötü olmadığına eminim," dedi Leo kibarca. "Bakmama izin ver ve eğer çok kötüyse..."

"Benden uzak dur!" diye çıkışan Marks onun etrafından dolanmaya çalıştı.

Leo rahatlıkla önünü kesti ve Marks onu itmeye çalı-

şırken boğuk bir şekilde güldü. "Beni kenara itmeye mi çalışıyorsun. Sende bir kelebeğin kuvveti bile yok. Dur sana yardım etmeme izin ver..."

"Sakın bana dokunma!"

Mücadele sürerken, "Sadece bir kere bakmak istiyorum," diye yalvardı Leo ve karnına sert bir dirsek darbesi inince kahkahası homurtuya dönüştü. "Lütfen. Hayattan tek istediğim yeşil saçlı halini görmek..." Bir hamle daha yapınca kumaşı ucundan yakalamayı başardı.

Ancak kumaş serbest kalıp Marks'ın yeşille ilgisi olmayan saçlarını görünce cümlesini tamamlayamadı. Saçları sarıydı... Açık kehribar, şampanya ve bal rengi karışımı bir renkti... Ve çok gürdü, sırtının ortasına doğru parlak dalgalar halinde dökülüyordu.

Şaşkın bakışları üzerinde gezinirken Leo onu hareketsiz bir şekilde olduğu yerde tuttu. İkisi de çok çalışıp yorgun düşmüş atlar gibi nefes nefeseydi. Marks karşısında çırılçıplak kalmış olsa bu kadar korkmuş görünmezdi. Ve doğrusu, gerçekten karşısında çıplak bir şekilde dursaydı bile Leo bundan daha fazla şaşıramazdı - ya da daha doğrusu uyarılamazdı. Ancak denemeye kesinlikle istekliydi.

İçinde öylesine bir heyecan uyanmıştı ki Leo nasıl tepki göstereceğini bilmiyordu. Sadece saçtı, tutamlar halinde saç... Ama eskiden sıradan olan bir tabloyu kusursuz bir çerçeveye yerleştirip güzelliğini göz alıcı bir şekilde ortaya sermek gibiydi. Gün ışığında Catherine Marks mitik bir yaratık, narin hatları ve yanardöner gözleri olan bir su perisiydi.

En şaşırtıcı olan şey ise tüm bunları ondan saklamasıydı... Görmesine bilerek engel olduğu için ne kadar göz alıcı olduğunu hiç fark etmemişti.

"Neden?" diye sordu Leo boğuk bir sesle. "Bu kadar güzel bir şeyi neden saklamak istiyorsun?" Neredeyse onu yiyip bitirecekmiş gibi ona bakarken kısık bir sesle sordu: "Neden saklanıyorsun?"

Dudakları titreyen Marks vereceği cevap her ikisi için de ölümcül olacakmış gibi hafifçe kafasını salladı. Ve elinden kurtulup eteklerini toplayarak eve doğru koştu.

Yirminci Bölüm

"Amelia," dedi Poppy başını kız kardeşinin omzuna yaslarken. "Evliliği bu kadar kolay bir şeymiş gibi göstererek bana çok büyük bir kötülük ettin."

Amelia hafifçe gülüp ona sarıldı. "Ah tatlım. Sana öyle bir izlenim verdiysem özür dilerim. Kolay değil. Özellikle de her iki tarafın da iradesi güçlüyse."

"Leydi yayınları genelde kocaların istediklerini yapmalarına izin verilmesini tavsiye ediyor."

"Ah yalanlar, yalanlar. Asıl püf noktası kocanın istediğini elde ettiğini düşünmesini sağlamakta. Mutlu evliliğin sırrı bu."

İkisi de kıkırdadı.

Poppy ayağa kalktı.

Rye'ı sabah uykusuna yatıran Amelia Poppy ile birlikte aile salonuna gitti ve ikisi de kanepeye oturdu. Davet edil-

miş olsa da Win Poppy'nin Amelia'yla daha anaç bir ilişkisi olduğunu göz önünde bulundurarak teklifi reddetmişti.

Win'in kızıl hastalığını atlatmak için Fransa'daki bir klinikte kaldığı iki sene boyunca Poppy kız kardeşleriyle epey yakınlaşmıştı. Ve Poppy en mahrem sorunlarını ya da düşüncelerini anlatmak istediğinde kendini en çok Amelia'nın yanındayken rahat hissediyordu.

Salona bir çay tepsisi getirildi, tepside annelerinin tarifine göre yapılmış limon şurubu ve küçük turtalarla dolu bir tabak vardı.

"Çok yorgun olmalısın," dedi Amelia kardeşinin yanağını hafifçe okşayarak. "Bana kalırsa biraz kestirmeye küçük Rye'dan daha çok ihtiyacın var."

Poppy kafasını salladı. "Daha sonra. Öncelikle çözmem gereken bir şey var çünkü akşama kadar Harry'nin buraya geleceğini düşünüyorum. Tabii gelmeyebilir de ama..."

"Gelecektir," dedi bir ses kapıdan ve Poppy kafasını çevirdiğinde karşısında refakatçisini buldu. "Bayan Marks," dedi heyecanla ve ayağa fırladı.

Yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme beliren Bayan Marks hızla Poppy'ye doğru ilerleyip ona içtenlikle sarıldı. Poppy onun eve henüz döndüğünü hemen anladı. Her zamanki sabun ve kola kokusunun yerine toprak, çiçek ve yaz sıcağının kokusunu taşıyordu.

"Sensiz burası çok farklı," dedi Bayan Marks. "Çok daha sessiz."

Poppy güldü.

Geri çekilen Bayan Marks aceleyle ekledi: "Öyle demek istememiştim..."

"Evet, biliyorum." Poppy gülümseyerek onu merakla süzdü. "Ne güzel görünüyorsunuz. Saçlarınız..." Refakatçisinin saçlarını ilk kez böyle görüyordu. "Doğal rengi bu mu?"

Bayan Marks'ın yüzü kızardı. "Bir an önce tekrar koyultacağım."

"Mecbur musunuz?" diye sordu Poppy şaşkınlıkla. "Bu hali çok güzel."

Kanepede oturan Amelia araya girdi. "Ne olur ne olmaz bir süre saçlarına kimyasal sürmeni tavsiye etmem Catherine."

"Haklı olabilirsin," dedi Bayan Marks kaşlarını çatarak ve düşünceli bir şekilde elini parlak tutamlara götürdü.

Poppy ikisine de şaşkınlıkla baktı. Amelia'nın ona daha önce ismiyle hitap ettiğini hiç duymamıştı.

"Sizinle oturabilir miyim?" diye sordu Bayan Marks Poppy'ye kibarca. "Düğünden bu yana neler olduğunu duymayı çok istiyorum. Ayrıca..." Gergin bir şekilde duraksadı. "Durumunuzla ilgili olduğuna inandığım, size söylemem gereken şeyler var."

"Lütfen oturun," dedi Poppy. Amelia'ya bakınca kız kardeşinin Bayan Marks'ın ona söylemek üzere olduğu şeyi bildiğini anladı.

Catherine Marks onların tam karşısındaki sandalyeye oturdu.

Uzun, esnek bir şekil kapıdan içeri girip duraksadı. Bu Dodger'dı, Poppy'yi görünce mutluluğunu belirtircesine birkaç kez zıplayıp ona doğru koştu.

"Dodger," dedi Poppy heyecanla, gelinciği gördüğüne neredeyse sevinmişti.

Dodger onun kucağına atladı ve Poppy onu okşarken mutlulukla cıvıldadı. Bir süre sonra kucağından inip Bayan Marks'a doğru koştu.

Refakatçi sertçe ona baktı. "Yanıma yaklaşma, seni iğrenç gelincik."

Dodger ayaklarının dibinde durup yavaşça yuvarlanarak ona karnını gösterdi. Bayan Marks ne kadar nefret ederse etsin gelinciğin ona tapması Hathaway'ler için neşe kaynağıydı.

"Git başımdan," dedi refakatçi ama kara sevdaya tutulan gelincik onu ikna etmek için çabalamaya devam etti.

Bayan Marks içini çekerek yere uzanıp ayakkabılarından birini çıkardı - bileğe kadar bağcıklı deri bir ayakkabıydı. "Sesini kesmesinin tek yolu bu."

Gelincik anında cıvıldamayı kesip kafasını ayakkabının içine gömdü.

Sırıtmamak için kendini zor tutan Amelia dikkatini tekrar Poppy'ye verdi. "Harry'yle tartıştın mı?" diye sordu nazikçe.

"Pek sayılmaz. Tartışma gibi başladı ama..." Yüzünün kızardığını hissetti. "Düğünden beri birbirimizin etrafında dönmekten başka bir şey yapmadık. Ve o gece nihayet..." Boğazına dizilen kelimeleri dile getirmeye zorladı kendini. "Hep bu şekilde olmasından çok korkuyorum, bu itme ve çekme... Beni önemsediğini düşünüyorum ama onu önemsememi istemiyor. Sanki hem şefkat istiyor hem de bundan korkuyor. Ve bu beni çıkmazda bırakıyor." Keyifsizce gülüp *böyle bir adamla ne yapabilirim* dercesine çaresizce suratını buruşturarak kardeşine baktı.

Cevap vermek yerine Amelia bakışlarını Bayan Marks'a çevirdi.

Refakatçi kırılgan ve huzursuz görünüyordu, içinde bir fırtına koptuğu belliydi. "Poppy... Bu duruma biraz ışık tutabilirim. Harry'nin neden bu kadar ulaşılmaz olduğuna."

Harry'den ona aşinaymış gibi söz etmesine şaşıran Poppy gözlerini kırpmadan ona baktı. "Eşimi tanıyor musunuz Bayan Marks?"

"Lütfen bana Catherine diye hitap et. Beni bir arkadaşın olarak görmeni çok isterim." Gergin bir nefes aldı. "Eskiden onu tanırdım."

"Ne?" diye sordu Poppy zayıf bir sesle.

"Sana bunu daha önce söylemem gerekirdi. Özür dilerim. Bu rahatlıkla konuşabildiğim bir konu değil."

Poppy şaşkınlıktan sesini çıkaramadı. Uzun zamandır tanıdığı birinin aniden yeni ve şaşırtıcı bir haberle karşısına çıkması sık rastladığı bir durum değildi. Bayan Marks ve Harry arasında bir bağlantı mı vardı? Bu oldukça rahatsızlık vericiydi, özellikle de ikisinin de bunu sır olarak sakladıkları düşünülürse. Korkunç bir düşünce aklında yer ederken tüyleri ürperdi. "Ah Tanrım. Sen ve Harry..."

"Hayır. O şekilde değil. Ama bu çok karışık bir hikâye ve bunu sana nasıl anlatacağımdan emin değilim... Sana Harry hakkında bildiklerimi anlatarak başlamama izin ver lütfen."

Poppy sersemlemiş bir şekilde kafasını salladı.

"Harry'nin babası Arthur Rutledge son derece hırslı bir adamdı," dedi Catherine. "Buffalo, New York'taki oteli iskelenin ve limanın genişletilmeye başladığı dönemde inşa ettirdi. Kötü bir yönetici olsa da - gururlu, inatçı ve baskıcıydı - yeterince başarılı oldu. Arthur evlendiğinde

kırklı yaşlardaydı. Neşesi ve çekiciliğiyle tanınan yerli bir güzel olan Nicolette'i seçti. Onun yarı yaşında bile değildi ve hiçbir ortak noktaları yoktu. Nicolette'in onunla parası için mi yoksa en başta aralarında gelişen şefkat yüzünden mi evlendiğini bilmiyorum. Ne yazık ki Harry'nin doğumu evliliklerinin erken bir döneminde gerçekleşti - Arthur'un çocuğun gerçek babası olup olmadığı hakkında çok fazla yorum yapıldı. Sanırım tüm bu söylentiler aralarının açılmasına katkıda bulundu. Sebebi ne olursa olsun evlilikleri kötüye gitmeye başladı. Harry'nin doğumundan sonra Nicolette ilişkilerinde düşüncesizce davrandı ve en sonunda bir gün âşıklarından biriyle İngiltere'ye kaçtı. Harry o zamanlar dört yaşındaydı." İfadesi dalgın bir hal aldı. Hatta öylesine dalmıştı ki gelinciğin kucağına tırmandığını bile fark etmemişti. "Harry'nin ebeveynleri öncesinde de onu pek önemsememişti. Ancak Nicolette gittikten sonra iyice ihmal edildi. İhmalden de kötü... Kasten izole edildi. Arthur onu bir tür görünmez hapse atmıştı. Otel çalışanlarına çocukla mümkün olduğunca az ilgilenmeleri talimatı verilmişti. Genellikle kilit altında odasında tek başına kalıyordu. Mutfakta yemek yerken bile çalışanlar intikam korkusuyla onunla konuşmaktan çekiniyorlardı. Arthur Harry'ye yiyecek, giysi ve eğitim verildiğinden emin oluyordu. Kimse Harry'nin kötü muamele gördüğünü söyleyemezdi çünkü dayak yemiyor ve aç bırakılmıyordu. Ama fiziksel olarak cezalandırmadan da birinin cesaretini kırmak mümkün..."

"Ama neden?" diye sordu Poppy güçlükle ve bir çocuğun neden bu şekilde muamele gördüğünü anlamaya çalıştı. "Babası annesinin davranışlarından onu sorumlu tutacak kadar kindar mıydı?"

"Harry ona geçmişteki utançlarını ve hayal kırıklıklarını hatırlatıyordu. Ve büyük ihtimalle Harry Arthur'un oğlu değildi."

"Bu bir bahane değil," dedi Poppy. "Keşke... Keşke biri ona yardım etseydi."

"Otel çalışanlarının çoğu Harry'ye yapılanlar yüzünden suçluluk duyuyordu. Özellikle de kâhya. Bir ara çocuğu iki gün boyunca hiç görmediğini fark edip onu aramaya gitmiş. Yiyeceksiz bir şekilde odasına kapatıldığını anlamış... Arthur o kadar meşgulmüş ki onu dışarı çıkarmayı unutmuş. Ve Harry o zamanlar sadece beş yaşındaymış."

"Kimse ağladığını duymamış mı? Hiç ses çıkarmamış mı?" diye sordu Poppy kararsızca.

Catherine kucağındaki gelinciğe bakıp içgüdüsel bir şekilde onu okşadı. "Otelin en önemli kuralı misafirleri asla rahatsız etmemekti. Doğumundan beri bu zihnine işlendi. O nedenle birinin onu hatırlayıp odasına gelmesini umarak sessizce beklemiş."

"Ah hayır," diye fısıldadı Poppy.

"Kâhya o kadar korkmuş ki..." diye devam etti Catherine sözlerine. "Nicolette'in nereye gittiğini öğrenip çocuğu almasını umarak ona durumu açıklayan mektuplar yazmış. Herhangi bir şey... Nicolette gibi bir anneyle yaşamak bile Harry'nin maruz kaldığı izole yaşamdan daha iyiydi."

"Ama Nicolette onu almaya hiçbir zaman gelmedi, öyle değil mi?"

"Harry için artık çok geç olduğunda gelmiş. Anlaşılan herkes için çok geçmiş. Nicolette onu yiyip bitiren bir hastalığa yakalanmış. Uzun ve yavaş bir düşüşmüş ama hastalığı son evrelerinde hızla ilerlemiş. Ölmeden önce

oğluna ne olduğunu görmek istemiş, o nedenle ona yanına gelmesini isteyen bir mektup yazmış. Harry bir sonraki gemiyle Londra'ya doğru yola çıkmış. O zamanlar yetişkinmiş, yirmili yaşlardaymış. Annesini neden görmek istediğini bilmiyorum. Hiç şüphesiz ona sormak istediği birçok soru vardı. Sanırım onun yüzünden babasını terk edip etmediğine dair kararsızdı." Düşünceli bir şekilde duraksadı. "Genellikle gördükleri muamele yüzünden çocuklar kendilerini suçlar."

"Ama bu onun suçu değil ki..." dedi Poppy hararetle, yüreği şefkatle burkuldu. "O sadece küçük bir çocuktu. Hiçbir çocuk terk edilmeyi hak etmez."

"Kimsenin Harry'ye bunu söylediğini sanmıyorum," dedi Catherine. "Bu konuda konuşmuyor."

"Annesi ona ne söylemiş peki?"

Catherine bir süre bakışlarını kaçırdı, konuşmakta zorlanıyor gibiydi. Kucağında kıvrılan gelinciğe bakıp parlak tüylerini okşadı. En sonunda gergin bir sesle yanıt verdi. "Londra'ya varmadan önceki gün ölmüş." Ellerini kenetledi. "Ondan sonsuza kadar kurtulmuş. Sanırım Harry için yanıt ve şefkat bulma umudu onunla birlikte öldü."

Üç kadın da sessizdi.

Poppy şaşkınlık içindeydi.

Böylesine boş ve sevgisiz bir ortamda yetişmenin bir çocuk üzerindeki etkisi ne olurdu? Tüm dünya ona ihanet etmiş gibi hissetmiş olmalıydı. Taşıması oldukça zor bir yüktü.

Evlendikleri gün ona *seni asla sevmeyeceğim* demişti. Ve onun karşılığı ise...

Hiçbir zaman sevilmek istemedim. Ve Tanrı biliyor, şimdiye kadar kimse beni sevmedi olmuştu.

Poppy üzüntüyle gözlerini yumdu. Bu konuşarak bir gün ya da bir yıl içinde çözülebilecek bir konu değildi. Bu onun ruhuna aldığı bir yaraydı.

"Sana daha önce anlatmak istedim," dedi Catherine. "Ama Harry'nin tarafını tutmaya meyilli olmana neden olmaktan korktum. Gerçek şu ki... Harry anlayışını ve muhtemelen sevgini istemeyecek. Onun hak ettiğin türde bir eş olabileceğini sanmıyorum."

Poppy yaşlı gözlerle ona baktı. "Öyleyse neden bana bunları anlatıyorsun?"

"Çünkü Harry konusunda hiçbir konuda tam olarak emin olamadım."

"Bayan Marks..." diye söze başladı Poppy ve hemen düzeltti. "Catherine. Onunla aranda ne gibi bir ilişki var? Onun hakkındaki bunca şeyi nereden biliyorsun?"

Catherine'in yüzünde bir dizi tuhaf ifade dolaştı... Telaş, üzüntü ve yalvarış. Fark edilir şekilde titremeye başlayınca kucağındaki gelincik uyanıp hıçkırdı.

Sessizlik uzarken Poppy Amelia'ya meraklı bir bakış attı ve kardeşi ona *sabırlı ol* dercesine başını eğerek karşılık verdi.

Catherine gözlüğünü çıkarıp camların kenarına sinen buharı sildi. Gerginlikten tüm yüzü ter içindeydi, ince teni bir inci gibi parlıyordu. "Nicolette âşığıyla İngiltere'ye geldikten birkaç sene sonra," dedi. "Başka bir çocuğu oldu. Bir kızı." Aradaki bağlantıyı kurmayı ona bıraktı.

Elini ağzına bastıran Poppy, "Sen mi?" diyebildi en sonunda.

Catherine kafasını kaldırdı, gözlüğü hâlâ elindeydi. Şiirsel, ince kemikli bir yüzdü ama hatlarının hoş simet-

risinde kesinlik ve kararlılık gizliydi. Evet, yüzünde ona Harry'yi anımsatan bir şey vardı. Ve duruşunda derinlere hapsolan duygulara işaret eden bir tavır.

"Neden bundan hiç bahsetmedin?" diye sordu Poppy şaşkınlıkla. "Neden eşim bundan hiç bahsetmedi? Neden varlığın bir sır?"

"Güvenliğim için. Yeni bir isim edindim. Sebebini kimse bilemez."

Poppy'nin sormak istediği çok fazla şey vardı ama Catherine Marks tahammülünün sınırlarına erişmiş gibi görünüyordu. Özür dilercesine mırıldanıp ayağa kalktı ve uykulu gelinciği halının üstüne bıraktı. Çıkardığı ayakkabısını alıp odayı terk etti. Silkelenerek uyanan Dodger hemen onun peşinden gitti.

Poppy bir süre kız kardeşiyle sessizlik içinde oturdu.

Amelia'nın, "Çay ister misin?" diye sorduğunu duydu.

Poppy dalgın bir şekilde kafasını salladı.

Amelia çay doldurduktan sonra ikisi de turtalara uzandı. İçi ekşi limon ve şekerli şurupla dolu olan pastanın dışı kadifemsi ve kıtır kıtırdı. Çocukluklarının tatlarından biriydi. Poppy sıcak sütlü çayını yudumlayarak tatlıyı midesine indirdi.

"Bana ebeveynlerimizi hatırlatan şeyler..." dedi Poppy dalgın dalgın. "Kendimi her zaman iyi hissetmemi sağlıyor. Örneğin Primrose'daki o güzel kulübe... Bu turtalar... Çiçek desenli perdeler... Ezop'un masalları."

"Frenk güllerinin kokusu," diyerek eski günleri andı Amelia. "Saz saçaklardan yağmurun süzülmesini izlemek. Leo'nun kavanozla ateşböceği yakalayışını ve onları akşam yemeğinde mum olarak kullanmaya çalışmamızı hatırlıyor musun?"

Poppy gülümsedi. "Pasta kalıbını hiç bulamayışımızı hatırlıyorum çünkü Beatrix onu evcil hayvanları için yatak olarak kullanıyordu."

Amelia bir leydiye yakışmayacak şekilde burnundan güldü. "Peki ya komşunun köpeğinden çok korkan tavuklardan birinin bütün tüylerinin dökülmesini? Bea annemizi tavuk için bir süveter örmeye ikna etmişti."

Poppy çayını püskürttü. "Çok utanmıştım. Kasabadaki herkes süveter giyen kel tavuğumuzu görmeye gelmişti."

"Bildiğim kadarıyla..." dedi Amelia sırıtarak. "Leo o zamandan beri hiç kümes hayvanı yemedi. Akşam yemeğinde bir zamanlar giysi giymiş olma ihtimali olan bir şeyi yiyemeyeceğini söylüyor."

Poppy içini çekti. "Çocukluğumuzun ne kadar muhteşem olduğunu hiç fark etmemiştim. İnsanların bizden *o tuhaf Hathaway'ler* diye bahsetmemeleri için hep sıradan olmamızı istemiştim." Parmağının ucundaki yapışkan şurup damlasını yaladı ve üzüntüyle Amelia'ya baktı. "Asla sıradan olmayacağız değil mi?"

"Hayır canım. Gerçi neden sıradan bir hayat arzu ettiğini hiçbir zaman anlayamadığımı itiraf etmeliyim. Benim için bu kelime yavanlığa işaret ediyor."

"Benim içinse güvenliğe. Ve ne bekleyebileceğini bilmeye işaret ediyor. Bizim için birçok kötü sürpriz oldu Amelia... Anne babamız öldü, kızıl hastalığı, sonra da evin yanması..."

"Peki Bay Bayning'le güvende olacağına mı inanıyordun?" diye sordu Amelia nazikçe.

"Öyle sanıyordum." Poppy şaşkınlıkla kafasını salladı. "Onunla mutlu olacağımdan emindim. Ama geçmişe

baktığımda düşünmeden edemediğim bazı şeyler var... Michael benim için mücadele vermedi değil mi? Harry düğün sabahı ona bir şey söyledi... *Onu gerçekten isteseydin senin olurdu. Ama ben onu senden daha çok istedim.* Yaptığı şey yüzünden Harry'den nefret etsem de bir yanım beni kendisinden aşağı görmemesinden hoşlandı."

Amelia sevgi dolu bir endişeyle ona baktı. "Sanırım sana karşı nazik olacağına inanmadan ailenin Harry ile gitmene izin vermeyeceğini biliyor olmalısın."

"Ama bana karşı hep nazikti," dedi Poppy. Sonra Amelia'ya bileğini burktuğu ve Harry'nin onunla ilgilendiği günü anlattı. "Düşünceli, nazik ve sevgi doluydu. Ve bu Harry'nin gerçekten olduğu kişinin küçük bir yanıysa ben..." Duraksayıp parmağını çay fincanının kenarında gezdirdi ve boş fincana dikkatle baktı. "Buraya gelirken Leo bana bir şey söyledi... Evliliğimizin başlama şekli yüzünden Harry'yi affedip affetmeyeceğime karar vermem gerektiğini. Sanırım affetmek zorundayım Amelia. Hem kendim hem de Harry için."

"Hata yapmak insana mahsustur," dedi Amelia. "Affetmek ise sinir bozucudur. Ama evet... Sanırım bu iyi bir fikir."

"Sorun şu ki o Harry - benimle o gün ilgilenen Harry - yeterince sık ortaya çıkmıyor. Kendisini saçma bir şekilde meşgul tutuyor ve kişisel şeyleri düşünmemek için o lanet olası oteldeki herkesle uğraşıp duruyor. Onu Rutledge'den uzaklaştırıp sessiz ve huzurlu bir yere götürebilirsem..."

"Onu bir hafta yatakta tutmaya ne dersin?" diye önerdi Amelia gözleri ışıldayarak.

Şaşkınlıkla kardeşine bakan Poppy'nin yüzü kızardı ve gülmemek için kendisini tuttu.

"Evliliğin için harika olabilir," diye devam etti Amelia. "Birlikte olduktan sonra eşinle konuşmak çok güzeldir. Minnettar bir şekilde öylece uzanıp her şeye evet derler."

"Harry'yi benimle birkaç gün kalmaya ikna edebilir miyim bilmiyorum," dedi Poppy. "Ağaçlıktaki kulübe hâlâ boş mu?"

"Evet ama bekçinin kulübesi çok daha güzel ve eve daha yakın."

"Keşke..." Poppy tereddüt etti. "Ama bu imkânsız. Harry otelden o kadar uzun bir süre ayrı kalmayı asla kabul etmez."

"Onunla birlikte Londra'ya dönmek için bu şartı koy," diye önerdi Amelia. "Onu baştan çıkar. Tanrı aşkına Poppy, o kadar zor değil."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diyerek karşı çıktı Poppy.

"Evet, biliyorsun. Cazibe bir erkeği zaten yapmak istediği şeye teşvik eden bir şeydir."

Poppy ona neşeli bir bakış attı. "En başta bu evliliğe karşı çıkarken şimdi bana bu tavsiyeyi neden verdiğini anlamıyorum."

"Artık evli olduğuna göre bunu en iyi şekilde değerlendirmekten başka yapılabilecek bir şeyin yok." Düşünceli bir şekilde duraksadı. "Bazen bir durumu en iyi şekilde değerlendirirken umduğundan çok daha iyi sonuçlandığını görürsün."

"Ancak sen..." dedi Poppy. "Bir erkeği baştan çıkarmaktan mantıklı bir seçenek gibi söz edebilirsin."

Amelia sırıtarak bir turta daha aldı. "Önerdiğim şey şu... Gerçekten ona meydan okumaya çalış. Ona ne tür bir evlilik istediğini göster."

"Meydan okumak..." diye mırıldandı Poppy. "Bir tavşanın kediye saldırması."

Amelia ona şaşkın bir bakış attı. "Hmmm?"

Poppy gülümsedi. "Beatrix'in bana daha önce tavsiye ettiği bir şey. Belki de o hepimizden daha zekidir."

"Bundan hiç şüphem yok." Amelia serbest eliyle dantel perdenin kenarını kaldırdı, gün ışığı parlak siyah saçlarına vurarak güzel yüz hatlarının üzerinde kaydı. Bir kahkaha attı. "Geliyor. Burada olduğunuzu öğrenince çok sevinecek. Görünüşe bakılırsa önlüğünde bir şey taşıyor. Tanrım, her şey olabilir. Güzel, vahşi kız... Catherine onunla harikalar yarattı ama biliyorsun, asla tam olarak evcilleşmeyecek."

Amelia Beatrix'i olduğu gibi kabul ediyor ve kaderin ona karşı nazik olacağına inanıyordu. Kuşkusuz bu konuda Cam'in etkisi yadsınamazdı. Hathaway'lere olabildiğince özgürlük tanıyacak kadar aklıselimdi. Ramsay Evi dünyanın geri kalanının izinsiz girmeye cesaret edemeyeceği, onların güvenli limanı, sığınağıydı.

Ve Harry yakında burada olacaktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Harry'nin kasvetli düşünceler eşliğinde Hampshire'a yaptığı yolculuk uzun, sıkıcı ve rahatsız geçmişti. En iyi şartlar altında bile uyumakta zorlanan bir adam olarak sarsılıp duran at arabasında gündüz vakti dinlenememiş, eşini itaatkârlığa zorlayacak abartılı tehditler düşünerek kendisini meşgul etmişti. Sonra Poppy'yi nasıl cezalandıracağını hayal etmişti, ta ki düşünceleri onu tahrik edip çileden çıkarana dek.

Lanet olası, onu bir daha asla terk edemeyecekti.

Harry daha önce hiç içgözlem yapmaya çalışmamıştı ama kalbinin hain ve aldatıcı olduğunu biliyordu. Şefkatin, neşenin ve umudun yok olduğu hayatının o ilk yıllarında tek başına olduğu gerçeğini unutması imkânsızdı. Onun için hayatta kalmak *başka birine ihtiyaç duymamak* anlamına geliyordu.

Dışarıdaki manzarayı izleyerek düşüncelerini dağıtmayı denedi, saat dokuza yaklaşırken yaz göğü hâlâ açık renkti. İngiltere'de birçok yeri ziyaret etmiş olmasına rağmen Hampshire'a hiç gitmemişti. Down'ın güneyine, New Forest ve Southampton'ın yakınlarındaki gür ormanlara ve verimli otlaklara doğru ilerliyorlardı. Stony Cross'un zengin pazarı İngiltere'nin en güzel yerlerinden birindeydi. Ama kasaba ve sakinleri hoş bir manzaradan fazlasına... Mistik bir özelliğe, tarif etmesi güç bir şeye sahipti. Zamanın içinde - sadece efsanelerde var olan yaratıkları barındıran eski bir ormanlık alanda - yolculuk ediyor gibilerdi.

Hava kararırken vadiye çöken sis başka bir dünyayı andırırcasına yola yayıldı. Ramsay Evi'ne uzanan özel yola sapan at arabası açık iki kapıdan ve bekçinin mavi-gri taş evinin önünden geçti. Ana bina güzel görünen farklı mimari tarzların birleşiminden oluşuyordu.

Poppy oradaydı. Bunu bilmek onu heyecanlandırdı ve çaresizce ona ulaşmak istedi. Çaresizlikten öteydi. Poppy'yi kaybetmek atlatamadığı bir şeydi ve bunu bilmek onu korkutuyor, öfkelendiriyor, kısıtlıyordu. Hisleri tek bir güdüye dönüşmüştü: Ondan ayrı kalmayacaktı.

Müşteri çekmeye çalışan bir seyyar satıcının sabırsızlığıyla kâhyayı beklemeden hızlı adımlarla ön kapıya ilerledi. İki kat yüksekliğinde, kusursuz krem rengi tahta kaplamaları ve arka tarafında dönemeçli taş merdivenleri olan antreye girdi.

Yakasız rahat bir gömlek ve önü açık deri bir yelek giymiş olan Cam Rohan onu karşıladı. "Rutledge," dedi hoş bir şekilde. "Biz de akşam yemeğini bitirmek üzereydik. Bir şeyler yemek ister misin?"

Harry sabırsızca kafasını salladı. "Poppy nerede?"

"Gel biraz şarap iç ve bir şeyler konuşalım..."

"O da akşam yemeğinde mi?"

"Hayır."

"Onu görmek istiyorum. Hemen."

Cam'in hoş ifadesi değişmedi. "Korkarım beklemek zorundasın."

"Daha açık ifade etmeme izin ver... Burayı kibrit çöpüne dönüştürmem gerekse bile onu göreceğim."

Cam bu tehdidi soğukkanlılıkla karşılayıp omzunu silkti. "Öyleyse dışarı çıkalım."

Dövüşmeyi böylesine hazır bir şekilde karşılaması Harry'yi hem şaşırttı hem de memnun etti. Kanı şiddetle kaynıyordu, öfkesi patlamanın eşiğindeydi.

Aklının bir yanı kendinde olmadığının, genelde kusursuz çalışan zihninin ayarının kaçtığının ve öz kontrolünün dağıldığının farkındaydı. Her zamanki sakin mantığından eser yoktu. Tek bildiği Poppy'yi istediğiydi ve onun için dövüşmesi gerekiyorsa bunu yapacaktı. Güçten düşene kadar kavga edecekti.

Cam'i takip etti, bir koridora sapıp bir çift meşalenin yandığı üstü açık küçük bir bahçeye çıktılar.

"Sana şu kadarını söyleyeceğim..." dedi Çingene rahat bir tavırla. "Öncelikle *Poppy nerede?* yerine *Poppy nasıl?* diye sorman senin hayrına."

"Cehenneme kadar yolun var," diye kükreyen Harry ceketini çıkarıp bir kenara attı. "Eşimi geri almak için senden izin alacak değilim. O benim, onu alacağım ve hepiniz lanetleneceksiniz."

Cam dönüp ona baktı, meşalenin ışığı gözlerinde ve

siyah saçlarında parlıyordu. "O benim kabilemin bir üyesi," dedi etrafında daire çizmeye başlayarak. "Seni istemesinin bir yolunu bulamazsan onsuz geri döneceksin."

Harry de daire çizmeye başladı, rakibine odaklanırken karışık düşünceleri yatıştı. "Kural yok mu?" diye sordu kabaca.

"Kural yok."

İlk yumruğu Harry attı ama Cam rahatlıkla kaçındı.

Cam sağ yumruğunu savururken duruma alışan Harry hesaplayarak geri çekildi. Kendi ekseni etrafında dönerken sol yumruğunu savurdu.

Tepki göstermekte bir saniye geciken Cam darbeden tamamen kaçamasa da etkisini hafifletti. Kısık bir sesle küfredip sırıtırken gardını aldı. "Sert ve hızlı," dedi onaylarcasına. "Dövüşmeyi nerede öğrendin?"

"New York'ta."

Cam öne atılıp onu yere serdi. "Ben de Batı Londra'da."

Yerde yuvarlanan Harry ayağa kalkarken dirseğini Cam'in gövdesine geçirdi.

Cam homurdandı. Harry'nin kolunu yakalayıp ayağını ayak bileğinin etrafına sararak onu tekrar yere serdi.

Bir-iki kez yerde yuvarlanan Harry ayağa fırlayıp birkaç adım geri çekildi ve nefes nefese Cam'i izledi.

"Kolunu boğazıma dolayabilirdin," dedi Cam alnına yapışan saçlarını iterek.

"Bana eşimin nerede olduğunu söylemeden..." dedi Harry sertçe. "Soluk borunu ezmek istemedim."

Cam sırıttı. Ancak karşılık veremeden Hathaway'ler gürültüyle bahçenin köşesindeki seradan çıktılar. Leo, Amelia, Win, Beatrix, Merripen ve Catherine Marks.

Harry Poppy dışında herkesin orada olduğunu üzüntüyle fark etti. Hangi cehennemdeydi?

Grubun arasından öne çıkan Leo, "Bu bir akşam yemeği sonrası eğlencesi mi?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Fikrimi sorabilirdiniz... Kâğıt oynamayı tercih ederdim."

"Sırada sen varsın Ramsay," dedi Harry suratını asarak. "Rohan'la işim bittikten sonra eşimi Londra'dan uzaklaştırdığın için seni dümdüz edeceğim."

Amansız bir soğukkanlılıkla, "Hayır," diyen Merripen bir adım öne çıktı. "Sırada ben varım. Ve akrabalarımdan birinden faydalandığın için asıl ben seni dümdüz edeceğim."

Leo bakışlarını Merripen'in ciddi yüzünden Harry'nin yüzüne çevirip gözlerini devirdi. "Unut gitsin öyleyse..." dedi seraya dönerek. "Merripen'in işi bittiğinden geriye pek bir şey kalmayacak." Kız kardeşlerinin yanında durup Win'e fısıldadı: "Bir şeyler yapsan iyi olur."

"Neden?"

"Çünkü Cam sadece aklını başına getirmek istiyor. Ama Merripen onu gerçekten öldürmek istiyor ve Poppy'nin bunu takdir edeceğini hiç sanmıyorum."

"Neden onu durdurmak için bir şey yapmıyorsun Leo?" diye sordu Amelia sertçe.

"Çünkü ben önde gelen biriyim. Biz aristokratlar bazı şeyleri kendimiz yapmak zorunda kalmadan önce başkalarına yaptırmaya çalışırız." Ona üstünlük taslarcasına bir bakış attı. "Buna asaletin gerektirdiği deniliyor."

Bayan Marks kaşlarını indirdi. "Asaletin gerektirdiği mi?"

"Benim için öyle," dedi Leo, sinirlenmesi hoşuna gitmiş gibiydi.

"Kev," dedi Win sakin bir tavırla öne çıkarak. "Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Eşine karşı her zaman kibar olan Merripen kaşlarını çatarak ona baktı. "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Bekleyemez mi?"

"Hayır," dedi Win tatlılıkla. Tereddüt etmeye devam ettiğini görünce ekledi: "Bekliyorum."

Merripen gözlerini kırpıştırdı. "Ne bekliyorsun?"

"Bir bebek."

Hepsi Merripen'in yüzünün renginin atmasına tanık oldu. "Ama nasıl..." dedi sersemlemiş bir şekilde. Win'e doğru ilerlerken neredeyse sendeliyordu.

"Nasıl mı?" diye sordu Leo. "Merripen... Düğün gecenden önce yaptığımız o özel konuşmayı hatırlamıyor musun?" Merripen onu uyarırcasına bir bakış atınca sırıttı. Win'in kulağına doğru eğilen Leo fısıldadı: "Aferin. Ama bunun bir numara olduğunu keşfedince ona ne söyleyeceksin?"

"Bu bir numara değil," dedi Win neşeyle.

Gülümsemesi kaybolan Leo elini alnına götürdü. "Tanrım..." diye homurdandı. "Konyağım nerede?" Ve eve girip hızla gözden kayboldu.

"Tebrik etmek istediğine eminim," dedi Beatrix neşeyle ve içeri geçen grubu takip etti.

Cam ve Harry yalnız kaldı.

"Sanırım açıklamam gerekiyor," dedi Cam Harry'ye özür dilercesine. "Win eskiden hastaydı, iyileşmiş olmasına rağmen Merripen çocuk doğurmanın onun için zor olabileceğinden korkuyor." Duraksadı. "Bundan hepimiz

korkuyoruz," diye itiraf etti. "Ama Win çocuk sahibi olmaya kararlı... Tanrı Hathaway'lerden birine *hayır* diyen kişinin yardımcısı olsun."

Harry şaşkınlıkla kafasını salladı. "Ailen..."

"Biliyorum," dedi Cam. "Eninde sonunda bize alışacaksın." Duraksadı, sonra ciddi bir tonla sordu: "Kaldığımız yerden dövüşmeye devam etmek mi istersin yoksa diğerlerine katılıp Ramsay'le konyak içmek mi?"

Harry'nin emin olduğu tek bir şey vardı: Kayınbiraderleri normal insanlar değillerdi.

Hampshire yazının en güzel yanlarından biri günler güneşli ve sıcak olsa da çoğu gecenin şömineyi yakacak kadar serin olmasıydı. Bekçinin kulübesinde tek başına kalan Poppy çıtır çıtır yanan küçük şömineye sokulmuş kitap okumaya çalışıyordu. Harry'yi beklediği için dikkatini toplamakta zorlanıyor ve aynı sayfayı birkaç kez okumak zorunda kalıyordu. At arabasının Ramsay Evi'ne uzanan patikadaki kulübenin önünden geçtiğini görmüştü ve onun yanına gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

"Öfkesinin yeterince dindiğinden emin olana kadar onu görmeyeceksin," demişti Cam ona.

"Beni asla incitmez, Cam."

"Ne olursa olsun, onunla birkaç kelime etmek istiyorum."

Üzerinde Win'den ödünç aldığı bir sabahlık vardı, üst kısmı beyaz dantelle süslü fırfırlı açık pembe bir giysiydi. Korsesinin yakası oldukça açıktı ve göğüslerinin arasını gözler önüne seriyordu. Win ondan daha zayıf olduğu için vücuduna oturan sabahlık göğüslerinin neredeyse fırlaya-

cakmış gibi görünmesine neden oluyordu. Harry'nin hoşlandığını bildiği için saçlarının omuzlarına dökülmesine de izin vermişti.

Kapı aniden sertçe vuruldu.

Poppy kafasını kaldırdı. Kalp atışlarının hızlandığını, midesinin altüst olduğunu hissetti. Kitabı kenara koyup kapıya gitti ve kilitteki anahtarı çevirip kulpu çekti. Ve kendisini verandanın bir adım aşağısında duran eşiyle karşı karşıya buldu.

Bu yeni bir Harry'ydi, bitkin, darmadağınık ve yabani görünüyordu, bir gündür tıraş olmamıştı. Her nedense erkeksi dağınıklığı ona yakışıyordu ve yakışıklılığına saf bir çekicilik katıyordu. Ona onu cezalandırmanın en az bir düzine yolunu düşünüyormuş gibi bakıyordu. Bakışları genç kızın ürpermesi için yeterliydi.

Derin bir nefes alarak Harry'nin içeri girebilmesi için geri çekildi ve dikkatle kapıyı kapadı.

Sessizlik boğucuydu, içerideki havaya tarif edemediği duygular hâkimdi.

Harry bakışlarını üzerinde gezdirirken nabzının hızlandığını hissetti. "Bir daha beni terk etmeye çalışırsan," dedi gözdağı verircesine kısık bir sesle. "Sonuçları hayal edebileceğinden çok daha kötü olur." Uyması gereken kurallar ve tahammül edemeyeceği şeylerle ilgili şeyler söyledi.

Sert ses tonuna rağmen Poppy onda bir şefkat dalgası hissetti. Çok katı, yalnız ve teselliye muhtaç görünüyordu. Kendine yeniden düşünmek için fırsat vermeden iki adımda aralarındaki mesafeyi kat etti. Sert çenesini ellerinin arasına alıp parmak ucunda doğrularak ona yaklaştı ve dudaklarıyla onu susturdu.

Bu sevgi dolu temasla nefesi kesilen Harry onu omuzlarından tutup geriye itti ve şaşkınlıkla yüzüne baktı. Poppy kocasının ne kadar güçlü olduğunu ve isterse onu ikiye bölebileceğini hissetti. Kocası hareket etmeksizin öylece gözlerinin içine bakıyordu.

İstekle ve dikkatle Poppy tekrar onun dudaklarına uzandı. Harry bir süreliğine ona izin verse de sonra onu tekrar itti. Gözle görülür şekilde yutkundu. İlk öpücük şaşkınlıktan susup kalmasına neden olurken ikincisi onu tamamen savunmasız bırakmıştı.

"Poppy," dedi boğuk bir sesle. "Seni incitmek istemedim. Nazik olmaya çalıştım."

Poppy elini hafifçe onun yanağına koydu. "Bu yüzden mi gittiğimi sanıyorsun Harry?"

Dokunuşu karşısında şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. Sorgularcasına dudaklarını araladı, hatlarında hafif bir bıkkınlık belirdi. Poppy onun anlam vermekten vazgeçtiği anı fark etti.

Harry inleyerek eğildi ve onu öptü. Öpüşmeleri genç kızın içini zevkle doldurdu. Poppy hiçbir şeyi esirgemeyerek bu öpüşe istekle karşılık verirken onun kollarının arasına sokuldu. Kocası fazlaca tahrik olmuştu, şehveti cesurca ona değiyordu.

Harry dudaklarını boynundan göğüslerine kaydırırken onu geriye yatırdı. Tenine gömülüp göğüslerinin arasını diliyle okşadı. Sıcak nefesi beyaz dantele karışırken teninin tadını çıkardı.

Poppy çaresizce yerinden doğrulmaya çalıştı. Dudaklarını orada ve her yerinde istiyordu... Her şeyi istiyordu. Bir şey söylemeye çalıştı, yatak odasına gidebilirlerdi belki ama sadece inledi. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Tam o anda Harry şaşırtıcı bir hızla korseyi açıp sabahlığı üzerinden çıkararak onu çıplak bıraktı. Ona uzandı ve onu ters çevirip parlak saçlarını kenara itti. Boynunu öperken pürüzsüz tenini okşadı. Göğüslerinden birini tutup hafifçe sertleşen ucu sıkarken diğer elini bacaklarının arasına kaydırdı.

Poppy irkildi ve beklentiyle nefesini tuttu. İçgüdüsel bir şekilde ona teslim oldu ve onaylarcasına mırıldandığını duydu.

Harry onu kollarının arasında sıkıca tutup çıplak kalçaları erkekliğine değene dek parmaklarıyla içini doldurdu. Hassas tenine zevk vererek onu ikna etti.

"Harry," dedi Poppy nefes nefese. "Düşeceğim..."

Harry arkasında kalacak şekilde onunla birlikte halının üzerine yığıldı. Sırtına doğru bir şeyler mırıldanıp tenine ihtiyaç ve övgü dolu sözcükler kondurdu.

Poppy gömleğinin düğmelerine erişmek için ona doğru döndü. Dört düğmeyi çözerken parmakları alışılmadık derecede beceriksizdi. Harry kıpırdamadan durdu, onu izlerken göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Önü açık yeleğinden ve deri pantolon askısından kurtulup gömleğini başının üzerinden çıkardı. Göğsü muhteşemdi, geniş kas kıvrımlarının ve sıkı sertliklerin üzerini seyrek tüyler örtüyordu. Poppy eli titreyerek onu okşayıp pantolonuna uzandı ve ön kısmındaki düğmeleri bulmaya çalıştı.

"Bana bırak," dedi Harry boğuk bir sesle.

"Ben yapacağım," diye üsteledi Poppy, bir eşin bilmesi gerekenleri öğrenmeye kararlıydı. Düğmeleri bulup iki eliyle açmaya uğraşırken Harry sabırlı olmaya çalıştı. Parmakları yanlışlıkla erkekliğine değince ikisi de irkildi.

İnleme ve kahkaha arası boğuk bir ses çıkardı. "Poppy." Nefes nefeseydi. "Lanet olsun, lütfen bana bırak."

"Pantolonun dar olmasaydı bu kadar zorlanmazdım," diye karşı çıktı Poppy.

"Genelde bu kadar dar değil."

Poppy ne demek istediğini anlayınca durup onunla göz göze geldi ve dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi.

Harry başını ellerinin arasına alıp ona özlemle baktı. "Poppy," dedi haşin bir sesle. "On iki saatlik yolculuğun her dakikasını seni düşünerek geçirdim. Benimle geri dönmene seni nasıl ikna edeceğimi düşündüm. Her şeyi yaparım. Yeterli gelirse sana lanet olası Londra'nın yarısını bile satın alırım."

"Londra'nın yarısını istemiyorum," dedi genç kız belli belirsiz bir sesle. Harry'yi daha önce hiç bu kadar savunmasız ve dürüstçe konuşurken görmemişti.

"Bayning'le aranıza girdiğim için özür dilemem gerektiğini biliyorum."

"Evet, özür dilemelisin."

"Yapamam. Bu yüzden hiçbir zaman üzgün olmayacağım. Çünkü bunu yapmamış olsaydım şimdi onun olacaktın. Ve o seni sadece kolay olduğun için istedi. Bense seni ne şekilde olursa olsun istiyorum. Güzel, zeki, düşünceli ve sevimli olduğun için değil - gerçi Tanrı biliyor tüm bunlara sahipsin - seni istememin asıl sebebi senin gibi başka birinin olmaması ve seni görmeden güne başlamak istememem." Poppy'nin karşılık vermek için ağzını açtığını görünce başparmağını alt dudağına bastırdı. "Denge çarkının ne olduğunu biliyor musun?"

Poppy hafifçe kafasını salladı.

"Her saatte bir tane bulunur. Hiç durmadan ileri ve geri hareket eder. Tıkırtı sesini çıkaran şey budur... Dakikaları göstermesi için yelkovanı hareket ettirir. Onsuz saat çalışmaz. Sen benim denge çarkımsın, Poppy." Duraksadı, parmakları içgüdüsel bir şekilde çene kemiğinden kulak memesine doğru olan kıvrımı takip etti. "Bütün günü ne için özür dileyeceğimi düşünerek geçirdim. Ve en sonunda bir şey buldum."

"Ne?"

"İstediğin gibi bir eş olmadığım için üzgünüm." Sesi pürüzlü bir hal aldı. "Ama hayatım üzerine yemin ederim ki bana ihtiyacın olan şeyi söylersen seni dinlerim. Ne istersen yaparım. Yeter ki beni terk etme."

Poppy şaşkınlıkla ona baktı. Muhtemelen birçok kadın bu tür bir saat mekanizması muhabbetini romantik bulmayabilirdi ama ona göre inanılmaz romantikti. Harry'nin ne söylemeye çalıştığını, belki de ondan daha iyi anlıyordu.

"Harry," dedi kısık bir sesle ve uzanıp çenesini okşadı. "Ben seninle ne yapacağım?"

"Ne istersen," dedi Harry onu neredeyse güldüren bir içtenlikle. Öne doğru eğilip yüzünü ipeksi saçlarına gömdü.

Poppy o sırada uğraşmaya devam edip pantolonun düğmelerini çözdü. Erkekliğini tutarken parmakları titredi. Harry bundan hoşlandığını belirtircesine inleyip kollarını onun sırtına doladı. Poppy beceriksizce onu okşarken ipeksiliği, sertliği ve gücü karşısında büyülendi.

Harry uzanıp öperek onu altına aldı ve Poppy yatak odasının medeni rahatlığı yerine ona orada sahip olacağını hemen anladı. Ama Harry bulundukları yerin farkında değil gibiydi, sadece ona odaklanmıştı, yüzü kıpkırmızıydı,

ciğerleri şömine gibi kükrüyordu. Çok geçmeden giysilerinin geri kalanından kurtulup sıcacık dudaklarını onun göğüslerine gömmek üzere eğildi.

Poppy onu kendine doğru çekti, vücudunun ağırlığını istiyor, onunla birleşmeye ihtiyaç duyuyordu. Erkekliğini kavradığında onun uyarı dolu sesini duydu.

"Hayır," dedi Harry kalın bir sesle. "Bekle... Hazır olduğundan emin olmalıyım." Ancak Poppy'nin kararlı ve ısrarcı olduğunu anlayınca bacaklarının arasına yerleşti.

Poppy giderek artan baskısını hissedince çaresizce kıpırdandı... Acı verici bir şekilde yavaş... Çıldırtıcı ve hoştu...

"Acıyor mu?" Nefes nefese kalan Harry onu ezmemek için ağırlığını kollarına verdi. "Durmamı ister misin?"

Yüzündeki endişeli ifade Poppy'nin felaketi oldu ve içini sıcaklıkla doldurdu. Kollarını kocasının boynuna dolayıp yanağını, boynunu, kulağını ve erişebildiği her yerini öptü. "Daha fazlasını istiyorum Harry," diye fısıldadı. "Hepsini."

Harry adını mırıldanarak onun içine girdi. Bunun üzerine Poppy kalçasını kaldırarak bundan ne kadar hoşlandığını ortaya koydu. Elleri pürüzsüz ve kaslı sırtında gezinirken kocasının heyecan verici tepkisini fark etti.

Hamleleri giderek güç kazanırken Harry'nin boğazından hafif bir homurtu yükseldi. Hâlâ öpüşüyor olmasalardı Poppy ona bundan ne kadar keyif aldığını söyleyebilirdi. Hakkında daha fazla şey keşfetmek, onu tatmin etmenin her yolunu öğrenmek istiyordu... Fakat çok geçmeden artan baskıyla bedeni şiddetli bir şekilde kasılmaya başlayınca onunla beraber doyuma ulaştı.

İnleyerek içinde doyuma ulaşırken Poppy tarif edeme-

yeceği bir hisle sarsıldı. Harry o son anda hem güçlü hem kırılgandı. Ve en güzeli de kollarının arasına doğru alçalıp başını omzuna yaslamasıydı. İpeksi saçları tenini gıdıklarken nefesi sıcak dalgalar halinde içini ısıtıyordu. Sakalları hassas göğüslerine batıyordu, ama ne olursa olsun onu yerinden kıpırdatmayacaktı.

Nefes alış verişi yavaşlayıp ağırlığı giderek artınca Poppy onun uykuya daldığını fark etti. "Harry..."

Harry gözlerini kırpıştırarak yerinden doğruldu, kafası karışmış gibiydi.

"Yatağa gel," diye mırıldandı Poppy kalkarken. "Yatak odası şu tarafta." Mırıldanarak onu peşinden gelmeye ikna etmeye çalıştı. "Seyahat çantası getirdin mi? Ya da bir bavul?"

Harry yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi ona baktı. "Bavul mu?"

"Evet... Giysilerin, tuvalet eşyaların, o tür şeyler..." Ne kadar yorgun olduğunu görünce gülümseyip kafasını salladı. "Boş ver. Yarın sabah hallederiz." Onu yatak odasına yönlendirdi. "Gel... Uyuyalım... Sonra konuşuruz... Birkaç adım daha..."

İki kişinin sığacağı kadar geniş olan yatağa bembeyaz çarşaflar seriliydi. Harry hiç düşünmeden yatağa uzanıp - daha doğrusu yığılıp - anında uykuya daldı.

Poppy yatağındaki iriyarı, tıraşsız adama baktı. Darmadağınık bir haldeyken bile nefes kesiciydi. Yaklaşan rüyalara teslim olurken gözkapakları hafifçe titredi. Karışık, olağanüstü ve hırslıydı. Sevgiden yoksun değildi... Hem de hiç. Sadece birinin ona nasıl seveceğini göstermesi gerekiyordu.

Poppy birkaç gün önce yaptığı gibi içinden geçirdi: *Evli olduğum adam bu...*

Ancak bu kez heyecan verici bir mutluluk hissetti.

Yirmi İkinci Bölüm

Harry daha önce hiç bu kadar derin ve dinlendirici bir uyku çekmemişti, öyle ki şimdiye kadar gerçek uyku yerine taklidini tattığını düşündü. Adeta uykudan sarhoş olmuş, sersemlemiş bir haldeydi.

Gözlerini hafifçe aralayınca sabah olduğunu anladı, perdelerin kenarından gün ışığı süzülüyordu. Her zamanki gibi baskın olan yataktan fırlama ihtiyacını bu kez hissetmedi. Tembel tembel gerinirken birden kaşları çatıldı.

Poppy yatağı onunla paylaşmamış mıydı? Hayatında ilk kez geceyi bir kadınla geçirmiş ve bunu fark etmemiş miydi? Öteki tarafa dönüp onun kokusunu almaya çalıştı. Evet... Yastığında hafif bir çiçek kokusu vardı, çarşaflar da aldığı her nefeste tahrik olmasına neden olan teninin lavanta kokusunu taşıyordu.

Önceki gecenin bir rüya olmadığından emin olmak için Poppy'ye sarılmak istedi.

Birden endişeye kapıldı. Gerçekten bir rüya mıydı? Yerinden doğruldu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Poppy..." dedi. Amacı ona seslenmek değil sadece ismini söylemekti. Sesi kısık olsa da Poppy onu bekliyormuş gibi kapıda belirdi.

"Günaydın." Mavi renkli sade bir elbise giyip gevşek bir şekilde ördüğü saçlarını beyaz bir kurdeleyle bağlamıştı. Yaban çiçeklerinin en gösterişli, en canlı ve en parlak olanının ismini taşıması ne kadar da anlamlıydı. Mavi gözleriyle onu öylesine şefkatli bir şekilde süzdü ki Harry göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Karaltılar gitti," dedi Poppy kısık bir sesle. Anlamadığını görünce ekledi: "Gözlerinin altındakiler."

Harry bakışlarını kaçırıp ensesini ovuşturdu. "Saat kaç?" diye sordu boğuk bir sesle.

Poppy giysilerin katlı bir halde durduğu sandalyeye gidip cep saatini buldu ve perdeleri araladı. "On bir buçuk."

Harry boş gözlerle ona baktı. Lanet olsun. Günün yarısı gitmişti. "Hayatımda hiç bu kadar çok uyumamıştım."

Bu durum Poppy'nin hoşuna gitmiş gibiydi. "Yönetici raporları yok. Kapıyı tıklatan birileri yok. Sorular ya da acil durumlar yok. Bugün bana aitsin Harry."

Bu sözleri sindirirken Harry'nin içinde oluşan küçük direnç karısına karşı hissettiği büyük çekimin içinde kayboldu.

"Karşı mı geleceksin?" diye sordu Poppy. Hâlâ oldukça memnun görünüyordu. "Bugünlüğüne benim olmaya?"

Harry kendine engel olamayıp gülümsedi. "Emrindeyim." Rahatsız olmuş bir şekilde pasaklı halinin ve tıraşsız yüzünün farkına varırken gülümsemesi acıklı bir hal aldı. "Burada banyo var mı?"

"Evet, şurada. Kulübeye su tesisatı kuruldu. Küvete bir kuyudan soğuk su çekildi ve ocakta hazır bekleyen kovalar dolusu sıcak su var." Saati yeleğin cebine koyarken ayağa kalkan kocasının çıplak bedenine ilgiyle baktı. "Eşyalarını gönderdiler, kahvaltı da hazır. Aç mısın?"

Harry hiç bu kadar acıkmamıştı ama yıkanıp tıraş olması ve temiz giysiler giymesi gerekiyordu. "Önce yıkanacağım."

"Pekâlâ." Mutfağa gitmek üzere döndü.

"Poppy..." Arkasına dönene dek bekledi. "Dün gece... Birlikte olduktan sonra... Her şey yolunda mı?"

Onun ne kadar endişelendiğini anlayan Poppy, "Yolunda değil," dedi. Duraksadıktan sonra ekledi: "Harika." Gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

Harry kulübenin ana odasının bir parçası olan - dökme demirden küçük bir ocağın, dolabın, fırının ve hem çalışma hem de yemek yeme alanı görevi gören bir masanın bulunduğu - mutfak bölümüne girdi. Poppy çay, haşlanmış yumurta, Oxford sosisi ve börekten oluşan bir ziyafet hazırlamıştı.

"Bunlar Stony Cross'a özel," dedi Poppy böreklerin bulunduğu tabağı işaret ederek. "Bir tarafı et ve adaçayıyla dolu, diğer tarafı ise meyveli. Hoş kokulu tarafından başla ve..." Üzerine temiz kıyafetler giyip tıraş olmuş Harry'ye bakınca duraksadı.

Her zamanki gibi görünüyordu ama özünde farklıydı. Gözleri alıç yapraklarından bile daha parlaktı. Yüzünde gerginlikten eser yoktu. Her düşüncesini ve duygusunu saklamada uzmanlaşmadan önceki haliyle yer değiştirmiş gibiydi. Öylesine müthişti ki Poppy içinin eridiğini hissetti.

Harry çarpık bir gülümsemeyle böreklere baktı. "Hangi tarafından başlayacağım?"

"Hiçbir fikrim yok, öğrenmenin tek yolu bir ısırık almak."

Harry onu belinden kavrayıp kendine doğru çekti. "Sanırım senden başlayacağım." Karısının dudaklarını aralayarak teslim olduğunu fark edince sevindi. Öpüşü derinleşirken sıcaklık giderek artıyor ve kendini egzotik çiçeklerin arasındaymış gibi hissediyordu. En sonunda geri çekilip karısının yüzünü ellerinin arasına aldı.

Poppy sersemlemiş bir şekilde bunun eşsiz bir dokunuş olduğunu düşündü, parmakları nazik ve becerikliydi, ayrıntılara karşı duyarlıydı.

"Dudakların şişmiş," diye fısıldadı Harry başparmağıyla dudaklarının kenarını okşayarak.

Poppy yanağını avcuna bastırdı. "Telafi etmek için o kadar çok öpüştük ki."

"Öpüşmekten fazlasını yaptık." Parlak gözlerindeki ifade genç kızın kalbinin teklemesine neden oldu. "Aslına bakarsan..."

"Ye yoksa aç kalacaksın," diyen Poppy onu sandalyeye itti ve ısrarına boğun eğen Harry'nin iştahla karnını doyurmasını izledi.

Harry kocaman bir börek, iki yumurta, bir portakal yi-

yip bir fincan çay içtikten sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdiler. Rutledge karısının teşviki üzerine ceketini ve yeleğini kulübede bıraktı, gömleğinin üst düğmelerini açık bırakıp kollarını kıvırdı ve Poppy'nin hevesle elinden tutarak onu dışarı sürüklemesine izin verdi

Ormanı kesen yapraklarla örtülü geniş bir patikanın olduğu yakındaki bir ağaçlık alana gittiler. Devasa porsuk ağaçları ve meşeler dallarıyla sıkı bir çatı örmüştü ama gölgelerin derinlerine ince gün ışığı işliyordu. Burası bitkilerin bol olduğu hayat dolu bir yerdi. Açık yeşil yosunlar meşe dallarında yer ederken hanımeli demetleri yere sarkıyordu.

Harry şehrin gürültüsünün uzağında olmaya alışırken yeni seslerin - kuş korosunun dalgalanan sesinin, hışırdayan yaprakların, yakındaki bir derenin şırıltısının ve kulak tırmalayıcı bir sesin - farkına vardı.

"Ateşböcekleri," dedi Poppy. "İngiltere'de onlara sadece burada rastlayabilirsin. Genelde tropik yerlerde bulunurlar. Bu sesi sadece erkek ateşböcekleri çıkarır - çiftleşme şarkısı diye bilinir."

"Hava hakkında yorum yapmadığını nereden biliyorsun?"

Ona yandan bir bakış atan Poppy, "Çiftleşme daha çok erkeklerin kafa yorduğu bir şeydir, öyle değil mi?" diye mırıldandı.

Harry gülümsedi. "Bundan daha ilginç bir konu varsa bile henüz keşfetmedim." Hiç tanımadığı çiçeklerin kokusunu içine çekti ve ormanın derinlerine ilerledikçe dünyayı iyice arkasında bırakmış gibi hissetti.

"Catherine'le konuştum," dedi Poppy.

Harry temkinli bir şekilde ona baktı.

"Bana İngiltere'ye neden geldiğini anlattı ve bana kız kardeşin olduğunu söyledi."

Harry önlerindeki patikaya odaklandı. "Ailenin geri kalanı biliyor mu?"

"Sadece Amelia, Cam ve ben."

"Şaşırdım," diye itiraf etti Harry. "Birine bunu anlatmaktansa ölmeyi tercih edeceğini düşünürdüm."

"Bize gizli kalması gerektiğini söyledi ama sebebini açıklamadı."

"Açıklamamı ister misin?"

"İsterim... Ona zarar verecek bir şey söylemeyeceğimi ve yapmayacağımı biliyorsun."

Harry sessizleşip düşüncelere daldı. Poppy'den herhangi bir şey gizlemek istemiyordu ancak Catherine'e söz vermişti. "Bunlar benim sırlarım değil canım. Önce Cat'le konuşup ona sana açıklamak istediğim şeyi söyleyebilir miyim?"

"Elbette." Yüzünde meraklı bir gülümseme belirdi. "Cat mi? Ona böyle mi hitap ediyorsun?"

"Bazen."

"Sen... Birbirinize düşkün müsünüz?"

Bu soru üzerine Harry kuru bir şekilde gülümsedi. "Bilmiyorum. İkimiz de şefkat göstermeye alışık değiliz."

"O bu konuda sandığından daha rahat."

Ona temkinli bir şekilde bakan Harry yüzünde suçlayıcı bir ifade olmadığını gördü. "Kendimi geliştirmeye çalışıyorum," dedi. "Önceki gece Cam'le konuştuğum şeylerden biri de buydu... Şefkat gösterme ihtiyacının Hathaway kadınlarına özgü bir şey olduğunu söyledi."

Poppy içten içe sevinerek, "Başka ne söyledi?" diye sordu.

Harry'nin ruh hali aniden değişti. Ona göz kamaştıran bir gülümsemeyle baktı. "Sizi Arap atlarıyla çalışmaya benzetti. Duyarlı ve hızlıdırlar ama özgürlüğe ihtiyaç duyarlar... Asla bir Arap atının efendisi olamazsın... Ancak onun arkadaşı olabilirsin." Duraksadı. "En azından böyle söylediğini düşünüyorum. Yorgunluktan yarı baygındım ve konyak içiyorduk."

"Kulağa Cam'in söyleyebileceği bir şey gibi geliyor," dedi Poppy bakışlarını gökyüzüne çevirerek. "Bu tavsiyenin ardından seni bana, atına gönderdi."

Harry durup onu kendine doğru çekti ve saç örgüsünü kenara itip boynunu öptü. "Evet," diye fısıldadı. "Ne hoş bir gezintiydi."

Yüzü kızaran Poppy karşı çıkarcasına bir kahkaha atıp kıpırdandı ama Harry onu öperek susturdu. Dudakları sıcak, ayartıcı ve kararlıydı. Sataşıyor, onu baştan çıkarıyordu. İçini bir sıcaklık sardı, damarlarında dolaşan şehvet gizli noktalarını hoşça gıdıkladı.

"Seni öpmeye bayılıyorum," diye mırıldandı Harry. "Beni bundan mahrum bırakman akıl edebileceğin en kötü cezaydı."

"Bu bir ceza değildi," diye karşı çıktı Poppy. "Sadece öpüşmenin benim için özel bir anlamı vardır. Yaptıklarından sonra sana yakın olmaktan korktum."

Neşeli ifadesi kaybolan Harry onun saçını düzeltip yanağını okşadı. "Sana bir daha ihanet etmeyeceğim. Bana güvenmediğini biliyorum ama umarım zamanla..."

"Sana güveniyorum," dedi Poppy içtenlikle. "Artık korkmuyorum."

Bu sözlere hayret eden Harry'nin içi alışık olmadığı derin bir heyecanla doldu. Onu öpmek için uzandığında damarlarında aşk ve şehvet dolaşıyordu. Eteğini yukarı kaldırıp aralarındaki tüm engeli ortadan kaldırmamak için kendini zor tutuyordu.

Patikanın her iki tarafına da göz atıp yalnız ve gözlerden uzak olduklarını anladı. Yaprakların ve yosunların oluşturduğu yumuşak halının üzerine uzanıp ona sahip olması ne de kolay olurdu...

Onu patikanın kenarına çekip hızla eteklerini kavradı. Bir an sonra durup derin bir nefes alarak kendine hâkim olmaya çalıştı. Poppy ağaçların arasında eşinin üzerine atılmasından daha iyisini hak ediyordu.

Arkasına geçip ona sıkıca sarıldığında, "Harry?" diye mırıldandı Poppy şaşkınlıkla.

"Bana dikkatimi dağıtacak bir şey söyle," dedi Harry soluk soluğa. "Sana burada sahip olmama ramak kaldı."

Poppy bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dışarıda da yapılabilir mi?" diye sordu merakla.

Fazlasıyla tahrik olmasına rağmen Harry gülümsemeden edemedi. "Tatlım, yapılamayacağı bir yer yok. Ağaca ya da duvara yaslanarak, koltukta ya da küvette, merdivende ya da masada... Balkonda... At arabasında..." Hafifçe inledi. "Lanet olsun, buna bir son vermeliyim yoksa eve yürüyerek dönemeyeceğim."

"Bunların hiçbiri kulağa pek rahat gelmiyor," dedi Poppy.

"Koltukta yapmanın hoşuna gideceğinden eminim... Buna kefil olabilirim."

Poppy kıkırdayarak sırtını onun kaslı göğsüne yasladı.

Harry sakinleşip onu bırakırken, "Pekâlâ..." dedi. "Hoş bir gezintiydi, geri dönüp..."

"Ama yolu henüz yarılamadık," diyerek karşı çıktı Poppy.

Harry bakışlarını onun sabırsız yüzünden önlerinde uzanan patikaya çevirip içini çekti. El ele tutuşup güneş ve gölgelerle örülü yolda ilerlemeye devam ettiler.

"Sen ve Catherine birbirinizi ziyaret eder misiniz ya da yazışır mısınız?" diye sordu Poppy çok geçmeden.

"Neredeyse hiç. Pek iyi geçinemiyoruz."

"Neden?"

Harry'nin tartışmak bir yana düşünmekten bile hoşlanmadığı bir konuydu bu. Ve hiçbir şey gizlemeden biriyle bazı şeyleri konuşma fikri... Sürekli çıplak olmak gibiydi. Ve Harry şahsi düşüncelerini ve duygularını paylaşmaktansa gerçekten çıplak olmayı tercih ederdi. Yine de Poppy'ye sahip olmanın bedeli buysa bunu seve seve ödeyecekti.

"Cat'le ilk tanıştığımda..." dedi. "Zor bir durumdaydı. Ona yardım etmek için elimden geleni yaptım ama bu konuda nazik olmadım. Hiçbir zaman nazik bir insan olmadım. Ona karşı daha iyi olabilirdim. Yapabileceğim..." Sabırsızca kafasını salladı. "Her neyse olan oldu. Hayatının geri kalanı boyunca ekonomik açıdan bağımsız olacağından eminim. Anlayacağın çalışmasına gerek yok."

"Öyleyse neden Hathaway'lerin yanında çalışmak istedi? Beatrix ve beni bir leydiye dönüştürmek gibi umutsuz bir görevi neden üstlendi?"

"Bir aileyle birlikte olmak istediğini düşünüyorum. Nasıl bir şey olduğunu bilmek ve yalnız kalmamak için."

Durup ona meraklı bir bakış attı. "Neden bunun umutsuz bir görev olduğunu söyledin? Sen tam bir leydisin."

"Başarısızlıkla sonuçlanan üç Londra etkinlik dönemi geçirdim," diyerek dikkatini çekti Poppy.

Harry alay edercesine bir ses çıkardı. "Bunun leydi olmakla hiçbir ilgisi yok."

"Öyleyse neden?"

"En büyük engel zekân. Bunu saklamaya gerek duymuyorsun. Cat'in sana hiç öğretmediği şeylerden biri bir erkeğin gururunun nasıl okşanacağıydı - çünkü bunun nasıl başarıldığına dair hiçbir fikri yok. Ve o aptallardan hiçbiri kendilerinden daha akıllı bir eşe sahip olma fikrine tahammül edemezdi. Ayrıca güzelsin, bu da her zaman başka erkeklerin ilgi odağı olmandan endişe edecekleri anlamına geliyor. Bunlar yetmezmiş gibi ailen... Bildiğin gibi. Kısacası idare edilmesi zor birisin... O adamlar evlenebilecekleri sıkıcı, uysal kızlarla daha rahat bir hayat süreceklerini biliyorlardı. Bayning dışında. Sana o kadar tutulmuştu ki duyduğu ilgi tüm diğer sebepleri gölgede bıraktı. Tanrı biliyor, bu konuda onu suçlayamam."

Poppy ona alaycı bir bakış attı. "Ürkütücü bir şekilde akıllı ve güzelsem o halde sen neden benimle evlenmek istedin?"

"Zekân, ailen ya da güzelliğin beni korkutmuyor. Üstelik birçok erkek eşime ikinci kez dönüp bakamayacak kadar benden korkuyor."

"Çok mu düşmanın var?" diye sordu Poppy kısık bir sesle.

"Evet... Tanrı'ya şükür. Arkadaşlar kadar zahmetli değiller."

Harry son derece ciddi olsa da Poppy onu oldukça eğlenceli bulmuş görünüyordu. Kahkahası dindikten sonra durup kollarını göğsünde kavuşturarak ona doğru döndü. "Bana ihtiyacın var Harry."

Karşısında durup başını ona doğru eğdi. "Farkındayım."

Tepelerindeki dallara tüneyen kuşların sesi sessizliği doldurdu, cıvıltıları birbirine sürten çakıl taşlarını andırıyordu.

"Sana sormak istediğim bir şey var," dedi Poppy.

Harry gözlerinin içine bakarak sabırla bekledi.

"Hampshire'da birkaç gün daha kalabilir miyiz?"

Yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi. "Ne için?"

Hafifçe gülümsedi. "Tatil yapmak için. Daha önce hiç tatile çıkmadın mı?"

Harry kafasını salladı. "Tatilde ne yapıldığını bildiğimden emin değilim."

"Kitap okunur, yürüyüşe çıkılır, sabahları balık tutarak ya da avlanarak geçirilir, komşular ziyaret edilir... Yerel harabeler gezilir, kasabada alışveriş yapılır..." Onun hevessiz ifadesini görünce duraksadı. "Sevişilir..."

"Anlaştık," dedi Harry hemen.

"İki hafta kalabilir miyiz?"

"On gün."

"On bir?" diye sordu Poppy umutla.

Harry içini çekti. Rutledge'den on bir gün uzakta olmak... Kayınbiraderlerinin arasında olmak... İçinden karşı çıkmak geldi ama Poppy ile kat ettiği mesafeyi tehlikeye atacak kadar aptal değildi. Buraya gelirken onu Londra'ya geri götürmek için savaş vereceğini ummuştu. Fakat Pop-

py'nin onu kendi isteğiyle yatağına almış olması ve sorun çıkarmadan onunla Londra'ya döneceği düşünüldüğünde bu tür bir tavize değerdi.

Yine de... On bir gün...

"Neden olmasın?" diye homurdandı. "Muhtemelen üçüncü günden sonra aklımı kaybedeceğim."

"Sorun değil," dedi Poppy neşeyle. "Buradaki kimsenin bunu fark edeceğini sanmıyorum."

Bay Jacob Valentine'e
Rutledge Oteli
Embankment ve Strand

Valentine,

Umarım bu mektup sana ulaşır. Ay sonuna kadar Bayan Rutledge'le birlikte Hampshire'da kalacağımı bildirmek için yazıyorum.

Yokluğumda her zamanki gibi devam edin.

J.H. Rutledge

Jake ağzı açık bir şekilde kafasını mektuptan kaldırdı. *Her zamanki gibi devam mı edelim?*

Bunun olağan bir yanı yoktu.

Ön ofisteki herkes duymak için sabırsızlanırken, "Ne yazıyor?" diye sordu Bayan Pennywhistle.

"Ay sonuna kadar dönmeyecekleri yazıyor," dedi Jake şaşkınlıkla.

Kadının dudaklarında tuhaf ve çarpık bir gülümseme belirdi. "Çok şükür. Başardı."

"Neyi başardı?"

Cevap vermesine fırsat kalmadan yaşlı kapıcı yanlarına gelip kısık bir sesle sordu: "Bayan Pennywhistle, konuşmanıza kulak misafiri olmadan edemedim... Bay Rutledge tatile mi çıkmış?"

"Hayır, Bay Kufton," dedi kadın gizleyemediği bir gülümsemeyle. "Balayına çıkmış."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sonraki günlerde Harry eşi ve ailesi hakkında çok şey öğrendi. Hathaway'ler akıllarına gelen yeni fikirleri anında denemeye hazır, hayat dolu, zeki ve sıra dışı insanlardı. Sataşıyor, gülüyor, kavga ediyor ve tartışıyorlardı ama birbirlerine davranış biçimlerinde doğal bir nezaket vardı.

Ramsay Evi'nin neredeyse sihirli bir yanı vardı. Sağlam mobilyalar, kalın halılar ve kitap yığınlarıyla dolu rahat ve iyi yönetilen bir evdi... Fakat Harry'nin anlam veremediği bir şeye sahipti. Eşikten geçer geçmez hissedilen, elle tutulmayan ama gün ışığı gibi hayat veren bir şeye. Hep yoksunluğunu çektiği bir şeye.

Zamanla bunun sevgi olduğunu anladı.

Harry Hampshire'a vardıktan iki gün sonra Leo ona araziyi gezdirdi. Birlikte arazide kiraya verilen çiftliklerden bazılarını ziyarete gittiler ve Leo durup kiracılarla ve çiftçilerle konuştu. Hava, toprak ve hasat gibi konulara

hâkim bir şekilde onlarla konuşup Harry'nin ondan hiç beklemeyeceği derin bir bilgi birikimine sahip olduğunu gösterdi.

Leo Londra'da hoşnutsuz çapkın rolünü kusursuz bir şekilde yerine getiriyordu. Ancak kasabada, umursamazlık maskesi düşüyordu. Ramsay arazisinde yaşayan ve çalışan aileleri önemsediği ve başarılı olmayı amaçladığı belliydi. Kazılan oluklu taşlar sayesinde yakındaki bir nehirden su taşıyan akıllıca bir sulama sistemi geliştirerek kiracıların çoğunu su taşıma zahmetinden kurtarmıştı. Ve kiracılarını Brighton'da geliştirilen daha fazla ürün ve daha güçlü sazlar veren yeni bir karışık buğday türü ekmeye ikna etmek dahil olmak üzere yerel tarıma modern yöntemler kazandırmak için de elinden geleni yapıyordu.

"Bu bölgelerde değişiklikleri yavaş yavaş kabul ediyorlar," dedi Leo Harry'ye acıklı bir ifadeyle. "Çoğu harman makinesi yerine hâlâ orak ve tırpan kullanmakta ısrar ediyor." Sırıttı. "Onlara onlar on dokuzuncu yüzyıla katılmaya karar verene kadar dönemin sona ereceğini söyledim."

Harry Hathaway'lerin aristokrat kökene sahip olmamalarından ötürü araziyi başarıyla yönettiklerini düşündü. Hiçbir geleneği ya da alışkanlığı devam ettirmiyorlardı. 'Ama biz hep böyle yaparız' diye itirazda bulunan biri olmamıştı. Sonuç olarak arazi yönetimine hem bir iş hem de bilimsel bir girişim olarak yaklaşmışlardı, çünkü ilerlemenin başka bir yolunu bilmiyorlardı.

Leo Harry'ye her şeyin elle yapıldığı kesim, taşıma ve kocaman kütüklerin istiflendiği arazinin kereste imalathanesini gösterdi. Omuzlarda ya da askılarla taşınan kocaman kütükler sakatlanmak için sayısız fırsat doğuruyordu.

O geceki akşam yemeğinden sonra Harry kerestelerin taşınmasında kullanılabilecek silindir, tahta kaplama ve iki tekerlekli çekiciden oluşan bir taşıma planı çizdi. Sistem oldukça uygun bir fiyata kurulabilir ve daha hızlı üretim sağlamasının yanı sıra arazi çalışanlarının güvende olmasını sağlayabilirdi. Merripen ve Leo fikre sıcak baktılar.

Daha sonra bekçinin evine çekildiklerinde, "O planları çizerek çok yardımcı oldun," dedi Poppy Harry'ye. "Merripen seni takdir etti."

Gelişigüzel bir şekilde omzunu silken Harry genç kızın elbisesinin arkasındaki düğmeleri açıp kollarını çıkarmasına yardım etti. "Ben sadece yapabilecekleri bariz yeniliklere dikkat çektim."

"Senin için bariz olan şeylerin bizim için de bariz olduğu söylenemez," dedi Poppy. "Çok akıllıcaydı Harry." Elbisesinin içinden çıkıp gülümseyerek ona döndü. "Ailem seni tanıma fırsatı edindiği için çok mutluyum. Senden hoşlanmaya başladılar. Büyüleyici davranıyor, alçakgönüllülük gösteriyor ve koltuğunda kirpi bulsan bile sesini çıkarmıyorsun."

Harry, "Medusa'yla koltuk kavgası yapacak kadar aptal değilim," deyince Poppy güldü. "Aileni sevdim." Korsenin önündeki kopçaları usulca açmaya başladı. "Seni onlarla görmek seni daha iyi anlamama yardımcı oluyor." Yere bıraktığı korse hafif bir *pat* sesi çıkarınca karşısında iç gömleği ve iç çamaşırıyla kalan karısının yüzünün kızardığını fark etti.

"Mesela?" diye sordu Poppy hızla konuya dönerek.

Harry iç gömleği askısından tutup hafifçe aşağı çekti. "Etrafındaki insanlarla yakın bir bağ kurmanın doğanda

olduğunu anlıyorum... Hassas ve sevdiklerine bağlı olduğunu... En çok da kendini güvende hissetmeye ihtiyacın olduğunu." İç gömleğin diğer askısını da indirince vücudunun ürperdiğini hissetti. Onu kollarının arasına alırken Poppy iç çekerek ona sokuldu.

Bir süre sonra boynunun solgun ve hoş kokulu kıvrımına doğru mırıldandı. "Seninle bütün gece sevişeceğim Poppy. Birincisinde kendini güvende hissedeceksin. İkincisinde kötü olacağım ve bu daha çok hoşuna gidecek. Üçüncüsünde ise..." Nefesini tuttuğunu duyunca gülümseyerek duraksadı. "Üçüncüsünde yarın hatırladığında utanmana sebep olacak şeyler yapacağım." Onu nazikçe öptü. "Ve en çok da bu hoşuna gidecek."

Poppy ne olduğunu anlayamadan Harry onu yatağa yatırıp yataktan aşağı sarkan bacaklarının arasına yerleşti ve yavaşça iç gömleğini çıkardı. Bakışları üzerinde dolaşırken Poppy'nin yüzü kızardı ve kollarıyla üzerini örtmeye çalıştı.

Harry onun ellerini çekerken, "Tatlım, sana bakmanın bana ne kadar zevk verdiğini bilseydin..." diye mırıldandı ve dudaklarını dudaklarına bastırıp dilini ağzının sıcaklığına kaydırdı. Dudakları boynundan göğüslerine inerken karısının zevkten kıvrandığını hissetti. Islak ve hassas tenini bulup başparmağıyla sataşarak onu olacaklara hazırladı.

Poppy anlaşılmaz bir ses çıkararak onu kendine doğru çekmeye çalıştı. Ancak Harry daha da aşağılara kayıp onun kalçasını kavradı.

Dudaklarını en mahrem yerinde hisseden Poppy kocasının hassas dokunuşları altında titredi, her hamle kışkırtıcı ve acı vericiydi, en sonunda gözleri kapandı ve güç-

lükle nefes almaya başladı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen Harry."

Kocasının yerinden doğrulduğunu hissetti, yere düşen pantolonun ve çarşafların hışırtısını duydu. Vücudunun girişinde sıcak ve hafif bir baskı oluşunca rahatladığını belirten bir ses çıkardı. Harry içine girdiğinde bunun azımsanmayacak güzellikte bir istila olduğunu düşündü. Tamamen onundu, kalçasını kaldırıp daha fazlasını almaya çalışırken kendini olağan bir ritme kaptırdı. Zirveye tırmanırken gözlerini araladı ve tam karşısında kocasının terli yüzünü gördü. Harry onu izliyor ve aldığı zevkin tadını çıkarıyordu, sonunda çaresiz yakarışını dudaklarıyla hapsetmek için eğildi.

Son kasılması dindiğinde çıkarıp attığı çorapları kadar gevşek bir halde olan Poppy kendini Harry'nin kollarında buldu. Erkekliğinin hâlâ sert olduğunu hissettiğinde ise uykulu bir şekilde irkildi.

Harry onu öpüp yerinden doğruldu ve ateşi andıran dağınık saçlarını okşadı. Nazikçe onu kucağına yönlendirdikten sonra, "Sıra sende," diye fısıldadı.

Merakı uyanan Poppy eğilip onun tadına baktı.

Harry onu yüzüstü çevirdi. Kalçasını yukarı kaldırıp arkasına geçti ve parmaklarını bacaklarının arasına sokarken ani bir heyecan dalgasıyla ürperdi. "Şimdi," diye fısıldadı kulağına. "Kötü olacağım. Ve her şeyi yapmama izin vereceksin, tamam mı?"

"Evet, evet, evet..."

Harry onu kendine doğru çekince Poppy erkekliğinin bedeninin ıslak girişinde olduğunu hissetti. Hafifçe içine girince arkaya doğru hareket ederek onu daha da almaya

çalıştı. Ama kocası gülüp onu istediği yerde tutarak haz dolu anı korudu.

Kontrol tamamen ondaydı, baş döndürücü bir beceriyle bedenine el koyup uzun dakikalar boyunca kıvranmasını sağladı. Saçlarını bir tarafa atıp ensesini öperken dudakları güçlü ve acı vericiydi. Yaptığı her şeyin zevk verdiğinin farkındaydı ve bundan memnundu.

Poppy yaklaşan heyecan dalgasını hissetti, duyuları doyumun sıcak düşüşüne hazırlandığı anda kocası ona tamamen sahip olup sertçe derinlerine gömüldü.

Harry titremeyi kesip bedeni tatmin olmuş bir şekilde gevşeyene kadar onu tuttu. Ve sonra onu sırtüstü yatırıp kulağına tek bir kelime fısıldadı. "Tekrar."

Akla sığmayan yakınlıkla dolu uzun ve ateşli bir geceydi. Üçüncüden sonra Poppy başını Harry'nin omzuna yasladı ve karanlıkta birbirlerine sokuldular. Biriyle bu şekilde yatmak, her konuda konuşmak güzeldi, vücutları tutkunun ardından gevşemişti.

"Beni her anlamda büyülüyorsun," diye fısıldadı Harry yavaşça saçlarıyla oynayarak. "Ruhunda açığa çıkarması bir ömür alacak gizemler var... Ve ben hepsini bilmek istiyorum."

Daha önce ona hiç kimse gizemli olduğunu söylememişti. Poppy öyle olduğunu düşünmese de bundan hoşlandı. "O kadar da gizemli değilim, öyle değil mi?"

"Elbette öylesin." Gülümseyerek elini kaldırıp avcunun içine bir öpücük kondurdu. "Sen bir kadınsın."

Poppy ertesi gün öğleden sonra Beatrix'le yürüyüşe çıkarken ailenin geri kalanı farklı işlere koyuldu. Win ve

Amelia köydeki hasta bir arkadaşlarını ziyarete gitti, Leo ve Merripen müstakbel kiracılarıyla buluştu, Cam de Southampton'daki bir at müzayedesine katıldı.

Harry Jake Valentine'in gönderdiği detaylı raporla kütüphanedeki bir masaya oturdu. Evde nadir görülen huzurun ve sessizliğin tadını çıkararak raporu okumaya başladı. Ancak döşemenin gıcırdaması dikkatini çekince eşiğe doğru baktı.

Elinde bir kitapla Catherine Marks karşısında duruyordu, yanakları kızarmıştı. "Bağışla beni," dedi. "Seni rahatsız etmek istememiştim. Sadece kitabı yerine koyacaktım ama..."

"İçeri gel," dedi Harry ve hemen sandalyesinden kalktı. "Hiçbir şeyi bölmedin."

"Bir saniye sürer." Hızlı adımlarla kitaplığa gidip kitabı yerine koyduktan sonra durup ona baktı. Pencereden süzülen ışık gözlüğüne vurarak gözlerini gizledi.

"İstersen burada kalabilirsin," dedi Harry tarifi olmayan bir şekilde kendini garip hissederek.

"Hayır, teşekkür ederim. Güzel bir gün ve bahçede dolaşabileceğimi düşünüyorum ya da..." Duraksayıp rahatsız bir şekilde omzunu silkti.

Birbirlerinin yanında hiç rahat değillerdi. Harry canını neyin sıktığını merak ederek bir süre ona baktı. Onunla, bu istemediği yarı kardeşiyle ne yapması gerektiğini, hayatında onu nasıl bir yere koyacağını hiçbir zaman bilememişti. Catherine'i önemsemeyi hiç istememişti ama o hiçbir zaman onu rahat bırakmamış, onu endişelendirmiş ve şaşırtmıştı.

"Seninle yürüyebilir miyim?" diye sordu boğuk bir sesle.

Catherine şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Cevap vermesi zaman aldı. "İstersen."

Harry onunla beyaz ve sarı nergislerin bolca bulunduğu çitlerle çevrili küçük bir bahçeye çıktı. Bol gün ışığına karşı gözlerini kısarak çakıllı patikada yürümeye başladılar.

Catherine ona anlaşılmaz bir bakış attı, gün ışığında gözleri opaller gibiydi. "Seni hiç tanımıyorum Harry."

"Beni muhtemelen herkes kadar tanıyorsun," dedi Harry. "Tabii Poppy hariç."

"Hayır, tanımıyorum," dedi kadın ısrarla. "Bu hafta boyunca davranış şeklin... Senden böyle davranmanı hiç beklemezdim. Poppy'ye karşı gelişen şefkatini oldukça şaşırtıcı buluyorum."

"Rol yapmıyorum."

"Biliyorum. İçten olduğunu görebiliyorum. Ama düğünden önce Poppy'nin kalbinin Bay Bayning'e ait olup olmadığını önemsemediğini söylemiştin..."

"Geri kalanına sahip olduğum sürece," dedi Harry bu sözünden tiksinerek. "Küstah bir domuzun tekiydim. Özür dilerim Cat." Duraksadı. "Poppy'ye ve Beatrix'e karşı neden o kadar korumacı olduğunu şimdi anlıyorum. Aslına bakarsan hepsine karşı. Onlar bildiğin kadarıyla bir aileye en yakın şey."

"Ya da sana."

Rahatsızlık veren bir sessizliğin ardından Harry itiraf etti. "Ya da bana."

Patikanın üzerindeki bir bankın yanında durdular ve Catherine oturdu. "Oturmak ister misin?" diye sordu yanını işaret ederek.

Harry isteğini yerine getirip banka oturdu ve öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu.

Sessiz ama tuhaf bir şekilde sıcakkanlıydılar, ikisi de bir tür yakınlık kurmayı istiyor ama bunu nasıl başaracağını bilmiyordu.

Harry dürüstçe söze başlamaya karar verdi. Derin bir nefes alıp boğuk bir şekilde, "Sana karşı hiç nazik olmadım Cat..." dedi. "Özellikle de en çok ihtiyacın olduğunda."

"Seninle aynı görüşte değilim," dedi Catherine onu şaşırtarak. "Beni oldukça kötü bir durumdan kurtardın ve bana iş bulmama gerek kalmadan geçimimi sağlama imkânı tanıdın. Ve karşılığında hiçbir şey istemedin."

"Sana bu kadarını borçluydum." Ona baktı, saçlarının parlak ışıltısını, küçük suratını ve pürüzsüz tenini süzdü. Kaşları çatıldı. Bakışlarını kaçırıp elini ensesine götürerek ovuşturmaya başladı. "Annemize çok benziyorsun."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Catherine.

"Hayır, özür dileme. Sen de onun gibi güzelsin. Hatta ondan daha güzelsin. Ama bazen benzerliği görmek ve onu hatırlamamak..." Gergin bir şekilde nefesini verdi. "Senin varlığından haberim olduğunda, onunla benden daha uzun süre birlikte kaldığın için sana kızdım. Ancak daha sonra şanslı olanın ben olduğumu anladım."

Dudaklarında acıklı bir gülümseme belirdi. "İkimizin de fazla şanslı olmakla suçlanabileceğini sanmıyorum Harry."

Harry keyifsizce gülerek karşılık verdi.

Sessiz ve hareketsizce yan yana oturmaya devam ettiler. İkisi de nasıl sevgi göstereceklerini ve alacaklarını öğrenmeden yetiştirilmişlerdi. Dünya onlara geri almalarının mümkün olmadığı dersler vermişti. Yine de Harry bazen hayatın beklenmedik bir şekilde cömert olduğunu düşünüyordu. Poppy bunun kanıtıydı.

"Hathaway'ler benim için talih kuşuydu," dedi Catherine onun düşüncelerini okumuş gibi. Gözlüğünü çıkarıp elbisesinin koluyla camlarını temizledi. "Son üç senedir onlarla birlikte olmak... Bana umut verdi. Bu süreyi iyileşerek geçirdim."

"Buna sevindim," dedi Harry kibarca. "Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun." Duraksayıp doğru kelimeleri aradı. "Cat... Sana sormak istediğim bir şey var..."

"Evet?"

"Poppy geçmişim hakkında daha fazla şey bilmek istiyor. Seni bulduğum dönem hakkında ona ne söyleyebilirim?"

Catherine gözlüğünü takıp yakındaki nergislere odaklandı. "Ona her şeyi anlat," dedi en sonunda. "Sırlarım konusunda ona güveniyorum. Seninkiler konusunda da."

Harry kafasını salladı, söyleyeceğini hiç düşünmediği sözler karşısında sessiz bir şaşkınlık içindeydi. "Senden istediğim bir şey daha var. Bir iyilik. Toplum içinde birbirimizi tanıdığımızı belli edemeyeceğimizi anlıyorum. Ama biz bizeyken umarım... Erkek kardeşin gibi davranmama izin verirsin."

Catherine kocaman açılmış gözlerle ona baktı, cevap veremeyecek kadar şaşırmış görünüyordu.

"Sen hazır olana kadar ailenin geri kalanına söylemek zorunda değiliz," dedi Harry. "Ama biz bizeyken ilişkimizi saklamamayı tercih ederim. Sen benim tek ailemsin."

Catherine elini gözlüğünün altına sokup gözyaşını sildi.

Harry'nin üzerine daha önce hiç hissetmediği şefkat ve hassasiyet duyguları çöktü. Uzanıp onu kendisine doğ-

ru çekti ve hafifçe alnından öptü. "Ağabeyin olmama izin ver," diye fısıldadı.

Kısa süre sonra Catherine şaşkınlıkla onun eve dönüşünü izledi. Birkaç dakika boyunca bankta oturup bir arının vızıltısını, karasağanların tiz ve hoş cıvıltısını, tarla kuşlarının yumuşak ve daha melodik şakımalarını dinledi. Harry'nin uğradığı değişim onu şaşırtmıştı. Bir yanı onunla, hepsiyle bir tür oyun oynuyor olmasından çekiniyordu ancak... Bu doğru olmalıydı. İfadesi, bakışları inkâr edilemezdi. Ama birinin karakteri nasıl olur da bu denli değişebilirdi?

Belki de Harry değişmemişti, yavaş yavaş gardı iniyor ve gerçek kişiliği ortaya çıkıyordu. Belki de Harry hep olması gereken adama dönüşüyordu. Çünkü en sonunda önemsediği birini bulmuştu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Posta arabası Stony Cross'a varmıştı ve bir uşak Ramsay Evi'ne gönderilen mektuplarla paketleri almak için kasabaya gitmişti.

Uşak postaları tuğla döşemeli terasta oturan aileye teslim etti.

"Bay Valentine'den yine mi rapor geldi?" diye sordu Poppy tatlı kırmızı şarabını yudumlarken.

"Öyle görünüyor," dedi Harry kendisiyle alay edercesine sırıtarak. "Görünüşe bakılırsa otel yokluğumda gayet iyi yönetiliyor. Daha önce tatile çıkmalıydım belki de."

Merripen Win'in yanına gidip, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

Win gülümseyerek ona baktı. "Harika."

Merripen eğilip onu alnından öptükten sonra yakındaki bir sandalyeye oturdu. Hamile bir eş fikrine alışmaya çalıştığını görmek mümkündü, yine de endişeli olduğu her halinden anlaşılıyordu.

Harry öteki sandalyeye geçip raporu inceledi. Birkaç satır okuduktan sonra rahatsızlığını belirten bir ses çıkarıp fark edilir şekilde suratını buruşturdu. "Yüce Tanrım."

"Ne oldu?" diye sordu Poppy.

"Müşterilerimizden biri - Lord Pencarrow - önceki gece kendini yaralamış."

"Ah Tanrım." Poppy kaşlarını çattı. "Ne olmuş? Düşmüş mü?"

"Tam olarak değil. Asma kattaki ana merdivenin tırabzanından giriş kata kadar kaymış." Tedirgin bir şekilde duraksadı. "Ve tırabzan babasının tepesindeki ananas biçimli süse çarpmış."

"Seksenli yaşlardaki bir adam neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu Poppy şaşkınlıkla.

Harry alaycı bir şekilde ona baktı. "Sanırım sarhoşmuş."

Merripen suratını buruşturdu. "Çocuk sahibi olma döneminin geride kaldığına sevinmek gerek."

Harry durup birkaç satır daha okudu. "Görünen o ki doktor çağırmışlar ve doktorun fikrine göre hasar kalıcı değilmiş."

"Başka haber var mı?" diye sordu Win umutla. "Daha neşeli bir haber?"

Harry yüksek sesle okumaya devam etti. "Cuma gecesi saat on birde meydana gelen bir başka üzücü kazayı bildirmekten üzüntü duyuyorum..." Cümleyi tamamlamadan hızla sayfanın geri kalanına göz attı.

Harry ifadesini kontrol altına alamadan Poppy ters giden bir şey olduğunu hemen anladı.

Karısının gözlerine bakmaktan kaçınarak kafasını sallayan Harry, "Önemli bir şey değil," dedi.

"Bakabilir miyim?" diye kibarca soran Poppy sayfaya uzandı.

Harry sayfayı sıkıca tuttu. "Önemli değil."

"Görmeme izin ver," diye direten genç kız sayfanın kenarını çekti.

Win ve Merripen sessizce birbirlerine baktılar.

Arkasına yaslanan Poppy mektuba baktı. "Bay Bayning ile ilgili," diyerek yazılanları yüksek sesle okumaya başladı. "Sarhoş ve saldırgan bir şekilde aniden lobide belirdi. Sizi görmek istedi, Bay Rutledge ve otelde olmadığınızı kabul etmeyi reddetti. Bir..." Durup derin bir nefes aldı. "Bir silah çıkarıp size tehditler savurarak hepimizi korkuttu. Onu sakinleştirmek için ön ofise götürmeyi denedik. Bir itişme çıktı ve ne yazık ki Bay Bayning ben silahı elinden alamadan ateş etti. Neyse ki kimse yaralanmadı ama sonrasında otel sakinleri telaşlandı, ayrıca ofisin tavanının tadilattan geçmesi gerekiyor. Bay Lufton olay sonucu çok korktu ve göğüs ağrıları çekti ama doktor ona bir gün istirahat etmesini ve yarına kadar hiçbir şeyinin kalmayacağını söyledi. Bay Bayning'e gelince, sağ salim evine döndü ve skandal çıkma olasılığı vikontu çok endişelendirdiği için babasına hakkında suç duyurusunda bulunmayacağımızı söyleme görevini ben üstlendim..."

Poppy sessizleşti, kendini hasta gibi hissediyor ve güneşin sıcak ışığının altında olmasına rağmen titriyordu.

"Michael..." diye fısıldadı.

Tanıdığı tasasız genç adam böylesine alçakça ve sorumsuzca bir drama asla kalkışmazdı. Bir yanı onun adına üzülürken, bir yanı şaşkın ve öfkeliydi. Otele gidip olay çıkarmıştı ve en kötüsü de insanları tehlikeye atmıştı. Biri-

ni ciddi bir şekilde yaralayabilir, hatta öldürebilirdi. Tanrı aşkına, otelde çocuklar vardı. Michael onların güvenliğini bir an olsun düşünmemiş miydi? Ve zavallı Bay Lufton korkudan...

Poppy perişan bir haldeydi. O an Michael'ın yanına gidip ona bağırmak istedi. Ve Harry'ye de... Çünkü hiç kimse olayın acımasızlığının bir sonucu olduğunu inkâr edemezdi.

Karmakarışık düşüncelerle meşgulken Harry sessizliği bozana kadar ne kadar süre geçtiğinin farkında değildi.

Harry hiçbir şeyi umursamayan, alaycı, kaba bir adam gibi konuştu. "Cinayet teşebbüsünde daha dikkatli olması gerekirdi. Düzgün bir şekilde planlasaydı seni zengin bir dul yapabilirdi, böylece ikiniz de mutlu bir sonu hak ederdiniz."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz böyle söylememesi gerektiğini anladı. Merripen'i göz ucuyla görmeden önce söylediklerinden pişmanlık duydu. Çingene ona uyarırcasına bakıyordu.

Kaşlarını çatan Poppy'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu ne korkunç bir itham!"

Harry boğazını temizledi. "Özür dilerim," dedi kabaca. "Şaka yapıyordum. Yersiz oldu..." Bir şeyin uçarak ona yaklaştığını hissedince kafasını eğdi. "Bu da neydi böyle..."

Poppy ona bir şey fırlatmıştı: Bir yastık.

"Ben dul kalmak istemiyorum. Michael Bayning'i istemiyorum. Bu tür şeyler hakkında şaka yapmanı istemiyorum. Seni düşüncesiz ahmak!"

Üçü de ağzı açık bir şekilde ona bakarken Poppy yerinden fırlayıp yumruklarını sıkarak oradan uzaklaştı.

Öfkesinin şiddeti karşısında şaşıran Harry arkasından bakakaldı - bu bir kelebek tarafından sokulmaktan farksızdı. Bir süre sonra aklına gelen ilk mantıklı soruyu sordu: "Bayning'i istemediğini mi söyledi?"

"Evet," dedi Win gülümseyerek. "Öyle söyledi. Peşinden git Harry."

Harry'nin vücudundaki tüm hücreler bunu yapmak istedi. Ancak bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordu ve yanlış bir kelime onu uçurumdan aşağı gönderebilirdi. Poppy'nin kardeşine çaresizce bakarak, "Ne söylemeliyim?" diye sordu.

"Hislerin hakkında ona karşı dürüst ol," diye önerdi Win.

Harry kaşlarını çatarak bunu düşündü. "İkinci seçeneğim ne?"

"Bunu bana bırak," dedi Merripen Win'e cevap verme fırsatı vermeden. Ayağa kalkıp kolunu Harry'nin omzuna atarak onunla terasın öteki ucuna doğru yürüdü. Poppy'nin öfkeli siluetini uzaktan görebiliyorlardı. Araba yolundan bekçinin kulübesine doğru yürürken etekleri ve ayakkabıları küçük kum fırtınaları çıkarıyordu.

Merripen talihsiz bir dostunu tehlikeden uzaklaştırmak istiyormuş gibi kısık ve anlayışlı bir sesle konuştu. "Tavsiyeme uy *gaje*... Böyle bir ruh halindeyken bir kadınla asla tartışma. Ona hatalı olduğunu ve çok üzgün olduğunu söyle. Ve bir daha tekrarlanmayacağını."

"Hâlâ ne yaptığımdan tam olarak emin değilim," dedi Harry.

"Bunun önemi yok. Yine de özür dile." Fısıldayarak ekledi: "Ve eşin sinirlendiğinde... Tanrı aşkına, mantıklı olmayı deneme."

"Bunu duydum," dedi Win aradaki mesafeye karşın.

Harry bekçi kulübesine uzanan yolu yarılayan Poppy'ye yetişti. Poppy ona bakmayıp dişlerini sıkarak bakışlarını önündeki yoldan ayırmadı.

"Buna benim sebep olduğumu düşünüyorsun," dedi ona ayak uydurarak yürüyen Harry kısık bir sesle. "Hem senin hayatını hem onunkini mahvettiğimi düşünüyorsun."

Bu sözler Poppy'nin öfkesini körükledi. Bir prense âşık olmuş ama soluğu kötü adamın kollarında almıştı ve durumu böylesine basit bir şekilde görmeye devam edebilseydi bazı şeyler çok daha kolay olabilirdi. Ancak prensi göründüğü kadar kusursuz değildi... Kötü adam ise düşünceli ve tutkulu biriydi.

En sonunda aşkın evlenebilecek kusursuz birini bulmaktan ibaret olmadığını anlıyordu. Aşk bir insanın özünü görebilmek, içindeki ışığın ve karanlığın tonlarını kabul edebilmekti. Aşk bir hünerdi. Ve Harry henüz kabul etmeye hazır olmasa da buna fazlasıyla sahipti.

"Bana ne düşünmem gerektiğini söylemeye cüret etme," dedi genç kız. "İki açıdan da yanılıyorsun. Michael kendi davranışlarından sorumlu..." Başıboş bir çakıl taşını tekmelemek için durdu. "Ve bu kez son derece anlayışsız hareket etti. Olgunlaşmamış. Beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattı."

"Onu suçlayamam," dedi Harry. "Onun yerinde olsaydım çok daha kötüsünü yapardım."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Poppy tersçe.

Harry kaşlarını çatsa da sesini çıkarmadı.

Poppy yaklaştığı bir başka çakıl taşını var gücüyle tek-

meledi. "Alaycı şeyler söylemenden nefret ediyorum," diye çıkıştı. "Zengin bir dul olmamla ilgili söylediğin o aptalca söz..."

"Söylememeliydim," dedi Harry hemen. "Bu hiç adil değildi ve çok yanlıştı. Onu hâlâ önemsediğin için canının sıkıldığını göz önünde bulundurmalıydım ve..."

Poppy olduğu yerde durup alaycı bir şaşkınlıkla ona baktı. "Ah! Herkesin çok zeki olduğunu düşündüğü bir adam nasıl olur da bu kadar aptal..." Kafasını sallayıp patikada fırtına gibi ilerlemeye devam etti.

Harry şaşkınlıkla onu takip etti.

"Birinin hayatını tehdit etmesi fikrinden hoşlanmamış olabileceğim..." Sözcükler omzunun üzerinden kızgın yarasalar gibi havaya uçuşuyordu. "Hiç aklına gelmiyor mu? Birinin evimize gelip seni vurmak amacıyla silahını savurmasından rahatsız olduğumu hiç düşünemiyor musun?"

Harry'nin cevap vermesi uzun sürdü. Hatta kalın ve tuhaf bir sesle cevap verdiğinde neredeyse kulübeye varmak üzerelerdi. "Güvenliğim için mi endişelendin? Benim için mi?"

"Birinin endişelenmesi gerekiyor," diye homurdandı Poppy kapıya yönelirken. "Bu kişinin neden ben olduğumu bilmediğimden eminim."

Poppy kapının koluna uzandı ama Harry kapıyı ardına kadar açıp onu içeri çekti. Nefes almasına fırsat bile vermeden onu tekmeleyerek kapadığı kapıya yasladı.

Genç kız onu hiç bu şekilde görmemişti... Kuşkulu, kaygılı ve istekliydi.

Vücudunu onunkine yapıştırdı ve nefesi kesilerek, "Poppy... Sen..." diye mırıldandı Harry. Yabancı bir dilde konuşmakta zorlanıyormuş gibi duraksadı.

Bir bakıma öyle olduğu söylenebilirdi.

Poppy onun ne sormak istediğini biliyor ancak sormasını istemiyordu. Meseleyi zorluyordu - henüz çok erkendi - bu yüzden ona sabretmesi için yalvarmak istedi.

"Beni önemsemeye mi başladın Poppy?" dedi Harry zorlukla.

"Hayır," dedi genç kız kesin bir şekilde ama bu onu ikna etmiş görünmüyordu.

Yüzünü onunkine yaklaştıran Harry dudaklarını yanağında gezdirdi. "Biraz olsun önemsemiyor musun?"

"Hem de hiç."

Harry dudaklarını kulak memesine kaydırdı. "Neden söylemiyorsun?"

İriyarı ve sıcacıktı, öyle ki tüm benliğiyle ona teslim olmak istedi. İçinde belli belirsiz başlayan titreme kemiklerinden tenine yayıldı. "Çünkü söylersem benden yeterince hızlı kaçamazsın."

"Senden asla kaçmam."

"Evet, kaçarsın. Uzaklaşır ve beni itersin çünkü henüz böyle bir riske girmeye hazır değilsin."

Harry kollarını başının iki yanına koydu. "Söyle," diye kibarca ve yırtıcı bir şekilde ısrar etti. "Kulağa nasıl geldiğini duymak istiyorum."

Poppy aynı anda hem eğlenip hem de tahrik olabileceğini hiç düşünmemişti. "Hayır, istemiyorsun." Kollarını onun beline doladı. Harry keşke onun için neler hissettiğini bilebilseydi. Hazır olduğunu anladığı anda - evliliklerinin sarsılmayacağından emin olduğunda - ona onu ne kadar çok sevdiğini söyleyecekti. Bunun için sabırsızlanıyordu.

"Sana söyleteceğim," diyen Harry şehvetli dudaklarını dudaklarına bastırıp korsesinin bağcıklarını çözmek için uzandı.

Poppy beklentiyle titremeden edemedi. Hayır, söyletemeyecekti... Ama birkaç saat boyunca denemesine izin vermekten zevk alacağı kesindi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Leo Londra'ya Rutledge'lerle aynı gün dönmeye karar vererek Hathaway'leri şaşırttı. Asıl niyeti yazın geri kalanını Hampshire'da geçirmekti ama bir Mayfair Malikânesi'ne sera eklentisi tasarlamak için küçük bir komisyon almıştı. Poppy bu plan değişikliğinin Bayan Marks'la ilgili olup olmadığını merak etti. Tartışmış olabileceklerini düşünüyordu çünkü ikisi de birbirinden kaçınmak için büyük zahmete giriyordu. Hem de her zamankinden daha çok.

Leo Londra'ya geri döneceğini söylediğinde, "Gidemezsin," demişti Merripen. "Turp tohumlarını ekmeye hazırlanıyoruz. Karar verilmesi gereken çok şey var, buna ne tür gübre kullanılacağı, tapanlama ve sabanla sürgüleme dahil..."

"Merripen," diyen Leo alaycı bir şekilde onun sözünü kesmişti. "Bu konularda yardımımın çok kıymetli oldu-

ğunu düşündüğünü biliyorum ama ben olmadan da turp tohumlarını başarıyla ekeceğinize inanıyorum. Gübrenin yapısına gelince, o konuda sana yardımcı olamam. Dışkıya oldukça demokratik bir gözle bakıyorum - benim için dışkı dışkıdır."

Merripen ona Cam dışında kimsenin anlamadığı Romence sözlerle karşılık vermişti. Ve Cam söylediklerinin İngilizcede karşılığı olmadığını ve bunun iyi bir şey olduğunu iddia ederek tek bir kelimesini bile çevirmeye yanaşmamıştı.

Leo veda ettikten sonra kendi at arabasıyla Londra'ya doğru yola çıktı. Son bir fincan çay içen ve yazın hâkim olduğu yeşil araziyi yavaşça süzen Harry ile Poppy'nin yola çıkması ise daha uzun zaman aldı.

Eşini at arabasına bindirdikten sonra, "Onu yanımda götürmeme izin vermenize neredeyse şaşırdım," dedi Harry Cam'e dönerek.

"Ah bu sabah oylama yaptık, bu oybirliğiyle alınan bir karar," dedi kayınbiraderi ciddiyetle.

"Evliliğim konusunda oylama mı yaptınız?"

"Evet ve aileye çok iyi uyum sağladığına karar verdik."

"Ah Tanrım," dedi Harry Cam aracın kapısını kaparken.

Hoş ve olaysız bir yolculuktan sonra Rutledge'ler Londra'ya vardılar. Zeki yabancılar, özellikle de otel çalışanları için Poppy ile Harry'nin gizemli ve anlaşılmaz bir bağ kurduğu açıktı. Artık bir çiftlerdi.

Poppy Rutledge'e döndüğüne mutlu olsa da Harry'yle ilişkisinin nasıl ilerleyeceğine - onun eski alışkanlıklarına geri dönüp dönmeyeceğine - dair endişeleniyordu. Ancak Harry'nin yeni bir düzen belirlemesi ve bundan şaşmaya niyeti yokmuş gibi görünmesi güvenini yerine getirdi.

Dönüşünün ilk gününde otel çalışanları ondaki değişikliği hoşnut bir şaşkınlıkla gözlemlediler. Hediyelerle dönen Poppy yöneticiler ve ön ofisteki herkes için bal kavanozları, Bayan Pennywhistle için uzun bir yastık danteli, Şef Broussard, Şef Rupert ve mutfak personeli için terbiye edilmiş Hampshire jambonu ve tütsülenmiş domuz pastırması, Jake Valentine için de düz taşlarla parlatılmış bir koyun postu getirmişti.

Hediyeleri verdikten sonra Poppy mutfakta oturup Hampshire ziyareti hakkında hararetle konuşmaya başladı. "Ve bir düzine mantar bulduk," dedi Şef Broussard'a. "Her biri neredeyse yumruğum kadar büyüktü. Hepsi de bir kayın ağacının dibindeydi ve toprağın sadece iki santim altındaydı. Ve bilin bakalım onları nasıl keşfettik? Kız kardeşimin gelinciği sayesinde! Mantarlara doğru koşup onları kemirmeye başladı."

Broussard dalgın dalgın içini çekti. "Küçükken bir süre Périgord'da yaşadım. Oradaki mantarlar insanı ağlatırdı. O kadar tatlı ve güzellerdi ki sadece soylular ve metresleri yerdi." Merakla Poppy'ye baktı. "Onları nasıl pişirdiniz?"

"Pırasa doğrayıp yağ ve kremayla soteledik..." Çalışanların aniden hareketlenip bir şeyleri ovuşturmaya, doğramaya ve karıştırmaya başladığını fark edince duraksadı. Omzunun üzerinden bakınca Harry'nin mutfağa girdiğini gördü.

"Efendim," dedi Bayan Pennywhistle Jake'le birlikte ayağa kalkarken.

Harry onlara oturmalarını işaret etti. "Günaydın," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Böldüğüm için bağışlayın." Gidip bir taburede oturan Poppy'nin yanında durdu. "Ba-

yan Rutledge," diye mırıldandı. "Sizi birkaç dakikalığına çalabilir miyim?" Eşinin yüzüne bakarak sözlerine devam ederken sesini alçalttı.

Jake Valentine büyülenmişçesine onları izledi. Poppy Rutledge güzel bir kadın olsa da artık çevresine farklı bir ışık saçıyordu, gözlerinde yeni bir ışıltı vardı.

"Tasarımcı," dedi Harry. "Az önce at arabasını teslim etti. Gelip bakmanı ve her şeyin istediğin gibi olup olmadığından emin olmanı istiyorum."

"Evet, çok isterim." Poppy tatlı çöreğinden bir lokma daha aldı - tereyağı ve reçelli kabarık bir çörekti. Son parçayı Harry'ye uzattı. "Bitirmeme yardım eder misin?"

Harry'nin küçük parçayı ağzına almasını hepsi şaşkınlıkla izledi. "Çok lezzetli," dedi eşinin tabureden kalkmasına yardım ederken. Dönüp üçüne de baktı. "Onu birazdan geri getiririm. Ve Valentine..."

"Evet efendim?"

"Uzun zamandır tatile çıkmadığını fark ettim. Derhal kendin için bir şeyler ayarlamanı istiyorum."

Jake, "Ben tatilde ne yapacağımı bile bilmem," diye karşı çıkınca Harry gülümsedi.

"İşte bu yüzden tatile ihtiyacın var Valentine."

Harry ve eşi mutfaktan çıktıktan sonra Jake diğerlerine şaşkınlıkla baktı. "O artık tamamen farklı bir adam," dedi sersemlemiş bir şekilde.

Bayan Pennywhistle gülümsedi. "O artık kalbi olan bir adam..."

Otel bir dedikodu merkezi olduğundan Poppy Londra'nın her köşesindeki insanları ilgilendiren skandalları ve

söylentileri duymaya alışkındı. Ne yazık ki Michael Bayning'in kötüye gitmeye devam ettiğine dair dedikodular da vardı... İnsanların içine sürekli sarhoş çıktığı, kumar oynadığı, ağız dalaşı ettiği ve onun konumundaki bir adama yakışmayacak her türlü davranışı sergilediği söyleniyordu. Elbette dedikodulardan bazıları Poppy ve Harry ile bağlantılıydı. Michael'ın hayatını kararttığını duymak Poppy'yi üzüyordu ve bu konuda bir şeyler yapabilmeyi umuyordu.

"Bu Harry'yle konuşamayacağım konulardan biri," dedi Leo'ya bir gün öğleden sonra onu ziyaret ettiğinde. "Öfkeleniyor... Aniden sessizleşip suratını asıyor... Aslına bakarsan önceki gece bu konuda tartıştık."

Ondan bir fincan çay alan Leo alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Kardeşim, her konuda senin tarafını tutmayı istesem de... Neden eşinle Michael Bayning hakkında konuşmak istiyorsun? Ve tartışacak ne var? Hayatının o bölümü kapandı. Evli olsaydım - Tanrı'ya şükür asla evlenmeyeceğim - Bayning konusunu Harry'den farklı bir şekilde karşılamazdım."

Poppy çay fincanına doğru kaşlarını çatıp dumanı tüten sıvının içindeki şeker parçasını yavaşça karıştırdı. "Harry bir isteğime karşı geldi. Michael'ı ziyaret etmek istediğimi ve konuşarak aklını başına getirebileceğimi söyledim." Leo'nun ifadesini görünce kendini savunmak istercesine ekledi: "Sadece birkaç dakikalığına! Gözetimli bir ziyaret. Hatta Harry'ye benimle gelebileceğini bile söyledim. Ama otoriter bir şekilde onu ziyaret etmemi yasakladı ve onu neden ziyaret etmeyi istediğimi açıklamama bile izin vermedi..."

Leo anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. "Sevgili Poppy, iyi bir kalbin var. Ve senin için Bayning'i ziyaret etmenin Beatrix'in bir tavşanı kapana kısılmaktan kurtarmasına benzer merhamet dolu bir hareket olduğuna hiç şüphem yok. Ama bu noktada erkekler hakkında ne yazık ki hâlâ cahil olduğunu anlıyorum. Bunu açıklamak bana düştüğü için... Açıkça ifade etmeliyim ki sandığın kadar medeni değiliz. Hatta rakiplerimizi mızrakla kovaladığımız günlerde daha mutluyduk. O nedenle Harry'den Bayning'i ziyaret etmene ve kırılan kalbini iyileştirmene izin vermesini istemek..." Kafasını salladı.

"Ama Leo," diyerek karşı çıktı Poppy. "Michael'ın yaptığı şeyleri yaptığın günleri hatırla. Ona karşı anlayışlı olmanı beklerdim."

Ellerini bırakan Leo gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine erişmedi. "Şartlar biraz farklıydı. Sevdiğim kızın kollarımın arasında ölmesini izlemek zorunda kaldım. Ve evet, sonrasında çok kötü davrandım. Bayning'den bile kötüydüm. Ama bu yolu seçen bir adam kurtarılamaz tatlım. O yolda ilerleyip uçurumdan düşmesi gerekiyor. Bayning bu düşüşten belki sağ kurtulur, belki kurtulmaz. Ne olursa olsun... Hayır, ona anlayışla yaklaşmıyorum."

Poppy çayından bir yudum aldı. Leo'nun bakış açısını duyduktan sonra kendini kararsız ve mahcup hissetti. "Öyleyse konuyu kapatacağım," dedi. "Harry'den böyle bir şey isteyerek hata etmiş olabilirim. Belki de ondan özür dilemeliyim."

"İşte bu," dedi Leo kısık bir sesle. "Bayıldığım yanlarından biri, kardeşim. Tekrar gözden geçirmeye, hatta fikrini değiştirmeye hazır olman."

Kardeşinin yanından ayrılan Poppy Bond Caddesi'ndeki bir mücevherciye gitti. Harry için sipariş ettiği hediyeyi alıp otele döndü.

Akşam yemeğini süitlerinde yiyecekler, böylece önceki gece yaptıkları tartışma hakkında konuşmak için uygun ortama ve zamana sahip olabileceklerdi. Michael Bayning'e yardım etmeyi isterken Harry'nin duygularını göz önünde bulundurmayı unutmuştu ve bunu telafi etmek istiyordu.

Bu durum annesinin evlilik hakkında sık sık söylediği bir şeyi aklına getirdi: "Onun hatalarını unut ama kendi hatalarını her zaman hatırla."

Banyo yaptıktan sonra açık mavi renkte bir sabahlık giydi ve saçlarını fırçalayıp kocasının sevdiği üzere serbest bıraktı.

Saat yediyi vurduğu anda Harry süite girdi. Evliliklerinin ilk günlerindeki Harry'ye benziyordu, yüzü sert ve yorgun, bakışları ise soğuktu.

"Merhaba," diye mırıldanıp onu öptü Poppy.

Harry hareketsiz kaldı, onu reddetmedi ama sıcak ve teşvik edici bir hali de yoktu.

"Akşam yemeğini getirmelerini isteyeyim. Sonra da..."

"Ben istemiyorum, teşekkür ederim. Aç değilim."

Keyifsiz sesi karşısında şaşıran Poppy endişeyle onu süzdü. "Bugün bir şey mi oldu? Çok yorgun görünüyorsun."

Harry ceketini çıkarıp bir sandalyeye astı. "Sör Gerald ve Bay Kinloch'a yeni silah tasarımı üzerinde çalışmayacağımı söylediğim Savaş Bakanlığı'ndaki toplantıdan az önce döndüm. Kararımı vatan hainliği olarak algıladılar. Hatta

Kinloch bir şeyler tasarlayana kadar beni bir yere kapatacağını bile söyledi."

"Çok üzgünüm." Poppy anlayışla ona baktı. "Korkunç geçmiş olmalı. Onlar adına çalışmayacağın için... Üzgün müsün?"

Harry kafasını salladı. "Onlara söylediğim üzere yurttaşlarım için yapabileceğim daha iyi şeyler var. Tarım teknolojisi üzerinde çalışmak gibi. İnsanları öldürmenin daha etkili yolunu bulmaktansa insanları doyurmak için uğraşmak büyük bir gelişme."

Poppy gülümsedi. "Çok iyi düşünmüşsün Harry."

Fakat Harry gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermeyip ona sakin ve şüpheli bir bakış attı. Başını hafifçe eğdi. "Bugün neredeydin?"

Durumu fark eden Poppy'nin keyfi kaçtı.

Ondan şüpheleniyordu.

Michael'ı ziyarete gittiğini sanıyordu.

Adaletsizliğine ve ona güvenmeyişine içerlemesiyle ifadesi sertleşti. İnce bir sesle yanıtladı. "Bir-iki işimi halletmek için dışarı çıktım."

"Ne tür işler?"

"Söylememeyi tercih ederim."

Harry'nin yüzü sert ve acımasızdı. "Korkarım başka bir seçeneğin yok. Bana nereye gittiğini ve kiminle görüştüğünü söyleyeceksin."

Öfkeden kıpkırmızı olan Poppy ondan uzaklaşıp yumruklarını sıktı. "Günün her dakikasını nasıl geçirdiğimin hesabını vermek zorunda değilim - sana bile."

"Bugün zorundasın." Gözlerini kıstı. "Söyle Poppy."

Kulaklarına inanamıyormuş gibi gülümsedi. "Böylece

sözlerimi doğrulayacak ve sana yalan söyleyip söylemediğime mi karar vereceksin?"

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

Kırılan ve sinirlenen Poppy masaya koyduğu el çantasını karıştırmaya başladı. "Leo'yu ziyarete gittim," dedi sertçe ona bakmadan. "O ve sürücü bana kefil olacaktır. Sonra da senin için sipariş ettiğim bir şeyi almak için Bond Caddesi'ne gittim. Bunu sana vermek için uygun anı beklemek istemiştim ama anlaşılan artık mümkün değil." Çantasından çıkardığı küçük kadife keseyi ona atmamak için kendisini zor tuttu. "İşte kanıtın," diye homurdanarak keseyi onun eline tutuşturdu. "Böyle bir şeyi asla satın almayacağını biliyordum."

Harry keseyi yavaşça açıp nesnenin eline düşmesine izin verdi.

Altın kaplamalı bir cep saatiydi, kapağına kazınmış *JHR* harfleri dışında oldukça sadeydi.

Harry şaşırtıcı bir şekilde hiç tepki vermedi. Kafasını Poppy'nin yüzünü göremeyeceği şekilde eğdi. Parmaklarını saatin üzerinde gezdirirken derin bir nefes aldı.

Yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak eden Poppy zili çalmak için döndü. "Umarım hoşuna gitmiştir," dedi düz bir sesle. "Şimdi akşam yemeğini getirmelerini isteyeceğim. Sen aç olmasan bile ben açım..."

Harry bir anda onu arkasından yakalayıp kollarını etrafına doladı, bir eliyle hâlâ saati tutuyordu. "Özür dilerim," dedi pişman bir ses tonuyla.

Poppy sırtını ona yaslayıp gözlerini kapadı.

"Lanet olsun," dedi Harry karısının saçlarına doğru. "Çok üzgünüm. Bayning'e karşı herhangi bir his besliyor olmanın düşüncesi bile... Beni çileden çıkarıyor."

Poppy kollarının arasında dönüp ona sokuldu ve elini başının arkasına götürdü.

"Canımı sıkıyor," diye boğuk bir sesle itiraf etti Harry. "Benden başka bir erkeği önemsemeni istemiyorum. Önemsenmeyi hak etmesem bile."

Sevilmek deneyiminin Harry için hâlâ çok yeni olduğunu anlayan Poppy'nin üzüntüsü hafifledi. Sorun ona güvenmemesi değil kendinden şüphe etmesiydi. Söz konusu o olduğunda Harry muhtemelen hep sahiplenici olacaktı.

"Kıskanç," dedi kısık bir sesle ve başını omzuna yasladı.

"Evet."

"Ama buna hiç gerek yok. Bayning'e karşı sadece merhamet ve şefkat besliyorum." Dudaklarını kulağına dokundurdu. "Saatteki oymayı gördün mü? Kapağın içinde. Bak."

Ama Harry kıpırdamadı, can simidiymiş gibi onu tutmak dışında hiçbir şey yapmadı.

Poppy onun hiçbir şey yapamayacak kadar zayıf düştüğünü düşündü. "Erasmus'un bir sözü..." dedi yardımsever bir şekilde. "Roger Bacon'dan sonra babamın en sevdiği azizdi. Saatte 'Bir insanın olduğu kişi olmaya hazır olması mutluluğun en üst noktasıdır' yazıyor." Harry'nin sessizliği üzerine ekledi: "Mutlu olmanı istiyorum, seni yorucu adam. Seni olduğun gibi sevdiğimi anlamanı istiyorum."

Harry derin derin solumaya başladı. Onu ancak yüz kişinin bozabileceği bir kuvvetle tutuyordu. "Seni seviyorum Poppy," dedi boğuk bir sesle. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu dayanılmaz."

Poppy gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Neden dayanılmaz?" diye sordu şefkatle ensesini okşayarak.

"Çünkü artık kaybedecek çok şeyim var. Ama yine de seni seveceğim çünkü buna engel olmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum." Alnını, göz kapaklarını ve yanaklarını öptü. "Sana karşı o kadar büyük bir sevgi duyuyorum ki onunla odaları doldurabilirim." Dudaklarını tutkulu bir şekilde dudaklarına bastırdı.

Bu dağları düzleştirebilecek, yıldızları gökyüzünden düşürebilecek, melekleri bayıltabilecek ve şeytanları ağlatabilecek bir öpücüktü... Tutkulu, ısrarcı, ruhunu tutuşturan ve dünyayı neredeyse yörüngesinden çıkarabilecek güçte bir öpücüktü.

En azından Poppy öyle olduğunu düşünüyordu.

Harry onu kollarının arasına alıp yatağa taşıdı. Üzerine doğru eğilip gür saçlarını okşadı. "Senden hiçbir zaman ayrı kalmak istemiyorum," dedi. "Bir ada satın alıp seni oraya götüreceğim. Erzak gemisi ayda bir uğrasa yeter. Geri kalan zamanı baş başa sadece yaprak takıp egzotik meyveler yiyerek ve kumsalda sevişerek geçiririz..."

"Bir aya kalmadan ihracat işine girer ve yerel bir ekonomi oluşturursun," dedi Poppy düz bir sesle.

Harry sözlerinde doğruluk payı olduğunu fark edince inledi. "Tanrım. Neden bana tahammül ediyorsun?"

Poppy kollarını boynuna dolarken sırıttı. "Hoşuma gidiyor... Hem sen de bana tahammül ettiğin için bence çok adil."

"Harikasın," dedi Harry ateşli bir şekilde. "Sana dair her şey, yaptığın ya da söylediğin her şey harika. Birkaç kusurun olsa da..."

"Kusur mu?" diye sordu genç kız alaycı bir şaşkınlıkla.

"En çok kusurlarını seviyorum."

Harry giysilerini çıkarmak üzere harekete geçtiğinde Poppy aynı anda onu soymaya başladı. Yuvarlanıp giysilerle mücadele ettiler, ortak ihtiyaçlarının yoğunluğuna rağmen kendilerini giysilerin ve uzuvların çaresiz karışıklığı içinde bulunca birkaç kez kahkaha attılar. En sonunda ikisi de çıplak ve nefes nefese kaldı.

Harry dizinin altına elini sokup bacaklarını araladı ve şiddetli bir hamleyle ona sahip oldu. Poppy haykırdı, ritminin gücü karşısında şaşkınlıkla titredi. Vücudu zarif ve güçlüydü, talepkâr hamlelerle ona sahip oluyordu. Göğüslerini avuçlayıp dudaklarını sertleşen göğüs ucuna götürdü ve kalça hareketleriyle uyumlu bir şekilde onun tadına vardı.

Poppy'nin yüzü kıpkırmızı oldu, teninin sertliği hem rahatlama sağlıyor hem de erotik bir işkence uyguluyordu. Hareket edemeyecek hale gelene kadar zevk dalgalarının ritmine adapte olmak için mücadele edip inledi. Harry onu öptü ve sakinleşene kadar onunla sevişip bedenini şehvetle doldurdu.

Harry dikkatle ona bakarken Poppy kollarını ve bacaklarını ona dolayıp onu daha da içine almaya çalıştı, ona fiziksel olarak mümkün olduğunca yakın olmak istiyordu. "Seni seviyorum Harry," dedi. Bu sözler kocasının nefesinin kesilmesine ve vücudunun sarsılmasına neden oldu. "Seni seviyorum," diye tekrarladı ve kocası bu kez daha sert bir şekilde hamle yaparak doyuma ulaştı.

Poppy onun yanına kıvrılınca birlikte uyuyup rüyalara daldılar, tüm engeller nihayet yıkılmıştı.

Ertesi gün Harry ortadan kayboldu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Harry gibi planlarına bağlı kalan bir adamın geç kalması alışılmadık bir durumdu. Aradan üç saat geçmesine rağmen eşi eskrim kulübünden dönmeyince Poppy endişeye kapılıp Jake Valentine'i çağırdı.

Genç adam hemen yanına geldi, kaygılı görünüyordu ve kahverengi saçları darmadağınıktı.

"Bay Valentine," dedi Poppy kaşlarını çatarak. "Bay Rutledge'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır hanımefendi. Sürücü az önce onsuz döndü."

"Ne?" diye sordu genç kız şaşkınlıkla.

"At arabasının sürücüsü her zamanki saatte ve yerde beklemiş ama bir saat beklemesine rağmen Bay Rutledge ortaya çıkmayınca birilerine sormak için kulübe girmiş. Araştırma yapılmış. Anlaşılan Bay Rutledge'i tesisin hiçbir yerinde bulamamışlar." Duraksayıp yumruğunun kenarı-

nı ağzına götürdü, Poppy daha önce onun böylesine gergin bir hareket yaptığını hiç görmemişti. "Ortadan kaybolmuşa benziyor."

"Daha önce böyle bir şey oldu mu?" diye sordu Poppy.

Valentine kafasını salladı.

İkisi de ters giden bir şeylerin olduğunu düşünerek birbirine baktı.

"Kulübe gidip tekrar araştıracağım," dedi Valentine. "Biri bir şey görmüş olmalı."

Belki de önemli bir şey değildir diye geçirdi içinden Poppy. *Belki de bir arkadaşıyla bir yere gitmiştir.* Ama içgüdüsel olarak başına bir şey geldiğini anlamıştı. Kanı donmuştu sanki... Keyifsiz, hissiz ve korku doluydu. Süitte gezinmeye başladı, sonra ön ofise indi ve resepsiyon görevlisi ile kapıcının da aynı şekilde tedirgin olduğunu gördü.

Valentine nihayet geri döndüğünde Londra'nın üzerine karanlık çökmüştü. "Hiçbir yerde ondan bir iz yok," dedi.

Poppy korkuya kapıldı. "Polise haber vermeliyiz."

Genç adam kafasını salladı. "Çoktan haber verdim. Bir keresinde Bay Rutledge böyle bir şey olursa ne yapmam gerektiğini söylemişti. Bow Caddesi'ndeki özel bir dedektife ve William Edgar adında Güney Londralı bir tufacıya haber verdim."

"Tufacı mı? O da ne?"

"Hırsız. Arada sırada kaçakçılık da yapar. Bay Edgar Londra'nın her sokağını ve kenar mahallesini avcunun içi gibi bilir."

"Eşim özel bir dedektif ve bir suçluyla iletişime geçmeni mi söyledi?"

Valentine biraz mahcup olmuş görünüyordu. "Evet hanımefendi."

Poppy parmak uçlarını şakaklarına bastırıp aklında dönüp duran düşünceleri yatıştırmaya çalıştı. Yutkunamadan boğazında acı veren bir hıçkırık yükseldi. Elbisesinin koluyla yaşlı gözlerini sildi. "Sabaha kadar bulunmazsa..." dedi ona uzatılan mendili alırken. "Sağ salim dönmesini sağlayacak kişiye ödül verileceğini bildiren bir haber çıkarmalıyız." Kabaca burnunu sildi. "Beş bin, hayır, on bin sterlin."

"Emredersiniz hanımefendi."

"Ve polise bir liste vermeliyiz."

Valentine boş gözlerle ona baktı. "Ne listesi?"

"Ona zarar vermek isteyen tüm insanların isminin bulunduğu bir liste."

"Bu hiç kolay olmayacak," diye homurdandı Valentine. "Genelde arkadaşları ve düşmanları arasındaki farkı anlayamıyorum. Arkadaşlarından bazıları onu öldürmeyi çok isterken düşmanlarından bazıları çocuklarına onun ismini verdi."

"Bana kalırsa Bay Bayning şüpheli olarak göz önünde bulundurulmalı," dedi Poppy.

"Bu benim de aklımdan geçti," diye itiraf etti Valentine. "En son savurduğu tehditler düşünülürse."

"Ve dün Savaş Bakanlığı'ndaki toplantı... Harry kararından hoşlanmadıklarını söyledi ve..." Nefesini tuttu. "Bay Kinloch hakkında bir şey söyledi, onu bir yere kapamak istediğini."

"Gidip hemen özel dedektife bunu söyleyeceğim," dedi Valentine. Poppy'nin gözlerinin dolduğunu ve du-

daklarının büzüldüğünü görünce telaşla ekledi: "Onu bulacağız. Söz veriyorum. Ve unutmayın... Bay Rutledge neyle karşı karşıya olursa olsun başının çaresine bakmayı bilir."

Cevap veremeyen Poppy kafasını sallamakla yetinip avcunun içinde buruşturduğu mendili burnuna götürdü. Valentine gider gitmez titrek bir sesle kapıcıyla konuştu. "Bay Lufton, masanızda bir not yazabilir miyim?"

"Ah elbette hanımefendi!" Ona kâğıt, mürekkep ve çelik uçlu bir kalem uzatan adam saygılı bir şekilde kenara çekildi.

"Bay Lufton, bunun derhal kardeşim Lord Ramsay'e götürülmesini istiyorum. Bay Rutledge'i bulmam için bana yardım edecek."

"Emredersiniz hanımefendi ama... Sizce notun bu saatte gönderilmesi akıllıca olur mu? Bay Rutledge'in gece dışarı çıkarak güvenliğinizi tehlikeye atmanızı istemeyeceğinden eminim."

"Ben de bunu istemeyeceğinden eminim Bay Lufton. Ama bir şey yapmadan burada bekleyemem. Aklımı kaçırırım."

Neyse ki Leo hemen geldi, telaşla üzerini giyinmiş gibi boyun bağı yamuk, yeleği düğmelenmemişti. "Neler oluyor?" diye sordu. "Harry kayboldu derken ne demek istedin?"

Poppy durumu olabildiğince hızlı bir şekilde anlattı. "Leo, beni bir yere götürmene ihtiyacım var."

"Evet, biliyorum." Gergin bir nefes verdi. "Harry'nin uzun bir süre bulunmaması için dua etmeye başlasam iyi olacak. Çünkü seni Michael Bayning'i görmeye götürdü-

ğümü öğrenirse hayatımın bir kutu istiridye kadar bile değeri olmayacak."

Leo ve Poppy Michael'ın uşağını sorguladıktan sonra onu bulma ümidiyle özel bir kulüp olan Marlow'un yolunu tuttular. Marlow'daki asil kalabalık - daha az ayrıcalıklı soylular da dahil olmak üzere - nüfusun geri kalanına saf bir küçümsemeyle bakardı. Mekânın içini görmeyi hep isteyen Leo Michael Bayning'i aramak için oraya gitmeye dünden razıydı.

"Kapıdan geçmene izin vermeyecekler," dedi Poppy. "Sen tam olarak onların uzak tutmayı istediği birisin."

"Onlara Bayning'in adam kaçırmaktan şüpheli olduğunu söyleyeceğim ve onu bulmama izin vermezlerse yataklık ettikleri gerekçesiyle onların da cezalandırılmasını talep edeceğim."

Leo Marlow'un klasik beyaz taş ve alçıdan cephesine doğru ilerlerken Poppy at arabasının penceresinden onu izledi. Kapı görevlisiyle bir-iki dakika konuştuktan sonra Leo kulübe girdi.

Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturan Poppy kendini ısıtmaya çalıştı. Telaştan içi dışı buz gibi olmuştu. Harry Londra'da bir yerdeydi, belki de yaralıydı ve ona ulaşamıyordu. Onun için hiçbir şey yapamıyordu. Catherine'in ona Harry'nin çocukluğu hakkında söylediklerini, iki gün boyunca bir odada kapalı kaldığını ve kimsenin aklına gelmediğini hatırlayınca gözyaşlarına boğuldu.

"Seni bulacağım," diye fısıldadı oturduğu yerde ileri geri sallanırken. "Yakında yanında olacağım. Biraz daha dayan Harry."

At arabasının kapısı aniden ardına kadar açıldı.

Leo son zamanlardaki aşırı yaşamıyla oldukça değişmiş görünen Michael Bayning'le tam karşısında duruyordu. Şık giysileri ve özenle bağlanmış boyun bağı sadece şiş çenesini ve yanaklarındaki kılcal damarları vurgulamaya yarıyordu.

Poppy boş gözlerle ona baktı. "Michael?"

"Yarı sarhoş," dedi Leo ona. "Ama söyledikleri hâlâ anlaşılabiliyor."

"Bayan Rutledge," dedi Michael alaycı bir şekilde dudaklarını büzerek. Konuşurken araca ağır bir içki kokusu yayıldı. "Eşiniz kayboldu, öyle mi? Görünüşe bakılırsa bu konuda bir şeyler biliyor olmam gerekiyormuş. Sorun şu ki..." Kafasını çevirip hafifçe geğirdi. "Hiçbir fikrim yok."

Poppy gözlerini kıstı. "Sana inanmıyorum. Bana kalırsa ortadan kaybolmasıyla bir ilgin var."

Michael çarpık bir şekilde güldü. "Son dört saattir buradayım ve öncesinde de evimdeydim. Ona zarar verecek gizli bir plan kurmadığımı söylemekten üzüntü duyuyorum."

"Düşmanlığını gizlemeye hiç gerek duymadın," diyerek dikkatini çekti Leo. "Ona karşı tehditler savurdun. Hatta silahla otele girdin. Ortadan kaybolmasında ilgisi olabilecek en olası kişi sensin."

"Sorumluluğu üstlenmeyi çok istesem de..." dedi Michael. "Yapamam. Onu öldürmenin vereceği tatmin duygusu asılmaya değmez." Kan çanağına dönen gözlerini Poppy'ye dikti. "Geceyi bir fahişeyle geçirmek istemediğini nereden biliyorsunuz? Şimdiye kadar sizden sıkılmış olmalı. Evinize dönün ve geri dönmemesi için dua edin,

Bayan Rutledge. O adi herif olmadan daha iyi bir yaşam sürersiniz."

Poppy yüzüne bir tokat yemiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Leo sakin bir şekilde araya girdi. "Önümüzdeki bir-iki gün içinde Harry Rutledge'le ilgili sorulara cevap veriyor olacaksın Bayning. Arkadaşların da dahil olmak üzere herkes seni suçlayacak. Yarın sabaha kadar Londra'nın yarısı onu arıyor olacak. Meseleyi bir an önce çözmemize yardımcı olursan kendini büyük bir zahmete girmekten kurtarabilirsin."

"Size söyledim, bu konuyla hiçbir ilgim yok," diye çıkıştı Michael. "Ama umarım bir an önce Thames'te yüzüstü süzülür bir halde bulunur."

"Yeter," diye bağırdı Poppy öfkeyle. İki adam da şaşkınlıkla ona baktı. "Sana hiç yakışmıyor Michael! Harry ikimize de haksızlık etti, bu doğru, ama özür diledi ve durumu telafi etmeye çalıştı."

"Benden özür dilemedi!"

Poppy şaşkınlıkla ona baktı. "Ondan bir özür mü istiyorsun?"

"Hayır." Öfkeyle ona baktı, sonra boğuk bir sesle yalvardı. "Ben seni istiyorum."

Poppy sinirden kıpkırmızı kesildi. "Bu mümkün değil. Baban beni gelini olarak uygun görmedi, çünkü beni kendinden aşağı gördü. Ve doğrusu, sen de öyle gördün, yoksa her şeye daha farklı yaklaşırdın."

"Ben bir züppe değilim Poppy... Aksine örf ve adetlere bağlı biriyim. Arada fark var."

Genç kız sabırsızca kafasını salladı - bu değerli zamanını harcamak istemediği bir tartışmaydı. "Önemi yok.

Eşimi seviyorum. Onu asla terk etmeyeceğim. O nedenle kendini gülünç duruma düşürmeyi bırakıp hayatına devam et. Bundan daha iyi şeyleri hak ediyorsun."

"İyi dedin," diye homurdandı Leo araca binerken. "Gidelim Poppy. Ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğiz."

Leo kapıyı kapatamadan, "Bekle," dedi Michael Poppy'ye. "Kocanın başına bir şey geldiğini öğrenirsen... Bana döner misin?"

Poppy onun yalvaran yüzüne bakıp kafasını salladı, böyle bir şey sorduğuna inanamıyordu. "Hayır Michael," dedi kısık bir sesle. "Korkarım bana ayak uyduramayacak kadar geleneklerine bağlısın."

Ve Leo Michael Bayning'in şaşkın yüzüne karşı kapıyı kapadı.

Poppy çaresizce kardeşine baktı. "Harry'nin ortadan kaybolmasıyla Michael'ın bir ilgisinin olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır." Leo sürücüye işaret vermek için uzandı. "Bir sonraki içkisini nerede içeceği dışında hiçbir şey planlayacak durumda değil. Özünde iyi biri olduğunu düşünüyorum ama kendine acımakla meşgul." Kardeşinin perişan ifadesini görünce elini tutup içini rahatlatmak istercesine sıktı. "Otele dönelim. Belki de Harry'den haber gelmiştir."

Poppy sessiz ve keyifsizdi, düşünceleri kâbusa dönüşüyordu.

At arabası caddede sarsılarak ilerlerken Leo dikkatini dağıtacak bir söz düşündü. "Marlow'un içi umduğum kadar güzel değildi. Ah halılar hoştu ama içerisi nefes alınamayacak haldeydi."

"Neden?" diye sordu Poppy kasvetli bir şekilde. "Sigara dumanı yüzünden mi?"

"Hayır. Kibir yüzünden."

Sabah olduğunda gerçekten de Londra'nın yarısı Harry'yi arıyordu. Poppy eşinden haber bekleyerek uykusuz bir gece geçirmişti ve Leo ile Jake Valentine dışarı çıkıp centilmen kulüplerini, tavernaları ve oyun salonlarını aramıştı. Poppy mecburi hareketsizliğinden bıksa da mümkün olan her şeyin yapıldığını biliyordu. Tufacı Bay Edgar Harry'nin ortadan kaybolmasına dair bilgi edinmek için hırsız ağını kullanacağına dair söz vermişti.

Özel Dedektif Hembrey de oldukça meşguldü. Savaş Bakanlığı'ndaki Sör Gerald, Edward Kinloch'un toplantı sırasında Harry'yi tehdit ettiğini doğrulamıştı. Ardından Hembrey Bow Caddesi'ndeki sulh hâkimlerinden birinden arama emri çıkarıp Kinloch'u sabahın erken saatlerinde sorgulamıştı. Ancak Kinloch'un malikânesini baştan sonra aramalarına rağmen Harry'den hiçbir iz bulamamışlardı.

Metropolitan Polis Kuvvetleri'ne geçici olarak vekâlet eden İçişleri Bakanı, Cezai Soruşturma Birimi'ni - iki müfettiş ve dört çavuştan oluşan - davayla ilgilenmesi için görevlendirmişti. Hepsi de eskrim kulübünün çalışanları ve Edward Kinloch'un hizmetkârlarından bazıları başta olmak üzere birçok kişiyi sorgulamakla meşguldü.

Yorgun bir şekilde süitteki sandalyelerden birine otururken, "Sanki sırra kadem bastı," diyen Jake Valentine Poppy'nin uzattığı çay fincanını aldı. "Otelle ilgili bir sorun mu var? Yönetici raporlarını görmedim..."

"Onlara bu sabah göz attım," dedi Poppy. Harry'nin işinin her zamanki gibi devam etmesini istediğini biliyordu. "En azından bir şeylerle meşgul oldum. Otelle ilgili hiçbir sorun yok." İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Hiçbir sorun yok," diyerek keyifsizce tekrarladı. "Harry'nin kaybolmuş olması dışında."

"O bulunacak," dedi Valentine. "Yakında. Bulunmaması mümkün değil."

Leo süite girince konuşmaları bölündü. "Fazla rahat etme Valentine," dedi. "Bow Caddesi'nden en az üç kişi onu gördüğünü iddia etmiş. Hepsinin sahtekâr olduğu düşünülüyor ama her ihtimale karşı gidip bakmamız gerek. Özel Dedektif Hembrey de konuşmuş oluruz."

"Ben de geliyorum," dedi Poppy.

Leo ona karanlık bir bakış attı. "Orada her gün ne tür insanların dolaştığını bilseydin gelmek için izin istemezdin."

"İzin istemedim," dedi Poppy. "Size bensiz gidemeyeceğinizi söyledim."

Leo bir süre düşündükten sonra içini çekti. "Pelerinini al."

En bilinen kamu davalarının araştırılıp yürütüldüğü Bow Caddesi mahkemesi evrensel olarak Londra'nın en önemli sulh ceza mahkemesi olarak görülüyordu. Yirmi sene önce kurulan Metropolitan Polis Kuvvetleri hâlâ 'Yeni Polis' denilen birimin oluşumuna sebep olmuştu.

Ancak İçişleri Bakanlığı'nın doğrudan kontrolünde olmayan hâlâ birkaç kanun birimi vardı ve Bow Caddesi onlardan biriydi. Atlı devriye polisleri ve yarım düzine ulak sadece Bow Caddesi yargıçlarına hesap verirdi. Tuhaf bir

şekilde Bow Caddesi icra dairesinin yetkisinin hiçbir zaman yasal bir dayanağı olmamıştı. Ama bu kimsenin umrunda değildi. Sonuca ulaşmak istendiğinde doğruca Bow Caddesi'ne gidilirdi.

Üç ve dört numaralı, mahkemenin ve müdürlüğün bulunduğu iki bina sade ve iddiasızdı, içinde barındırdığı gücü pek belli etmiyordu.

Poppy Leo ve Valentine'le birlikte Bow Caddesi'ne yaklaşırken binanın etrafında ve sokakta biriken insanları görünce panikledi.

"Kimseyle konuşma," dedi Leo ona. "Kimseye yakın durma ve hoşuna gitmeyen bir şey duyar, koklar ya da görürsen, seni uyarmadığımızı sakın söyleme."

Üç numaralı binaya girerken birbirine karışan vücut, ter, pirinç cilası ve alçı kokusuyla etrafları sarıldı. Dar bir koridorda çok sayıda gözaltı odası, itham odası ve ofis bulunuyordu. Gürültülü koridorun her yanı hareket halindeki insanlarla doluydu.

"Hembrey!" diye seslendi Jake Valentine ve kısa kesilmiş gri saçları olan zayıf bir adam ona döndü. Adamın uzun, ince bir yüzü ve zeki bakan kara gözleri vardı.

"Özel Dedektif," dedi Valentine Poppy'ye adam onlara doğru ilerlerken.

"Bay Valentine," dedi Hembrey.

"Neler oluyor?" diye sordu Leo.

Hembrey dikkatini ona çevirdi. "Lordum... Bay Rutledge'in bulunmasına yardımcı olan kişiye para ödülü verileceği bu sabah *Times* gazetesinde yayınlandı. Ve bu ilanda Bay Rutledge'in fiziksel özellikleri de verildi. Sonuç olarak Londra'daki uzun boylu, koyu renk saçlı her üçkâğıtçı

soluğu Bow Caddesi'nde aldı. Aynı şey Büyük Britanya Emniyet Teşkilatı'nda da oluyor."

Koridorda toplanan kalabalığa bakıp adamların en azından yarısının bir şekilde kocasına benzediğini fark eden Poppy'nin ağzı açık kaldı. "Hepsi... Hepsi de Harry olduğunu mu iddia ediyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Görünüşe bakılırsa evet," dedi Leo. "Ödül olarak verilecek paraya göz diken kahraman kurtarıcılarıyla birlikte gelmişler."

"Ofisime geçelim," diye teklif eden Özel Dedektif Hembrey onlara koridorda önderlik etti. "Orada rahatsız edilmeyiz ve size edindiğim son bilgileri aktarırım. Birçok ipucu aldık... İnsanlar Rutledge'i Çin'e giden bir gemiye bindirilirken gördüklerini ya da onun bir genelevde soyulduğunu ve bu tür şeylere tanık olduklarını iddia ediyorlar..."

Poppy ve Valentine Leo ve Hembrey'i takip etti. Sahtekârlara bakarken kısık bir sesle, "Bu iğrenç," dedi genç kız Valentine'e. "Hepsi rol yapıp yalan söyleyerek birinin talihsizliğinden kâr etmeye çalışıyor."

Hembrey kalabalığın arasından zorlukla ofisine doğru ilerlerken durmak zorunda kaldılar.

Poppy'nin en yakınındaki siyah saçlı adamlardan biri dramatik bir şekilde eğilerek selam verdi. "Harry Rutledge, hizmetinizdeyim. Peki siz kim oluyorsunuz, benim tatlı yaratığım?"

Poppy öfkeyle ona baktı. "Bayan Rutledge," dedi kısaca.

Anında bir başka adam haykırdı: "Sevgilim!"

"Aptallar," diye homurdandı Hembrey ve sesini yük-

seltti. "Kâtip! Koridorda kalabalık etmemeleri için bu lanet olası adamları koyabileceğin bir yer bul."

"Emredersiniz efendim!"

Ofise girdiler ve Hembrey kapıyı sıkıca kapadı. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk, Bayan Rutledge. Sizi temin ederim ki eşinizi bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Kardeşim, Lord Ramsay," dedi genç kız ve Hembrey onu saygıyla selamladı.

"Son edindiğiniz bilgiler nedir?" diye sordu Leo.

Hembrey Poppy için bir sandalye çekerken konuşmaya başladı. "Eskrim kulübünün arkasındaki ahırda çalışan bir seyis Bay Rutledge'in kaybolduğu saatlerde sokakta bekleyen bir at arabasına bir insan taşıyan iki adam gördüğünü söyledi."

Poppy sandalyeye oturdu. "Bir insan mı?" diye fısıldadı, soğuk terler dökmeye ve midesi bulanmaya başlamıştı.

"Sadece bilincini yitirmiş olduğundan eminim," dedi Valentine hemen.

"Seyis aracı görmüş," diye devam etti Hembrey masanın öteki tarafına dönerek. "Toz körüğüne küçük güller işlenmiş siyah renkte bir araç olduğunu tarif etti. Tarif Bay Kinloch'un arazisindeki ahırda bulunan bir at arabasına uyuyor."

"Sırada ne var?" diye sordu Leo, mavi gözleri acımasızdı.

"Onu sorgulamak için buraya getirmeyi düşünüyorum. Bay Kinloch'un diğer mülklerinin sayımını yapıp onları da detaylı bir şekilde aramak için emir çıkaracağız."

"Rutledge'in Mayfair Malikânesi'nde tutulmadığını nereden biliyorsunuz?" diye sordu Leo.

"Orayı bizzat aradım. Orada olmadığına sizin temin edebilirim."

"Arama emri hâlâ geçerli mi?" diye üsteledi Leo.

"Evet lordum."

"Öyleyse Kinloch'un evine tekrar arama yapmak için dönebilirsiniz? Örneğin şimdi!"

Özel Dedektif şaşkın görünüyordu. "Evet ama neden?"

"Mümkünse ben de şansımı denemek istiyorum."

Hembrey'nin kara gözlerinde hafif bir öfke belirdi. Leo'yu kendini beğenmiş bir şovmen olarak gördüğü belli oluyordu. "Lordum, evi ve araziyi etraflıca aradık."

"Bundan hiç şüphem yok," diye yanıtladı Leo. "Ama birkaç sene önce mimarlık eğitimimi tamamladım ve etrafa bir tasarımcının bakış açısıyla bakabilirim."

O sırada Jake Valentine konuştu. "Gizli bir oda olduğunu mu düşünüyorsunuz lordum?"

"Varsa..." dedi Leo sakin bir şekilde. "Onu bulacağım. Yoksa da en azından Kinloch'un canını sıkarak biraz eğlenmiş oluruz."

Poppy özel dedektifin vereceği cevabı beklerken nefesini tuttu.

"Pekâlâ," dedi Hembrey en sonunda. "Bir polis memuruyla sizi oraya gönderirken Bay Kinloch'u da sorgulamak için buraya getiririm. Ancak arama sırasında uygulama esaslarına uymanızı istiyorum... Polis memuru bu kurallara uyduğunuzdan emin olacak."

"Ah endişelenmeyin," diye ciddiyetle karşılık verdi Leo. "Her zaman kurallara uyarım."

Özel Dedektif ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bir

dakika bekleyin," dedi. "Yargıçlardan biriyle görüşüp size eşlik edecek bir polis memuru ayarlayacağım."

Adam ofisten ayrılır ayrılmaz Poppy sandalyesinden fırladı. "Leo..." dedi. "Ben de..."

"Evet biliyorum. Sen de geliyorsun."

Kinloch'un evi geniş ve modaya uygun bir şekilde kasvetliydi. İçi koyu kırmızı ve yeşil renklerle döşeli evin duvarları meşe kaplamaydı. Devasa giriş salonu ayak seslerinin sürekli yankı yapmasına neden olan yassı taşlarla kaplıydı.

Poppy eve dair tek bir detaydan rahatsızlık duymuştu: Odalar ve koridorlar alışılmış sanat eserleri yerine çok sayıda av hayvanıyla doluydu. Her yerdelerdi... Düzinelerce cam göz Poppy, Leo, Jake Valentine ve onlara eşlik etmekle görevli olan polis memuruna bakıyordu. Sadece giriş salonunda bir koç, bir gergedan, iki aslan, bir kaplanın yanı sıra bir erkek geyik, bir ren geyiği, bir leopar, bir zebra ve ona tamamen yabancı olan türlere ait kafalar vardı.

Poppy yavaş bir daire çizerken kollarını kavuşturdu. "Beatrix'in bunu görmediğine memnunum." Leo'nun onu rahatlatmak istercesine elini sırtına koyduğunu hissetti.

"Anlaşılan Bay Kinloch avlanmayı seviyor," dedi Valentine etrafına bakarken.

"Geniş çapta avlanmak bir spor değildir," dedi Leo. "Ancak her iki taraf da eşit şekilde silahlı olduğunda spor sayılır."

Poppy kaplanın donmuş hırlamasına bakarken içinin ürperdiğini hissetti. "Harry burada," dedi.

Leo ona baktı. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Bay Kinloch gücünü gözler önüne sermekten hoşlanıyor. Ve tüm ganimetlerini bu eve getiriyor." Kardeşine güçlükle gizlediği panik dolu bir bakış attı. Sesi oldukça kısıktı. "Bul onu Leo."

Leo kafasını salladı. "Evin çevresini dolaşacağım."

Jake Valentine Poppy'nin dirseğine dokunup, "Bu kattaki odaları dolaşıp gizli bir kapıya işaret eden bir tuhaflık olup olmadığını görmek için pervazları ve tahta kaplamaları inceleyeceğiz," dedi. "Ayrıca kitaplıklar ve gardıroplar gibi büyük mobilyaların arkasına bakacağız."

"Ve şöminelerin," dedi Poppy oteldekini hatırlayarak.

Valentine hafifçe gülümsedi. "Evet." Polis memuruyla görüştükten sonra Poppy'yle birlikte salona gitti.

Yarım saat boyunca her çatlağı, kenarı ve yüzeyi inceleyip ellerini duvarların üzerinde gezdirdiler ve yere çöküp halıların kenarlarını kaldırdılar.

"Lord Ramsay..." Kanepenin arkasından kafasını kaldırıp bakan Valentine'in sesi boğuktu. "Lord Ramsay gerçekten mimari okudu mu yoksa..."

"Güzel sanat meraklısı mı?" diyerek yardımcı oldu Poppy şömine rafındaki her şeyi yerinden oynatırken. "Hayır, aslına bakılırsa konu hakkında oldukça bilgi sahibi. İki sene boyunca Paris'teki *Académie des Beaux-Arts*'a gitti ve *Rowland Temple*'da tasarımcı olarak çalıştı. Kardeşim şımarık aristokrat rolünü oynamaktan hoşlanır ama göründüğünden daha akıllıdır."

En sonunda Leo içeri girdi. Bir odadan diğerine geçip duvarların arasındaki mesafeleri ölçtü ve not almak için durdu. Kapsamlı bir şekilde araştırmaya devam eden

Poppy ve Valentine salondan çıkıp girişteki merdivenlere geçtiler. Geçen her dakikayla birlikte Poppy'nin gerginliği artmaya başladı. Arada sırada yanlarından geçen bir hizmetçi ya da kâhya tek kelime etmese de onlara meraklı bakışlar atıyordu.

Poppy bıkkınlıkla içlerinden birinin bir şeyler bildiğini düşündü. Neden Harry'yi bulmalarına yardımcı olmuyorlardı? Efendilerine olan bağlılıkları insaniyetin önüne mi geçiyordu?

Genç bir hizmetçi kollarında katlı çarşaflarla yanlarından geçerken Poppy'nin sabrı taştı. "Nerede?" diye patladı kıza öfkeyle bakarak.

Hizmetçi şaşkınlıktan çarşafları yere düşürdü. Gözleri kocaman oldu. "Ne nerede hanımefendi?" diye sordu titrek bir sesle.

"Gizli kapı. Gizli oda. Bu evde kendi rızası dışında tutulan bir adam var ve onun nerede olduğunu bilmek istiyorum!"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum hanımefendi," dedi hizmetçi titreyen bir sesle ve gözyaşlarına boğuldu. Düşen çarşafları toplayıp üst kata çıktı.

Kısık bir sesle konuşan Valentine'in gözleri anlayış doluydu. "Hizmetkârlar çoktan sorgulandı... Ya hiçbir şey bilmiyorlar ya da patronlarına ihanet etmeye cesaret edemiyorlar."

"Böyle bir konuda neden sessiz kalmak istesinler?"

"Bugünlerde referansı olmadan işine son verilen bir hizmetkârın iş bulma ihtimali çok düşük. Bu onlar için felaket demek. Aç kalmak."

"Üzgünüm," dedi Poppy dişlerini sıkarak. "Ama şu

anda eşimi kurtarmak dışında hiç kimse ya da hiçbir şey umrumda değil. Onun buralarda bir yerde olduğunu biliyorum ve onu bulana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim! Gerekirse bu evi yerle bir ederim..."

"Buna gerek olmayacak," dedi Leo yanlarına gelirken. Kendinden emin bir şekilde ana girişten ayrılan koridoru işaret etti. "Kütüphaneye gelin. İkiniz de."

İkisi de telaşla peşinden giderken polis memuru da onları takip etti.

Kütüphane ağır maun mobilyalarla dolu dikdörtgen bir odaydı ve üç duvarı da raflarla kalplıydı. Halının altında kalan meşe döşemeler zamanla yıpranıp yumuşamıştı.

"Bu ev..." dedi Leo direkt perdelerle örtülü pencerelere doğru giderek. "Klasik bir Georgia dönemi yapısı. Bu da evin bu yarısındaki her tasarım özelliğinin öteki yarısının kusursuz bir yansıması olduğu anlamına geliyor. En ufak bir farklılık büyük bir kusur olarak görülür. Ve katı simetrik düzenleme formuna göre bu odanın şu duvarında evin öteki tarafındaki odayla eş olacak şekilde üç pencere olması gerekiyor. Ama görüldüğü üzere burada sadece iki pencere var." Ustaca perdeleri kenara itip içeri olabildiğince gün ışığının girmesine izin verdi. "Dışarı çıktığımda üçüncü duvarın olması gereken yerdeki tuğla örgüsünün farklı olduğunu fark ettim. Bu odayı ve yanındakini adımlarınızla ölçerseniz - ve ölçüyü evin dış boyutlarıyla kıyaslarsanız - yaklaşık sekiz ila on adımlık bir boşluk olduğunu anlarsınız."

Poppy kitapların bulunduğu duvara koşup çaresizce incelemeye başladı. "Burada bir kapı var mı? Onu nasıl bulacağız?"

Leo onun yanına gidip dizlerinin üstüne çöktü ve yere baktı. "Döşemelerde oluşmuş yeni çiziklere bak. Ya da mahfazaların arasına sıkışmış olabilecek iplik parçalarına. Ya da..."

"Harry!" Poppy haykırıp kitaplığı yumrukladı. "Harry!"

Hepsi kulak kesildi.

Çıt çıkmıyordu.

"İşte," dedi polis memuru yerdeki küçük beyaz yarım ay biçimindeki çizgiyi işaret ederek. "Bu yeni bir iz. Ve eğer kitaplık bir kapı gibi dışarı doğru açılırsa izin olduğu yere denk gelir."

Jake Valentine kitaplıktaki kitapları alıp yere fırlatmaya başladı. "Oteldeki gizli kapılar..." dedi. "Yakındaki bir nesneye bağlı bir telin çekilmesinden oluşan bir mekanizma sayesinde açılır. Nesneyi bir yana doğru yatırınca tel kavelayı kaldırır ve kapı tamponunun takozunu serbest bırakarak kapının açılmasını sağlar."

Poppy de kitapları tutup kenara fırlatmaya başladı. Bulduğu ciltlerden biri yerine sıkışmıştı. "Bu!" dedi nefes nefese.

Elini kitabın üstüne koyup teli bulan Valentine hafifçe çekti.

Bütün bir kitaplık şaşırtıcı bir rahatlıkla açıldı ve ortaya kilitli bir kapı çıktı.

Leo sertçe kapıyı yumrukladı. "Rutledge?"

Belli belirsiz neredeyse işitilemez bir ses karşılık verince hepsi heyecanlandı.

Kütüphane kapısında toplanan birkaç hizmetkâr şaşkınlıktan ağızları açık bir şekilde olanları izliyordu.

"İçeride!" dedi Poppy kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken. "Kapıyı açabilir misin Leo?"

"Anahtar olmadan imkânsız."

"İzninizle," diyen Valentine kapıya ulaştı ve cebinden küçük bir katlı bez parçası çıkardı. İki ince metal parça çıkarıp kapının yanına diz çöktü ve kilit üzerinde çalışmaya başladı. Otuz saniye sonra kapı mandalı yer değiştirirken hafif bir *klik* sesi duyuldu.

Ve kapı açıldı.

Harry dışarı çıkarken Poppy rahat bir nefes aldı, beyaz eskrim kostümü tozdan grileşmişti. Kir içindeydi ama şartlar düşünüldüğünde oldukça sakindi. Poppy üzerine atılınca onu kollarının arasına alıp boğuk bir şekilde ismini mırıldandı.

Odanın parlaklığı yüzünden gözlerini kısan Harry sırayla diğerleriyle tokalaşmak için elini uzatırken Poppy'yi yanından ayırmadı. "Teşekkür ederim. Beni bulabileceğinizi sanmıyordum." Uzun bir süre bağırmış gibi sesi çatallı ve boğuktu. "Oda ses geçirmemesi için amyantla kaplanmış. Kinloch nerede?"

Polis memuru yanıtladı. "Bow Caddesi'nde efendim, sorgulanıyor. Onu uzun bir süre alıkoymamız için birlikte oraya gidip ifade vermemize ne dersiniz?"

"Benim için bir zevk olur," dedi Harry dokunaklı bir şekilde.

Arkasına geçen Leo karanlık odaya daldı.

"Oldukça profesyonelce," dedi polis memuru maymuncuğu cebine koyan Valentine'e. "Size övgü mü yağdırmalıyım yoksa sizi tutuklamalı mıyım bilmiyorum. Bunu yapmayı nerede öğrendiniz?"

Valentine Harry'ye bakıp sırıttı. "Patronumdan öğrendim."

Leo gizli odadan çıktı. "Bir masa, sandalye ve battaniyeden başka bir şey yok," dedi kasvetli bir şekilde. "Senden makine mühendisliği gerektiren bir iş yapmanı istedi, değil mi?"

Acıklı bir şekilde başını sallayan Harry elini uzatıp kafatasına dokundu. "Hatırladığım en son şey eskrim kulübünde kafama sert bir darbe almış olmam. Uyandığımda buradaydım ve Kinloch tepemde durmuş konuşuyordu. Sanırım planı çalışır bir silah prototipi tasarımı sunana kadar beni burada kapalı tutmaktı."

"Ya sonra..." dedi Valentine belirsizce. "Artık işine yaramadığınızda... O zaman sizinle ne yapacaktı?"

Harry sırtını okşarken Poppy'nin titrediğini fark etti. "O kısmı konuşmadık."

"Suç ortaklarının kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu polis memuru.

Harry kafasını salladı. "Hiç kimseyi görmedim."

"Size söz veriyorum efendim," diye yemin etti polis memuru. "Bir saat içinde Kinloch Bow Caddesi'ndeki güçlendirilmiş odada olacak ve bu berbat işe karışan herkesin ismini almış olacağız."

"Teşekkür ederim."

Başını Harry'nin göğsünden kaldıran Poppy, "Yaralı mısın?" diye sordu telaşla. "Bow Caddesi'ne gidecek kadar iyi hissediyor musun kendini? Çünkü kendini iyi hissetmiyorsan..."

"Ben iyiyim canım," diye mırıldanan Harry karısının serbest kalan bir tutam saçını yüzünden çekti. "Sadece susadım... Otele döndüğümüzde yemek yemek fena olmaz."

"Senin için çok endişelendim," dedi Poppy sesi titreyerek.

Harry içini rahatlatır bir şekilde mırıldanarak onu kendine doğru çekti.

Sessizce anlaşmış gibi adamlar kenara çekilip baş başa kalmalarına izin verdiler.

Harry onu kollarının arasında tutmaya devam etti. Kalplerindekileri açığa vurmaları için daha sonra yeterince vakitleri olacaktı.

İstediği gibi olursa bir ömür.

Harry dudaklarını Poppy'nin kızaran kulağına yaklaştırdı. "Prenses kötü adamı kurtarır," diye fısıldadı. "Hikâyeye hoş bir değişiklik kattın."

Bow Caddesi'nde bir süre kaldıktan sonra Harry'nin nihayet Rutledge'e dönmesine izin verildi. Polis merkezinden ayrılırlarken Edward Kinloch ve iki hizmetkârının gözaltına alındıklarını, ulakların da isimsiz bir şüphelinin peşinde olduklarını öğrendiler. Ve Harry olduğunu iddia eden bütün şarlatanların binadan uzaklaştırıldığını.

"Bugünün bize öğrettiği bir şey varsa..." dedi Özel Dedektif Hembrey. "Bu kesinlikle dünyanın tek bir Harry Rutledge'e ihtiyacı olduğu."

Otel çalışanları Harry'nin dönüşünü mutlulukla karşıladılar ve üst kattaki süitine çekilmeden önce etrafını sardılar. Eskiden olsa göstermeye asla cesaret edemeyecekleri bir yakınlıkla Harry'nin elini sıkıp sırtına ve omzuna vurdular ve sağ salim eve dönmesine ne kadar sevindiklerini dile getirdiler.

Harry bu gösteri karşısında şaşırmış görünse de kendi

rızasıyla her şeye tahammül etti. Mutluluk gösterilerine, "Bay Rutledge'in yemek yemeye ve dinlenmeye ihtiyacı var," diyerek son veren Poppy oldu.

"Hemen yukarı bir tepsi gönderirim," dedi Bayan Pennywhistle ve çalışanları görevlerinin başına gönderdi.

Rutledge'ler süitlerine çekildikten sonra Harry banyo yapıp tıraş oldu ve bir sabahlık giydi. Tadına bile bakmaya gerek duymadan bütün yiyecekleri midesine indirip bir kadeh şarap içtikten sonra yorgun ama memnun bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Vay canına," dedi. "Evde olmak güzel."

Poppy kucağına oturup kollarını onun boynuna doladı. "Artık otele bu gözle mi bakıyorsun?"

"Otele değil. Senin olduğun yere." Dudaklarını karısının dudaklarına bastırdı.

Poppy kanını kaynatan tatlı bir arzuyla ona karşılık verirken kocasının kontrolsüz bir şekilde nefes aldığını ve erkekliğinin ısrarcı baskısını hissetti. "Harry," dedi nefes nefese. "Bundan çok uykuya ihtiyacın var."

"Uykuya hiçbir zaman bunun kadar ihtiyacım olacağını sanmıyorum." Başını öpüp parlak saç tutamlarının arasına sokuldu. Sesi yumuşayıp kalınlaştı. "O lanet olası odada bir dakika daha geçirirsem aklımı kaçıracağımı düşündüm. Senin için endişelendim. Orada oturmuş düşünürken hayatta tek istediğim şeyin seninle olabildiğince çok vakit geçirmek olduğunu anladım. Ve sonra son üç senedir bu otelde kaldığın ve seninle hiç tanışmadığım aklıma geldi. Birlikte olabilecekken onca zamanı ziyan etmiştim."

"Ama Harry... Üç sene önce tanışıp evlenmiş olsak bile yine zamanın yetmediğini söylerdin."

"Haklısın. Sensiz tek bir güne bile katlanabileceğimi sanmıyorum."

"Sevgilim..." diye fısıldayan Poppy onun çenesini okşadı. "Bu çok hoş. Saat parçalarıyla kıyaslamaktan daha romantik."

Harry onun parmağını emdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil," dedi Poppy gülümseyerek. "Dişliler ve mekanizmalar hakkında ne düşündüğünü biliyorum."

Harry onu kucağına alıp yatak odasına taşıdı. "Ve onlarla ne yapmaktan hoşlandığımı da biliyorsun," dedi kısık bir sesle. "Onları parçalayıp... Tekrar birleştirmekten hoşlanıyorum. Nasıl yaptığımı göstermemi ister misin tatlım?"

"Evet... Evet..."

Uykuyu bir süre daha erteleediler.

Çünkü âşıklar zamanın asla boşa harcanmaması gerektiğini bilirlerdi.

SONSÖZ

Üç Gün Sonra

Kahvaltı masasına yaklaşırken beyaz elbisesinin kuşağını bağlayan Poppy, "Geciktim," dedi düşünceli bir şekilde.

Harry kalkıp onun için sandalyeyi tuttu ve otururken ondan bir öpücük aldı. "Bu sabah bir randevun olduğunu bilmiyordum."

"O tür bir gecikme değil. Diğer türlü bir gecikme." Anlamadığını görünce gülümsedi. "Her ay olan bir şeyden bahsediyorum..."

"Ah..." Harry hareketsizce ona bakarken yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi.

Poppy kendine çay doldurup içine bir kaşık şeker attı. "Her zamanki gününden sadece iki ya da üç gün gecikti," dedi sesinin rahat çıkmasına özen göstererek. "Ama daha

önce hiç gecikmemişti." Biraz süt ekleyip çayını gelişigüzel bir tavırla yudumladı. Porselen fincanın kenarından eşine bakıp sözlerine nasıl bir tepki vereceğini anlamaya çalıştı.

Harry yutkunup gözlerini kırpıştırdı ve ona bakmaya devam etti. Renginin koyulaşmasıyla gözleri iyice yeşilleşti. "Poppy..." Derin bir nefes alma ihtiyacı hissederek duraksadı. "Bebek beklediğini mi düşünüyorsun?"

Poppy heyecanla gülümsedi. "Evet, sanırım bu mümkün. Biraz daha zaman geçene kadar bundan emin olamayız." Harry sessiz kalınca gerildiğini hissetti. Belki de çok erkendi... Belki de bu fikri tam olarak kavrayamamıştı. "Elbette," dedi sıradan olmaya çalışarak. "Bu fikre alışman biraz zaman alabilir ve bu çok normal..."

"Zamana ihtiyacım yok."

"Yok mu?" Kocası onu aniden sandalyeden alıp kucağına oturturken Poppy nefesini tuttu. Kollarını hemen etrafına doladı. "O halde bir bebek istiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Mahsuru yok mu?"

"Mahsuru mu?" Harry yüzünü onun göğsüne bastırıp çıplak tenini, omzunu ve boynunu ateşli bir şekilde öptü. "Poppy, bunu ne kadar istediğimi kelimelerle ifade edemem." Kafasını kaldırdığında gözlerinde gördüğü yoğun duygular nefesinin kesilmesine neden oldu. "Hayatımın büyük bir bölümünü her zaman yalnız olacağımı düşünerek geçirdim. Ve şimdi sana ve bir bebeğe sahip olmak..."

Yüzüne öpücükler kondururken, "Henüz kesin değil," dedi Poppy gülümseyerek.

"Öyleyse kesin olduğundan emin olurum." Onu kucaklayarak sandalyeden kalktı ve yatak odasına yöneldi.

"Sabah programın ne olacak?" diyerek karşı çıktı Poppy.

Ve Harry Rutledge hayatı boyunca hiç söylemediği dört sözcüğü dile getirdi: "Sabah programının canı cehenneme."

O sırada kapı sertçe tıklatıldı. "Bay Rutledge?" dedi Jake Valentine. "Yönetici raporlarını getirdim..."

"Daha sonra Valentine," diye karşılık verdi Harry yatak odasına girerken. "Şu anda meşgulüm."

Kapının öteki tarafından yardımcısının boğuk sesi duyuldu. "Emredersiniz efendim."

Tepeden tırnağa kıpkırmızı olan Poppy, "Harry! Şu anda ne düşünmen gerekiyor biliyor musun?"

Onu yatağa yatırıp elbisesinin önünü açtı. "Hayır, ne düşünmem gerekiyor?"

Kocası vücuduna öpücükler kondurarak aşağı doğru inerken Poppy karşı çıkarcasına kıpırdanıp çaresizce kıkırdadı. "Sen çok kötü bir adamsın..."

"Evet," diye mırıldandı Harry memnuniyetle.

İkisi de Poppy'nin onu bu haliyle sevdiğini biliyordu.

Günün İlerleyen Saatlerinde...

Leo'nun beklenmedik bir şekilde Hampshire'a dönüşü Ramsay ailesine mutluluk getirdi, hizmetçiler her zamanki odasını hazırlamaya çalışırken uşak masaya bir tabak daha koydu. Aile onu içtenlikle karşıladı. Akşam yemeği servis edilmeden önce birkaç dakikalığına salonda toplandıkları sırada Merripen kadehleri kaliteli şarapla doldurdu.

"Sera komisyonu ne olacak?" diye sordu Amelia. "Fikrini mi değiştirdin?"

Leo kafasını salladı. "Proje o kadar küçük ki oracıkta bir şeyler çizdim. Hoşlanmış görünüyorlardı. Detaylar üzerinde burada çalışır ve son halini Londra'ya gönderirim. Ama şimdi bunu boş verin. İlginç bulacağınızı düşündüğüm bazı haberlerim var..." Aileye Harry'nin kaçırılma, kurtarılma ve Edward Kinloch'un tutuklanma hikâyesini anlattı. Şaşkınlık ve endişeyle karşılık verdiler ve Leo'ya meselede oynadığı rol için övgüler yağdırdılar.

"Poppy nasıl?" diye sordu Amelia. "Şimdiye kadar umduğu gibi sessiz sakin bir hayatı olmadı."

"Hiç görmediğim kadar mutlu," diye yanıtladı Leo. "Sanırım Poppy insanın hayatın fırtınalarından ve felaketlerinden kaçmasının mümkün olmadığı ama en azından birlikte bunlara göğüs gerebileceği doğru eşi bulabileceği fikriyle barıştı."

Cam bunun üzerine gülümseyip kara saçlı oğlunu göğsüne bastırdı. "İyi dedin kardeşim."

Leo kalkıp şarap kadehini bir kenara koydu. "Yemek servis edilmeden önce gidip yıkanacağım." Etrafına bakıp şaşırmış gibi bir tavır takındı. "Marks'ı göremiyorum. Umarım akşam yemeğine iner... Doğru düzgün bir tartışma yapmaya ihtiyacım var."

"Onu son gördüğümde..." diye karşılık verdi Beatrix. "Evin her yanında jartiyerlerini arıyordu. Dodger her birini çekmecesinden çalmış."

"Bea..." diye mırıldandı Win. "Jartiyer kelimesini herkesin içindeyken kullanmasan iyi olur."

"Pekâlâ. Ama nedenini anlamıyorum. Herkes onları giydiğimizi biliyor... Öyleyse neden bir sırmış gibi davranıyoruz?"

Win nazikçe açıklamaya çalışırken Leo sırıtarak üst kata çıktı. Ancak kendi odasına doğru gitmek yerine koridorun sonuna gidip sağa döndü ve kapıyı tıklattı. Cevap verilmesini beklemeden kapıyı itip içeri girdi.

Arkasını döner dönmez onu gören Catherine Marks nefesini tuttu. "İzin vermeden odama girmeye nasıl cüret edersin..." Leo kapıyı kapatıp ona doğru yaklaşırken sesi kesildi. Dilinin ucuyla dudaklarını ıslatıp küçük tuvalet masasının kenarına değene kadar geri çekildi. Saçları açık renk ipekler gibi omuzlarına dökülüyordu, gözleri fırtınalı bir okyanusun mavimsi gri rengini almıştı. Ona bakarken yanakları kızardı. "Neden geri döndün?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Nedenini biliyorsun." Leo onu kollarının arasında hapsedecek şekilde tuvalet masasını kavradı. Marks hareket edemeyecek noktaya gelene kadar geri çekilirken banyo sabunu ve taze çiçeklerin sindiği teninin kokusunu alabiliyordu. Bu heyecan etraflarında ve aralarında asılı kaldı. Leo onun ürperdiğini görünce istemediği bir sıcaklığın içine hücum ettiğini ve kanının sıvı aleve döndüğünü hissetti. Kendini kontrol etmeye çalışırken sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Cat... Olanlar hakkında konuşmalıyız."

Poppy Hathaway sıra dışı ailesini çok sevse de sıradan bir hayata özlem duymaktadır. Kaderin cilvesi karşısına sır gibi sakladığı tehlikeli bir hayatı olan varlıklı, güçlü ve gizemli otel sahibi Harry Rutledge'i çıkarır. İtibarına gölge düşen genç kız onun evlenme teklifini kabul ederek herkesi şaşırtır ve çok geçmeden kocasının güvenini değil yalnızca tutkusunu kazandığını anlar.

Harry Poppy'yi elde etmek için her şeyi yapmaya razıdır - kalbini açmak dışında. Hayatı boyunca herkesi kendinden uzak tutmuştur... Ama zeki ve baştan çıkarıcı Poppy her şekilde onun eşi olmayı istemektedir. Yine de aralarındaki tutku artarken gölgelere saklanan bir düşman pusuda beklemektedir. Harry onu kaybetmek istemiyorsa sonsuza dek ruhen ve bedenen gerçek bir birliktelik kurmak zorundadır.

"Rita ödüllü Kleypas eğlenceli, keyifli ve duygusal bir başka hikâye ile yine gönlünüzü kazanacak."
Booklist

ISBN 978 -9944-82-768-3
9 789944 827683
₺22

facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com
Sblmrt